

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SCOTT REINTGEN

DU VARLARDA
BİR
FISİLTİ

NEW YORK TIMES ÇOKSATANI KARANLIKTA
BİR KAPI'NIN DEVAM KİTABINDA REN, ZEKÂSI
VE. KURNAZLIĞIYLA, BABASININ HAYATINI
ÇALAN SİSTEMİ DEVİRMeye ÇALIŞIRKEN
SINIRLARI ZORLUYOR.

ASLANLARIN ARASINDA BİR KURT OLAN REN MONROE,
THEO BROOD'LA KURDUĞU BAĞ SAYESİNDE KATHOR'UN
EN BÜYÜK HANELERİNDEN BİRİNE SIZAR. ANCAK, İÇERİ
GİRDİKTEN SONRA THEO'NUN BABASININ ONDAN İKİ
ADIM ÖNDE OLDUĞUNU FARK EDER. LANDWIN BROOD,
REN'İN OĞLUNUN ÜZERİNDEKİ ETKİSİNDEN KURTULMAK
İÇİN THEO'YU SÜRGÜNE GÖNDERİP REN'İ YALNIZ
BIRAKIR. BÖYLECE REN'İN HAYATI BOYUNCA PLANLADIĞI
İNTİKAMIN İLK ADIMINI SEKTEYE UĞRATIR. REN, ELİNDEKİ
KAYNAKLARA RAĞMEN MÜTTEFİK BULAMADIĞI SÜRECE
İSTEDİĞİ ZAFERE ULAŞMASI GÜÇTÜR.

YILLAR ÖNCE, BROOD HANESİ'NİN DÜZENLEDİĞİ
BASKINDA AİLESİNİ KAYBEDEN VE YAŞATILAN DEHŞETİ
HİÇ UNUTMAMIŞ OLAN TİN'VORİ'LER, BASKINDAN SONRA
SESSİZCE KENDİ İNTİKAMLARINI PLANLAYIP SALDIRACAK
DOĞRU ZAMANI BEKLEMİŞLERDİR. BU İNTİKAM YOLUNDA
REN MONROE, ONLARIN EN İYİ ŞANSI OLABİLİR.

BU İNTİKAM PLANINDA REN, THEO'YA ZARAR VERMEDEN
TİN'VORİ'LERİ BROOD HANESİ'NE KARŞI NASIL HAREKETE
GEÇİRECEĞİNİ BULMAK ZORUNDADIR. THEO'YA
DUYDUĞU HİSLER BAĞLARININ ÖTESİNDE BÜYÜRKEN
REN, KENDİNİ BİÇAK SIRTINDA, MUAZZAM GÜÇTEN
UTLAK YIKIMDAN BİR NEFES UZAKTA BULUR.

📖 artemisyayinlari ✖ artemiskitap 📷 artemisyayinlari

YAYIN NO: 2542

Duvarlarda Bir Fısıltı

Scott Reintgen

Orijinal Adı: *A Whispers In The Walls*

Yayın Yönetmeni: Yusuf Tan

İngilizceden Çeviren: Berke Kılıç

Editör: Layla Tiryaki

Kapak Tasarımı: Dilan Kaya

Son Okuma: Zikriye Eliter

Sayfa Tasarımı: Emel Dilek Parlak

1. Basım: Kasım 2024

ISBN: 978-625-6205-11-6

Sertifika No: 43949

Duvarlarda Bir Fısıltı

© 2024, ALFA Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti

A Whispers In The Walls

© 2024, Scott Reingten

Kitabın Türkçe yayın hakları Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz. Eser sahiplerinin manevi ve mali hakları saklıdır.

ARTEMİS YAYINLARI

Ticarethane Sokak No: 15 Cağaloğlu / İstanbul

Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76

e-posta: editor@artemisyyayinlari.com – www.artemisyyayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık

Çiftehavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul

Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 45099

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

SCOTT REINTGEN

DUVARLARDA BİR FİSİLTİ

İngilizceden Çeviren: Berke Kılıç

ARTEMİS YAYINLARI

En başından beri şampiyonum olan
Kristin Nelson'a.

İÇİNDEKİLER

BİRİNCİ KISIM

Oyun 9

İKİNCİ KISIM

Strateji 119

ÜÇÜNCÜ KISIM

İnfaz 245

BİRİNCİ KISIM

Oyun

1

REN MONROE

Hiç kimse onunla konuşmuyorken onur konuğu gibi hissetmesi oldukça zordu.

Ren Monroe kendini yine Doruk'taki bir partide bulmuştu. Bu akşam, Kathor'un Büyük Elçisi'nin misafiriydi. Adamın elle yazılmış davetiyesi, şimdiye kadar başlattığı tüm konuşmalardan daha fazla sıcaklık içeriyordu. Bir saat önce varmıştı. Theo, bizzat valiyle önceden ayarlanan toplantısı için özel bir odaya götürülmüştü. Diğer Brood'lar kendi rahat çemberlerinin içinde kalarak Ren'i tamamen yalnız bırakmışlardı.

Ren, Theo'nun yokluğuna üzülmemeye çalıştı. Bu akşamın önemli olduğunu biliyordu. Yönetici, emekli olduğunu açıklamıştı. Şehre yayılmış yüz canlı taş heykeli, sabırsızlıkla yeni efendilerinin emrini bekliyordu. Hatta vali bu akşam Theo'yu makama atayacak kadar ileri bile gidebilirdi. Ren, dağlarda kaybolduklarında ateşin başında oturuşunu ve Theo'nun hayalinden bahsedişini dinlediğini hatırladı. Yıllardır gizliden gizliye bunun için çalışıyordu. Ardından o ateşin başında başka kimin

oturduğunu da hatırladı. Cora uyuyordu. Timmons, Ren'le dizleri birbirine değecek kadar yakın oturuyordu.

Ben ikisinin de ölmesine izin vermeden önce...

Ren bu düşünceyi zihninin gölgeler içindeki kafesine geri itti. Derin bir nefes alarak bir kez daha en yakınındaki sohbe-te katılmayı denedi. Sohbetin sözcüklerinin içinde müzik dans ediyordu. Ne var ki o yaklaştığında grup sessizliğe büründü. Gruptakiler Ren'e nazik bir baş selamı verip elbisesine iltifat ettikten sonra birden başka bir yere gitmeleri gerektiğini belirttiler. Bunun geçmişin bir yansıması olmadığını hissetmek zordu. Bir yıl önce Timmons, Ren'i Doruk'taki başka bir partiye katılmaya zorlamıştı. Biraz daha çılgın bir partiye. O gece ev sahipleri Theo'ydu. Ren kanepede tek başına oturduğunu, içkisini yudumlarken parlak geleceklerini çoktan garantilemiş olan diğer öğrencileri izlediğini hatırladı. O versiyonu başka bir dünyadan- dı sanki. Çok fazla şey yaşamıştı. Vahşi doğada hayatta kalmıştı. Bir intikamcıdan kaçmıştı. Büyük bir hanenin soylusuyla bağ kurmuştu.

Ren yine de bir kez daha tek başınaydı.

Grubun gidişini izlerken Ren'in gözüne Landwin Brood çarptı. Salonun karşısındaki çalışma odasının şöminesinin yanına oturmuştu. Landwin Ren'le göz göze geldi, kadehini kaldırdı ve suratında memnuniyet dolu bir sırıtış belirdi. Ren'in sosyal statüsünden şüphesiz o sorumluydu. Son birkaç ay içinde benzer engeller tekrar tekrar ortaya çıkıp durmuştu. Balmerick'teki derslerini bitirirken Ren sessizce potansiyel müttefikler aramıştı. Sınıf arkadaşları, öğretmenler, kim olursa. Fakat Brood'ların en köklü rakipleri olan Shiverian'lar bile buluşma tekliflerini reddetmişti. Bu, Theo'ya açıklayabileceği bir sorun da değildi. Bu bağlantıları *neden* kurmak istediğini nasıl açıklayacaktı ki?

Güçlü, aileden nefret eden, haneni yok etmeme yardım edecek birine ihtiyacım var. Aklına biri geliyor mu?

Ren'in hislerini ondan saklaması zaten yeterince zordu. Bağları, birbirlerinin duygularını görmelerini sağlıyordu. *Ham* duygularının kısa kesitlerini. Ren, Theo onun içinde yaşayan, uyuyan öfkeyi her hissettiğinde yeni bir açıklama bulmakta oldukça ustalaşmıştı.

Tam o anda Theo basamakları gürültüyle çıkmaya başladı. Babasına bir kere başıyla selam verdikten sonra yüzü endişe dolu bir hâlde Ren'e döndü. "Her şey yolunda mı?"

Hüsranımı hissedebiliyor. "Evet, elbette. Sadece Jamison kardeşlerden birinin ismini yanlış hatırladım. Önemli bir şey değil. Utandım, o kadar. Senden ne haber? Toplantı nasıldı?"

"Gizli kalması gerek," diye cevapladı Theo, sonra bu sözdeki kibreyi yüzünü buruşturdu. "Şimdilik. Üzgünüm. Yalnızca önlem amaçlı bir konuşmaydı. Bizim... aramızda olanları öğrenmek istedi."

"Dağdayken olanları mı?"

Aptalca bir soruydu. Herkes Theo ve onunla ilgili bunu bilmek istiyordu zaten. Dağda geçirdikleri zamanla ilgili birçok söylenti vardı, efsaneye dönüşmeye başlayan türdeki hikâyelerin birer sonucuydu.

"Evet. Daha çok meraktan. Bence... Bence Vega'yı idare edişimi inceliyor olabilir. Temiz bir beceri sergileyip sergilemediğimden emin olmaya çalışıyor..." Başını salladı. "Bilemiyorum."

Theo dudağını ısıırıyordu. Ren odaklanmak için elinden geleni yaptı; arka planda görünen Theo'nun babasını görmezden geldi ve gözlerini bağ kurduğu çocuğa dikti. Artık tüm geleceğinin bağlı olduğu çocuğa. "Bu makam için başka kimi düşünecekler ki?"

Theo'nun gözleri gerginlikle odada gezindi. "Emekli olan yöneticinin muhafızlık yapan bir yeğeni var. Büyük bir haneden değil ama bir sürü gerçek tecrübe edinmiş. Carrowynd ailesinin de Zell adında, benim gibi canlı taş eğitimi gören bir kızı var ancak niyetleri Vega'yı görevlendirdiğimizde bendekilerle aynı mı bilmiyorum. Geleneklere göre krallık, birkaç on yıl boyunca makamı dolduracak genç birini istiyor. Ama ya gelenekleri görmezden gelirlerse? Komşular Savaşı'nda görev yapmış, son derece mantıklı seçim olabilecek generaller var..."

"Ama en uygun kişi sen misin?"

Theo biraz kızardı. "Evet, en uygun kişi benim."

Bu iyiydi. Theo zaten güçlü olsa da Ren son birkaç ay içinde onun ailesinin yapısını öğrenmişti. Düzgün bir etkiden nesiller uzaktaydı. Ren, Brood Hanesi'ni yok etmek istiyorsa hâlâ dikkatle plan yapmalı ve beklemeliydi. Ne var ki yeni yöneticiyle ilişki içinde olmak, doğrudan Brood Hanesi'ne bağlı olmayan nüfuz ölçüsünün habercisi olabilirdi. Bu sayede Ren'in karşısına da fırsatlar çıkabilirdi. Ren kendini başıyla onaylarken buldu.

Ren, "Endişelenmenin yardımı olmaz," dedi. "Neden onun yerine içkimi tazelemiyorsun?"

Bunun üzerine Theo laubalice homurdandı. Ancak Ren'in davetini kabul ederek onu açık bir barın yer aldığı yandaki odaya götürdü. Ren, Landwin Brood'a son bir kez baktı. Koyu bir sohbete dalmış olsa da bu, ikisi yanından geçerken bakışlarının onlara kaymasını engellemedi. En azından Ren'in, onun ilgisine değdiğini düşündüğünü görmek güzeldi.

Theo ona yeni bir içki getirdi. Soğuk kadehin ağırlığı Ren'e başka bir ânı hatırlattı. Geçen sene Timmons onu balkonda dans etmeye sürüklerken aynı böyle bir kadehi elinden bırakmıştı. Theo sahneye çıktığında eğlence durmuştu. Devasa bir

enstrümanın pervasızca şehre düşmesine yol açan o vahim parti numarasını icra etmişti. Theo'nun en kötü saati, Ren için bir fırsattı. Karanlıkta açılan bir kapıydı. Üstelik içinden geçebilecek kadar cesur davranmıştı, şimdiyse dönüş yolu olmadığını hissediyordu. Sadece gölgelerin derinliklerine doğru ilerleyip, uzaklarda onu bir ışığın beklediğini umut edebilirdi.

Daha ilk yudumlarını alamadan akşam yemeği çanı çaldı. Theo onları kalabalıktan geçirip uzak köşedeki geniş ziyafet masasına yönlendirdi. Ren eşikte durdu, boş sandalyelere göz attı ve Theo onu merdivene çekince şaşırdı.

Ren, “Ne yapıyorsun?” diye sordu.

“Bu akşam burada oturmamız söylendi.”

Ren bir kaşını merakla kaldırdı. Theo bu tepkiye sırtıttı. Belli ki Theo bir şeyin yaklaşmakta olduğunu biliyordu. Ren, nabzının hızlandığını hissetti. Üst kat her daim şehri yöneten lordlara ve leydilere ayrılırdı. Bu iğrenç akşam yemeği partilerinde vârisler normalde ayrı masalarda, neredeyse her zaman bir kat aşağıda otururdu. Ren ile Theo bu yaz kendilerini bir sürü partide bu pozisyonda, bir gün imparatorluğun emanet edilecek genç erkekler ve kadınlarla arkadaşlık ederken bulmuşlardı.

Şimdi, Theo'nun onu merdivenlerden yukarı, gerçek güce sahip olanların huzuruna çekmesine izin verdi. Ren, kendisine bu odadaki insanların hiçbir özelliği olmadığını hatırlatmak zorunda kaldı. Damarlarında akan ne kan ne de büyü onları Ren'in anne ve babasından daha farklı, daha iyi kılmiyordu. Yine de bu şehir için taşıdıkları anlamın ağırlığını hissetmemek güçtü. San ki sayfalarından fırlayıp karşısında ete kemiğe bürünmüş tarih kitabı yazıları gibiydiler.

Şehrin en tehlikeli düelloçusu Able Ockley buradaydı. Adam, kız kardeşiyle beraber şu anda Doruk'ta havada asılı durmala-

rını sağlayan havaya yükselme büyüsünü icat etmiş olan Ethel Shiverian'la sohbete dalmıştı. Daha yüzlerce başka büyünün mucidiydiler. Balmerick'in müdürü Priory Woods, kıpkırmızı ve sarhoş görünse de bu, büyük elçinin onun kadehine daha fazla şarap eklemesini durdurmuyordu. Yönetici hanelerin diğer üyeleri de buradaydı; Graylantian'lar, Proctor'lar ve Winters'lar. Vali, güçlerinin altın mührü misali masanın başında oturuyordu. Hizmetliler hayalet gibi arka planda süzülürken hepsi dostane bir sohbete girişmişti.

Theo, Ren'i Brood'ların oturduğu yere götürdü. Landwin gösterişli bir sessizlik içinde oturuyordu. Karısı Marquette, masada yan yana oturduklarında bile onun biraz arkasında duruyordu. Saçını kısa, bir yanı güzelce tıraşlanmış hâlde tutuyor ve etraflarındaki konuşmayla ilgilenmiyormuş gibi görünüyordu.

Ren'in dikkatini en büyük oğulları ve hanelerinin vârisi Thugar Brood'un çirkin kahkahası çekti. Bu adamın en büyük zaafının beden olduğunu öğrenmişti, yani Ren'i nadiren fark ediyordu. Kendini en iyi fiziksel durumda tutuyor, hiçbir şeye ara vermiyordu. Karısıysa bir sarhoşun rüyalarından çıkmış gibi görünüyordu. Ren, kadının elbisesinden tek bir ip kaçmış olsa masaya yığılabileceğini düşündü.

Yanlarında Tessa Brood oturuyordu. Kız, ellerini önünde düzgünce birleştirmiş, dimdik hâlde bekliyordu. Ren onun grubun en tehlikelisi olduğunu düşündü. Sessiz ve zekiydi. Tessa, şehrin en iyi oyuncu topluluklarından birinde kalıcı rol edinmiş ünlü bir şarkıcıydı. Ren, başta bunun iltimas yüzünden olduğunu düşünmüştü. Buradaki çoğu insanın konumu iltimas sonucuydu. Fakat sonra Tessa'nın şarkı söyleyişini duymuştu. Sesi adeta altınla işlenmişti. Ren, eğer Tessa'nın aynı ses tonuyla

en ufak hatalarında bile hizmetlileri azarladığını duymamış olsa daha etkileyici olabilirdi. Tessa annesine doğru çok hafifçe eğilmiş, bir şey hakkında yorum yapıyordu.

Theo ile Ren boşta kalan iki sandalyeye oturdu. Hareketleri yapbozun o dile getirilmeyen son parçası hâline gelince Ren, boynuna kızarıklık yayıldığını hissetti. Masayı tamamlayarak oturduklarında odadaki diğer konuşmalar durdu. Hizmetliler düzenli bir şekilde köşelere çekilerek neredeyse arkalarındaki duvar kâğıtlarıyla bütünleştiler.

Vali ayağa kalktı, bir kaşıkla kadehine vurdu.

Delvea'nın peri masalları beceriksiz krallarla doluydu. Görevlerini beceremedikleri için çok sayıda büyücü gelip günü kurtarırdı. Vali bu eski masallara hiç benzemiyordu. Büyü yeteneğinin Balmerick'te rakibi yoktu; Ren, adamın kayıtlarının bazılarının zamana meydan okuduğunu biliyordu. Bu, beş büyük hanenin etkisi ve gücü üzerinde birincil kontrol olarak var olan bir adam için önemli bir temel gibi geliyordu. Gri saçı gür ve uzundu, ustaca geriye taranmıştı. Çıkık elmacık kemikleri ve düzgün, gri sakalla kaplı dar bir çenesi vardı. Hükümetin içinde yetişmişti, küçük hanelerden birinin ikinci oğluydu ve Ren, o toplumun en varlıklı üyelerine hitap ederken koruduğu sakinliğine hayran kaldı.

“İyi akşamlar,” diye söze başladı. “Tüm dikkatinizi gerektiren birkaç duyurum var, sonrasında şişmanlayıp mutlu olma işimize geri dönebiliriz. İlk olarak, Ravinia için yeni bir pozisyon da anlaştık. Serbest limana koyulan son yaptırımlar kaldırıldı. Hepiniz, son üç ayda durdurmuş gibi yaptığınız alım satımlara devam edebilirsiniz. Her şey yeniden şeffaf olacak. Her zamanki ticarete dönüyoruz.”

Birkaç kişi başını salladı, birkaçıysa kadehini kaldırdı.

“Şimdi, Theo Brood’dan ayağa kalkmasını isteyeceğim.”

Ren’in omurgasından bir ürperti geçti. Sanki kendi adı söylenmiş gibi hissetti. Bağ eşinin ayağa kalkışını izledi. Burada, Theo’nun duruşunda onun için bir ders yatıyordu. Çenesini kaldırışında, omuzlarını dikleştirip krala en yakın kişinin önünde duruşunda.

“Çoğunuzun bildiği üzere, şehrimizin ve çıkarlarının savunması başlıca önceliğimizdir. Büyük hanelerimiz arasında ufak tefek rekabetler olsa da müşterek menfaatlerimiz için her daim bir araya gelmişizdir. Savaş kapımızı çalarsa hepimiz cevap veririz. Veba gelirse hepimiz panzehri paylarız. Biz her zaman böyleydik. Barış zamanında, en iyilerin gelişmesine ve hayatta kalmasına izin verilir. Ancak zor zamanlarda şehrin geçimi en büyük önceliğimizdir. Önce Kathor gelir.

“Bu nedenle şehrin savunması için atama yapmayı son derece ciddiye alıyoruz. Kathor ve düşmanları arasında duran kalkanlardan biri olmak küçük bir görev değildir. Ne de olsa düşüşümüzü görmekten zevk alacak pek çok insan var. Bu tür bir vazifeye atanan kişi *bizim* halkımız adına *bizim* mührümüzü taşıyarak dolaşır. Theo Brood, böyle bir ünvana layık olduğunu düşünüyor musun?”

Ren, Theo’nun içindeki duygu karmaşasını sezebiliyordu. Yıllardır sabırla beklediği o an gelmişti. Artık karşısında olsa da hiçbir gerginlik belirtisi göstermiyordu.

“Hazırım ve istiyorum. Layık olup olmadığım zamanla kanıtlanacaktır, Sayın Vali.”

Ren, valinin gözlerinin çok kısa bir süreliğine sağa kaydığını gördü. O bakışı takip ettiğinde Landwin Brood’un gizlice başıyla onayladığını gördü. Sessizce anlaşılmaya varmışlardır. Ardından valinin dikkati tekrar Theo’ya döndü.

“Güzel konuştun,” dedi vali. “O hâlde, Brood Hanesi adına seni vadinin gözcüsü olarak atamak benim için onurdur. Bu tür bir konuma aşına olduğundan eminim. Ne de olsa Brood’lar neredeyse yüz yıldır bu makama ya da farklı bir versiyonuna oturuyorlar...”

Ren, Theo’yla bağlarında oluşan acıyı hissetmeseydi ne olduğunu fark etmeyebilirdi. Midesi bulandı ve bu ani duygu seline tepki *vermemek* için bütün iradesini kullandı. Theo’nun acısı içine damladı. Hayal kırıklığı zihnini işgal etti. Nihayet hatayı gördü. Theo yönetici olmuyordu. Vali başka bir terim kullanmıştı.

“...gözcü bir aile ünvanı olabilir. Dağ kalesi de Brood’lara ait olabilir ama aynı zamanda Kathor’un giydiği zırhın işlevsel bir parçasıdır. Bu yüzden, şehrimizin uzun tarihindeki en köklü makamlardan birine sahip olacak erkeğin veya kadının nihai onayını vermek bana kalıyor...”

Ren, Theo’nun duyguları keskin utanca dönüştüğü sırada diğerlerinin de tepkilerini fark etti. Masanın her yanı haince gülümsemelerle doluydu. En kötüleriyse kendi ailesine ait olanlardı. Thugar, kahkaha atmamak için kendini zor tutuyordu sanki. Kız kardeşi kınayan bir gülümsemeyle bakıyordu. Annesinin gözleri aşağı çevrilmişti. Landwin Brood gülümsemeye zahmet dahi etmedi. Yalnızca, oğlunun olanların ağırlığını anlamasına izin verdi. Ren, Theo’nun yüzünü ifadesiz tutmasına hayran kalmadan duramadı. Masanın tamamı onun rezil olmasıyla dalga geçiyor olsa bile Theo kayıtsızca durmaya devam ediyordu. Ren o anda ona karşı şiddetli bir sadakat hissetti. Bağlarından tamamen ayırıyordu. Parmakları اساسına uzanıp o yüzlerdeki gülümsemeleri silmek için kaşındı. Bu ünvanı daha önce duymamış olsa da masadaki ifadeler bunun cazip bir kader olmadığını belli ediyordu.

“...birkaç gün dinlenecek, eşyalarını toplayacak ve Nostra’ya doğru yola çıkacaksın. Bu şehrin tam takdirini, hanenin tam desteğini, aynı zamanda halkının inancını alacaksın. Millet, Kathor’un yepyeni vadi gözcüsüne kadeh kaldıralım!”

Kulak tırmalayan bir tezahürat, ardından da kadehlerin tokuşturulma sesi duyuldu. Bu sesler odadaki meraklı fısıltıları tamamen bastıramadı. Theo, Ren’in verebileceği bir tepki vermedi. Odadan hiddetle çıkmaktansa sadece başını eğdi. Ren midesindeki çukurlaşmış korkunun kabarmaya başladığını hissetti. Ren’in çok daha faydalı olduğunu düşündüğü bir yola; öfkeye doğru yanarak yol oluşturunuyordu.

Theo yerine oturup aile üyelerinden herhangi birine bakmayı reddetti. Ren sormadan önce hizmetliler ilk yemeği telaşla getirip yakında oturanların dikkatini dağıtana kadar bekledi.

“Az önce ne oldu, Theo? Nostra neresi?”

Aklında belli belirsiz bir fikir belirmişti. Bir haritanın köşesinden kalma bir anı.

“Sürgün,” diye fısıldadı Theo da. “Babam beni sürgün etti.”

Önünde bir tabak belirirken Ren o cümlelerin sonundaki dile getirilmemiş sözcükleri duydu. Theo’nun doğru olsa bile Ren’e fazla değer verdiğinden asla yüksek sesle söyleyemeyeceği o sözcükleri.

Babam beni sürgün etti... Senin yüzünden.

Ren bu imaların hiçbirini anlamıyordu. Bağlamı bilmiyordu. Gerçekten bir sürgün müydü? Başka bir şey miydi? Bir süreliğine ikisi de sessizce oturarak aynı derecede Landwin Brood’dan nefret etti. Yemeklerini tek kelime etmeden, sanki hayattaki tek görevleri buymuş gibi yediler.

Masada normalde Ren’i cezbedecek konular açıldı. Büyü teorisi ve devlet sırları, çatal kaşıkların ve kadehlerin tıkırtıları, kah-

kahalarla iç içe geçti. Başlangıç yemeği servis edilirken Landwin Brood, Ren'in gözlerine baktı. Kadehini çok hafifçe kaldırdı. Açıkça alay ediyordu. Ren, Theo'yla bağlarının kendisine yepyeni bir dünyanın kapılarını aralayacağını hayal etmişti. Aniden kaynak, güç ve nüfuz bulacaktı. Bir imparatorluğu ateşe verme şansını elde edecekti.

Fakat şimdi Theo gidiyordu. Ren'in de ona eşlik etmesi beklenir miydi? Yoksa bu akşamın daha erken saatlerinde olduğu gibi burada, ısıltılı kurtlar sofrasında terk mi edilirdi? Bağ kurduğu biriyle ayrı kalmanın yaratacağı gerginliği hayal dahi edemiyordu. Belki mesele de buydu: Onları ayırmak istiyorlardı. Ren zayıflık göstermektense Landwin Brood'un değer biçen bakışlarına karşılık verdi. Kendi kadehini kaldırıp cansız bir gülümseme sundu.

Nihayetinde yediği en güzel yemeklerinden biri olmuştu.

2

DAHVID TIN'VORI

Cizmelerine ve başının üzerindeki kapüşonuna kan bulaşmıştı.

Yalnızca aşağı bakabilirdi. Kapüşonu nefes alabileceği kadar boldu ve bu gevşeklik çok az görünürlük yaratıyordu. Kum tepelerinden geçerken ayakkabılarına sıçrayan kırmızı lekeleri gördü. Ölü sazlıkları, soluk çimleri ve gri kumu görebiliyordu. Bir tepeden diğerine uzanıyordu. Bu olayın en acınası yanıysa kapüşonun içinde kendi kötü kokusuna hapsolmuş olmasıydı. Gladyatör arenasındaki zaferinin ardından banyoya gitmesine fırsat verilmemişti.

Kalabalığın gürültüsü hâlâ kafasının içinde çınılıyordu. Diğer adamı baygın şekilde yere serdiğinde bir kükreme yükselmişti. Adamla doğrudan dövüşmüştü. Dövmelerinin hiçbirini kullanmamıştı. Rakibi klasik bir vahşiydi. Erkek bir fil kadar güçlü ve kıvraktı. Dahvid darbelere ayak uydurup kolaylıkla kaçmıştı.

Belli ki fazla kolaylıkla.

Hakemin masasındaki kum saatine baktığı anda hatasını anlamıştı. Dövüş başlayalı on üç saniyeden az süre geçmişti. Sonrasında eğitim odasına gelen Dahvid, elindeki sargıları açarken iki adam sessizce girişte belirmişti. İkisinin de üzerinde Ravinia'nın en ünlü savaş ağasının amblemi vardı. Uzun olanı Dahvid'in kucağına bir kapüşon fırlatmıştı.

“Şunu giy ve bizimle gel ya da bu akşam şehri terk et.”

Darling'le tanışmak da planın parçasıydı. Tek sorun zamanlamasıydı. İlk teması birkaç ay sonra gerçekleştirmeyi umuyordu. Hazır değildi. Daha fazla vakte ihtiyacı vardı.

Dahvid sırtındaki baskının kaybolduğunu hissetti. Zincirler şakırdadı, sonra da kapüşon açıldı. Gün ışığı gözlerini kamaştırdı. Şekiller ortaya çıkana dek gözlerini kırptırdı. Karşısında, şarap karanlığı* denizle çevrelenmiş iki figür duruyordu. Uzaktaki dalgalar kıyı şeridini kemiriyor, sessizliği dolduruyordu. Sağında geniş bir villa vardı. Gözleri alışırken, bunun gördüğü en güzel evlerden biri olduğunu anladı. Tin'Vori malikânesinden çok daha iyi olsa da Kathor'daki pek çok kişi ailelerini kskanıyordu. Bir zamanlar.

Dahvid doğruldu, bakışlarını dikkatle ilk adama dikti. Kız kardeşi onu bu an için hazırlamıştı. Darling tek bir kişi değil, iki kişiydi. Ön taraftaki adam gördüğü en güzel yaratıktı. Gözleri nehir çizgisi gibiydi. Mağrur bir çenesi vardı. Kıyafetinin hemen altında kasları görünse de dövüşçüden çok dansçı yapısındaydı. Büyük etki yalnızca iki bileğine takılmış siyah kelepçelerle bozulmuştu. İkiz zincirler kumlu toprakta gerilmiş, ilk adamı ikinciye bağlıyordu. İkinci arka planda gizlenmişti. Dahvid ikinci figüre doğrudan bakmadı ancak Darling konuştuğunda iki sesi de duydu.

* “Şarap karanlığı” Homeros'un İlyada ve Odyseia'da defalarca kullandığı bir sıfattır. -çn.

“Kim olduğumu biliyor musun?”

Bir ses meleksiydi, kilise çanı kadar berraktı. Diğeriyse son heceye kadar saklı kalmıştı. Taşın taşa sürtme sesini andırıyordu. Dahvid başıyla onayladı.

“Sana Darling diyorlar.”

Öndeki figür volta atmaya başlarken zincirler bir kere daha şakırdadı. Açı değişince Dahvid oturan ikinci adama bakabilirdi ama bakmadı.

“Ne yaptığımı biliyor musun?”

“Gladyatör arenasını yönetiyorsun.”

“Ben *şehri* yönetiyorum,” diye düzeltti Darling. “Ravinia’ya kan pompalayan hayat damarıyım ben.”

Dahvid sağındaki villaya göz attı. “Ücreti iyi olmalı.”

Bunun üzerine samimi bir kahkaha geldi. Dahvid, önce kalın sesin kahkahasını duydu, ardından asıl konuşanın çınlayan kahkahasını duydu. “Sahiden iyi. Yedi gladyatör arenası yönetiyorum. Bir gecede on bin kişiye ev sahipliği yapıyoruz. Profesyonel dövüşçülerimiz kadrolu generallerden daha çok para kazanıyor. Her detay ayarlandı. Dövüşler dengeli. Bir sistem var çünkü talebi yaratan o sistem. Her akşam en iyi dövüşçümü çıkarırsam nihayetinde kimse onu izlemek istemez. Bunlar basit ticaret kurallarıdır. Peki sen? O sistemde bir dengesizlik yarattın. İnsanlar o dövüşe Bearling’i görmeye geldi. Seyircilerin favorisidir.”

Dahvid bir saatten az süre önce dövüştüğü adamı gözünde canlandırdı. Kırılan burnunu, vücudu arenanın zeminine düşmeden önce gözlerinin kayışını hatırladı. “Artık değil,” diye cevapladı.

Başka bir kahkaha geldi ancak bu seferki sadece ahenkli sestendi.

“Sürprizler iyidir,” diye kabul etti Darling. “Ama kısa dövüşler? Onlar başa bela olabilir. Eminim onları şaşırtmışsındır.

Keyifle bağırdıklarına şüphe yok. Beklentiler, kendi başlarına bir tür büyü yaratır. Ama sonra seyirciler daha fazla raunt, kan dökme, gösteri olmadığını fark etti. Geceleri öylece son buldu. O kadar iyi olduğunu bilseydim başka düzenlemeler yapardım.”

Dahvid başıyla onayladı. “Hiç kimse ne düşündüğümü sormadı.”

Bu kez iki Darling de gülmedi. Sessizlik uzarken Dahvid’in içi sızladı. Öndeki adam ellerini ince kalçalarına koydu. Dahvid bir dirseğinin kıvrımından diğerinin yüzünü bir an için görebildi. Renksiz bir daireden ibaretti. Sadece solgun değil, ölü bir griye dönmüştü. Dudakları çatlak ve yaralıydı. Kaşları, kronik ağrı çekiyormuş gibi birbirine yanaşmıştı. Bu, şehrin geri kalanının fark etmiyormuş gibi davrandığı bir büyüydü. Aralarındaki bu zincirler ruhun geçişi için kanal vazifesi görüyordu. Bir adam, yavaşça diğerinin fiziksel durumunu ele geçiriyordu. Böylesi bir büyü yasaktı. Tusk halkı bunu iğrenç bir şey olarak görürdü. Yeniliğe değer veren Kathor bile bu tür bir kullanımı cezalandırırdı. Dahvid, halkının her zaman daha yasal zaferleri tercih ettiğini biliyordu.

“Sözleşmeli dövüşe razı olur musun?” diye sordu Darling. “Benim sancağım altında.”

“Memnuniyetle.”

“Güzel. Ayarlanabilir. Bir soruyu yanıtlarsan.”

“Brood Hanesi’ni bilmek istiyorsun.”

Darling bu açık sözlülüğe şaşırılmış görünüyordu. “Evet. Ortaklarım düşen Tin’Vori Hanesi’nden Dahvid Tin’Vori olduğunu tespit etti. Kathor’da sembol taşıyıcı olan nadir kişilerden biriydin. Seninki gibi çok fazla Tusk kökeni olan biri için bile ender rastlanan bir özellik. Pek çok tanığa göre yedi yıl önce ölmüştün. Ama... şimdi karşımdasın. Villamın önünde duruyorsun.”

“Ne bilmek istiyorsun?”

“Brood Hanesi seni aramaya gelecek mi?”

“Muhtemelen, evet.”

“Ve? Bu başıma bela olacak mı?”

“Daha az muhtemel. Casusları geldiğinde bir dövüşçü görecekler. Her gün arenaya çıkarak geçimini sağlayan bir adamla karşılaşacaklar. Tabii, bir gün hizmetinde iyi para kazanabilirim ama onların amacı taraftarım, hiçbir bağlantım bulunmadığından ve Kathor’a dönüp intikam almam için hiçbir teşvikim olmadığından emin olmak. Ben de öyle görmelerini sağlayacağım. Onlardan korkmana gerek yok.”

Dahvid hedeflediği gibi, son cümlesinin savaş ağasını kızdırdığını görebiliyordu.

“Ben hiç kimseden korkmam,” diye cevapladı Darling. “Ravinia benim. Brood’lar isterlerse bütün ordularını gemilerle kuzeye getirsinler, katledilmeden sahile varabilirlerse şanslı sayılırlar. Onlardan korkmuyorum ama verimlilikte düşüş olmasına tahammül etmeyeceğim. Onlarınkı kadar güçlü bir hane işimde aksaklık çıkarabilir. İyi bir gösteri yapacaksın. Casuslarını onların kıymetli şehirlerini unuttuğuna ikna edeceksin. Bunu yaparsan burada ün kazanabilirsin.”

Dahvid, Kathor’u asla unutamayacağını biliyordu. Güneş ışıklarının malikânelerinin arka penceresinden görünen suyun üzerine vuruşunu, Tüccar Mahallesi’nin sokaklarında yürürken gelen kakao ve tarçın kokusunu... Gerçekten evi olarak düşündüğü tek yerde uyandığı ya da uyuduğu parlak hatıralar zihnine doldu. Yıllar önceki o karanlık geceyi de unutamazdı. Kaçış tünellerinde korkak gibi bekleyişini, muhafızlar onları kurtarmak için ölürken duyduğu kılıç seslerini, ağabeyinin çoktan öldüğünü ve annesiyle babasının çoktan yandığını... Bunların hepsini

hızlı, acı dolu kesitler hâlinde gördü. Fakat cevap verdiğinde sesi titremedi.

“Oldu bil.”

“Sözleşmeler masada seni bekliyor,” dedi Darling. “İmzala ve git. Ajanlarım seninle iletişimde olacak. Sana güzel bir isim bulmamız lazım. Ününü inşa etmeliyiz. İnsanlar et çuvallarının birbirine çarpmasını izlemek için bilet almazlar. En yakın arkadaşları olduklarına ikna ettiğimiz erkekleri ve kadınları görmek için doluşurlar o kapılara. Sana da aynısını yapacağız.”

Savaş ağasının gözleri, artık sahibi olduğunu bildiği için Dahvid’in vücudunda daha açıkça dolaştı. Dahvid küçükken bu tür değerlendirmelere alışmıştı. Bütün kıyafetleri meşhur savaş dövmelerini gösterecek şekilde özel dikilmişti; eskiden annesi, şimdiyse kız kardeşi tarafından. Normal insanların asla göstermeyeceği yerlerinde kurnazca yırtmaçlar açılmıştı. Hepsi dövme-leri gösteriyor ya da en azından onları ulaşılabilir kılıyordu. Bu özellikle dövüş sırasında gerekliydi çünkü büyülerini harekete geçirmek için fiziksel temasa ihtiyacı vardı.

“Tusk sembol taşıyıcılarının dövmelerini birleştirebildiğini duydum...”

Dahvid başıyla onayladı. “Adlarına berserker deniyor. Ben onlardan biri değilim.”

Darling merakla Dahvid’in boğazındaki izi gösterdi.

“O ne işe yarıyor? Çiçek olan?”

Dahvid sembolü göremese de son on yılda her aynaya baktığında o çiçeğin üçüncü bir göz misali karşılık verdiğini biliyordu. Yıllar içinde tasarımı ezberlemişti. Otuz yedi kırmızı taç yaprağı, altın renkli bir merkezi çevreliyordu. Güneş ışığı dövmenin sağ yarısını süslüyordu, sanki görünmeyen bir güneş Dahvid’in sol omzunun üzerinde süzülüyor ve ışığını karşıya yayıyordu. Bu,

ağabeyi Ware'in çizdiği ilk dövmelelerden biriydi. Brood'lar onu idam etmeden önce.

"Kızıl gezgin."

"Ne olduğunu biliyorum. Ne işe yaradığını soruyordum."

Her dövme güçlü bir büyü barındırıyordu. Dahvid'in üzerinde şu anda dokuz tane vardı. Kızıl gezgin şüphesiz en güçlüsüydü. "Doğa kanunlarının ötesinde var olmama izin veriyor."

Darling bu cevabın belirsizliğine gülümsedi. İki zincir de gerilerek güzel olan figürü diğerine doğru dönmeye zorladı. *Efendiye doğru*, diye düşündü Dahvid. *Galip gelene doğru*.

"Bütün büyüler menfurdur. Yalnızca bazıları diğerlerinden daha güzeldir." Darling iç geçirdi. "Dövüşmeni izlemek için sabırsızlanıyorum. Sözleşmeleri imzala. Arenada görüşürüz." Arından iki korumasına döndü. "Adama ödeme yapın."

Dahvid dikkatini sözleşmelere çevirdi. Darling'in iki koruması çok fazla ses çıkararak öne çıkıp ona anlaşmanın detaylarını açıkladı. Biri, daha önce gözünü bağlamak için kullandıkları çuvalı iştah kabartan miktarda parayla doldurdu. Hizmetleri için peşinat veriliyordu. Onu ayartıyorlar, efendilerinin geri çekilmesini gizlemek için dikkatini dağıtıyorlardı. Dahvid yanlış olduğunu bile bile arkasına göz attı. Dansçı küçük adamı kaldırmıştı. Asıl Darling olduğunu bildiği adamı. Efendisini kum tepelerine doğru götürüyor, bir çocuk gibi taşıyordu. Koyu renkli zincirler arkalarından sürüklenirken toz kaldırıyordu. Korumalar onu azarlayamadan Dahvid önüne dönüp imzasını attı.

Bu bir başlangıçtı. Beklenenden çok daha erken gelmiş olsa da. Kan fikri onu gülümsetti.

"İlk dövüşüm ne zaman?"

3

REN MONROE

Akşam yemeği sonlandı.

Ren, masadaki diğer kişilerin ellerinde içkilerle kalkmalarını izledi, konuşmaları etraflarında yayılıyordu. İnsanlarla daha fazla vakit geçirmek zorunda kalacaklarının farkındaydı. Theo yeni makamı için tebrik edilecekti. Her bir tekrar, alayla yapılacaktı. Ren, ayağa kalkarlarken Theo'nun gözlerine baktı. Verilen haberin etkilerini görmek ürkütücüydü. Ren'e, Theo wyvern'lerin bıçak kadar keskin pençeleriyle deşildiğinde yüzünün aldığı ifadeyi anımsattı. Cora ameliyatla onu tekrar diktikten sonra. Theo'nun yaşam enerjisinin neredeyse tamamı çekilmişti.

Mantıklıydı. Theo'nun öz güveni her daim adına dayalıydı. O bir Brood'du. En büyük hanelerden birinin vârisiydi. Bunu elinden çalacak ve onu böyle bomboş bir hâlde bırakacak kişinin babası olması son derece mantıklıydı.

“Seninle kalacağım.”

“Hayır,” diye cevapladı Theo. “Bu sefer olmaz.”

Açıklamasına gerek yoktu. Bazen en büyük utancınıza tanıklık edilmesi katlanılmaz oluyordu. Kendi geleceği için planladığı her şey ortadan kaybolurken Theo'nun zorla gülümsemesi, başını sallaması gerekecekti. Ren de böyle bir durumla kendi başına yüzleşmek isterdi.

“İstedğin buysa aşağıda bekleyeceğim.”

Hiç kimse Ren'in gittiğini fark etmedi. Alt kata indiğinde kraliyet kuzenlerinin masanın en uzak köşesine oturmuş, kahkahalarla güldüklerini gördü. Zengin tüccarlar siyaset, nakliye rotaları ve ticari malları tartışıyorlardı. Ren diğer masaların hâlâ yemekte olacağını aklına getirmemişti. Bu onu daha da eğreti hissettirdi. Bir sandalye bulup hiçbir şey söylemeden masanın en köşesine oturdu.

Sağındaki yaşlı kadın neredeyse bir deri bir kemikti. Dal kadar ince bileklerinin birinden zarif bir bileklik sarkıyordu. Kadehini döndürdü, kokladı, sonra da bunca zamandır konuşuyorlarmış gibi Ren'e döndü.

“Dediğim gibi, herkes bundan bahsediyor. Hayal edebiliyor musun? Neredeyse on yıldır ölüyken birdenbire, *çat* diye adı tekrar gündeme geliyor. Brood'lar endişelenmiyormuş gibi davranıyorlar ama şehrin seçkinlerinin bile hayaletlerden epey korktuklarını öğrendim. Şüphesiz, onun nasıl hayatta kaldığını merak ediyorlar.”

Ren, yüzündeki kafa karışıklığı ifadesini gizlemek için içkisini yudumladı. Kadın neden bahsediyordu? Dert ortağı şarap lekeli dişlerini göstererek sırttıktan sonra Ren'in onun başka biriyle sürdürdüğünü düşündüğü konuşmasına daldı. Muhtemelen Ren'e benzeyen biriyle. Kadının bir süredir içtiği belli oluyordu.

“Dahvid Tin'Vori.” Kadın bu ismi söyledikten sonra sanki yüksek sesle konuşan Ren'miş gibi onu susturdu. “Biliyorum, bili-

yorum. O ismi sakın söyleme. Hiç korkma. Thugar Brood bir kat üstümüzde. Kendi karısı dışında herkesle flört ettiğine eminim.”

Ren az daha içkisini püskürtüyordu. Üst sınıf arasında gruplar ve bölünmeler olduğunu biliyordu. Haneler doğal olarak birbiriyle karşı karşıya geliyordu. Küçük haneler daha fazlası olmak için mücadele ediyordu. Bu sistemin tamamını hor gören tüccarlar, miras kalan soy yerine çok çalışmayla başarılı olmuşlardı. Fakat Ren, bir vârisle halka açık bir yerde dalga geçecek kadar cesur insanlar olduğunu unutmuştu. Şarabın ve ilerleyen yaştan patavatsızlık için doğal teşvikler olduğunu tahmin ediyordu.

“Hatırlatsana,” dedi Ren. “Ne olmuştu?”

Ren’e Tin’Vori ismi tanıdık gelse de nerede okuduğunu hatırlayamadı. Çok fazla içki hislerini köreltmmişti. İhtiyar kadının gözleri keyifle kısıldı.

“Dedim ya. Epey büyük bir skandaldı. On yıl önce...”

Ren, Balmerick’e kaydolmadan önce. Daha doğrusu, şehrin seçkinlerinin gümbürtülerini duyacak pozisyona gelmeden önce. Hikâyenin sonraki kısmını duymak için öne eğildi.

“Ağabeyi Ware Tin’Vori’yle başladı. Herkesin önünde Brood’un nişanlısıyla dans ederek hata yaptı. Thugar sonraki dansa müdahale etmek istediğinde Tin’Vori ikinci hatasını yaptı. Brood vârisini espri anlayışı olan biri sandı. Çocuk kızla dans etmeye devam etti. Şarkının ortasında durmanın günah sayılacağını iddia etti. Normal bir insan gülerdi. Çünkü şaka yapıyordu. Ama Thugar Brood? O, yanlışa göz yumacak bir adam değildir. O anda, orada Ware Tin’Vori’yi ailesinin bahçesine gömeceğine yemin etti. Bu meşhur tehdidi balo salonundaki herkes duydu: ‘Seni toprağa ekeceğim.’”

İhtiyar kadın bir elini salladığında mücevherleri bileğinden biraz daha aşağı kaydı.

“Herkes öylesine söylenmiş sözler sandı. Abartıyor denildi. Ne de olsa Tin’Vori Hanesi o zamanlar Shiverian Hanesi’nin can yoldaşıydı. Brood’ların karşılarna almayı riske atamayacağı birkaç haneden biriydi. Ama bir pürüz vardı. Hiç kimse Shiverian’ların yıllardır Tin’Vori’lerin varlıklarına göz diktiğini bilmiyordu. Thugar’ın öfkesi, onların açgözlülükle harekete geçmelerine davetiye çıkardı. Shiverian’lar ve Brood’lar gizlice bir baskın hazırladı. Thugar onu bulduğunda, Ware Tin’Vori nehrin kenarında çizim yapıyordu. Çocuk Aşağı Bölge’ye sürüklenirken hayatı için yalvardı. Kimse araya girmedi. Onu bir at arabasının arkasına atıp eski Brood malikânesine götürdüler. İkisi düelloya tutuştu. Uzun bir dövüş oldu ama tek sebebi Brood’un uzatmasıydı. Zavallı çocuğu mahvetti. Yavaşça. Sonra da yapacağına söz verdiği şeyi yaptı.”

Kadın masaya boylu boyunca baktıktan sonra tekrar Ren’e döndü. Bir an için gözlerini kıstı, Ren de nihayet düşündüğü kişiyle konuşmadığını anladı mı diye merak etti. Ancak onun yerine sadece sesini alçalttı.

“Brood malikânesine hiç gittin mi, canım?”

Ren başını salladı. “Bir kere.”

Landwin onu bir aile toplantısı için davet etmişti. Ren’in şehrin kuzeybatısındaki yüksek duvarlı malikânede küçük bir tur yapmasına izin verilmişti. Theo ona çocukluğuyla ilgili hikâyeleri zevkle anlatmıştı. Ne var ki, Ren villadan villaya yürüdüğünde sadece tam anlamıyla neyle mücadele ettiğini görebilmişti. Tüm zenginlik, o muhafızlar... Yüzyıllardır düşmanlarının karşısında duran girilmesi imkânsız bir kale.

“Siyah gövdeli bir ağaç var. Yaprakları kan kırmızı. Onu gördün mü?”

Ren yine başını salladı. Malikânenin tam ortasına yakındı. Theo'nun orada sessizleştiğini hatırladı. Orası hakkında herhangi bir öykü anlatmamıştı. Geçerlerken diğerleri bahçenin içinde devam etmiş ancak Thugar o ağacın önünde durmuştu. Duygularını nadiren açıkça belli eden Landwin Brood arkadaki büyük oğluna tiksintiyle bakmıştı. Ren o gün ailenin geri kalanının yüzünde oluşan belli belirsiz ifadeye anlam verememişti. Thugar dizlerinin üstüne çökmüş, başını hafifçe eğmişti. Ren dua ettiğini varsaymıştı. Şimdi gerçek cevabı biliyordu.

“O, Ware Tin’Vori’nin cesediyle beslenerek büyüyen ağaç. Ziyaretine sadece Thugar gidiyor. Bahçıvanların dallarını budamasına bile izin verilmiyor. Hiç kimse o çocuğun yasını doğru düzgün tutmadı.”

Ren şaşırmıştı. “Ailesi kalıntıların geri verilmesini istemedi mi?”

Yaşlı kadın alay eder gibi güldü. “Az önce söylediklerimin tek kelimesini bile dinlemedin mi, Isabelle? Baskın o akşam yapıldı. Tin’Vori malikânesi bir saat içinde istila edildi. Denize tek bir tekne çıkabildi. İçinde diğer üç çocukları ve anneleriyle babaları olduğu düşünülüyor. Shiverian’lar tekneyi yakarak batırdı. Tekne alevler içindeyken herkes izledi. Hiç hayatta kalan olmadı.”

Tekrar kadehini döndürürken birazını kazara masaya sıçrattı. Bu sayede dramatik etki duraksadı. Ren ihtiyar kadının adını bilmesede usta bir dedikoducu olduğu belliydi.

“En azından herkes buna *inandı*. Ta ki Dahvid Tin’Vori geçen hafta Ravinia’da görülene kadar. Söylentilere göre gladyatör arenalarında dövüşüyormuş. Brood’ların casus gönderdiklerine eminim. Gerçekten o mu diye doğrulamak için. Gerçi hayli kendine özgü biridir. Gözden kaçırması zor.”

“Neden peki?”

“Çünkü sembol taşıyıcı.”

Bu Ren’in dikkatini çekti. İhtiyar kadın Ren’in tepkisiyle epey tatmin olmuş görünüyordu. Sembol taşıyıcılar, güçlendiriciler kadar nadir bulunmazdı. Onlar, büyüü doğrudan derilerinin üzerinde taşıyabilen canlı kanallardı. Taşıyıcının kendisinden başka kaynağa ihtiyaç duymayan büyüleri. Ren daha önce böyle özel dövmeleri olan birini görmemişti ama kitaplarda okumuştı.

“Tusk’ta çok daha yaygın bir uygulamadır ama burada da duyulmamış değil. Gerçi ben ne öğrenmek istiyorum biliyor musun; nasıl hayatta kaldı? Kaldıysa da iki kız kardeşine ne oldu?”

Hizmetliler önlerine fırında kızartılmış but eti koyarlarken kadın sandalyesinde geriye yaslandı. Ren de yaslandı, zihni hızla çalışıyordu. Hikâyenin içine o kadar çekilmişti ki neredeyse Theo’nun dikkatini çekmeye çalıştığını fark etmiyordu. Tamamen tükenmiş bir hâlde merdivenden iniyordu.

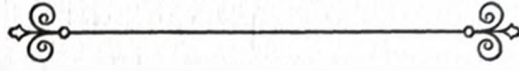
“Biraz hava almam lazım,” dedi Ren yaşlı kadına. “Affeder-sin.”

İhtiyar kadın başını salladı. “Evet, tabii. Sen git, Isabelle.”

Ren şaşkın bir kızın, az önce bir yabancıyla karıştırıldığından habersiz bir şekilde büyükannesinin yanına döndüğünü düşününce gülümsedi. Odayı arşınlarken Theo’nun rahatladığını hissedebiliyordu. Gitmek, hem de Ren’le birlikte gitmek istiyordu. Bunu fark ettiğinde Ren’in göğsünde belli belirsiz bir titreşim oldu. Bu hissi susturdu. Babasının sürgün için sebebi ne olursa olsun Ren, Brood Hanesi’nin liderinin bir hata yaptığını anladı. Cezası Theo’yu Brood Hanesi’nden uzaklaştırıyor ve Ren’in kollarına itiyordu. Artık Theo’nun güvenebileceği tek kişi oydu.

“Beni yürüyüşe çıkar,” dedi. “Yıldızlara bakalım.”

O akşam gerçekleşen her şeye rağmen Theo gülümsedi.

Theo'nun Doruk'taki villasına doğru uzun, dolambaçlı bir yola koyuldular. Konuşmadıkları bir anlaşmayla balkona çıktılar. Yıldızlar tepede karanlıktaki dişler gibi parladı. Ren'in burada kendini bulmuş olması ironikti. Tam olarak Theo'yla ilk tanıştıkları yerdı. O akşam onu öldürmek istemişti. Şimdiyse geri dönmüştü; artık onu hor görmüyor, ona acıyordu.

“Bırak şunu,” diye fısıldadı Theo. “Lütfen bırak.”

Ren'in gözleri onunkilerle buluştu. “Neyi?”

“Ben... hissedebiliyorum. Bana üzülyorsun. Hiç yardımcı olmuyor.”

Balkonda bir rüzgâr esti. Theo dönüp alttaki şehre bakarken sarı saçları alnına düştü. Ren anlıyordu. Balmerick'teki en zorlu anlarında acıma hiçbir işine yaramamıştı. Öğretmenler hep durumundan yakınmıştı. Onun kadar yetenekli bir kızın doğru düzgün ilgi görememesinin adaletsizliğinden söz etmişlerdi. Fakat aslında daha dik durması için kıllarını kıpırdatmamışlardı. Acımaları, kışın ortasında verilen yırtık pırtık bir palto kadar yararlıydı. Ren'in düşünceleri ihtiyar kadına ve Tin'Vori ailesi hakkındaki hikâyesine döndü.

“O zaman strateji oluşturalım,” diye teklif etti Ren. “Sence baban seni ne kadar süre Nostra'da tutacak?”

Theo iç geçirdi. “O makama geçen son kişi Lander Amca'ydı. Bir parti vardı. Bu akşam gördüğün herkes gelmişti. Lander çok sarhoştı. Gardını düşürmüştü. Başka hanelerden birinin yönlendiricisi onu köşeye sıkıştırdı. Aptal gibi ailemizin, Kathor'daki yeni bir iş sektörünü devralma hazırlıklarını açık etti. Bu bilgiyi alıp planlarımızı durdurdular ve girişimi tamamen mahvetteler. Babam bu bilginin kaynağını öğrendiğinde Lander'ı Nostra'daki

makama sürdü. Bu hep... bir şaka gibiydi. Ailenin geri kalanı için komik bir şeydi. 'Beceriksiz amcan gibi olma yoksa dağlarda yaşamaya gönderilirsin.'"

"Peki bu ne kadar zaman önceydi?"

"Amcam on iki yıl boyunca Nostra'da kaldı," diye cevapladı Theo duygusuz bir sesle. "Eminim Kathor'a döneceğine çok memnundur. Sonunda başka bir aptal yerini alacak..."

Ren'in kalbi sızladı. "Ama sen *oğlusun*. Eminim seni orada tutmaz."

"Lander de kardeşi. Bence oğlu olmak durumu daha beter hâle getiriyor. Daha utanç verici."

"Peki ya ben?" Ren, bu soru için en uygun ifadeyi düşündü. "Sence seninle gitmeme izin verir mi?"

Theo başını iki yana salladı. "Yarın bir davetiye alacaksın. Belki bir burs. Saygın iş ortaklarımızın birinden. Burada, şehirde kalman için sana cazip bir teklifte bulunacak. Reddedersen bunu sana karşı kullanabilir. 'Gördün mü? Ona yer teklif ettim ama kabul etmedi.' Ama kabul edersen bizi ayırma çalışmaları başlayacak. Ben orada olacağım. Sen burada. Babam dikkatli bir adamdır. Bana seçenek teklif ederse iki ihtimalin de çoktan dikkatle düzenlenmiş olacağını uzun zaman önce öğrendim. Benim yalnızca *onun* arzuları arasında seçim yapmaya iznim vardı. Hep böyle oldu."

Ren, Theo'nun daha çaresiz bir noktaya doğru yaklaştığını düşünmeden duramadı. Theo gibi bir çocuk için bu seçenekler ne olurdu? Paha biçilmez özel hocanı dinle yoksa seni çoğu insanın evinden büyük olan odana yollarım mı? Ren'in göğsünde tanıdık bir öfke hayat buldu. Bu öfke, Theo'yu gerçekten umursasa bile hiçbir zaman tamamen gitmiyordu. Yaşadıkları deneyimler arasındaki uçurum unutulacak türden değildi. Theo,

Ren'i izliyordu. Hiç şüphesiz, ani öfkesini babası hakkında söylediklerine yoruyordu. Kendi kötü durumuna.

“Reddedemem. Şu anda olmaz. Ama babam beni on yıl boyunca dağda tutabileceğini düşünüyorsa aptallık ediyor. Ben... *Biz* daha fazlası için yaratıldık.”

Theo'nun gözleri Ren'inkilere kilitlendi. Ren çenesini kaldırarak o zalim gözlerle buluştu. Dires'tayken ilk kez hoşlanmaya başladığı Theo'ydu bu. Bir wyvern'in önünde korkusuzca duran, onunla beraber intikamcının karşısında omuz omuza çarpışan Theo'ydu. Bu dünyada kendine bir yol çizecekse onun bu hâline ihtiyacı olacaktı.

“Biz bu şehri değiştireceğiz, Ren. Babam Kathor'un sahibi değil. Ne düşünürse düşünsün bizim sahibimiz değil. Bu fırtınaya benimle birlikte göğüs ger. Uzaktayken bir plan çizeceğim. Babamın gücünde boşluklar var. Yöneticilik görevinin bağımsızlığa doğal bir yol çizeceğini sandım ama başkaları da var. Onları keşfedeceğiz.”

Babanı ortadan kaldırmakla başlayabiliriz, diye düşündü Ren gizlice. Hemen bu duyguları gömdü. Bunu istemek, erkenden çok şey istemek olurdu. Önündekilerle çalışmaya başlamalıydı. Şu anda Theo öfke ve gazapla yanıyordu. Ailesinden ayrı bir hayat planlamaya cesaret edebilmesi mümkündü. Bu akşamki sözleri asıl eylemden çok uzak olsa da bir şeyin başlangıcı olabilirdi.

“Senin yanımdayım,” diye cevap verdi Ren. “Ne olursa olsun.”

Bu sözlerin en azından kısmen doğru olması Ren'in ödünü patlattı. Sadece numara değildi. Sadece hayatta kalma mekanizması değildi. Ren, nedeninin iki farklı kategoride olduğunu fark etti. İlk olarak, bağ büyülerini vardı. Bunu köprüdeyken hissetmişti. Theo'nun kan dökmesini izlerken çok kısa bir an için onu kurtarmama ihtimalini düşünmüştü. Eve dönebilir, Theo'nun

ailesinden miras talep edebilirdi. Onun yerine bağı hayat bulmuş ve onu harekete geçmeye zorlamıştı. İlk baştaki içgüdüğü giderek büyümeye devam etmişti. Son derece rahatsız edici bir gelişmeydi.

Sonsuza kadar böyle mi sürecekti? Her yıl, ne olursa olsun artacak mıydı? Ona duyduğu hisler, geçersiz kılamayacağı bir şeye dönüşene kadar büyüyecek miydi? Ren, bağıın eninde sonunda şimdiki amacını geride bırakacağından endişe ediyordu.

Ne var ki asıl rahatsız edici olan diğer histi. Bağ büyülerinden bağımsız bir histi. Hiç de zoraki olmayan bir his. Vahşi doğadan döndüklerinden beri, Ren'in Theo'dan gerçekten hoşlandığını hissettiği anlar olmuştu. Yalnızca olduğu kişi olduğu için. O anların fark edilebilir bir örüntüsü de yoktu. Bazen Theo'yu çalışma odasındaki lambanın altında kitap okurken gördüğünde oluyordu. Bazen konuşmayı Ren'in ilgi alanlarına gizlice çevirmesinde. Hatta bir odaya girdiklerinde, herkesin kendisinden önce onu görmesini istercesine elini Ren'in sırtına yerleştirişinde. Hepsi sinir bozucu derecede çekiciydi ve çekicilik tehlikeli bir şeydi.

Gerçek şuydu ki, Theo Ren'in zihnindeki denklemlere belli bir ölçüde öngörülmezlik sağlıyordu. Öngörülmez. Bu, on yıldır hazırladığı planı uygulamaya niyetli biri için uygun bir kelime değildi. Hem de hiç.

Theo birkaç adım ötede bekledi. İç çeken Ren elini uzattı. Theo tutup onu ayağa kaldırdı. Ren, birbirlerine yaklaşıp kadar Theo'nun kolunu ona dolmasına izin verdi. Bir nefesten daha yakındı. Son birkaç ay içinde aşırı romantik olmamışlardı. Çoğu zaman halka açık yerlere ve partilere çağırılmışlardı, özel alana yer kalmamıştı. Şimdiyse belirsiz bir zaman boyunca ayrı kalacaklarını bildiğinden Ren izin veriyordu.

Ren'in bir yanı bunun beklendiğini biliyordu. Theo'nun, o yokken bağlı olduğu sevgilisinin bir görüntüsüne tutunması gerekiyordu. Theo için bu anıyı oluşturmak sonraki ayları etkileyecekti. Ancak Ren'in başka bir yanıysa sadece Theo'nun dudaklarının tadına bakmak istiyordu. Theo'yu yakasından çekti. Beceriksiz, acemice bir ilk öpücüktü. İkincisiyse hiç sakar değildi. Theo titredi, Ren de bedenini onunkine yaklaştırarak cevap verdi. Üçüncü ve dördüncü öpücük geldi. Birbirlerine dolanırken Ren tamamen yeni bir şeyin sertçe battığını hissetti. Bağ nabız gibi attı. İkisi de bir anlığına nefes nefese ayrıldı. Ren bunun acıdan mı, hazdan mı yoksa ikisinden birden mi olduğunu bilmiyordu. Tek bildiği aynı anda ikisinin de hissettiği idi. Sanki yanıyordu. Yanmak istiyordu.

Daha sonrasında ikisi de konuşmadı. Bir daha birbirlerini öpmeye kalkışmadılar. Onun yerine orada, yıldızların altında durup gözlerini gölgeli ufka diktiler. Ren şafaklar, yeni günler ve taze başlangıçlar hakkındaki o bayatlamış metaforların hepsini biliyordu. Bir kez olsun doğru geldi. Yarın, tamamen farklı bir dünyayı beraberinde getirecekti. Theo, Nostra'ya doğru yola çıkacaktı. Ren güçlü düşmanlarla çevrili hâlde yalnız kalacaktı.

Tabii çember tamamen kapanmadan önce müttefik bulmazsa.

NEVELYN TIN'VORI

Nevelyn'in yorgunluğu iki katına çıkmıştı. Önce parmakları ağrıdı. Sadece uyuduğunda kaybolan derin bir acı hissetti. Uyanık olduğu saatlerde çalışırken, desen denemesi yaparken veya kapüşon onarıırken o belli belirsiz zonklamayı hissediyordu. Erkek kardeşi kendini fazla zorladığı konusunda ısrar etse de Nevelyn zaman çizelgelerini biliyordu. Planlarının işe yaraması için ne tür bir beceri seviyesinde olması gerektiğini biliyordu. Mükemmellikten çok azı dahi işe yaramazdı.

Fiziksel acı bir kenara, fazla büyü kullanmaktan yıpranan sinirleri çok daha beter hissettiriyordu. Dokuma zanaatını yapmaya, büyüü giysi ipliklerinin içine işlemeye başlamıştı. Tam ona göreymi. Nesnelerin büyük desenlerine bakmaya dayanan sessiz ve düşündüren bir zanaattı. Bunların hepsi onun yetenek alanına giriyordu ancak gerçek dokuma saatler süren büyüler gerektiriyordu. Hepsi inanılmaz yorucu, sürdürebilmesi zor ve sinir bozucu derecede ince işçilik istiyordu.

Dokumacılar Loncası'nın onayladığı zanaatkârlar okları plaka zırhlar kadar etkili bir şekilde geri çevirebilen hafif pelerinler dikebiliyorlardı. Nevelyn, savaşçıların neden bu tür nesnelere servet harcadığını anlıyordu. Yararlı olmalarının yanı sıra, bir de sınırlı sayıda malzeme vardı. En basit lütuflar bile son derece zordu. Teri azaltan, kaygıyı düşüren ya da insanın kuvvetini artıran büyüler. Nevelyn, şimdiye dek otuz denemede iki eşya efsunlamayı başarmıştı. Neyse ki bunlar, alıştırma malzemelerinin ücretini ve kiralalarının neredeyse yarısını karşılayacak kadar satmıştı. Tanrı biliyor ya, çok az paraları vardı.

Yer döşemesi gıcırdadı.

Nevelyn düşüncelere dalmıştı, rüyayla uyanıklık arası bir yerdeydi ve şimdi küçük dairelerinin görüntüsüne yeniden odaklanıyordu. Mutfak masasına oturdu. Masa dengesiz bacaklarının üzerinde duran, solmuş ahşaptan yapılma, kasvetli bir yuvarlak-tı. En uç köşedeki yatak, yakındaki bir ara sokakta buldukları paravanla ayrılıyordu. Erkek kardeşinin sevgilisi ve sanatçı Cath Invernette o yatağın ucunda oturmuştu, ayaklarını gergin bir ritimle yere vuruyordu.

Zavallı şey.

Cath iki saat önce dönmüştü. Tek başına. Gladyatör arenasındaki son zaferinin ardından Dahvid'in yanına gelmişlerdi. Cath'in anlattığına göre iki korumada da Darling'in mührü vardı. Nevelyn kızı sakinleştirmek için elinden geleni yapmıştı, ne de olsa planları böyleydi. Ancak o bile bu davetin aniliğiyle tedirgin olmuştu. Bu kadar erken olmamalıydı. Dahvid'in daha fazla çalışmaya ihtiyacı vardı. Nevelyn'in zanaatlarını mükemmelleştirmesi için daha fazla vakit gerekiyordu. Planlarının adımları çok hızlı bir şekilde ilerliyordu. Ayrıca paralarının bitmek üzere olması da yardımcı olmuyordu.

Perdenin diğer tarafında Nevelyn'in karyolası tek başına duruyordu. Şimdiki yorgunluğuyla bile davetkâr görüldüğü söylenemezdi. Örtüleri sertti ve kaşındırıyordu. Yastığı, birisi yanlış ipi çekerse dağılacakmış gibi görünüyordu. Aylardır orada uyuyordu ama sadece yorgunluktan bitkin düştüğü, bedeninin ve zihninin aşırı çalışmaktan kapandığı zamanlarda. Kendi kendine ne kadar süre böyle devam edeceğini sorup duruyordu.

Hafif bir tıkırtı geldi.

Kapının kilidi döndü. Cath ayağa fırladı. Nevelyn ağabeyi içeri girerken gülümsedi. Dahvid hemen göz kırptı. Hep aşırı öz güvenliydi. Kendilerinden önceki çoğu Tin'Vori gibi. Kendi iyiliği için fazla öz güvenliydi.

"Ee?" dedi Nevelyn kısıp sesle. "Onunla tanıştın mı?"

Dahvid sorusunu duymazdan gelerek odayı aşp Cath'in yanına geçti. Kulağına içini rahatlatıcak şeyler fısıldarken kızı yanağından öptü. Bu görüntü Nevelyn'in biraz daha acı çekmesine neden oldu. Sanki yıllardır ona dokunan olmamıştı. Bu tür ciddiyetsizliklere hiç vakit yok, demişti kendine en yalnız gecelerinde. Belki bir gün olurdu. İntikamlarını aldıktan sonra.

Ağabeyi ona döndü. "Evet. Darling'le tanıştım. Korkunç bir yaratık."

"Seni uyarmıştım."

"Doğru," dedi. "Ama hazırlıklarımızın hepsi işe yaradı. Yeni profesyonel dövüşçüsü benim."

Cath iç çekti. "Nihayet biraz iyi haber."

Nevelyn bu konuda emin değildi. Haberler gerçekten iyi miydi, yoksa içine zehir dökülmüş şarap mıydı karar vermek için soruyu sorması gerekiyordu. "İlk maçın nerede olacak?"

Ağabeyi tereddüt etti. Nevelyn onun Cath yüz ifadesini göremesin diye hareket ettiğini gördü ve daha söylemeden cevabı anladı.

“Batı Arenası.”

Nevelyn başını iki yana salladı. “Orası *acımasız*, Dahvid. Daha çok erken. Ertelememiz lazım.”

“Ben hazırım. En azından ilk birkaç dövüşte idare ederim. Beni sergilemek istiyor, Nev. Bu işler böyle. Önce bana bir nam salmalı. Bir dizi zafer kazanmalıyım. Birkaç kolay galibiyet. Bu şekilde zaman kazanırım. En azından birkaç hafta. Sonra da...”

“Sana ünvan maçı ayarlayacak,” diye bitirdi Nev. “Nasıl olduğunu biliyorum. Maçları gözlemleyen ve sıralamaları listele-yen bendim, unuttun mu? Darling’in tüm sistemini biliyorum. Seni, en çok kalabalık çekecek kişinin karşısına koyacak. Ama ya yanlış kişiyi seçerse? En kötü ihtimalle öldürülürsün, ağabey. En iyi ihtimalle de planladığımızdan erken dövme kullanmaya zorlar.”

Dahvid, ölüm onun için bir anlam ifade etmiyormuş gibi omuzlarını silktilti. Sanki ebeveynlerinin ve ağabeylerinin öldürül-mesi şu anda burada olmalarının, bu viranede kazıyarak hayatta kalmaya çalışmalarının sebebi değilmiş gibi. Nevelyn bir nefes verdi.

“Cath, sonraki dövmesi ne durumda?”

En uç duvarda çizimler vardı. Uzun uzadıya tartıştıkları bir-kaç resim. Son birkaç deneme Dahvid’in derisinin içine tam olarak yerleşmemişti. Bu yüzden iki sevgili ilk kez kavga etmişti. İşler iyi giderken gülmek hep kolaydı. Cath, Nevelyn’in tahmi-nini doğruladı.

“Daha fazla zamana ihtiyacımız olabilir.”

Nevelyn, Dahvid’e endişeli bir bakış attı. “Hazır değilsin.”

“Basit, başa baş karşılaşmalara hazır değilim ama eninde so-nunda eldiven kazanmamı istiyorsun, öyle mi? Bu nasıl olacak açıkla, kardeşim.”

“Eldiven kazanman için son âna kadar en büyük sırlarını koruman gerek, ağabey. Darling’in itinayla seçtiği şampiyonlarla dövüşmen seni erkenden çok fazla şey açık etmeye iter. Bunu yüz kere tartıştık ya. Bir ağabeyimi daha kaybedemem...”

“Sakinleş, Nev.”

Bu sefer konuşan Cath’di. Aralarında köprü vazifesi görüyordu. Dahvid dikbaşı ve eli çabuktu. Nevelyn ise dikkatliydi. Orta yolu bulamadıklarında bir çözüm önermek üzere öne çıkan Cath oluyordu. Bir zamanlar Ava’nın yaptığı gibi. Nevelyn kızın yüzünü görünce yumuşadı.

“Peki. İyi iş çıkardın, ağabey. Babam gurur duyardı.” Derin bir nefes aldı. “Ware ve Ava da öyle. Sadece dikkatli olmak istediğimi biliyorsun. En iyi yaptığım iş bu.”

Dahvid bunun üzerine deli gibi sırıttı. Cath de gülümsedi. Aslında ikisi de özünde hayalperestti. Fazlasıyla iyimser yaratıklardı. Dünyanın sunduğu uçurumdan atlayabileceklerine ve olayların basitçe lehlerine işleyeceğine inanıyorlardı. Onları o hayal ettikleri parlak geleceğe ulaştırmak için gerekli mantığı sağlamak Nevelyn’e düşüyordu. Atılması gereken mantıklı adımlar vardı. Tutku her şey değildi. Dahvid, yeterince duygu olduğunda galip gelebileceğini düşünüyordu. Babaları ona böyle söylemişti ve bu elverişsizlik, bu büyük resme bakamama yetisi, Tin’Vori Hanesi’nin yok olma nedeniydi.

Bir daha olmayacaktı. Hele ki kontrolde Nevelyn varken.

“Hadi kutlayalım o zaman,” diyerek iç geçirdi Nevelyn. “Kesik Kafa’ya ne dersiniz?”

Dahvid şaşırmış görünüyordu. “Çok yorgun değil misin?”

Nevelyn’in bakışları mat örtülü, hiç de dostane olmayan yatağa kaydı.

“O kadar da yorgun değilim. Hadi gidelim. Cath haklı. Bu iyi bir haber.”

Ağabeyi cebinden bir kese bozuk para çıkardı. Nevelyn kumaşı tanıdı. Muhtemelen onu Darling’e götürürken kullandıkları çuval beziydi. Dövüş bittikten sonra sık sık arena sahiplerinin ellerinde gördüğü kumaşa benziyordu. Cansız gözlerin kaydığını gördüklerinde seyircilerin mideleri kalkmasın diye onları hep ölülerin başlarının üzerinden geçirirlerdi. İnsanlar öldürmeyi seviyordu. Yaşayan bedenden ayrılan korkutucu kan rengini seviyorlardı. Sonrasını ise umursamıyorlardı. Cesetleri, yıkımları ve kargaşayı...

Nevelyn, çok kısa bir an için, Dahvid’in arena kumlarının üzerinde sırtüstü uzandığı korkunç bir hayal gördü. Yüzsüz arena sahibi başına benzer bir çuval geçiriyordu. Sonra zihni şu âna döndü. Çuval yalnızca çuvaldı. İçindeki paralar korkularına güler gibi ses çıkardı.

Dahvid sırtıyordu.

“İçkiler benden.”

5

REN MONROE

Theo'nun tahminleri doğruydu.

Sabah olduğunda bir mektup geldi. Ren, bir grup büyü üreticisiyle birlikte çalışmaya davet edilmişti. Bu tam olarak Ren'in lisans eğitimi sırasında arzuladığı işti. Araştırma ve geliştirme. Büyünün yapabilecekleri hakkındaki modern düşünciyi genişleten yeni büyüler. Bu davet tuzak diye bağırssa da en azından kafesinin parmaklıkları parlak ve altındı.

Theo mektubu iki kere okudu. "Babamın bu kadar nazik olmasını beklemiyordum. Belli ki benimle dağa gitmek için daha azını reddedeceğini düşünmüş. İltifat sayılır bence. Bana sadık olduğunu düşünüyor. En azından sen mutlu olacaksın."

Ren, Theo'nun sesindeki o acılığı duydu. Ren Kathor'da mutlu mesut çalışırken kendisinin sürgünde acı çekeceğini ima ediyordu. Ren böyle olacağından şüpheliydi. Büyük ihtimalle Brood Hanesi'ne bağlı erkekler ve kadınlarla çevrili olacaktı. Her hareketi izlenecekti. Yine de hiçliğin ortasına gönderilmekten iyiydi. Theo'ya sahiden acıyordu. Sadece onu anlayışa

zorlayan bağları yüzünden de değildi. Ailesi çok ileri gitmişti. Sürgün etmeleri yeterince kötü değilmiş gibi bir de şehrin en güçlü insanların önünde rezil etmişlerdi. Ren, yaptıklarının gereksiz ölçüde zalimce ve aynı zamanda kendisine oldukça yararlı olabileceğini düşündü.

“Mumyoluyla mı seyahat edeceksin?” diye sordu.

Theo resmen titredi. “Geçen yıl olanlardan sonra mı? Hayır.”

“At arabasıyla mı?”

“*O kadar* antika değilim. Babam çok daha rahat olabileceğim bir yolculuk ayarladı.” Theo sırtıttı. Yüzünde, Ren’in Dires’ta herkes ölmeden önce gördüğü o ifade vardı. “Nostra’a wyvern’le gideceğim.”

Ren gerçek bir kahkaha attı. “Cidden mi? Mumyolları rahatsız ediyor ama wyvern’le mi gidiyorsun? Hani seni...” Gömleğinin yakasından belli belirsiz görünen yaralarını gösterdi.

“Bu seferkinin öldürmeye çalışacağından şüpheliyim.”

“Cesur bir ruhsun.”

“Cesaret değil bu. Mantık,” diye cevapladı Theo. “Mumyolarını kullanmadım çünkü hâlâ Clyde’a olanları anlamıyorum. Ölüm şekli... mantıklı gelmiyor. Özellikle bu gizemle ilgili hiçbir cevabım yok. O yüzden korkuyorum. Wyvern saldırdı çünkü bölgesinden geçiyorduk. Mantıklı davrandı. Mantıkla başa çıkabilirim.”

Ren düşüncelerini dizginlemeye çalıştı. Aralarında birden çok sır vardı. Ren, Theo’yu davasını benimsemeye ikna etmek ve yanında ailesiyle savaşmasını istiyorsa bazılarını nihayetinde açıklamak zorunda kalacaktı. Fakat her şeyi yok etme korkusundan ötürü asla açıklayamayacağı başka sırlar da vardı. Geçen sene vahşi doğaya çekilmeleri Ren’in hatasıydı. Büyüsü, uzaklıkları ve konumları birleştirmişti. Aynı zamanda Clyde’ı mumyol-

larının merhametine bırakanın da o büyü olması muhtemeldi. Ren onu bilfiil öldürmüştü. Bir bakıma, vahşi doğada gerçekleşen ölümlerin hepsinden sorumluydu.

Theo ona kaşlarını çatarak bakıyordu. Ren bu düşüncelere ve yanlarındaki karmaşık duygulara çok fazla alan bırakmıştı. Theo bağları aracılığıyla bu duyguları hissediyordu. Ren hepsini yok ettikten sonra, “Tekrar yalnız kalmayı hayal etmek zor, o kadar,” diye fısıldadı.

Her zamanki gibi Theo, Ren’in cevabını kabul etti. Sözüne güvendi.

“Yalnız olmayacaksın ki. Annen burada. Odaklanacağın yeni bir işin olacak.”

“Ne demek istediğimi biliyorsun. Ailen beni kucaklamıyor. O çevrede yerim yok. Ev sahipliği yaptıkları her etkinlikte, galada veya akşam yemeğinde yalnız olacağım. Kalkanım olarak yanımda durmayacaksın.”

Theo bu fikre ısındı. Ren böyle olacağını biliyordu. Kahraman atfedilmenin her zaman çekiciliği vardı. “Bunu çözmek için gece gündüz çalışacağım. Senin ziyarete gelmeni ayarlayabiliriz. Yalnız olmayacaksın. Söz veriyorum, Ren.”

Dışarıda bir hareket oldu. Ren, paltosunu ilikleyip Theo’nun peşinden gitti. Wyvern çok hafif bir gürültüyle yere indi. Olayı sessizliğindeydi. İleri yürürlerken Ren, yaratığın vahşi doğada karşılaştıklarından neredeyse iki kat daha büyük olduğunu gördü. Başına bir kask takılmıştı. Yaratığın gitmesi gereken kounuma odaklanması için kullanılan görüş engelleyici olduğunu hatırladı.

Binicisi kalın bir palto giymiş, yuvarlak çerçeveli gözlük ve Ren’in binicilerin sık sık kullandığını gördüğü dolgulu tozluklardan takmıştı. Adam, daha önce yüzlerce kez karşılaşmışlar

gibi Theo'yu sadece başıyla selamladı. Ren, Theo'nun ilgisizce yaklaşmasına daha çok şaşırdı. Dosdoğru yaratığın yan tarafından sarkan torbaya gitmişti. İçine eşyalarını doldurdu, bütün çantaları düzeltti sonra da yüzünü Ren'e döndü.

“İlk seferin değil demek,” dedi Ren. “Wyvern binişin yani.”

Theo ona gülümsedi. “Çocukken uçurmak istediğimi söylemiştim sana. Babam izin verdi çünkü gerçek bir uçuşun beni korkutacağını sandı. Yanıldı. Sonrasında sadece daha fazlasını istedim.”

Ren onun bu anla, kendisine karşı hissettikleriyle kurmaya çalıştığı paralelliği görebiliyordu. Theo'nun babasının başarılı olduğunu belirtmek istemedi. Theo bir wyvern binicisi değildi. Metaforu, şansları için iyiye işaret değildi. Ama bu düşünceleri dile getirmek yerine bekleneni yaptı. Onun kollarına atıldı. Büyük yaratık arka ayaklarının üzerinde kıpırdanırken birbirlerine sıkıca sarıldılar. Theo alnını öpecek kadar geri çekildi.

“Seni yalnız bırakmıyorum.”

Ren burnundan gülse de tam olarak bunu yaptığını belirtmeden havada bir hareketlenme oldu. Pençeler acı içinde sağ omzuna saplandı. Vega her zamanki pozunda taş kesilmeden önce tüylerini kabartıyormuş gibi yaptı. Theo, Ren'in yüz ifadesine güldü.

“İnişlerine alışmak için zamanın olacak. Vega'nın seninle kalmasına karar verdim.”

Ren ona bakakaldı. “Theo. Hayır. Al onu. Büyülerinin yarısından olacaksın.”

“Yani? Yüz yıldır saldırıya uğramamış bir dağ geçidini savunacağım, Ren. Fazlasıyla *sıkılacağım*. Çoktan liste hazırladım. Diğer taşıyıcıma o büyüleri eklemekle uğraşacağım. Hem bu

sayede yalnız kalmazsın. Vega burada seninle olursa daha iyi hissedirim.”

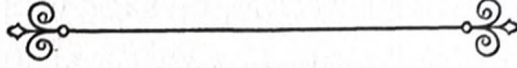
Kuş pençelerini Ren’in omzunda iyice sıktı. Bu bir tür onaylama hareketiydi. Taştan yaratığın Theo’nun emrine itaatsizlik etmeye hiç niyeti yoktu. Ren beklenmedik bir duygu değişimi hissetti. Theo, onun korktuğunu tahmin ederek elindeki tek şeyi yapmayı seçmişti. Onu güçlendirmek için kendini zayıflatıyordu. Beklenmedik bir iyilikti. Ren başını sallayarak teşekkür etti. Theo son bir kez belirsiz bir bakış attıktan sonra ileri yürüdü. Ren’e tekrar sarıldı ancak geri çekilemeden Ren onun yakasından tuttu. Onu öptü. Normalde diğer türüsü olurdu. Bu kez farklıydı. Yalnızca fısıltı gibiydi, ardından Theo pelerinini savurarak arkasını döndü.

Ren, sürücünün aşağı eğilmesini izlerken absürt bir biçimde aşk romanlardaki karakterlerdenmiş gibi hissetti. Theo uzatılan eli kabul etti, ayağını yerleşik üzengiye bastı sonra da yaratığın arka eyerine bindi. Savaşa gidercesine Ren’e el salladı. Ren ona karşılık vermeden duramadı. Neden yapmayacaktı ki? Ailesinin bütün geleceğini çoktan ona bağlamıştı. Onu güzelce uğurlamaktan bir şey çıkmazdı. Bundan sonra olanların basit bir doğallığı vardı. Dağda onlara saldıran vahşi yaratığın aksine bu wyvern uysaldı. Her komuta düzgünce tepki verdi, döndü ve kanatlarını açtı. Ren dil şaklatma sesini duydu sonra nefes nefese havaya yükseldiler. Ren birkaç adım gerilese de orada durarak yaratık Doruk’tan ayrılıp şehir merkezinden uzaklaşırken Theo’ya son bir kez baktı.

Gittiğinden emin olduğunda içeri döndü.

O da çantasını topladı. Kendine has bir planı vardı.

Şehrin aşağılarında bir yerde binmesi gereken bir gemi bekliyordu.

Annesinin evi, Ren'in Landwin Brood'un izlemediğinden emin olduğu tek yerdi. Sızıntıları tespit etmek için büyümlü tılsımlar kurmuştu ve hâlâ hepsi sağlamdı. En azından burada duyulma korkusu olmadan hareket etmekte ve konuşmakta özgürdü.

Ren, içeri girerken kahkaha sesi duydu. Bu ses adımını attığı an durmasına yol açtı. Annesinin kahkahası değildi. Ren geldiğini nasıl belli edeceğini bilmeden kapı eşiğinde dikildi.

En sonunda çay yapmaya karar verdi. Çaydanlık ocağa yerleştirirken büyük bir tangırtı çıkardı. Ocağı açtı. Sesler bir dakika önce canlı çıkıyorken şimdi annesinin kapısının ardında kesilmişti. Ren, ocaktan almadan önce çaydanlığın bir kez daha fokurdamasına izin verdi, sonra dumanı tüten iki fincan doldurdu. Geleceğini önceden haber vermişti. Mektubunda, annesinin rıhtımdaki bağlantıları için de birkaç istek vardı. Notu almamış mıydı? Aldıysa bile neden birini misafir ediyordu?

Ren, yıllar içinde annesinin kimlerle vakit geçirdiğini pek düşünmemişti. Dostluk araması son derece doğaldı. Roland Monroe neredeyse on yıl önce ölmüştü. Hayatının geri kalanını yalnız geçirmesini istemek haksızlık olurdu. Ren, annesine bu gerçekten defalarca bahsetmişti. Yine de arka odadan çıkarırken Ren'in annesi utanmış görünüyordu. Yanındaki adamsa aynı durumda değildi.

"Ahh. İşte geldi. Nihayet," dedi adam, büyük bir öz güvenle. "Zeki kızın. Annen her gün saatlerce senden bahsediyor."

"Tabii *saatlerce* değildir," diye karşılık verdi Ren yatak odasının kapısına göz atarak. "Her yerde de değildir."

Annesi ona uyarırcasına baktı. Birkaç yıl önce büyü kullanmayı bırakmamış olsa Ren onun az önce büyü yaptığını düşünebilirdi. O kızgın bakışın altında Ren gözlerini kaçırarak çayı dökmüş gibi yaptı. “Affedersiniz,” dedi katı bir sesle. “Ben... *münasebetsizlik* ettim.”

Adam, Ren’in kelimeyi kullanımına tek kaşını kaldırdı. Güzel kaşları vardı. Yakışıklı bir adamdı. Annesinden birkaç yaş büyüktü. Onun kadar formundaydı. Ya rıhtımda ya da başka bir yerde çok çalışmaktan şekillenmişti. Bıçak kadar inceydi. Ren, oturma odasına girip koltuktaki yastıklara nezaketsizce yayılana kadar onun ne kadar uzun olduğunu fark etmedi. Ortama göre komik denecek ölçüde iriydi.

“Anne, galiba yastıklarımız çöktü.”

Bu ikisini de güldürdü. Annesi çayları alırken gözlerini devirdi. Ren daha kısık sesle konuştu. “Mektubumu almadın mı?”

Annesi parladı. “Tabii ki aldım. Her şey hazırlandı. Öncesinde başka sözüm olduğu için özür dilerim. Senden başka da hayatım var benim.”

“Özür dilenecek bir şey yok,” diye cevapladı Ren hızla. “*Benim* çay fincanımı çalman dışında tabii.”

Annesi sırıttı. “Misafir önce gelir.”

Ren odayı geçerek başka bir fincan aldı. Uzun sohbetlere vakti yoktu. Kendine sabahı atlatacak kadar çay doldurduktan sonra odaya geçip onlara katıldı. Annesi hatırı sayılır uzaklıkta otursa da Ren, kendisi burada olmasa ikisinin yastıkların dibinde sarılacağından şüpheleniyordu. Bedenlerinin şimdi bile birbirine yönelmiş olmasından anlaşıyordu. Zihninde tuhaf bir duygu fırtınası dolaştı. Annesi mutlu olmayı hak ediyordu. Gülümsemeyi, flört etmeyi, dilediğini yapmayı hak ediyordu.

Ancak bu, buraya gelen her erkeğin babasının yokluğunu hatırlatacağı gerçeğini değiştirmiyordu.

Misafir elini uzattı. Ren sıktı.

“Ben Harlow. Annenle arkadaşız.”

“İyi arkadaşsınız görüyorum ki,” deyiverdi Ren adamı gülümseterek. “Tanıştığımıza memnun oldum, Harlow. Annemin seni sır sakladığına inanamıyorum. Saklaması zor birisin.”

Bunun üzerine adam bir kere daha burnundan güldü.

“Müsaade edersen annemle konuşmam lazım. Yalnız.”

Harlow, *Tabii*, dercesine iki elini de kaldırdı. “Benim vardi-yama yetişmem lazım”

Ren, adamın eğilip annesinin alnına hızlı bir öpücük kondurmasına, ardından ön kapıya geçmesini izledi. Fincanı yanında götürecek kadar rahat olmasını not etti. Annesinin fincanı geri getirmek için dönmesini sorun etmeyeceği belliydi. Ren kapının tıkırtısını duymayı bekledikten sonra annesine döndü.

“Ren, bak, özür dilerim...”

“Ah, umurumda değil. Yeterince yakışıklı görünüyor. Sabahını kısa kestğim için üzgünüm. Gerçekten harekete geçmem lazım. Her şeyi ayarladın mı?”

Annesi bir yudum aldı. “Ayarladım ama neden o kadar uzağa gittiğini bilmem gerek.”

“Ravinia’da biraz araştırma yapmam lazım.”

“Araştırma mı? Mektubunda adının, geminin beyanname-sinde geçmesini istemediğini yazmıştın. Nasıl bir araştırma böyle gizlilik gerektirir ki?”

Ren de bundan korkuyordu. Annesi aptal değildi. Ne de olsa Ren’in istihbarat sisteminin birincil kaynağıydı. “Brood’ların bilmelerini istemediğim türden bir araştırma.”

Annesi belli ki onaylamıyordu, dudaklarını büzse de başını salladı.

“Odana bir pelerin koydum. Git de giy. Yolda Brood’ların casusu olmadığından emin olmalıyız.”

Ren kaşlarını çattı. “Biz mi? Anne. Hangi gemi olduğunu söyle yeter. Senin gitmen...”

“Lütfen, *tek başına* seyahat etmene izin verecek değilim. Hele ki geçen sene olanlardan sonra.”

Annesinin sesinde tartışmaya yer yoktu. Bu durum görüşmeye açık değildi. Hem Ren ne söyleyebilirdi ki? *Senin için çok tehlikeli, anne.* Bu daha çok gelmek istemesine neden olurdu. Aslında Ren, onu Ravinia’da neyin beklediğini bilmiyordu. Aradığı insanları bulur mu, ihtiyar kadının söyledikleri doğru mu onu bile bilmiyordu. Ancak Brood Hanesi’yle paylaşacak kozu olan biri olduğunu duymuştu. Burada, Kathor’da öyle bir liman bulamamıştı. Hiç kimse yardım etmeye cüret edemiyordu. Büyük hanelerden hiçbirisi onunla tanıtıcı konuşmalara dahi girmiyordu. Dahvid Tin’Vori düzgün bir müttefik edinmek için tek şansı olabilirdi.

“Peki,” dedi Ren. “Talibin gittiğini biliyor mu?”

“Ona bir şey olmaz,” diye cevapladı annesi. “Talip demişken, seninki nerede? Genelde kuyruğunu sallayarak peşine takılırdı.”

Ren iç geçirdi. “Bu sabah gitti. Uzun bir tekne yolculuğu olacak. Gemiye bindiğimizde açıklarım.”

“Açıklamalar. Sırlar. Evet, bunların hepsi oldukça güvenli görünüyor.”

Annelere özgü alaycılığını ekledikten sonra seyahat için gerekli eşyaları toplamak üzere yatak odasına döndü. Ren, annesinin talimatlarını dinleyerek koyduğu parlak kırmızı pelerini giydi. Üzerine geçirdiği anda karnında içini kemiren bir rahatsızlık

belirdi. Karanlık ormana ilk vardığında da bu hissi duymuştu. Yan tarafına döndüğünde Timmons'ın inanılmaz bir şekilde yanına uzandığını gördü. Ren, vahşi doğaya yalnızca Theo ve Clyde'ı götürmeye niyetli olsa da arkadaşları aynı büyüünün içine çekilmişti. Kazaydı ama Ren'in suçuydu. O an kaçınılmaz olarak Timmons'ın ölümüne neden olmuştu.

Ren, çoğu zaman duygularını bölmelere tabi tutabiliyordu. Elindeki görevi tamamlamak için dikkatle duygularını kenara ayırıyordu. Güçlü yanlarından biriydi. Fakat bu, duygularının olmadığı anlamına gelmiyordu. Onları zihninin en karanlık köşesinde hissediyordu. Geçen sene olaylardan dolayı duyduğu tüm o kederi, acıyı ve utancı. Şimdilik sınırlarını tutuyordu. Ne var ki annesini benzer bir tehlikeye atarsa kırılacağını biliyordu. Hemen Ravinia'ya gitmeli ve söylentilerin doğru olup olmadığını öğrendikten sonra Brood'lar yokluğunu fark etmeden eve dönmeliydi. Sadece doğru yolu seçtiğini umuyordu. Planı buna bağlıydı.

6

REN MONROE

Annesinin talimatları tuhaftı ancak o, rıhtımı Ren'den daha iyi biliyordu. İki yollarını ayırdı. Ren, Aşağı Bölge'deki büyük pazara yöneldi. Yavaş yürüyor, etraftaki Brood casuslarının kendilerini toplayıp peşine düşmelerine izin veriyordu. Belki de kendini bir şey sandığı, Brood'ların uğruna kaynak harcayacak kadar onu umursadığını düşündüğü için suçluydu. Fakat Ren, Theo Nostra'ya gitmişken işe başlayana kadar iyice yakından izleneceğinden şüpheleniyordu. Brood'lar konsantrasyon eksikliği yaşamazdı. Ren'in, odaklarını onlara doğrultması gerekecekti.

Ren, annesinin söylediği dükkânı buldu. Basit bir eczaneydi. Ren, vitrinin önünde durarak bir şeye bakıyormuş gibi davrandı, sonra da içeri girdi. Sert kokular duyularına hücum etti. Tam karşısında hepsi topraksı, doğal renklerde bir duvar mum duruyordu. Tavanlardan bitkiler sarkıyordu. Geri kalanı, Ren'in farklı türde büyülere yön veren toz maddelerle dolu olduğunu bildiği büyük dolaplarla kaplıydı.

Ren, daha tam olarak içeri adım atamadan tezgâhtar ona eliyle işaret etti. Ren yönlendirmesini takip ederek sağına, dükkânın içine ilerledi. En arka köşede bir kız bekliyordu. Boyu ve yapısı Ren'e benzerdi. Saçları aynı renkti. Sadece ten rengi biraz daha koyuydu, Ren Balmerick'teyken hafif solgunlaşmıştı. Kız konuşmaya gerek duymadı. Yalnızca pelerinini çıkarıp uzattı. Ren de karşılık olarak kendi parlak kırmızı pelerinini verdi.

Kız bir süre Ren'i inceledi. Asılı bir aynaya dönerek saçını onunkine uydurmaya başladı. Pelerini giydi, arkasını döndü ve başını salladı.

"Annen birkaç dakika beklemen gerektiğini söyledi. Ben onları Beckers Sokağı'na yönlendiririm."

"Anladım. Yardımın için teşekkürler."

"Bana teşekkür etmene gerek yok. Yaşlı Agnes için her şeyi yaparım."

Ren az daha gülecekti. "Ona yaşlı dediğini duymasın."

Kız kaşlarını çatı. "Herkes öyle diyor."

Ren daha fazla konuşmadan kız yanından geçip gitti. Hazırlanan hantal ve dikkat dağıtıcı çantayı aldıktan sonra girişten geçti ve en yakın sokağa aceleyle çıktı. Her şey planına göre giderse casuslar bir süre takip ettikten sonra onun Ren olmadığını fark edeceklerdi. Bu da gerçek Ren'i eczanenin karanlık bir köşesinde, düşünceleriyle baş başa bırakacaktı.

Herkes öyle diyor.

Ren, annesinin bu takma ismi ne zaman aldığını merak etti: Yaşlı Agnes. Tuhaf geliyordu. Annesinin, Ren'in terk ettiği dünyada yeni bir kimlik oluşturduğu fikri tuhaftı. Ren bulutların içinde manevra yaparken aşağıda başka bir dünyanın devam ettiğinin bir göstergesi dahaydı. Bunu unutmaması

gerektiğini biliyordu. Ne de olsa babası burası ve bu insanlar için ölmüştü.

Birkaç müşteri girip çıktı. Ren sessizce dışarı süzüldü. Pazar capcanlıydı. Dalaverelerinin işe yarayıp yaramadığını bilmese de omzundan ufak bir yük kalktığını hissetti. Landwin Brood'un bu şehirde olan her şeyi görmediğini düşünmek güzeldi. Sonraki yapacaklarına dair umut aşıliyordu.

Rıhtıma yöneldi. Pazar alanı insanı davet ediyordu. Müşteriler için ayrılmış, insanı kaosu daha derinlerine çekmek için kasten oluşturulmuş yollar vardı. Rıhtıma değil. Burası öylesine yürünebilecek bir yer değildi. Tek bir yanlış adım cezalandırılırdı. Koşuşturma gösteri değil, tasarımdı. Saf verimlilikti. Hoş karşılanmayan misafirler soğuk bakışlarla ya da indirilmiş omuzlarla karşılaşıyordu. Çocukken, yalnızca yanlış yerde yanlış zamanda durdukları için suya fırlatılan bir sürü insan görmüştü. Fakat Ren o zamanlar dans etmeyi öğrenmişti. Devasa sandıkları açık bir mavnaya taşıyan bir çift nakliyecinin yanından yanlamasına geçti. Gemiyi rıhtıma yanaştırmak için aynı anda halatı çeken güçlü kollu güverte tayfasının etrafından dolandı. Ren en fazla yedi yaşında bir oğlan çocuğu fark etti, kalın kazıkların üstünde bağdaş kurmuştu, parmakları bir balıkçı ağı üzerinde hızla çalışıyordu. Ren de bir zamanlar orada oturmuştu ancak onun burnu hep kitabın içine gömülü olurdu. Annesi rıhtımın en ucunda bekliyordu.

Annesi, "Fâni'ye bineceğiz," diye fısıldadı. "Geminin kaptanının bana iyilik borcu var. Bizi kaçak yolcu olarak almayı kabul etti. Tayfa çenesini kapalı tutması gerektiğini biliyor. Resmî beyannamede ismimiz olmayacak, tabii bedeli rahatlığımız. O gemilerde hiç... oda yok."

Ren gözlerini devirdi. “Çok incesin, anne. Beni korkunç koşullara hazırladığın için teşekkürler.”

Annesi etrafa bakıyormuş gibi yaptı. “Ah. Tüh. Uşağını çağırma’yı unuttun mu?”

“Benim *uşağım* yok. Tanrılar aşkına, anne. Tepede yaşamak istiyordum gibi davranıyorsun. Sanki...”

Sözü yarıda kesildi. Annesi Ren’in gerçek amacını bilmiyordu. Hiç başka birine söyleyecek kadar cesur hissetmemişti. Bunların hiçbirinin amacı altın ve lüks değildi. Ateş ve kandı. Sırf faydasız bir rahatlık kazanmak uğruna toplumun sınıflarını tırmanmıyordu. Amacı, ailesini yok eden insanları yok etmekte. Bu bilgi olmadan sadece Kathor’un kraliyet haneleri tarafından baştan çıkarılıyormuş, şımarık bir hayat istemiş gibi göründüğünü biliyordu.

“Kimin kızı olduğumu unutuyorsun.”

Bu sözcükler annesinin daha ciddi bakmasına neden oldu. “Onu asla unutamam ama senin unutmamana sevindim. Hadi. Binelim.”

Fâni sıradan bir gemiydi. Uzun zaman önce solmuş tahtadan yapılma güvertenin üzerinde tek bir parlak yelkeni vardı. Tayfası sandıkları yüklemeyi bitirmiş ve rıhtımdan kemik kalınlığındaki halatları çözme görevine geçmişti. Kaptanı kısa boylu, tombul ve konuşkan bir adamdı, ikisini de bir solukta selamlayıp tembel bir güverte tayfasına fırça çekti. Ren kendini gülümserken buldu. Kaptan, babasının arkadaşlarına benziyordu. Kart oynamaya gelen ve gece boyunca kahkahalar atan adamları andırıyordu. Küçük bir merasimle bir dolaba götürüldüler. Birisi içeriye tek bir yastıkla eski püskü battaniyeler doldurmuştu.

“Ah,” dedi annesi. “Ee... bu...”

“Ne?” diye sordu Ren kışkırtırcasına. “Bir sorun mu var, anne? Oda hoşuna gitmedi mi?”

Bunun üzerine utandıran bir bakış aldı. Her daim inatçı olan annesi aşağı uzanarak neredeyse içi boş olan yastığı kabartmaya koyuldu. Battaniyeyi serip oturdu, dünyanın en iyi pikniğinin tadını çıkarıyorlarmış gibi yaslandı.

“Bana yeterince rahat görünüyor. Gemi istemiştin. Ben de sana gemi buldum.”

Ren buna ancak gülümseyebildi. Annesinin yanına oturdu.

“Artık *rahat* olduğumuza göre,” dedi. “Bana bu Harlow denen adamı anlat...”

Rüzgâr derme çatma yatak odalarının kapısında uğuldarken Ren nihayet annesine neden Ravinia’ya gitmesi gerektiğini anlattı. Bu açıklama Brood’lar hakkındaki planlarının kalbine sürükledi. Gelip geçen tayfaların duymadığından emin olduktan sonra Ren en baştan başladı. Sözcükler ağzından döküldüğünde derme çatma odasının karanlık hiçliğinde nedense daha az tehlikeli geldi. İçeride sadece Ren’in annesinin yüzünü görebileceği kadar ışık vardı.

“Sessizsin,” diye belirtti Ren.

“Düşünüyorum.”

Ren volta atardı ama adım atacak yer yoktu.

“Theo nasıl dahil olacak?”

“Şu anda dahil değil. Bunların hiçbirini bilmiyor.”

“İkiniz bağılısınız. Eninde sonunda öğrenecek.”

“Katılıyorum. Şimdilik nefretini besliyorum. Theo yaralı. Babası onu küçük düşürdü. O histen, o deneyimden benimkine doğru bir köprü oluşturmam lazım.”

“Utançtan nefrete geçmek çok uzun sürmez.”

“Biliyorum ama sadece nefretle olmaz. Öfke ateştir, ateşe söner. Theo’nun babasına yalnızca kızgın olması yetmez. Bir adım daha ötesine geçmesi gerek. Ailesinin yok edilmesi gerektiğini mantık çerçevesinde kabul etmesi gerek. Onları değil beni seçmesini sağlamam gerek.”

Annesi başıyla onayladı. “O zaman alır. Belki yıllar.”

“Ya da tek bir an.”

Bir süredir karanlıkta sessizce konuşuyorlardı. Ren daha ne kadar seyahat etmeleri gerektiğinden emin değildi, hatta dışarıdaki havanın nasıl olduğunu bile bilmiyordu. Yalnızca dalgaların çarpışını, rüzgârın ıslığını ve önlerinden geçen tayfaların ara sıra gelen gümlmelerini duyabiliyordu.

“Tin’Vori ailesini hatırlıyor musun?”

Ren’in annesi başını salladı. “Malikâneleri rıhtımın yakınındaydı. Bazen rıhtımdan çocuklarını oynarken görürdük. İki oğlan iki de kız vardı.”

“En büyükleri öldürülmüş. Brood’lar tarafından,” diye ekledi Ren. “Adı Ware Tin’Vori’ymiş.”

“Hatırlıyorum. Herkes haftalarca onu konuştu. Sloan teyzen, Aşağı Bölge’den sürüklenirken oğlanın çığlıklarını duyduğunu iddia etti. Yalancı.”

“Ravinia’da görülen kişi Dahvid. Sembol taşıyıcıymış.”

“Güçlü bir büyüdür,” diye yanıtladı annesi. “Ama pek gizli değildir. Kathor’a gizlice bir sembol taşıyıcı sokamazsın. Gittiği her yerde dikkat çeker. Sana nasıl yardım edebilir ki? Şehre dönemiyor bile.”

“Bilmiyorum,” diye itiraf etti Ren. “Başka seçeneğim yok gibi hissediyorum ama. Kathor’un büyük hanelerinden hiçbirini benimle konuşmaya dahi yanaşmıyor.”

Annesi başıyla onayladı. “Ailede iki kız vardı: Ava ve Nevelyn. Küçük olan vahşi bir şeydi. Onu ağaçların tepesine kadar tırmanırken görürdük. Bazen bir şeyleri ateşe verir ve rıhtıma fırlatırdı. Diğerleri daha çok sana benziyordu. Hep kitap okurdu. Yaşlı kadın onlar hakkında ne söyledi?”

Ren iç çekti. “Emin değildi. Senin de dediğin gibi Dahvid’i bulmak kolay. Ravinia gibi özgür bir limanda bile çok fazla sembol taşıyıcı yok. Ama kadın Dahvid hayattaysa diğerleri de olabilir dedi.”

“Planın ne? Onu bulduğunda yani?”

Ren’in bu kez cevabı yoktu. Aslında planı yoktu. Kalbinde kendininkine eş bir nefret taşıyan birine ne söylenirdi? Öyle biriyle havadan sudan ya da büyü teorisinden konuştuğunu hayal edemiyordu. Aralarında sadece yıkıma duydukları ortak arzu var olabilirmiş gibi geliyordu. Cazipti. Anlayan birinin yanında olması düşüncesi. Fakat bu ancak, Dahvid tıpkı onun gibi yıllar içinde nefretini dikkatle büyüttüyse gerçekleşebilirdi.

“Sanırım benimle birlikte Brood’ları yok etmesini isteyeceğim.”

7

DAHVID TIN'VORI

Kör edici bir parlaklıkla başladı.

Dahvid, odaya girerken ellerini gözlerine siper etti. Kapı arkasından sessiz bir tıkırtıyla kapandı. Etrafındaki her şeyden temizleme büyüğü akıyordu. Sahte karı andıran inci beyazı bir katmandı. Odanın ortasında mobilya olarak tek bir masa duruyordu. Dahvid sessizce kıyafetlerini çıkardı. Bir havluya sarındı, sonra da masaya uzandı. Etrafındaki her şey; yastıklar, dolaplar, duvarlar renksizlikleri yüzünden tuhaf, neredeyse rüya gibi görünüyordu. Yerleşip gözlerini kapadıktan sonra büyü başladı.

Kir katmanlarının derisinden soyulduğunu hissedebiliyordu. Her daim hoş bir histi. Başlangıçta. Ancak sonra büyü daha derine giriyordu. Dahvid keskinlik yüzünden dişlerini sıktı. Ağrının gerekli olduğunu biliyordu. Beş yaşından beri temizleme odalarına gidiyordu. Ona her yeni dövme seçildiğinde. Vücudunun büyüye ev sahipliği yapacak kısmının kusursuz bir boş tuval olması gerekiyordu. Kir elbette derisini daha az uysal hâle getiriyordu ama bir de etkisiz büyü vardı. Onlar çıplak gözle

fark edilemeyecek kalıntı izleriydi. O katmanı kaldırmak hep, kılırları sıcak ağdayla vücudundan koparılmış gibi hissettiriyordu.

Acı, diye hatırlattı babasının sesi ona, gücün yoludur.

Dahvid nefesini sabit tutmaya çalıştı. Nihayet büyüünün pençeleri geri çekildi. Temizleme büyüü kayboldu. Göğsü inip kalktı. Gözlerini açtığında oda rüyavari rengini kaybetmişti. Altındaki masa normal, gri taştandı. Dolaplar ve kapılar aynı bronz renkteydi. Cath içeri girerken kapıyı çalmaya gerek duymadı.

“Hazır mısın?”

“Senin için mi? Her zaman.”

Dahvid, Cath’in çabucak kızarmasına bayılıyordu. Yanına tereddütsüz gelmesine. Dahvid, küçük bir çocukken bile diğerlerini şaşırtmaya alışmıştı. Hayatı bir gösteri gibi yaşıyordu. Sembol taşıyıcılar doğaları gereği dikkat çekerlerdi. Çoğu insan ona, uzaktan tadı çıkarılacak, müze duvarındaki bir tablo gibi davranmıştı. Aslında büyüü diğer dallardan o kadar farklı değildi. Bir ihtimal daha güçlüydü. Çoğu gibi hükümetin depolarından kaynak almıyordu. Ancak bu, çoğu insanın onu tehlikeli veya egzotik bir şeymiş gibi görmesini engellemiyordu.

Cath onu Peska’daki bir tavernada, odanın karşısından fark etmişti. Dahvid kız kardeşiyle birlikte Ravinia’ya gelmeden önce. Dövmeleri Cath’i cezbetmişti. Cath onlara bir içki için katılmıştı, sonra bir tane daha. Bazen o akşam yanlarına oturmuş ve sonra temelli kalmaya karar vermiş gibi geliyordu. Dahvid onu sevdiğini sanmıştı ama ona sevginin nasıl hissettirmesi gerektiğini söyleyecek kimsesi kalmamıştı.

Cath ona doğru eğilerek bu sabahki işleri için dikkatle Dahvid’in kollarını ve bacaklarını ayarladı. Tırnaklarını onun bir bacağında yaramazca dolaştırdıktan sonra aletlerini çıkarmak üzere döndü. Dahvid ürpermeye çalıştıysa da Cath’in

dokunduğu yerlerdeki tüyleri diken diken oldu. Bu kontrolsüzlük çocukçaydı. İkisi neredeyse bir yıldır birlikteydi. Dahvid ona ve içinden çıkardığı dürtülere alışacağını düşünmüştü. Tam tersi olmuştu. Bunca zaman sonra bile kendini her zamankinden daha çok onun etkisi altında hissediyordu.

“Sakin ol, canım,” dedi Cath, aletlerini düzenlerken. “Oda sadece bir saatliğine bizde ve o tür bir saat olmayacak...”

Dahvid ona somurtarak havlusunu düzeltti. Gözlerini tavana dikti. Oraya bir ayna asılmıştı. Tüm bedeninin tablo misali yansıdığı görüldü. Yıllar içinde topladığı bütün dövmeler soluk, kaslı bedeninde parlıyordu. Vücudu canlı bir tarihî kayıt gibiydi. Yirmi yıldan az süre içinde üç farklı sanatçı üzerine işaretini işlemişti.

Gözleri ilk dövmesine kaydı. Sağ bileğinde, ışıkla parıldayan bir kılıç vardı. Martha çizmişti. Dahvid daha beş yaşındayken babası sanatçıyı tutmuştu. Dahvid, o yaşta silah çağırmasına izin verilmesini hâlâ olağanüstü buluyordu.

Martha’nın ikinci çizimi Dahvid’in sağ omzundaydı. Üç altın halka öyle birbirine geçmişti ki birinin nerede başlayıp ötekinin nerede bittiğini görmek imkânsızdı. Martha onu, Dahvid ondan nefret etmesi gerektiğini öğrenmeden hemen önce yapmıştı. Kadının davranışlarının sert bir sevgi değil de istismar tarzı olduğunu anlayacak yaşa gelmeden önce. Kısmen ironik sayılırdı çünkü çizdiği altın halkalar en koruyucu büyülerinden biri olarak kalmıştı.

Üçüncü dövmesi en küçükleriydi. Daralan ilişkilerinin bir yansımasıydı. Sağ üst bacağına, içinde altın bir iksirin köpürdüğü ince, cam bir şişe vardı. Zehirlere karşı koruma amaçlı tasarlanmıştı. Dahvid, büyük hanelerden birinin vârisi olduğundan zekice olduğunu tahmin ediyordu. Son yıllarda büyüünün

gücünü kullanarak hızlı iyileşmeyi öğrenmişti. Bu sayede daha faydalı olmuştu. Hiç kimse isimsiz gladyatörleri zehirleyecek kadar umursamazdı.

Martha'nın çizimleri burada bitiyordu. Dahvid nihayet babasının çalışma odasına gidecek cesareti topladığını hatırladı. Dumanın aralarında sis gibi süzüldüğünü. Ware, Dahvid'in birkaç adım gerisinde durmuştu. Ağabeyinin varlığı, titremeden konuşabilmesinin yegâne sebebiydi. Babasına, Martha'nın üzerinde hâkimiyet kurmak için acıyı kullandığını anlatmıştı. Disiplin ve istismar arasındaki çizgiyi ne kadar kolay belirsiz kıldığını hatırlatmıştı. Babası onu anlaşılmas bir ifadeyle izlemişti. Dahvid bitirdiğinde odayı geçmiş ve oğlunun çenesini avucuna almıştı.

"Neden bana söylemedin? Seni korumayacağımı mı sandın?"

Geçen yıllar içinde Dahvid babasını fazlasıyla unutmuştu. Bir insanı hatıradan çok daha fazlası hâline getiren küçük detaylar silinmişti. O gün yüzündeki katılığıysa asla unutmayacaktı.

"Sen benim *oğlumsun*. Senin için akıntıyla savaşırım. Gök yüzünden ayı koparırım. Beni iyi dinleyin, çocuklarım." İkisine teker teker bakmıştı. "İkiniz, ayrıca kız kardeşleriniz için de söylüyorum. Dördünüzü güvende tutmak için yapmayacağım *hiçbir şey* yok."

Dahvid, Martha'yı bir daha görmemişti. Küçükken kadının kovulduğunu varsaymıştı. Babasının sözlerini, her hecesine gömülü öfkeyi hatırladığındaysa kaderinden daha az emin oluyordu.

Martha'nın işinin bittiği yerde Ware'inki başlamıştı. Ağabeyi her zaman iyi bir sanatçı olmuştu ama aslında gizliden gizliye Martha'nın yerini almak üzere eğitiliyordu. Teklifi, iki oğlunun birbirine böyle yakın çalışması fikrini beğenen babaları onay-

lamıştı. Ware hayalperest doğmuştu. Dahvid aracılığıyla tuhaf büyüler yaratmak, içindeki yaratıcılığa uygundu. İlk başarılı dövmeleri herkesin dikkatini çeken bir sanat eseri olan kızıl gezgindi.

Çiçek, çenesinden göğsünün aşağılarına doğru uzanıyor, taç yaprakları hayalî güneş ışığında açılıyordu. Dahvid'in en yıkıcı büyüsünü hâlâ barındırıyor olması Ware sayesindeydi. İkinci dövmeleri daha az faydalıydı. Bir pazusundan aşağı inen, uçan bir kuş sürüsüydü. Kolundaki soluk gökyüzü fonunda siluet gibi duruyorlardı. Çocukken uçuyor gibi davranan iki oğlan için doğal bir seçimdi. Yıllarca eğitim gördükten sonra bile büyüsü çoğu zaman yardımcı olmaktan çok acı veriyordu.

Ware'in son dövmesiye gizem olarak kalmıştı. Dahvid sağ kalçasında başlayarak döndükten sonra sırtında kaybolan resmin kenarlarını görmüştü. Hiçbir zaman uzun süre bakmamıştı. Ne kadar cezbetse veya çaresiz olsa da büyüsünü hiç etkinleştirmemişti. Ware bu dövmeyi bitirdiğinde nasıl kullanacağını açıklamaya söz vermişti. Aynı gün Brood'lar onu öldürdüğü için hiç şansı olmamıştı.

Dahvid gözlerini kapadı. Tepede kılıcın sürtme sesini duydu. Saklandıkları yere giriyormuş gibi duman kokusu almaya başladı. *Korkuyu* hissetti. Ardından korkaklık geldi. Sonra da kolu sertçe çekştirildi.

“Oraya gitme,” diye fısıldadı Cath. Sesi küçük odada yankılandı. “Yine kız kardeşini düşünüyorsun. Benimle kal, canım. Yapabileceğin hiçbir şey yoktu.”

Dahvid, kalbi göğsünü dövmeyi bırakana kadar ona baktı. Ellerini yumruk yapmıştı. Yavaşça parmaklarını açtı. Ava'yı düşünmüyordu ve onu yeterince düşünmediği için suçluluk hissediyordu. En küçük kız kardeşi. Şimdi herkes kadar kayıptı.

Zihni o karanlık yollara yuvarlanmadan önce gözleri en yeni dövmeleeri aradı. Onu hep rahatlatıyorlardı çünkü bunları hayalet çizmemiştir. Hepsi Cath tarafından yaratılmıştı.

Martha'nın yaptıkları etkili, yararlı büyüler oluşturmuştu. Bir asanın çağıramayacağı türden değillerdi. Ware'de nadir bulunan büyük derinlikli çizimler oluşturma yeteneği vardı ve buna uygun büyüler yaratabiliyordu. Cath daha çok kurnazlık tanrısıydı. Sanatçı güçleri yaratıcılığa ve kötülüğe dayanıyordu. Üç büyüü de sessizce en sevilenlerden olmuştu.

Sol pazusunda ikizler vardı. İki küçük şeytan, şişkin yanaklarından birbirinin aynı buz gibi rüzgârı püskürtüyordu. Cath aynı zamanda sol bileğine dolanan, ince bir ip çizmişti. Bu desen aynı zamanda çok uzun süre baktığında derisinin üzerinde kıvrılarak iç içe geçiyormuş gibi görünüyordu. Son olarak, üst karnının ortasına kusursuz bir çember çizmişti. Aynı derecede basit ancak zekice bir büyüyle sonuçlanan basit bir tasarımdı. Cath bugün dördüncü dövmesini deneyecekti.

Yine.

Cath, "Bu kaçınıcı deneme?" diye sordu.

"Dördüncü denememiz," diye cevapladı Dahvid. "Bu sefer işe yarayacak."

"Tutamayacağın sözler verme."

Dahvid'in yüzü düştü. Cath'in çok az kuralından biriydi bu. Hayatı, en azından Dahvid'in bildiği kadarıyla ufak, tutulmamış sözlerle doluydu. Daha ilişkilerinin başlarındayken Dahvid'in sözlerindeki çabukluğu bilhassa belirtmişti. Dahvid'de doğal bir övünme eğilimi vardı. Dışa vuran bir arsızlığı vardı. Bunun babasından ve ağabeyinden öğrendiği bir alışkanlık olduğunu biliyordu. Cath'le bunca zaman geçirdikten sonra aslında garanti veremeyeceği şeyleri iddia etmemesi gerektiğini öğrenmişti.

“İşe yarayacağını *umuyorum*.”

Cath başıyla onaylayarak ona doğru eğildi. “Umut için ne derler bilirsin.”

“Ne?”

“Gökyüzündeki en parlak kuş olsa da aynı zamanda öldürülmesi en kolay olandır.”

Daha fazla uyardıktan başladı. Sadece iğne ucuydu, ilk seferki hep sistemini sarsardı. Cath buradan düzenli bir şekilde hareket ederek derisini şekillendirdi ve gerdi. Dahvid seçtikleri bölgenin daha boyalara bile elini atmadan uyuşmaya başladığını hissetti. Sahiden umutluydu. Başarısızlık fazla yaygındı. Her çizim işe yaramıyordu. Derisi büyüye duyarlı olsa da hangi büyülerin işe yarayacağını seçmede tutarsızdı.

Yıllar içinde kendi görüşünün hiçbir önemi olmadığını öğrenmişti. İşe yaramasını ne kadar çok istediğinin önemi yoktu. Bazen, belirli bir büyüün gücünü ne kadar çok arzularsa, dövmenin ilk kullanımdan sonra hayatta kalma olasılığı o kadar azalıyordu. Martha sayısız dövmeyi boşa harcamıştı. Çocukken kazıma işlemlerini teker teker yaşayıp da büyüü ilk etkinleştirdiğinde teninden kaybolduğunu izlemek acı vermişti.

Cath bir şarkı mırıldandı. Dahvid ara sıra batan ağır yüzünden çenesini sıktı. Cath nihayet aletini değiştirdiğinde kesik bir nefes verdi. Bir resim yavaşça ortaya çıkıyordu. Sol üst bacağını saran benekli bir erkek geyik. İki keskin gözü hayalî uzaklara bakıyordu. Yaratığın yalnızca başının yarısında boynuz vardı. Diğer yarısının olması gereken yerde gölgeden ibaret bir yankı görülüyordu. Dahvid kendini büyülenmiş hâlde geyiğin koyu gözlerine bakarken buldu.

“Neredeyse bitti,” dedi Cath. “Hazır mısın?”

Bu kısım tamamen batıl inançtı. Bazıları dövmenin derhâl etkinleştirilmesi gerektiğine inanıyordu. Bazılarıysa, derinin içine tam anlamıyla yerleşmesi için bir yıl geçmesi gerektiğini söylüyordu. Belirli bir baharatı sağ avucunda tutarak büyüü denemek mümkündü. Elbette dolunay esnasında asla etkinleştirmemeliydin. Sayısız yöntem olsa da Dahvid hiçbirinin diğerinden kesin olduğunu düşünmüyordu. O yüzden Cath'i sabırla izleyip işaretini bekledi. Cath bir darbeyi bitirerek bölgeye üfle-dikten sonra aletini bıraktı.

“Şimdi.”

“Geri çekil,” diye fısıldadı Dahvid. “Ta köşeye kadar.”

Cath uysalca hareket ederek onun için alanı boşalttı. Dahvid dövmeyle bir kez daha bakıp güzelliğini inceledi, tartıştıkları ihtimali hayal etti. Arzusunu, hırsını ve diğer tüm duyguları kenara bıraktı. Düşüncelerini işlev ve biçime indirgedi. Uzun bir nefesin ardından bacağına kaldırdı. Kumaş düştü. Dahvid dövüşçü pozunu aldı. Büyü, etrafındaki havada hazır ve nazır bir biçimde bekliyordu. Taşıyıcıya ihtiyacı yoktu. Taşıyıcı kendisiydi.

“Hadi o zaman.”

Tek bir parmak ucuyla geyiğin boynuzlarını okşadı. Büyü uğuldayarak canlandı. Dahvid gücün saldırısına homurdanarak karşılık verdi. Dişlerini sıkmasına, iki kolundaki tüylerin de diken diken olmasına yol açtı. Dahvid bu rahatsızlığı görmezden gelerek büyüü ileri itti, var olmaya zorladı. Yarattığı şeyin ağırlığını bir anlığına hissettikten sonra tepedeki aynada yansımasını gördü.

Başında büyük bir miğfer belirdi. İki yanından bıçak keskinliğinde boynuzlar çıktı. Gölgeler birbirinin içinden aktı. Gözleri orman yeşili zırhın plakalı ön kısmından görünen parlak yarıklardan ibaretti. Dahvid sırtımadan duramadı. Vahşi ve kötücül

görünüyordu. Boynunu kütletip bir kere daha ayaklarını yerleştirdi ve büyüü bir adım ileriye itti.

Biçimden işleve. Miğferin gücü uğuldadı. Omuzlarından omurgasına, oradan bacaklarına bir titreme indi. Büyünün tamamını kullanmaya çalışacakken onu duydu. Çınlayan bir çatırtıya dönüşen zayıf dalgalanmayı. Miğfer ikiye bölünürken Cath çığlık attı. Sanki baltadan dümdüz bir darbe yemişti. Materyal başından düşerken Dahvid ancak çarpmaya karşı kendini koruyabildi. Yere düştü, bir süre tıngırdadı, sonra da yok olana kadar toza dönüştü.

Büyü kayıp gitti. Göğsü nefes nefese hareket etti. Dahvid başını eğerek dövmenin, tüm parlak renklerinin ve canlı detaylarının teninden kayboluşunu çaresizce izledi.

Gözleri Cath'e kaydı. Sözlerini çoktan hazırlamıştı. Bu başarısızlıkları defalarca yaşamışlardı. Ancak Cath kısa bir anlığına eğildi. Başiboş bir boynuz miğferi kırarak dışarı çıkmıştı. Odanın karşısına ok gibi fırlamıştı. Dahvid boynuzun Cath'in karnının tam ortasını derinden deldiğini gördü. Açıkça ölümcül darbeydi. Boğazında da tuhaf bir yara vardı. Derisinde kocaman mor ve siyah bir alan oluşmuştu. Bacaklarında, üst kolunda daha küçük kesikler vardı. Kan birikmişti. Cath ellerini yaraya bastırsa da hiçbir şey akışı durduramazdı...

Dahvid gözlerini kırptırdığında kan ortadan kayboldu. Sadece tüm ve sağlıklı hâldeki Cath dudaklarından binlerce küfür dökülürken odayı arşınılıyordu. Dahvid, onun dövmeyi düzgün yapabilmek için ne kadar yanıp tutuştuğunu biliyordu. Tıpkı Nevelyn gibi bu dövmenin olacaklardan sağ çıkması ve yüz kızartıcı bir şekilde ölmesi arasındaki farkı belirleyeceğini düşünüyordu. O olmadan Dahvid'i savunmasız bırakacağına inanıyordu. Dahvid kanın ve yaranın kafasının içinde

olduğundan emin olana kadar bakmaya devam etti. Hepsini hayal etmişti.

“Tekrar deneyeceğiz,” dedi Dahvid.

Sesinde çok hafif bir titreme vardı. Cath’in o görüntüsünü tamamen silememişti. Cath değişikliği fark etmeden düşüncelerini yeniden sağlamlaştırması çaba gerektirdi.

“Tekrar. Haftaya.”

Eşyalarını toplarken Cath’i alnından öptü. Kapıda bir görevli belirmişti. Ödediklerinden bir saniye fazla kalmalarına izin vermeyeceklerdi. Ravinia böyle çalışırdı. Her şey ticaretti. Her şeyin bedeli vardı. Dahvid, Cath’in önünden yürümesine izin verdi. Dövmenin olduğu yer kıpkırmızı ve hassastı. Çıkarlarken ağrıyı görmezden gelse de eşikte durmadan edemedi. Cath’in durduğu yere baktı. Zeminde kan vardı. Benekli bir desen.

Ne var ki görevli temizleme büyüsunü devreye sokunca oda o tanıdık beyaz parlaklığına döndü. Dahvid ne kadar bakarsa baksın kanı göremedi. Gitmişti.

Hiç olmamışçasına.

8

NEVELYN TIN'VORI

Nevelyn koşuşturma kavramından hoşlanmıyordu. Ona kalsa dağlara doğru yürür ve şehre bir daha asla adım atmazdı. Ücra bir yerde kulübe inşa etmenin, güzel bir bahçe yetiştirmenin ve geniş, gıcırdayan bir verandada kitap okumanın hayalini kurdu. Seçtiği yer Ravinia'ya hiç benzemeyecekti. Çocukluğunda hatırladığı Kathor'la da alakası olmayacaktı. İnsandan çok ağacın bulunduğu, tepede yıldızdan battaniyenin örtüldüğü bir yer olacaktı...

Hayal etmek. Hayal etmemesi gerektiğini biliyordu. Yapacak çok fazla iş vardı. Nevelyn ayağa kalkarak sıranın hareket edip etmediğini görmek için başını uzattı ve hayalî kulübesinin zihninden kaybolmasına sessizce izin verdi. Bu sayede odağı tamamen ensesinde nefes alan kişiye döndü.

“Geri çekilir misin?”

Kadın bir adım geriledi. Nevelyn hareketin yarattığı küçük dalgalanmayı izledi. Arkasında duran kişiye, o da kendi arkasındakine çarptı. Birisi geri itilip sıra bir kez daha tamamen sessizle-

şene kadar böyle devam etti. Bütün sabah aynı binanın gölgesine doluşmuşlardı. Hepsi, yerini kapmak için daha şafak sökmeden gelmişti. Nevelyn öne dönerken derin bir iç çekti. Sırada dokuzuncu sıradaydı.

“Kimin için teslimat yapıyorsun?”

Konuşan arkasındaki kadındı. Dibinde nefes alan. Belli ki Nevelyn dikkatini çekmişti. “Seni ilgilendireceğini sanmıyorum.”

“Ya? Herkes böyle der. En başta. Önemli birinin önemli işini yaptıkları için havaya girerler. Kıymetli sırlarını dökmek istemezler.” Kadın duraksadı, Nevelyn yüzünü dahi görmeden yüzünde gülümsemenin yayıldığını duydu. “Ama eninde sonunda sohbet ederiz. Böylesi daha eğlenceli. Güven bana.”

Nevelyn, sohbet etme konusundaki görüşünü etkili bir şekilde ifade ettiğini düşünmüştü ancak kadının rahatsız etme havasında olduğu belliydi.

“Niçin?” diye sordu, hafifçe dönerek. “*Sen* kim için teslimat yapıyorsun?”

Kadının gizlice öne eğilmesi için bu davet yeterliydi. Tam da Nevelyn’in beklediği gibiydi. Kadın ya sıkılmıştı ya yalnızdı ya da ikisi birdendi. Güneşte yanmış teninden anlaşıldığı kadarıyla rıhtımdaki iskelelerde çalışarak büyümüştü. Ağzının kenarındaki birkaç küçük çizgi dışında yaşını ele veren bir detayı yoktu. Nevelyn ellilerinde olduğunu tahmin etti ama şöyle bir bakıldığında yirmilerinde olduğu bile düşünülebilirdi.

“Kuzey Uç’taki tüccar lordlar için evrak işleri yapıyorum. Orayı biliyor musun?”

Nevelyn başıyla onayladı. Ravinia’ya ilk vardıklarında şehirdeki bilginlerden biri olmuştu. Her yönü ve detayı araştırmıştı. Güce götürecek tutarlı yolu. İki çıkmaza düşmüş vâris, Kathor’a

dönmek için kime yanaşabilirdi? Nihayetinde bütün yollar Darling'e ve gladyatör arenalarına çıkmıştı fakat Kuzey Uç lordları iyi bir birlikti. Kaynakları ve bilgileri paylaşarak birbirlerine fayda sağlayan özel bir kulüptü.

“Kuzey Uç mu? Yaşlı adamların fazla dar kıyafetler giydikleri yer mi?”

Kadın büyük bir kahkaha attı. “Haklısın. Ama o adamlar iyi ödeme yapıyorlar. Lordun kim öyleyse? Daha yaşlı adam gibi giyinen yaşlı bir adam mı?”

Nevelyn cansız bir gülümsemeyle karşılık verdi. “Ben sadece kendime hizmet ederim.”

Sözleri, niyet ettiğinin tam tersi bir tepki yarattı. Nevelyn, dönüşünü bekleyen varlıklı bir lordun yokluğunun ilgiyi üzerinden uzaklaştıracağını ummuştu. Fakat aksine, kadın daha meraklanmış görünüyordu. Nevelyn dikkatsizliğine sövdü. Bu sırada yalnızca üçüncü kez bekliyordu. Herald olarak bilinen binanın dışıydı. Burayı keşfettiği için şanslıydı. Şehrin üst düzey müşterilerine ve onların getir götürcülerine ait, iyi saklanan bir sırdı. Rıhtıma her gün yeni haberler vururdu. Tekneler başka şehirlerden haber getirse de hep gecikirdi. Öyle ki bu haberler çoktan bayatlayana ve günlük iş yapan tüccarlar için işe yaramaz hâle gelene kadar günler, hatta haftalar geçmiş olurdu. Bu kuralın tek istisnası Herald'dı.

Ayda bir kez bir mummyolu kullanıcısı tek bir gazete yığını getirirdi. Hiçbiri *Kathorian* kadar değerli olmazdı. Ravinia'nın en zenginleri o gün basılan sayısını alabilmek için en üst fiyatı öderdi. Dünün gazetesi için daha az, daha eski kopyalar içinse daha da az ödenirdi. Bu haberin anında ve geniş çapta yayılması, kopyalardan birini satın alanların piyasaya diğerlerinden önce tepki vermelerini sağlıyordu. Neveleyn çoğu insanın sırada bu

yüzden beklediğini biliyordu. Efendilerin paralarıyla, ceplerini daha fazla altınla dolduracak bilgiyi geri götürmeye hazır hâlde geliyorlardı. Nevelyn bir istisnaydı. O buraya ayda bir kere geliyor ve ebedi Brood avlarına devam etmek için az miktardaki kıymetli paralarını harcıyordu.

Kadın hâlâ onu yakından izliyor, bir açıklama bekliyordu. Nevelyn gelişigüzel bir tavırla boynundaki tılsıma baktı. Küçük, kalp şeklinde bir şeydi. Doğru tarafının görüldüğünden emin olduktan sonra başını kaldırıp tekrar kadının gözlerine baktı.

“Dedim ya; ne yaptığım ve kim olduğum seni ilgilendirmez.”

Aralarında büyü fısıldadı. Çok nazik bir itme gibi hissettirecekti. Hafif bir zihinsel uzaklaştırmaydı. Nevelyn göz temasını bozduğunda kadın unutacaktı. Biraz sersemlemiş hissederek doğrulacak ve son birkaç dakikanın nasıl parmaklarının arasından kaydığını merak edecekti. Nevelyn, büyüünün rotasını izlemesine izin verircesine kıpırdamadan durdu. Bu büyüüyü birkaç yıl önce kullanmıştı. Sarhoşun biri onu işten eve kadar takip ettiğinde adamın dikkatini aynı şekilde yok etmişti.

Dahvid’in yetenekleri vardı. Babaları küçüklüklerinin çoğunu kardeşinin büyüünü kutlayarak ve parlatarak geçirmişti. Kızının herhangi bir becerisi olup olmadığını sormak hiç aklına gelmemişti. Nevelyn bazen yetenekleri aynı dikkati çekse ne kadar marifetli olabileceğini merak ediyordu. Fakat bunun hayal dünyasına girdiğini bildiğinden ikinci kez nefes alamadan o düşünceyi öldürdü.

Sıranın ön tarafında bir kargaşa vardı.

Nihayet teslimatları yapan çocuk geliyordu. İzlemesi kısmen sarsıcıydı. Herald tek katlı bir binaydı. Çatısı yoktu ve ön kapısı sonuna kadar açıktı. İçerideki zemine bir tane, sıradan bir halı

serilmişti. Mumlar alanın her köşesinde ışıldıyordu. Bu alevlerin titreşimi misafirlerinin geldiğini haber veriyordu.

Çocuk ortaya çıktı. Ağzı apaçık, gözleri sımsıkı kapalıydı. Nevelyn buna her tanıklık ettiğinde çocuk aynı şekilde beliriyor, havada hafifçe asılı kalıyordu. Hâlâ adım atıyormuş gibi görünüyordu. Nevelyn çocuğun peş peşe mummyollarıyla seyahat ettiğini öğrenmişti. Konumdan konuma atlayabilmesi için ayarlanmış bir ağ sistemiydi. Biriyle tokalaşabilecek kadar süre içinde kuzeydoğu deniz sınırından buraya kadar gelebiliyordu. Kalabalığın önünde, dünyanın en uzun nefesini tutmuş gibi hissettiren bir an boyunca neredeyse cansız görünerek asılı kaldı.

Sonra bağırmaya başladı.

“Pekâlâ! Pekâlâ. Sakin olun ve paralarınızı bu sefer hazırlayın!”

İlk değiş tokuşu çok fazla bakmadan yaptı. Sıra hareket etmeye başladı. Nevelyn arkasındaki kadının daha fazla soru sormamasına sevinmişti. Bugün daha fazla nahoş ilgiyle uğraşamazdı. Sırasının gelmesini sabırla bekledikten sonra öne çıktı.

“En eski sayını alacağım,” dedi çocuğa.

“On beş mid o zaman.”

Nevelyn sadece bir anlığına tereddüt etti. Fiyat hep on mid-di. Sırf yapabildiği için zam yaptığını biliyordu. Buradaki hiç kimse böyle bir ticaret yapamazdı. Üstelik beş mid için olay çıkarırsa sıradaki insanlar merak etmeye başlardı. Hangi efendi, ufak bir fiyat artışını sorun ederdi ki? Ayrıca istenmeyen dikkate neden olurdu. Elini cebine kaydırarak fazladan banknot çıkardı ve çocuğun avucuna vurarak bıraktı. Çocuk ona sırtıttı çünkü az önce fazladan para kazandığını biliyordu.

Nevelyn kendi tarzında cevap vererek değiş tokuş esnasında tırnaklarını hafifçe batırdı. Çocuk acı karşısında şaşkınlıkla ba-

karken Nevelyn gazeteyi koltuğunun altına almış, çoktan uzaklaşıyordu. Küçük oyunlar oynayan küçük oğlanlara ayıracak vakti yoktu. Hele ki bugün.

Şehrin en mütevazî mezarlığına yönelerek yürümeye koyuldu. Parasız ve yoksun insanların gömüldüğü ucuz mezarlardı bunlar. Üzerinde kız kardeşinin adı yazan mezar taşını bulacak ve zambakların gölgesinde oturacaktı. Bu sayede gazeteyi yüksek sesle okuyup Ava'nın hangi detayların üzerinde duracağını hayal edebiliyordu. Kız kardeşi her zaman belirli detaylara saplantılı bir şekilde takılırdı. Onları terk ettiğinden beri Nevelyn, planlarının küçük ancak çok önemli bir parçasını görmezden geldiğini hissediyordu. Bu yüzden bütün yazıları, haber kesitlerini okuyor ve Ava'nın hayaletinin kaçırdığı şeyleri göstermek için ona bir şeyler fısıldayacağını umuyordu.

Bu zalim düşünce karşısında gülümsedi, eski püskü paltosuna sarındı ve kalabalık sokakların içinden geçti. Kalabalık olsa da kimse onu fark etmiyordu. Nevelyn buna da gülümsedi.

9

REN MONROE

Annesi sıradakilerin arasından ayrılırken Ren sabırla izledi. Kolumun altında aldığı şey, yüzündeyse neredeyse anlaşıl-maz bir ifade vardı. Nihayet köşede onu bekleyen Ren'i gördü-günde gülümsedi.

“Aldım,” dedi, gazeteyi çıkararak. “İstedğin buydu, değil mi?”

Ren kaşlarını çattı. “Gazete umurumda değil, anne. O muydu?”

Hedefleri az önce köşede gözden kaybolmuştu. Bunların hepsi annesinin fıkriydi. Şehirde, insanın Kathor'da olanları resmî olarak takip edebileceği tek yer burasıydı. Bu sabah gelen birkaç ulak çocuğa rüşvet vererek onlara Tin Vori çocuklarının eski bir portresini göstermişlerdi. Kız kardeşlerden birine benzer bir kız olduğunu söylemişlerdi ancak emin olamıyorlardı. Bu, Ren ile annesini bekleyip geleni görmeye ikna etmeye yetmişti. İkisi de kızın gelişini görmüştü. Tarife tam anlamıyla uyuyordu. Biraz uzundu. Saçı buklelerden ibaretti. Güzeldi ama kimseyle

göz göze gelmemek için hep yere bakıyordu. Şimdi de peşine düşmek için vakitleri azalıyordu. Ren'in yalnızca tahminlerini doğrulaması gerekiyordu.

"Kim miydi?" diye cevapladı annesi.

"Kız. Sırada konuştuğun. Haklı mıydık? Nevelyn Tin'Vori mi?"

Annesi başını iki yana salladı. "Ren. Ben kimseyle konuşmadım. Sana gazeteyi aldım..."

Ancak şimdi şaşkın görünüyordu. Sersemlemişti. Birden Ren'in kafasına dank etti. *Büyü. Annemin üzerinde büyü kullandı.* Sokağın başında gördüğü şeyi düşündü. Annesi hızla kızın arkasına girmişti. Eninde sonunda konuşma başlatacaktı. Nevelyn'in süreç boyunca iletişime kapalı olacağından kuşkulanmışlardı. Kimliğini gizlemek isteyen biri için mantıklı bir duruştu. Konuşmaları epey ani bitmiş olsa da Ren nedenini anlayamayacak kadar uzaktaydı. Sadece tükendiğini tahmin etmişti ancak annesine bakınca Nevelyn'in bir tür büyü kullandığından şüpheleniyordu. Annesi unutkan ihtiyarın teki değildi. Ren'in bildiği en keskin zekâlardan birine sahipti. Fakat şu anda, Ren açıkça konuşmalarını izlemişken kızla hiç konuşmadığını iddia ediyordu.

"Hiçbirini hatırlamıyor musun?"

Başını bir daha salladı. "Canım, herhâlde... herhâlde biriyle konuşsam hatırlardım."

"Sen odamıza dön. Birkaç saate orada buluşuruz. Git. Hemen."

Ardından sokağın ilerisine atıldı. Bir kez daha takibe koyuldu. Annesinin şaşkın bir ses çıkardığını duysa da açıklayacak zaman yoktu. Ulak çocuk onlara, tasvirlerle birlikte, sırada kimliklerini gizli tutan kişilerin bir listesini vermişti. Belli ki gazeteleri efendilerine gösteren tayfanın hepsi nispeten birbirini tanıyor-

du. Grupta yalnızca birkaç aykırı vardı, biri de Nevelyn'in tanımına uyduğunu öngördüğü kadındı. Kimseyle konuşmuyordu. Hiç detay vermiyordu. Üstelik en ucuz gazeteyi alıyordu.

Şimdi de aynı kız annesine büyü yapmıştı.

Ren köşeyi dönerek sokak boyunca aceleyle ilerledi ve çok daha büyük bir alana çıktı. Şu anda Vega'yı serbest bırakmak için her şeyini verirdi. Kuş hiç zaman kaybetmeden hedeflerini bulurdu ama bu kadar açıkça dikkat çeken bir şeyle riske girmek istemediği için onu Kathor'da bırakmıştı. Burada Brood casusları varsa heykeli anında fark ederlerdi. Hayır, kendi iki gözüyle avlanmak zorundaydı.

Dikkatini bir yüzden başkasına, bir ana hattan diğerine çevirdi. Ne var ki Nevelyn olduğundan şüphelendikleri kişi son derece sıradan giyinmişti. Sanki kalabalığın içinde kaybolmak istiyordu. Tamamen açık kahverengiydi, üzerinde dikkat çekecek tek bir renk bile yoktu. Göze batan yegâne detay küçük, gümüş kolyesiydi.

Ren yeniden aradı. Kalabalığın ve trafiğin yoğun olduğu saatte küfretti. İçgüdüsel olarak sağındaki büyük pazara girdi, ihtiyacı olan şeyin açısı değiştirmek olduğuna inanıyordu. Kızdan hiç iz yoktu. Ren, teslimat yapan çocuğun haftalarca Herald'a dönmeyeceğini biliyordu. Şu anda onu bulmazsa bir daha bulması çok uzun zaman alabilirdi.

Sağında bir sokak vardı. Ren boylu boyunca ona bakıp uzakta başka bir pazar gördü. Belki de Nevelyn o yöne gitmişti. İlerlemeye başladı, dikkati öyle dağınıktı ki az daha birinin kendisine seslendiğini duymuyordu. Annesi değildi. Bir erkek sesiydi. Ses giderek artıyordu.

“Hey!”

Ren döndü. Son derece şaşırtıcı bir şekilde, Mat Tully ona doğru koşuyordu. En azından geçen sene Theo'nun partisinde konuştuğu cilalı çocuğa göre hırpani görünüyordu. Daha zayıftı, solgundu ve o son konuşmadan beri uyumamıştı sanki. Ren, Nevelyn elinden kaçmaya devam ederken onu bulma şansının düştüğünü hissedebiliyordu.

“Mat Tully,” dedi Ren duygusuzca. Kimliğini saklamak için çok geçti. Özellikle Ravinia'da olduğunu diğerlerine söyleyebilecek biriyle uzun uzun sohbet etmek istemiyordu. “Affedersin ama durup sohbet edemem. Bir randevum var da. Belki sonra görüşebiliriz? Nerede kaldığını söylersen...”

Dönerek bir kez daha bekleyen sokağı hedef aldı. Ne var ki Mat Tully ansızın uyardı. “Bekle, Ren. Burası Kathor değil. Rastgele ara sokaklara giremezsin. Bu bir gezgin tuzağı. Bak.”

Mat eliyle işaret etti. Ren uzaklara, ıslıl ıslıl pazara öyle odaklanmıştı ki arada kalan diğer hiçbir şeye dikkat etmemişti. Başboş sandıklar, stratejik geçitler oluşturacak şekilde yığılmıştı. O gölgelerin içinde çok az hareket vardı. Mat'a baktı.

“Hırsızlar mı?”

“Tabii ki. Her mahalleyi yöneten çeteler var,” diye cevapladı. “Üstelik her zaman yankesicilik yapmıyorlar. Daha tehlikeli gruplar önce bıçaklıyor. Güven bana, oraya girmek istemezsin...”

Ren iç çekti. Nevelyn'i takip etme şansı varsa da kaçmıştı. Etrafındaki kalabalığa bir kez daha göz attıktan sonra dikkatini tamamen Mat Tully'ye verdi.

“Sen niye Ravinia'dasın?” diye sordu. “Senin... uzaktaki köylere gittiğini sanıyordum. Alternatif tıp çalışıyordun, değil mi?”

Son konuşmaları, Ren için epey önemli olmuştu. Mat'ın tıbbi araştırma yapmak için Winters Hanesi tarafından seçildiğini

öğrendiğinde tıkanmış kariyerini kendi eline almaya karar vermişti. Bu da onu geçit büyüsunü değiştirmeye itmiş, bu olay arkadaşlarının ölümüne, sonra da Theo Brood’la şimdiki bağlarının oluşmasına neden olmuştu. En karanlık utancı ve en büyük umudu aynı anda doğmuştu. Bunların hepsinin Mat Tully’yle başladığını hayal etmek güçtü.

“Ben de aynı şeyi düşündüm,” diye yanıtladı Mat. “Ama Winters ailesi beni burada görevlendirdi. Arenalardaki gladyatörlere bakan şifacılarla alakalı dedikodular var. Bitkisel ilaçlar. Eşsiz büyü. Ben de onlarla iletişim kurmak, olağandışı becerileri çalışmak ve rapor vermek üzere görevlendirildim. Neredeyse yarım yıldır buradayım.”

Yarım yüzyıldır buradaymış gibi görünüyordu. Tabii Ren bunu söylemedi. Mat’in durumunu daha çok paylaşmak için sabırsızlandığını görebiliyordu. Sanki dilini tutmak gerçekten acı veriyordu. Annesi Ren’e, bir ahmağın konuşmasına izin vermenin bilgelik olduğunu öğretmişti.

“Ve?” diye sordu davet edercesine.

“Beni burada terk ettiler.” Yanakları parlak kırmızıya döndü. “Kabul etmek utanç verici ama Clyde’dan sonra...”

Bu ismi son derece sıradan bir şekilde, son derece farklı bir bağlamda duymak Ren’i tamamen hazırlıksız yakaladı. *Clyde*. Anlık hatıralar gördü. Clyde etik dersinde köşede oturmuş tembel cevaplar veriyor. Clyde, geçit büyüsu patlak vermeden saniyeler önce bir büyü yapıyor. Clyde nehirde ama artık gerçek Clyde değil, Avy’nin boynunu kırıyor. Sonra dağ geçidinde, Timmons’u beyaz saçlarından aşağı çekiyor. Ren en iyi arkadaşının düşüşünü görebilmişti. Çığlıklarını duyabilmişti...

Kalbi göğsünde güm güm atıyordu. Zihnini mantığa zorladı. Farklı bir dizi gerçeğe döndürdü. Çözölme. Mat, okulda

Clyde'in en yakın arkadaşlarındandı. Daha çok tazısı gibi, sürekli zengin çocuğun peşinde olduğunu hatırladı. Ama yine de öyleydi. Balmerick'teki vârislerin elde edebileceği, arkadaşına en yakın şeydi. Ren kendi durumuna öyle odaklanmıştı ki Clyde'in ölümünün Mat Tully gibi başkaları için sonuçları olacağını düşünmemişti. Kalp hızı yavaşlıyordu ancak konuşursa sözcüklerin boğuk ve acınası çıkacağını düşündü.

"Eh," diye devam etti Mat tuhaf bir tavırla. "Winters ailesi benimle bağlarını kopardı. Son bir burs gönderdikten sonra beni burada bıraktılar. Kendi başıma. Babam zengin değil. En azından onlar kadar. Kathor'a dönmek için para biriktiriyorum ama kira borcum da var. Burada tek başıma hayatta kalmak pek kolay değil."

Ren, onun zorluklarının zenginlerin deneyimledikleriyle sınırlı olduğunu tahmin ederek başını salladı. Normalden biraz daha az türde zorluklardı.

"Bunu duyduğuma üzüldüm, Mat."

Mat omuzlarını silkti. "Neyse. Üzgün bir şarkı işte. Böyle güzel bir günde söylemeye değmez. Ya sen? Neden buradasın?"

Ren dikkatle ona hangi hikâyeyi anlatacağını düşünüyordu. Uzun zamandır buradaysa Kathor'un güncel olaylarının çoğunu bilmesi pek mümkün değildi. Kesinlikle Theo'nun sürgün edildiğini bilmiyordu. Bağlandıkları gerçeğini dahi bilmiyor olabildi. Fakat Ren aynı zamanda ona haddinden fazla bilgi vermek istemiyordu. Hâlâ Ravinia'daki diğer Kathorlularla bağlantılı olması mümkündü.

"Beni Brood Hanesi gönderdi," diye cevapladı. "Onlar için bir meseleyi araştırıyorum."

Bunun üzerine Mat'in gözleri parladı. "Demek bir hane buldun! Hatırlıyorum da... hani partiyi. Açıkçası eşeklik ettim. Sen

yardım istedin, bense... etmedim. O konuda özür dilerim. Belli ki dört ayağının üzerine düşmüşsün. Onlarla ne olarak çalışıyorsun? Kuzenlerden biri için mi çalışıyorsun?”

İşte şimdi gerçekten etkileme fırsatını bulmuştu. “Ben Theo Brood’la bağlıyım.”

Mat Tully çay içiyor olsa büyük ihtimalle onu püskürtürdü. Ren, yüzünden bir dizi duygunun geçişini izledi. Mat şok ve gurur arası bir şeyde durdu.

“Aferin sana. Cidden. Aferin. Çok iyi bir yukarı hamlesinde bulunmuşsun.”

“Belki bana yardım edebilirsin,” dedi Ren, biraz yaklaşarak. “Araştırmada kaynak olarak kullanmak için biraz param var. Hizmetin için sana ödeme yapabilirim. Şehirdeki bağlantılarını bilmiyorum ama ben Ravinia’da son derece farklı birini arıyorum.”

Mat hevesle başını sallıyordu. “Bazı bağlantılar edindim. Kimi aradığına bağlı.”

Ren ismi söylemenin riskli olduğunu biliyordu. Mat sorularını başka birine anlatabilirdi ancak Brood Hanesi’nin gerçek bir temsilcisi olduğuna hakikaten inandırabilirse Mat’in ondan başkasına rapor vermek için nedeni olmazdı. Hayli faydalı bir ilişki olabilirdi.

“Hiç Dahvid Tin’Vori adını duydun mu?”

Mat’in sessiz gülümsemesi soldu. Yüzü tamamen değişti. Artık sadece yorgun görünmüyordu. Neredeyse tehlikeli görünüyordu. Öfkesi artıyordu. “Gerçekten mi? Aslında böyle çark etmene gerek yoktu. Sırf bıçağı saplamak için arkadaşça falan davranman şart değildi. Hünerli hareketti. Tam anlamıyla arkadaş olmadığımı biliyorum ama ben sana hiç kötü davranmadım...”

Ren’in kafası karmakarışıkta. “Ne?”

“Yapma. Bilmiyormuş gibi davranma. Öyle bir niyetin yoksa neden bu konuyu açtın? Artık Brood Hanesi’ne girdiğin için zaten yere düşmüş birini tekmelemek eğlenceli olmalı...”

“Mat. Bekle. Ne dediğini gerçekten anlamıyorum.”

Aralarında tuhaf bir sessizlik oldu. Mat’ın yüzü şimdi kıpkırmızıydı, kesik kesik nefes alıyordu. Yüzünü okuyup gerçeği söylediğini anlayacak kadar uzun süre ona baktı. “Gerçekten mi?” diye sordu. “Sadece tesadüf müydü?”

“Mat. Tesadüf olan *ne*?”

“Dahvid Tin’Vori. O ismi söyledin.”

“Evet. Onu arıyorum.”

Mat sahiden dolanmaya başladı. “Üzgünüm. Sadece... garip. Çok garip. Peki. İnsanlara Winters ailesinin beni Clyde’ın ölümü yüzünden bıraktığını söylüyorum. Yani bunu... hani... ölümünden sonra kaybolan bağlantıları umursamadıklarına getiriyorum. Bu hikâye başımı dik tutmamı sağlıyor. Aslında onları ele verdiğim için beni işten çıkardılar. Diğer birkaç büyük haneyi de.”

Bu Ren’in dikkatini çekti. “Nasıl ele verdin?”

Omuzlarını silkti. “Bilmiyorum. Sarhoştum. Kathor’dan olduğumu biliyorlardı, bana soru sorup durdular. Farklı haneler hakkında. Kimde hangi mülkler var? Hangi işler büyüyor? Yıllar içinde güç dengeleri nasıl değişti? Açıkçası o zaman hiçbir şey düşünmedim. Bir çift meraklı yabancı zannettim...”

Ren bu detayı not etti.

“Bir çift mi? Sadece iki kişi miydi?”

Mat başıyla onayladı. “Dahvid ve kız kardeşi.”

Kızlardan biri hayattaydı. Ama neden iki kız kardeş değildi? Mat’ın omzuna vurmamak için bütün gücünü kullanması gerekti. “Yani onları gerçekten *tanıyor musun*?”

“Bir kere konuştuk o kadar. Arkadaş falan değiliz...”

“Tekrar bulmama yardım edebilir misin?”

Mat tereddüt etti. İlk karşılaşmalarının onu geri ittiği ortadaydı, şimdi de kendini daha da kötü bir duruma sokuyormuş gibi hissediyordu. Ren içgüdülerine güvendi. Aklına gelen ilk yalanı söyledi.

“Bu işte sana da para var,” dedi. “sonuçlar beni tatmin ederse belki Brood Hanesi’nde bir mevki bile ayarlayabiliriz. En kötü ne olabilir ki, Mat? Winters ailesi sözleşmeni iki kere sonlandıracak değil ya.”

Mat yavaşça başını sallıyordu. “Ne kadar para?”

“Eve dönmene yeteceğini garanti edemem ama iyi bir başlangıç olur.”

“Tamam. Sana yardım edeceğim.”

Ren gölgeli sokağı gösterdi. “Ettin zaten.”

“Doğru. Bekle. Senin randevuna gitmen gerekmiyor mu?”

Bu fikri eliyle geçiştirdi. “Birden görüşmem gereken kişiden daha ilgi çekici oldun.”

Bunun üzerine Mat gülümsedi, Ren de seve seve arkadaşymış gibi davranarak karşılık verdi. Mat onu sahiden bağlantılı Kathorlulara yönlendirirse, Ren’in aslında Brood ailesi adına gönderilmediği çabucak ortaya çıkardı. Ne var ki Mat Tully şimdilik bir köprüydü ve Ren dümdüz üzerinden geçip Tin’Vori kardeşlerin yanına gitmeye niyetliydi.

10

REN MONROE

Mat'in iletişime geçmesini ayarladıktan sonra Ren, bu sabah annesiyle seçtikleri geçici odalarına döndü. Yolculuk esnasında pek iyi uyumamış ve Nevelyn'i aramak için erken uyanmıştı. Yorgunluğun gözlerinin arkasına baskı yaptığını hissedebiliyordu. Şakaklarına hafifçe bastırdı. Uyuması gerekiyordu. Çaresizce. Ren odalarının kapısını iki kere tıklattığında şimdiden yorganın altında kaybolmanın hayalini kuruyordu.

Ta ki annesi kapıyı açana kadar.

"Ne oldu? Neden kanaman var?"

Yanağına havlu bastırmıştı. Havluyu kaldırdınca Ren'in kalbi göğsünde duracak gibi oldu. Elmacık kemiğinden neredeyse kulağına kadar uzanan bir kesik vardı.

"*Kim yaptı bunu?*"

Ren'in annesi hem öfkesini hem de sorusunu savuşturdu. Tıpkı Ren'in Mat Tully'nin endişelerini savuşturması gibi. "İçeri gel de sakinleş. Yanlış yoldan geldim o kadar. Biraz... sersemlemiştim. Sen aceleyle gitmeden önce bir şeyler söylemeliydim

ama karşı koyabilirim sandım. Bu sabah her ne olduysa aklımı darmadağın etti. Eve gelirken kayboldum. Girdiğim sokaklardan birinde... sokak arasında bekleyen adamlar vardı.”

Ren’in özenle oluşturduğu duvarların hepsi yıkıldı. Bir karanlıktan diğerine geçen zincir bir büyü gibiydi. Keder ve suçluluk zihninin her köşesine hücum etti. Cora ile Avy ölmüştü. Timmons, dünya üzerindeki en yakın arkadaşı gitmişti. Sonsuza dek. Asla eve dönmeyeceklerdi. Aileleriyle hiç yemek yiyemeyeceklerdi. Hiçbir zaman büyü alıştırması yapamayacak, çocuk büyütemeyecek, sevgili olamayacak, yeni şehirlere taşınamayacak, *hiçbir şey yapamayacaklardı*. Ren hayatlarını parmaklarının arasında söndürmüştü, hem de ne uğruna? Asla gerçekleştiremeyebileceği bir intikam mı? Korku pişmanlığının içine işlemeye başladı. Ya başarılı olamazsa? Ya o kurbanları boşa harcarsa? Ren’in hissetmemeyi seçtiği her şey dökülmeye başladı.

Annesi onu kollarına aldı. Sımsıkı tuttu, Ren de küçükken yaptığı gibi omzunda hıçkırdı. Soyulan dizi ya da kayıp oyuncacı için ağladığı gibi. Bu çok daha fazlaydı ancak annesinin kolları o zamanki cevapları tekrarlıyordu. Gerekli bir teselliydi.

“Geçti, geçti...” diye fısıldadı annesi. “Ben iyiyim. Biz iyiyiz.”

Ren’in zihni yeniden düzene girmeye başladı. Duyguları dikkatle her zamanki raflarına koydu, ışıkları söndürdü ve kapıları kilitledi. Hepsi bitince inlemeye benzer kesik bir nefes verdi. “Saldırıya uğramışsın, anne.”

“Önce onlar saldırdılar,” diyerek katıldı annesi. “Ama tek bıçak taşıyan onlar değildi.”

Bıçak. Annesi sokaklarda göğüs göğse çarpışmaya zorlanmıştı. Annesinin kendini savunacak ya da iyileştirecek büyü gücü olmadığını hatırlamak Ren’in canını acıttı. Büyüyü çok uzun zaman önce arkasında bırakmıştı.

“Daha kötü olabilirdi,” diye belirtti Ren.

“‘Olabilirdi.’ Babanın en sevmediği sözcük buydu.”

Ren hem güldü hem ağladı. Elbette haklıydı. Roland Monroe aile yemeklerinde bu kelimeye duyduğu nefreti bol bol savunurdu. Onu düşünmek Ren’in gözlerinin bir zamanlar annesine hediye ettiği bileziğe kaymasına yol açtı. Onu bileğine kadar indirip çıkardı.

“Anne, uzun zaman oldu biliyorum ama bunu almanı istiyorum. En azından Ravinia’dayken. Büyü...”

“Artık benim için işe yaramaz.” Nazikçe bileziği tekrar Ren’e doğru itti. “Yıllar içinde büyüye karşı direnç geliştirdim, Ren. Bu sayede bana attıkları ilk büyüde tamamen felç kalmadım. Gerçekten, ben sen değilim kızım. Hiç olmadım. Hızlı düşünme büyüleri yapmakta becerikli değilim. Bir dizi bıçak kullanmakta şimdiye kadar asayla olduğumdan çok daha iyiyim. Büyü bana yardım etmez.”

Ren surat assa da özellikle bu konuda tartışmasının manasız olduğunu biliyordu. Babası öldüğünde annesi büyüden vazgeçmişti. Tamamıyla duygusal bir karardı. Başlarda. Sonrasında etkin bir şekilde büyüden kaçınan bir grup rıhtım işçisi olduğunu keşfetmişti. Ren belli belirsiz detaylardan fazlasını hiç öğrenemese de annesinin onlarla bulduğu dostluğun meselenin kemikleşmesini sağladığını biliyordu. Büyü yapmayacaktı. Agnes Monroe’ya meydan okumak duvarla tartışmaktan daha zordu.

“En azından sargını değiştirmeme izin ver,” diye önerdi Ren, uzlaşmak için.

Annesi yumuşadı. Ren, ıslanmış kumaşı kaldırıp yarayı gördüğünde midesi yine altüst oldu. Aslında... Clyde’den beri gördüğü en korkunç şeydi. Daha fazla anının kapısını açmadan bu

düşünceyi uzaklaştırdı. Şu anda geçmişe daha fazla zaman ayıramazdı, hele ki şimdi tüm dikkatini gerektirirken.

Annesiyle ilgilenmeliydi. Sonra da Mat Tully'yle ne yapacağına karar vermeliydi. Tin'Vori kardeşlere en iyi nasıl yaklaşacağını bulmaktan bahsetmiyordu bile. Onları sahiden tanıyan biriyle karşılaşması büyük bir şanstı. Bu kadar büyük bir şehirde takdiriilahi bile sayılabilirdi.

Soğuk rüzgâr onu şiddetle sarstığında banyonun gümüş koluna uzanıyordu. Ren, ani soğuğun şokuyla geriye doğru sendeledi. Gözleri sağa kayarak büyüünün kaynağını aradı. Orada yalnızca banyonun duvarı vardı. Ren desenli duvar kâğıdına bakarken gölgelerden bir tür tehdidin çıkmasını bekliyordu ki göğsünün derinliklerinde bir şey onu çekti. Yoğun ve acılı bir yalnızlık hissetti.

Gerçek titreşti. Banyo dağıldı. Hava sıcaklığı düşerken Ren içgüdüsel olarak kalçasındaki asaya uzandı. Ciğerleri sıkıştı. Her şey çok dardı. Sanki birisi göğsünde oturuyor, kaburgalarına bastırıyordu.

Yeni bir gerçeklik ortaya çıktı.

Kar. Her dış hat ve aç karla parlıyordu. Ren kendini daha önce görmediği bir binanın devasa gölgesinde dururken buldu. İki kulesi vardı. Her biri farklı bir dağın yamacına tutunmuştu ve bir köprüyle birbirlerine bağlandıkları için tüm yapı geçide girişi tamamen engelliyordu. Bazı kemerlerin taşları ufalanmıştı. Belki de taşların bir zamanlar canlı renkleri vardı ancak zaman ve rüzgâr onları uyuklayan büyük bir ejderhanın leş kokulu kahverengi pullarına dönüştürmüştü. İki kulenin önünde de bir elinde mızrak, diğerinde kalkan tutan devasa bir asker vardı. Onların da bir zamanlar binanın geri kalanı gibi ürkütücü ve görkemli görüldüğüne emindi. Şimdiyse yüz ifadelerini dahi çıkaramıyordu.

Kar yağmaya devam etti. Her yere serpildi. Rüzgâr yine uğuldarken Ren titremeden duramadı. İnsanın kıyafetlerini ve derisini ısırarak kemigine işleyen türden bir soğuktu. İleride yalnız bir asma köprüye uzanan tek bir yol gördü. Bir fener sallandı. Bir yüz vardı, ışıltıda zar zor görülüyordu. Ren o kişinin doğrudan kendisine doğru geldiğini fark etti. Ne olduğu hakkında en ufak fikri yoktu, tehlikede olup olmadığını bile bilmiyordu. Figür nihayet çıkarabileceği kadar yaklaştı. Kendisinden de genç bir kızdı. Yeni kesilmiş kısa saçları vardı ve fare kadar zayıftı. Kısık gözleri Ren'i incelerken iyice kısıldı.

“Eh,” dedi, bıkkın bir sesle. “Sen yeni kişi olmalısın.”

Ren bir an daha dikkat ettikten sonra kızın kendisine bakmadığını fark etti. Hayır, bakışları hemen soldaki bir yere odaklanmıştı. Ren o yöne baktığında her şeyin nedenini gördü. Farkındalık, kayıp bir yapboz parçası gibi dümdüz yerine oturdu. Theo karın içinde duruyordu. Öyle kalın pelerinlere sarılmıştı ki yalnızca gözleri ve saç görülebiliyordu. O uzaktaki kaleye bakarken Ren yine hissetti. Nabız gibi atan bir üzüntü. Üzerine çöken yalnızlık, terk edilmişlik ve kaybolmuşluk duygusu. Bu duygu bağlarına doğru öyle kayıtsızca koştu ki Ren geri çekilmek zorunda kaldı. Genelde suçlu bir zevk olan bağlantıları acıya dönüştü.

Ren geriye kaçarken karlı dağlar ortadan kayboldu. Yalnız kale yok oldu. Ren kendini yeniden banyoda buldu. Nefes nefeseydi. “Theo... O beni çekti...”

“Ren?” Annesinin sesi kapının diğer tarafından geldi. “Havlu nerede kaldı? Kan halıya sıçramaya başlıyor...”

Ren'in kendini toparlayıp elindeki göreve odaklanması çaba gerektirdi. Zihni merakla ters yöne gidip durdu. Theo bir şekilde bağlarını kullanarak onu kendine çekmişti. Sanki Ren gerçekten

Nostra'ya gitmişti. Soğuşun parmaklarını boynuna doladığını hissetmişti. O kıraç dağ havasını içine çekmişti. Ren bağ kuranlar arasında eşsiz büyüler olduğuna dair hikâyeleri duymuştu. Tusk halkı arasında var olan daha vahşi büyülere uygun tezahürlerdi bunlar. Yine de az önce olanların içinden çıkamıyordu. *Gerçekten* seyahat etmemişti. Ne de olsa hâlâ Ravinia'daydı. Fakat o histen kaçınmamış olsa ne olurdu? Theo'nun çekişini kabullense ne olurdu? Daha sonra çözeceği bir başka gizemdi.

Ren ılık bir havluyla geri döndü.

“Teşekkür ederim,” dedi annesi. “Sen iyi misin?”

“Az önce daha önce hiç karşılaşmadığım bir büyü deneyimledim. Kendi büyümden vazgeçmemiş olsaydın tartışacak çok şeyimiz olurdu.”

Annesi havluyu yanağına bastırdı. “Bir sokakta saldırıya uğradım. Öncesinde bir tür hafıza tılsımıyla efsunlandım. Neredeyse on yıl önce gerçekleşen bir baskından kurtulmuş ve uzun süredir kayıp insanları bulmak için bir gemiye bindik ve on binlerce insanla dolu bir şehirde onları bulmayı umuyoruz. Sense konuşacak hiçbir şeyimiz yok diyorsun, öyle mi?”

Ren sırtımdan duramadı. “Haklısın. Ama endişelenme, anne, ben onları çoktan buldum.”

“Gerçekten mi? Bu bize çok zaman kazandırır sanırım.”

Ren başını sallasa da bir saniye sonra aklına yeni bir şey geldi. Annesinin az önce saydığı liste üzerine düşünüyordu. Şimdiye kadar olanları. Ren'in şimdiye dek fark etmediği tek bir şey vardı. Nevelyn Tin'Vori annesine büyü yapmıştı ve son derece işe yaramıştı.

“Anne, büyü direncin ne kadar güçlü?”

Annesinin yüzünden beklenmedik bir tepki belirdiğini gördü. İhtiyatlıydı. Sanki bu, uzun zamandır gizlediği değerli bir

bilgiydi. Kısa bir an sonra o ifade kayboldu. Soruyu soranın kızı olduğunu fark etmiş olmalıydı.

“Çoğu büyüye direnebilirim,” diye kabul etti annesi. “Bazı unsurlara bağlı.”

“Sokakta saldırıya uğradığında büyüye direndin mi?”

“Birden fazlasına,” dedi annesi gururla. “Gerçi içlerinde kaliteli büyücüler yoktu. Bir sokak çetesinden bahsediyoruz, Balmerick’teki eğitilmiş düelloocularardan değil.”

“Yine de büyülerine direndin... ama Nevelyn’inkine direne-medim, değil mi?”

Annesi, Ren’in ne kastettiğini anladı. Nevelyn Tin’Vori’nin yetenekleriyle alakalı ilk ipuçlarını bulmuşlardı ve Ren bunun oldukça gelecek vadettiğini düşünüyordu. Hâlâ birinin hafızasını böyle özgül ve etkili bir şekilde silmek için hangi büyüyü kullandığını çözememişti. Zihin değişken bir şeydi ve Kat-hor’daki en güçlü yönlendiriciler bile böyle bir şeyi başarmak için haftalar harcardı. Ren, heyecan ve önsezi karışımı bir duy-gu hissetti. Theo’yla aralarında tuhaf bir büyü oluşuyordu. Mat Tully’nin Ren’in yolculuğunu kısaltma ihtimali vardı. Bir de gi-zemli Tin’Vori’ler vardı tabii. İkisi faydalı olacak kadar tehlikeli görünüyordu ancak Ren gayesine yardım edebilecek gücün aynı zamanda kendisine karşı kullanılabileceğinden haberdardı. Ta-mamen dikkatle ilerlemesi gerekecekti.

Ateş iki yönü de yakabilirdi.

11

REN MONROE

Ren'in biraz ikna etmesi gerekti ancak annesi güvenli bir şekilde odalarında kalmayı kabul etti. Ren mahalledeki doktorun yerini buldu, o da yarayı dikmesi için bir hemşire sevk etti. Ren hemşirenin ne yaptığını bildiğinden emin olana kadar prosedürün yarısını denetledi. Eşyalarını toplarken annesi son bir tavsiyede bulundu.

“Eline yüzüne bulaştırma.”

Ren gözlerini devirip oradan ayrıldı. Ana caddelerde kalmasını sağlayacak bir rota çizmişlerdi. Annesinin başına gelenlerden sonra bunun güvenle varacağı anlamına geldiğine dair boş umutlar taşımıyordu. Yürürken bir elini beline sıkıştırdığı at nalı asada tuttu. Ren Monroe'nun hazırlıksız yakalanmaya niyeti yoktu.

Ne var ki şehir tehlike yerine en büyüleyici hâlini sundu. Güneş yakındaki binaların omuzlarının altında yeni yeni batıyordu. Sokak lambaları teker teker yanıyordu. Kathor'un Aşağı Bölgesi'nde olduğu gibi büyü kullanılarak yapılmıyordu. Yaşlı

bir adam, akşamları sokakları yeni bir dünya gibi güzelleştirerek işlerini hallediyordu o kadar. Ren üç ayrı köprüden geçtikten sonra etrafında belli belirsiz bir değişiklik sezdi. Pazarın karmaşası dağılmıştı. Akşam yürüyüşüne çıkmış birkaç çift gördü. Bir anne diz çökmüş, oyuna dönmek için sabırsızlanan çocuğuyla ilgileniyordu. İleride, gideceği yer olan kalabalık balıkçıyı gördü.

Burası, epey cezbedici bir biçimde, Kesik Kafa olarak tanınıyordu. Mat Tully notlarında ekmeklerinin kalitesini övmüştü ve Ren oturan bir sürü müşterinin koca ekşi mayalı ekmek parçalarını çeşitli baharatlı balık çorbalarına bandırdığını gördü. Hepsi nefis kokuyordu.

Ren, bu tür rahatlamalarının hislerini köreltmesine izin vermedi. Mat ona el sallarken restoranın geri kalanına göz gezdirip insanların nerede ve hangi açılarda oturduklarını ezberledi. Mat Tully umduğundan daha az güvenilir çıkarsa gafil avlanmak istemiyordu. Mat çoktan bir kadeh şarap içmişti, şimdi de ikinciye yudumluyordu. Belli ki fakir bağlantısının içkiye yetecek parası vardı.

“Geldin,” dedi geniş bir gülümsemeyle. “Geleceğinden emin değildim.”

Ren sandalyeye otururken omuz silkti. “Buradayım. Yerlerini buldun mu?”

Mat bir kahkaha patlattı. “Tanrılar. Hep çok ciddisin. Evet. Kolay olmadı ama. Son dairelerinden ayrılıp başkasına geçmişler. Buralarda çok yaygındır. Fiyatlar sürekli değişir. Ev sahipleri, daha fazla para getireceğini düşünürlerse insanı oyarlar. Hiç düzenleme falan yok...”

Ren bir ses çıkardı. “Şehrin kurallarını etkileyici bulsam da elimizin altındaki göreve odaklanmayı tercih ederim.”

Bunun üzerine Mat bir kez daha güldü. “Tabii, tabii. Eski evlerini ziyaret ettim. Ufak bir meblağ karşılığında Cath Invernette isimli bir kadının yeni adreslerini vermek üzere uğradığını öğrendim...” Mat düşünürken kaşlarını çattı. Göğüs cebinden bir ajanda çıkarıp birkaç sayfasını çevirerek notunu buldu. “Kumaş teslimatı için galiba? Kadın eski adrese teslim edilirse haber göndermelerini istemeye gelmiş.”

Ren ilk temasın iş görüşmesi ya da tavernada bir şeyler içmek gibi bir şekilde insan içinde olmasını istese de ev adreslerine burun kıvıracak değildi. Aynı zamanda Cath Invernette ismini aklına not etti. Takma isim miydi? Bir bağlantı mıydı? Arkadaş mıydı?

“Buradan uzak mı?”

Ren içgüdüsel olarak ajandaya uzandı. Ne var ki Mat hızlıydı. Sandalyesine yaslanarak ajandayı tekrar cebine sıkıştırdı. Yüzünde geniş bir gülümseme oluştu.

“Kusura bakma. Seninle alakası yok Ren ama önce parayı almam lazım. Winters ailesi gelecek ödeme kavramına duyduğum güveni paramparça etti. Yeniden kazık yemeye hiç niyetim yok.”

Ren başıyla onayladı. “Öyle olsun. Ne kadar?”

“Bana bir teklifte bulun.”

Zekice olsa da sinir bozucu bir taktikti. Güya Brood Hanesi için yürüttüğü bu görev için Ren’in ne kadar para ayırdığını bilmiyordu. Mat kasanın ne kadar derin olduğunu kesinlikle biliyordu ancak ilk teklifi yapmaya zorlamak iyi bir sınavdı. Çok düşük verirse Ren’i asla ciddiye almayacaktı. Hatta Brood’lara çalışma hikâyesinden şüphe bile duyabilirdi. Ama çok yüksek olursa da Ren ile annesinin eve dönmek için çok az paraları kalacaktı. Ravinia’daki bütün hesaplarına erişemezdi.

“İki yüz ödeyebilirim ama benimle doğrudan adreslerine gelsen.”

Mat’ın kaşları kalktı. “Gerçekten mi? Bu kadar mı? Aradığın kişilerin gerçek konumlarını öğrenecekken sadece bir günlük ücret mi verebilirsin?”

“Onları başka türlü de bulabilirim,” diye belirtti Ren. “Dahvid gladyatör arenasında dövüşüyor. Tek yapmam gereken maça gitmek...”

Mat’ın gülümsemesi iyice büyüdü. “İki hafta sonra dövüşecek. O kadar beklemek, oda ve yemek masraflarını ödemek sorun olmazsa iki yüzden fazlasını da verebilirsin.”

“Dört yüz,” dedi Ren sıkıdığı dişlerinin arasından. “İki günlük ödeme herhangi bir finansal beklentisi olmayan biri için yeterli olacaktır.”

Mat elini göğsüne götürerek yaralanmış gibi yaptı. “Sekiz alacağım çünkü vaktin nakit olduğunu anlıyorum. Onları bulman için en hızlı rota benim. Başkalarından önce bulmaya çalıştığın belli. Açıkçası nedenini bilmiyorum, umursamıyorum da. Ama bu yarış kazanmak istiyorsan seni bitiş çizgisine götürecek kişi benim.”

Ren bu konuma dönmüş olmaktan hiç hoşlanmadı. Dünya-daki Mat Tully’lere yine bağımlı olmaktan. Ancak yine de bu durumu epey doğru değerlendirmişti. Üstelik Landwin Brood’un parasını muhtemel felaketi için kullanmak biraz tatmin ediciydi. Cebine uzanarak nakitleri dikkatle, teker teker bir araya topladı. Ama sekiz yüzde değil, altı yüzde durdu.

“Son teklif.”

Mat parayı öyle hızlı kaptı ki neredeyse hiç orada değilmiş gibi hissettirdi. Bir kere başını sallayıp şarabından geriye kalanı yuttu ve “İlerleyelim,” dedi.

“İçkinin parasını vermen gerekmiyor mu?”

Mat ona göz kırptı. “Hızlı davranırsak gerekmez.”

O sandalyesinden kalkarken Ren yüzünü buruşturdu. İhtiyacı olan son şey bir garsonun sokaklarda peşlerine düşmesiydi. Masaya çok daha az miktarda bozuk para bırakıp alışılmadık refakatçisinin arkasından gitti. Mat ondan uzundu ve aynı yaşta olsalar da ilk bakışta Ren’den beş yaş büyük görünüyordu. Şehir onu sahiden kemiklerine kadar tüketmişti. Yine de artan akşam serinliğinde modaya uygun bir atkı takmıştı ve botları güzelce cilalanmış görünüyordu. Ren’in, Mat’in bu versiyonunu karşılaştıracabileceği yegâne anılar okuldakilerdi. O zamanlar Mat’in yanakları dolgundu, zeki ve ahmaktı. O versiyonu gerçek dünyayla karşı karşıya gelmişti. Ona hiç uymuyordu.

“Bence onları seveceksin,” diyordu. “Tin’Vori’leri yani.”

Ren kaşlarını çatı. “Ya? Neden ki?”

“Sana benziyorlar. Hedefe yönelikler.”

“Kelimeyi lanetmiş gibi söylemeyi başardın. Hedefe yönelik olmayı kötü bir özellik olarak mı görüyordun?”

“Hayır, tabii ki görmüyorum. Belli ki sen benden çok daha iyi bir konuma gelmişsin. O yüzden tebrik ederim. Sadece göze çarpıyor. Başka ne desem bilemiyorum. Derslerde öyleydin. Şimdi de öylesin. Sanki aklında tek bir şey var ve başka hiçbir şey önemli değil. O iki Tin’Vori de aynı. Tanıştığında ne demek istediğimi anlayacaksın.”

Ren bunun kendi lehlerine olduğunu düşünerek Mat’in lütundan fazla rahatsız olmamaya çalıştı. Tam konuşacak başka bir konu ararken Mat aniden durdu. Tek bir köprüden geçmişler, balıkçıya bağırma mesafesinde durmuşlardı. Ren pişen ekmek kokusunu hâlâ alabiliyordu. Mat teklifsizce sağ taraftaki kahverengi taşlı binayı gösterdi.

“İşte bu. Üçüncü katta yaşıyorlar. Binanın batı köşesinde.”

“Cidden mi? Neden buluşma yerimizi yaşadıkları yere bu kadar yakın seçtin?”

Mat omuz silkti. “Neden seçmeyeyim? Zaman kazandırır diye düşündüm.”

Ren bir tür casusluk kuralını çiğnemiş gibi hissetse de neden sinirlendiğini mantıken açıklayamazdı. Eski hikâyelerde okuduklarına benziyordu. Belki yalnızca gergindi. Bunca yolu bunu yapmaya gelmişti. Kendini doğru düzgün güçlendirmek için uzun zamanı olacağını sanmıştı ancak şimdi ya koca bir vakit kaybı ya da ileriye giden yepyeni bir yol olabilecek şeyin eşiğinde duruyordu. Bu düşünce bile kalbinin göğsünde küt küt atmasına yol açıyordu.

“Eh,” dedi Ren nihayet. “Önden git.”

Mat duraksadı. “Gerçekten mi? Sandım ki... Onlarla özel olarak konuşmak istemez misin?”

“Satışın kanıtı olarak. Onları kendi gözlerimle gördükten sonra gidebilirsin.”

Mat abartılı bir biçimde atkısını düzeltti.

“Ah, tamam.”

Ren kendini okulda onunla daha fazla zaman geçirmiş olmayı dilerken buldu. İkisi de Balmerick’in seçilmişlerinin onayını böyle çaresizce istiyorlarsa belki arkadaş olurlardı. Belki de olmazlardı. Ren genelde insanlardan hoşlanmazdı. Mat’in peşinden binaya girmeden önce sııttı.

İçinde hiçbir zenginlik belirtisi yoktu. Halılar sadeydi, şiddetli yağmurun neden olduğu büyük sızıntılar veya taşmalar yüzünden bazı yerlerinin rengi atmıştı. Neredeyse tamamen işlevsel tutulmuştu. Bir dizi ayrı daireye çıkan uzun koridorları vardı. Boyası sökülmiş merdivenler, diğerinin tamamen kopyası

olan başka bir kata çıkıyordu. Ren'in gördüğü tek süs kapılardaki tokmaklardı. Küçüklerdi, gece yarısına benzer renkte demirden yapılmışlardı. Her birinde farklı bir hayvan vardı. Şahin, ejderha, firavun faresi...

Ren, Mat'in arkasından üçüncü kata çıktı. Daracık, az aydınlatılmış koridorda ilerlediler. Mat, Tin'Vori'lere ait olduğu söylenen kapının önünde durdu. Demir tokmakları wyvern şeklindeydi. Bunu görünce nefesi kesildi. Özellikle bu odayı seçmiş olmalarının mümkün olmadığını biliyordu. Uygun olanı tutmuş olma ihtimalleri daha yüksekti.

Fakat wyvern kaderin bir oyunu gibiydi. Ehlileştirilmesi inanılmaz zordu. Ehlileştiren için de kullanımı zordu. Geçen sene bu yaratıkların saf gücüne tanık olmuştu. Vahşi hayatta, Theo'nun çiftleşme dansı kısmen işe yaramışken. Ren, Theo'nun karnının yarılışını, kanın dışarı fişkırışını hatırladı. Bu karşılaşmanın kaçınılmaz sonu da bu muydu? Mat Tully onu izliyor, bekliyordu. Ren anıyı sessizce kenara itti.

Ren, tokmağa uzanıp kapıyı tıklattı.

12

DAHVID TIN'VORI

Dahvid giderek huzursuzlanıyordu. Bunun babasından aldığı bir meziyet olduğunu fark etti. Çocukken babasının günlük raporlara verdiği tepkileri gözlemlemekle görevlendirilmişti. Malikâneyi yönetmek için gerekli bir dersti. En büyük çocuk olmasa da Dahvid'in eninde sonunda ailenin başına geçeceği varsayılıyordu.

Eskiden hizmetliler evin ve değişen meselelerini detaylarıyla anlatırken babasının yüzünü izlerdi. Babası bu toplantılarda asla oturmazdı. Onun yerine çalışma odasını boylu boyunca yürürdü. Bazen sırtını konuşan kişiye tamamen döner, kişisel kütüphanesindeki parlak sırtlı kitaplarda bir parmağını tembelce dolaştırırdı. Fakat Dahvid'in babası ne kadar yorgun görünürse görünsün tek bir detayı dahi kaçırmazdı. Ellerini meşgul tutarak zihnini sakın tuttuğunu söylerdi.

Şimdi Dahvid daracık odalarında yürüyordu. Üçünün babasının çalışma odasından da küçük bir dairede yaşadığı gerçeğine kafa yormamaya çalıştı. *Kathorian*'ın son sayısını hassas bir dik-

katle inceliyordu. İşe yarar bir yazıyı ilk bulan Nevelyn olmuştu. Eski şehirlerindeki operanın oyuncu seçiminin detayları aktarıyordu. Üçüncü satırda “Tessa Brood” ismi onlara bakıyordu. Nevelyn dikkatle yazıyı çıkararak ona uzattı. Dahvid memnuniyetle görevi kabul etti. Yazıyı dolapta diğerlerinin yanına astıktan sonra yürümeye devam etti.

Kapı tıklatıldı.

Üçü de tamamen hareketsiz kaldı. *Ava verilen doğal bir tepki*, diye düşündü. Bir geyik ailesinin kırılan dalın sesine tepki vermesi gibiydi. Bu düşünceyle çenesi kasıldı. Donuk bakışlı, ölmek için sırasını bekleyen ince boyunlu yaratıkları düşünmekten nefret etti. Tin’Vori’ler böyle değildi ancak on yıllık hayatta kalma çalışması onları buraya getirmişti.

Nevelyn bir kere başını salladı. Cath aceleyle gazeteyi saklarken Dahvid odanın karşısına geçti. Elini kalçasındaki sahte cebe götürüp ne olur ne olmaz diye oradaki dövmeye dokundu. Kapı inleyerek açıldı. Koridorda iki kişi bekliyordu. Biriyle daha önce tanışmışlardı: Mat Tully. Birkaç ay önce onu iyice sarhoş etmişlerdi. Bol miktarda bilgi vermişti ve dedikodulara göre bu yüzden başı belaya girmişti. Bu da Dahvid’in Mat’ın yanında getirdiği kişiyi merakla incelemesine neden oldu.

Kız kısa boylu ve zayıftı. Pelerini boynuna gümüş bir yaprakla tutturulmuştu. Dümdüz saçları omuzlarına dökülüyor, şahinlere benzer yüzünü çevreliyordu. Dahvid’in gözleri kızın beline kaydı. At nalı asası açıkça asılı duruyordu. Bileğindeyse dövme ejderha bir bilezik vardı. *İkisi de taşıyıcı*. Sessizlik uzadı, rahatsız olan tek kişi eski içki arkadaşları gibi görünüyordu. Mat’ın gözleri iki tarafta gidip geliyordu. İnanılmaz sabırsız bir yaratıktı.

“Dahvid,” dedi Mat bir nefeste. “Seni yeniden görmek güzel... Buraya...”

Yabancı onu bir bakışla susturdu.

“Bu kadarı yeterli, Mat. Gidebilirsin.”

Mat azar yemiş bir köpek gibi koridora çekildi. Dahvid şimdi daha meraklı olsa da yine de kız kardeşini bekledi. Arkasında bir sandalye çekildi. Nevelyn mesafeyi aşarak yanındaki yerini aldı. Ava’yı kaybettiklerinden beri kendini sözcü olmaya zorluyordu. Dahvid, Nevelyn’in bundan hoşlanmadığını biliyordu.

“Ee?” diye sordu Nevelyn açıkça. “Kimsin sen?”

“Adım Ren Monroe. Düşmanınızın düşmanıyım. Buraya konuşmaya geldim.”

Dahvid göğsünde ufak bir heyecan hissetti. Bu ânı bekliyorlardı. Doğal olarak kendi planlarını oluşturmuş ve harekete geçirmişlerdi. Fakat aynı zamanda umutsuzca aynı durumda başkaları olduğuna dair bir işaret istiyorlardı. Brood’lardan nefret eden birileri olmasını. Muhtemel müttefikleri. Dahvid, Nevelyn’e göz attı. O daha kuşkulu görünüyordu. Elbette. Tuzak olabilirdi.

“Ren Monroe,” diye tekrarladı Nevelyn. “Bu ismi bilmemiz mi lazım?”

“Belki. O gazeteleri ne kadar uzun zamandır topladığına bağlı.”

Dahvid arkaya bakma isteğine direndi. Gazetenin kaldırıldığını biliyordu, öyleyse kız araştırdıklarını nereden biliyordu? Ren’in sesi düşüncelerini böldü.

“Ama aslında hayır. Ben önemli biri değilim. Kathorluların çoğu geçen yıla kadar adımı dahi duymamıştı. Bozuk bir geçit büyüsünden sonra hayatta kalan iki Balmerick öğrencisinden biriydim. Diğer dördü öldü. Vahşi doğanın içinden yürüyerek döndük. İşte orada Theo Brood’la bağlandım.”

Bu isim Dahvid'in içinde ilkel bir şey uyandırdı. Bütün bedeninin sıkıştığını hissetti. Bu sıradan bir referans değildi. Yabancı, Brood ailesiyle samimi bir bağlantısı olduğunu iddia ediyordu.

Bağ büyüü. Yani onlardan biri olmuş.

Dahvid hareket etmeye başladığı anda Nevelyn uzandı. Parmak uçlarını ağabeyinin sol pazusuna geçirdi. Onu yüzeye geri çekmeye yetecek kadar acı vermişti. Odanın tamamını renklendirmeye başlayan kör edici öfkeden kurtarmak için.

"Bir Brood'la mı evlendin?" diye ordu Nevelyn. "Peki bizden ne istiyorsun? Anlayış mı? Bence yanlış yere gelmişsin."

"Hayır. Evlenmedim. Bağlandım."

Bu tuhaf bir ayrımdı. Anneleriyle babaları birbirlerine bağlıydı. Bağ büyüülerinin çoğu son derece samimi ilişkilere özeldi. Kathor onların yokluğunda değişmiş olabilirdi ama Dahvid bu tür anlaşmaların normalde evlilik dışında nadir olduğunu biliyordu.

"Açıkla," dedi Nevelyn.

"Uzun hikâye. Evinize girip sizinle uygun bir biçimde görüşmek için büyük bir talepte bulunduğumun farkındayım. Bırakın işleri kolaylaştırayım."

Ren yavaşça kalçasındaki asaya uzandı. Kız dikkatle bilekliğini de çıkardı. Tüm bu zaman boyunca Dahvid'in parmakları dövmesinin üzerindeydi fakat onlar izlerken Ren taşıyıcılarını yere, Nevelyn'in ayağının dibine fırlattı.

"İşte. Artık sizin merhametinizdeyim."

Dahvid sırtımdan duramadı. Bu ya çok zekiceydi ya da çok aptalca. Hangisi olduğunu karar veremedi. Nevelyn kızı bir kez daha tarttıktan sonra kenara çekildi.

"Dediğin gibi olsun."

Ren Monroe tereddüt etmedi. Doğrudan Tin'Vori ailesinin bekleyen ağzının içine girdi. Silahsız bir şekilde. Bu karar dinamiklerini değiştirdi. Şimdi Ren onların avı olmuştu. Nevelyn, Dahvid'e hızlı bir bakış atarak şöyle dedi: *Hazır ol ve bu kadar sırtmayı bırak.*

Böyle yüzlerce kez konuşmuşlardı. Ravinia'da yeni bir hayat kuran eski Kathorlularla. Bazıları sürgün edilmişti. Diğerleri sadece daha az kuralı ve gözetimi olan özgür limanda yaşamayı tercih etmişti. Birlikte dikkatle bulabildikleri herkesten bilgi almışlardı. En küçük detaylar bile gazetelerin bıraktığı karanlığı aydınlayabilirdi. Şimdiye kadarki en tehlikeli ziyaretçileri bu kızdı. Bu da Dahvid'in onu daha ilgi çekici bulmasına yol açıyordu.

“Sen de en küçük kız kardeş misin?” diye sordu Ren, Cath'e bakarak.

Nevelyn'in tüyleri diken diken oldu. “Hayır. Bu Cath Invernette. Yakın bir dostumuz. Kız kardeşimiz Ravinia'ya geldiğimiz sıralarda öldü. Yine Brood'ların yarattığı bir kayıp. Önce Ware'i aldılar, sonra da onu.”

Ren şaşırılmış görünüyordu. “Onu öldürdüler mi?”

“Bıçakla değil,” diye cevapladı Nevelyn. “Ya da zehirle. Ama bir o kadar suçlular. Ava hastaydı. Paramız yoktu. Uzun süredir kaçıyorduk. Gerçekleştğinde ona doğru düzgün bakmamız mümkün değildi... Ama bunu konuşmayacağız, değil mi? Buradan neden sağ çıkman gerektiğini açıklamak üzereydin.”

Misafirleri bu tehdit karşısında irkilmedi. Korkusuz görünüyordu. *Bir şey biliyor olmalı,* diye düşündü Dahvid. *Buraya böyle öz güvenle giriyorsa.*

“Ben Brood ailesiyle bağlıyım ama aramızda anlaşmazlık var,” diye başladı Ren. “Geçen sene Balmerick'te bir kaza oldu. Halka açık geçit büyüğü arızalandı. Sonucunda kaybolan altı

öğrenciden biriydim. Dires'ta. Eve döndüğümüz süre boyunca avlandık. Theo o altı kişiden biriydi. Sadece ikimiz sağ kaldık.”

“Onu okumuştum,” deyiverdi Cath. “Kampüsün tamamını aramışlar.”

Dahvid, Nevelyn'in Cath'in bacağını masanın altından tuttuğunu gördü. Sessizce gereksiz bilgi vermemesini hatırlatıyordu. Misafirleri gülümseyince Dahvid rahatsızca kıpırdandı.

“Kimse ne olduğunu ya da nereye gittiğimizi bilmiyordu. Eve dönmek için sıradağları geçmemiz gerekti. Taşıyıcılarımda sakladığım bütün büyüleri kullansam da hâlâ peşimizdelerdi. Theo'nun bir sürü ockley'i kalmıştı. Son savaş başlamadan önce benimle bağlandı. Olanlardan sağ çıkmak için benim büyü yapmama ihtiyaç duydu.”

“Yani bağ zoraki miydi?” diye sordu Nevelyn. Sesinde belli belirsiz bir hayal kırıklığı vardı. “Bağların ayrılabilceğinin farkındasın, değil mi? Brood'lar da aynen böyle yapacak. Tabii iyi mevkiye sahip bir aileden gelmiyorsan.”

“Gelmiyorum,” diye onayladı Ren. “Ailem Aşağı Bölge'de yaşadı. Rıhtımda çalıştı. Balmerick'te bursluydum. Kesinlikle haklısın. Ailelerine hiç uygun değilim. Landwin Brood benden seve seve kurtulur.”

Nevelyn yüzünün asılmasını saklamaya gerek duymadı. “O zaman bize ne faydan var?”

“Benden kurtulamaz çünkü Theo bana âşık.”

Dahvid gülümsemesini zar zor tutuyordu. Konuşma oldukça iyi bir yere evrilmişti. Misafirlerinin buna uğraştığını biliyor ve paylaşacak başka sırları olduğunu anlıyordu. Bunca zamandır bekledikleri şey olabileceğini bilirken sıradan havayı korumak güçtü.

“Tebrikler,” dedi Nevelyn. “Theo Brood sana abayı yakmış. İkinciniz bağlanmışsınız. Bu, önemli olan tek şeyi açıklamıyor ama: *Buraya* neden geldin?”

Doğru soruyu sormuştu. Ren gerçeği söylüyorsa zenginliğe, ailevi konuma ve daha fazlasına kestirmeden gidecek demektir. Neden onları görmeye gelerek bunları riske atıyordu? Dahvid göğsündeki arzusunun yandığını hissetti. Kükreyen bir aleve dönüşmek isteyen bir ateşti. Ren’in sorularına doğru cevabı vermesini çaresizce istiyordu. Ren Monroe bir başka gizemli gülümsemeyle baktı.

“Buraya geldim çünkü Brood Hanesi’ne katılmak istemiyorum. Onları yok etmek istiyorum.”

NEVELYN TIN'VORI

Nevelyn bunun inanılmayacak kadar iyi olduğunu düşün-
dü.

Dahvid'in heyecanını hissedebiliyordu. Aralarındaki havada nabız gibi atan, aç bir canlı gibiydi. Bu tuhaf kız sadece onları bulmak için kıyı boyunca seyahat etmiş, şehirlerini aramıştı. Şimdiyse en derin arzularına ayna tutuyor, Dahvid'in on yıldan fazla süredir başarmayı umduğu gayeyi tam anlamıyla yansıtıyordu, öyle mi? Kadere güvenmek Dahvid'in doğasında vardı. Yaşadıkları onca trajediye rağmen dünyanın böyle işlediğine inanıyordu. Talih cesur olanı gözetirdi. Onun gibileri gözetirdi. Fakat Nevelyn o kadar kolay kanmıyordu. Unutulan ortanca kardeş olma laneti yüzünden uzun zamandır dünyaya kuşkuyla bakıyordu.

Bunların hepsi fazla uygundu.

"Neden böyle bir şey isteyesin."

"Brood Hanesi babamın ölümüne sebep oldu," diye yanıtladı Ren. "Babam Landwin Brood'un yoluna çıktı ve bu yüzden

öldürüldü. Daha sekiz yaşındaydım. Gerçekte olanları öğrendiğimde onları yok etmeyi hayat gayem edindim. Zaten bu yüzden Balmerick'e gittim.”

“Ne hikâye ama,” dedi Nevelyn. “İçinde tam kıvamında dram var. İnandırıcılık. En önemlisi de doğrulamamızın mümkün olmadığı bir hikâye olması.”

Nevelyn ilk defa tereddüdü gördü. Ren Monroe en başından beri fazla cesurdu. Şimdiyse bir şeyi tartıyordu. Önemli bir karar veriyordu.

“Gerçek zordur, özellikle de siz ikiniz kadar uzun süre boyunca kaçtıysan. Neler yaşadığınızı biliyormuş gibi davranacak değilim. Aynı amacı paylaştığımıza inansam da benim hikâyem sizin hikâyeniz değil. Peki size başka kimseye anlatmadığım bir şey söylesem? Belki aramızda güven inşa etmeye başlayabiliriz.”

Nevelyn gülümsemeden duramadı. Kız en azından ilgi çekiciydi.

“Dene bakalım.”

“Geçit büyüü... aslında arıza yapmadı. Ben değiştirdim. Asıl amacım Theo Brood ve Clyde Winters'ı benimle vahşi doğaya sürüklemektir. İki büyük hanenin iki vârisini. Becerilerimi kanıtlayarak bir konum kazanmayı umuyordum. Mevkimi kazandıktan sonra onları içten dışa parçalamaya başlayabilirdim. Ama Clyde mummy yolunun içinde öldü.

“İlerlemenin tek yolu Theo'ydu. O andan sonra ona hedefim gibi davrandım. Onu dikkatle bana güvenmeye zorladım. Hatta benimle bağ kurmaya ikna ettim. Benim de ona âşık olduğumu sanıyor. Landwin Brood benden haklı olarak şüpheleniyor. Yalnız kalmam için elinden geleni yaptı. Harcayacak param var ama tanıştığım hiç kimse Brood ailesine meydan okumaya cesa-

ret etmedi. Sizin bana ne kadar ihtiyacınız varsa, benim de size o kadar ihtiyacım var.”

Nevelyn bu detayları zihninde yoklayarak bildikleri ve planladıkları diğer her şeyin büyük resmine sığdırmayı denedi. “Fazla varsayımında bulunuyorsun.”

“Öyle mi?” Ren dairelerini kısaca inceledi. “Yalnızca iki varsayımında bulunduğumdan eminim. İlki çok az paranızın olduğu. Alınmayın ama burası yazlık sarayınız değil. Duvarlarda tablo görmüyorum. Yatakların üzerinde ipek yorganlar yok. Gizemli bir hayırsever bulmadıysanız Brood’ları alt edecek türden zenginliğe yakın bile değilsiniz. Onlar yüzyıllık bir hanedan. Malikâneleri hayal edebileceğiniz her büyüyle korunuyor. Emirlerinde bir ordu dolusu muhafız var. Arkasında para olmazsa öfke ancak bir yere kadar gidebilir. Benim parama ve bağlantılarıma ihtiyacınız var.”

Nevelyn iç karartan dairelerine bakma isteğine direndi. Bütün detayların Ren’in tahminini doğruladığını biliyordu. Cekeyinin bir düğmesi eksikti. Yataklarını ayıran bölme ucuz ve eski püskü görünüyordu. Ren’i kapıda gördüğünde ilk düşüncesi şu olmuştu: *Tanrım, bak bu tam bir pelerin işte.* Bu iddiayı reddetmenin manası yoktu. Her şey ortadaydı.

“Diğer varsayımım,” diye devam etti Ren, “daha önemli. Bana benzediğinizi varsaydım. Olanları kemiklerinizde taşıdığınızı. Landwin Brood’un hâlâ bu dünyada dolaşması benim fiziksel olarak *canımı yakıyor*. Bazen uyandığımda nefes alamıyorum çünkü göğsümde sadece nefrete yer oluyor. Dünyasını yakıp kül etmeden durmayacağım.”

Nevelyn sandalyesine yaslandı. Düşüncelerini başka birisinin bu kadar açıkça ve bu kadar zehirle konuşması garipti. Thugar Brood hakkında tam olarak böyle hissediyordu. Nevelyn aklında

onu binlerce farklı şekilde öldürmüştü. Defalarca ölümünü izlemişti. Fakat rüyalar o tür bir açlığı tek başına doyuramıyordu. Kan gerekiyordu.

“Sana inanmak istiyorum,” dedi Nevelyn nihayet. “Dahvid. Yeni arkadaşımızı sınavalım.”

Ağabeyi bu ânı bekliyordu. Odanın ortasına yürüdü. Odaklanmak için gözlerini kaparken herkes izledi. Uzanıp sağ bileğindeki dövme dokundu. Büyü havada fısıldadı. Işık çok kısa bir an nabız gibi attıktan sonra kılıç şeklini oluşturdu.

Dahvid sapını tutunca incecik bir şeyden sert bir maddeye dönüştü. Doğal olamayacak kadar parlak metalin ağırlığını tarttıktan sonra misafirlerine yaklaştı. Nevelyn gülümsemesini engelleyemedi. Kızın parmaklarının artık kemerinde olmayan at nalı asaya uzanmak için açıldığını gördü. Nihayet gerçekten korkuyordu. Ortak bir nefretleri olabilirdi ama Ren Monroe’nun Tin’Vori’lerin evcil hayvan olmadıklarını öğrenmesi gerekiyordu. Yardımcı olmaya ne kadar söz verseler de planları uğruna kimsenin hükmü altına girmezlerdi.

“Bunun ne olduğunu biliyor musun?” diye sordu Dahvid. Silahı tutarken sesi hep kısılırdı. Sanki şiddeti çok erken uyardırmaktan korkardı.

“Kılıç,” diye cevapladı Ren.

“Bir *ahlak* kılıcı.”

Misafirleri beklenmedik bir kahkaha patlattı. Kız ağzını kapatırken Nevelyn ile Dahvid birbirine baktı. “Affedersin. Size gülmüyorum. Kişisel bir ironi meselesi. Geçen yıl biriyle ahlak kılıçları hakkında bir tartışma yaşamıştım. Haklarında bazı meşhur hikâyeler var. Maxim ve Rowan masalı en sevdiklerimdenidir.”

Dahvid başıyla onayladı. “Belki de buradan kendi hikâyelerle ayrılırsın. Benim kılıcım oldukça basit. Bıçağına *gerçek* kavramı-

nı aktardım. Bu kavramı alıp ilahlaştırıyor. Metal artık yalnızca gerçeğe boyun eğiyor. Ondan başka hiçbir doğa yasasına itaat etmez. Nevelyn sana bazı sorular soracak. Gerçeği söylemen çok mühim. Her cevaptan sonra bu kılıcı savuracağım. Gerçeği söylediyse hiç zarar görmeyeceksin. Ama yalan söylediyse...”

O meşhur Dahvid omuz silkişini yaptı. Binlerce farklı şey söylemek için kullandığını. Nevelyn bu kez omuzlarının ne dediğini biliyordu: *Bütün gece kanını yerlerden temizleyeceğiz*. Ren Monroe onu yine şaşırttı. Ayağa kalkıp kasten kılıcın menziline yürüdü.

“Sor sorularını.”

Kılıcın ışığı cevap verircesine yandı. Dahvid, Nevelyn’in onayını almak için geriye baktı. Nevelyn çaresizce Ava’nın hâlâ yanlarında olmasını diliyordu. En küçükleri olsa da Ava’da, Dahvid ve Nevelyn’de olmayan insanları gözünden tanıma becerisi vardı. Kathor’dan kaçtıktan sonra bu efsununa güvenmeyi öğrenmişlerdi ve bu alışkanlıkları yüzünden ikisi de siyaseti yönlendirme konusunda hünersiz kalmıştı. Nevelyn elinden geleni yapıyordu. Hissetmediği öz güveni çağırmaya gayret etti.

“Basit bir soruyla başlayacağız. Hâlâ Theo Brood’la bağlı mısın?”

“Evet.”

Dahvid, misafirlerinin kolunu dirseğinden kesecek bir hamleyle kılıcı çapraz şekilde savurdu. Kan dökülmedi. Çığlık atılmadı. Kılıç boş havada ıslık çaldı. Dahvid kılıcı döndürerek duruşunu dikkatle sıfırladı.

“Bizi ilk nereden duydun?”

“Bir partideki yaşlı bir kadın, Dahvid’in sembol taşıyıcı olması hakkındaki söylentileri anlattı.”

Bir savurma daha. Kılıç yine ıslık çaldı.

“Casus musun?”

“Hayır.”

Islık.

“Seni buraya Brood’lar mı yolladı?”

“Hayır.”

Islık.

“Brood’lar Ravinia’da olduğunu biliyorlar mı?”

“Hayır.”

Fakat Dahvid savuramadan kız geri çekildi.

“Bir dakika. Özür dilerim. Bu sorunun cevabını bilmiyorum. Kathor’dan fark edilmeden ayrıldığımı düşünüyorum ama Ravinia’nın rıhtımlarında casusları olmaları mümkün. Onları buraya kasten yönlendirmesem de soruna kesin cevap veremem.”

Dahvid savurmadı. Onun yerine Nevelyn’e omuz silkti. “Cevap çok karmaşık. Kılıç onu kazara kesebilir. Başka bir şey sor.”

Küçücük, kasıtsız bir yalanın bile uzuv kaybına yol açabileceğini söylemeye çalışıyordu. Nevelyn sonraki sorusunu düşündü. “Gerçekte ne istiyorsun?”

Ren de ona gözlerini dikti. “Brood’ların güçlerini yok edip malikânelerini ellerinden almak istiyorum. Zenginliklerini kullanarak diğer büyük haneleri ortadan kaldırmak istiyorum. Bunların içinde Brood’ların evinize baskın düzenlemesine ve ailenizi yok etmesine yardım eden haneler de var.”

Nevelyn, hamlesindeki tereddüdü görse de Dahvid, yalan söylediğinden ve bunların hepsinin kanlı bir karmaşaya dönüşeceğinden endişe ediyormuş gibi kılıcı savurdu. Ancak kılıç yine havada dümdüz ıslık çaldı. Nevelyn, Ren’in nefretinin Brood’ların ötesine, büyük hanelerin hepsine uzandığını not etti. Bir zamanlar tam da onlardan biri olduklarını belirtmedi.

“Neden bizimle çalışmayı seçsin?”

“Brood’lar Kathor’un hâkimi. Şehir onların oyun tahtası. Oyuncuların hepsini tanıyor ve muhtemel sonuçların tamamını kontrol ediyorlar. Ama siz ikiniz alışık olmadıkları iki taşsınız. Bilinmeyen becerileri olan bilinmeyen unsurlarsınız. Dahvid elbette sembol taşıyıcı... ama Nevelyn, senin de güçlerin var. Bu sabah onları annemin üzerinde kullandın.”

Nevelyn buna hiç tepki vermedi. Ne reddetti ne de doğruladı. Boğazı hafifçe oynadı çünkü Dahvid’in bile tamamen anlamadığı bir sırdan bahsediyordu. Bu yabancının yeteneğini fark etmesini sağladıysa fazla rahat davranmış demekti. Yeteneğinin doğası gereği üzerinde kullandığı kişi normalde unutturdu ancak orada olduğunu bilmediği başka birini dahil edemezdi. Belli ki fazla pervasız davranmıştı.

Ren devam etti. “Siz ikiniz onları şaşırtmak için en iyi şanslarımsınız. Tamamıyla yeni bir oyun ortaya koymak istiyorum. Kendi kurallarımı yaratmak istiyorum. Onları yenmenin tek yolunun bu olduğuna oldukça eminim.”

Dahvid kılıcı savurmadı. Dinlemekle meşguldü.

“Bizi kullanıyor musun?” diye kışkırttı Nevelyn. “Kendi çıkarların için?”

“Tabii ki.”

Dahvid yine hareket etmedi. Cevabı açık, neredeyse fazla pervasızdı.

“O zaman sana tamamen nasıl güvenebiliriz?”

“Güvenemezsiniz. Sizi kullanacağım,” dedi kız. “Siz de beni kullanacaksınız. Bu kadar basit. Brood Hanesi’ni yardımınız olmadan devirebileceğimi sanmıyorum ama siz de yapamazsınız.”

Bir kez daha cevap barizdi. Sınanmaya gerek yoktu. En azından Ren Monroe sözler vermekte iyiydi. Nevelyn’in bir sorusu daha vardı.

“Theo Brood. Onu sevmediğini söyledin.”

Ren sessiz kaldı. Başta Nevelyn onu nihayet tuzığa düşürdüğünü sandı. Bu kusursuz sunumdaki tek pürüzü bulmuştu. Fakat sonra aslında soru sormadığını fark etti. Sözcükleri zihninde tarttı. Bunu tam da olması gerektiği gibi şekillendirmesi gerekecekti.

“Kenara çekilecek misin? Onu öldürmek zorunda kalırsak?”

“Brood Hanesi’nin yıkımı anlamına gelecekse mi?” dedi Ren, soruyu biraz değiştirerek. “Kenara çekileceğim.”

Dahvid kılıcı bir kere daha savurdu. Nevelyn gözlerini kapadı. Demirin ete değme sesi gelmedi. Nevelyn’in gladyatör arenaslarında duyduğu yürek burkan seslerin hiçbirisi duyulmadı. Ren Monroe doğruyu söylüyordu. Sonunda düzgün bir müttefik bulmuşlardı. Dahvid kılıcın fısıldayarak yok olmasına izin verdi. Nevelyn havada asılı duran ardıl görüntüsü karşısında gözlerini kırptırdı. Ren Monroe muzaffer bir gülümsemeye baktı.

“Şimdi benim sıram. Sizi sınayacak ahlak kılıcım yok ama benim endişem zaten gerçekte pek alakalı değil. Doğru yatırım olduğunuzdan emin olmak istiyorum. İkinizde de eşsiz beceriler var. Ben de büyü yapmakta epey hünerliyim ama yetenek bizi ancak bir yere kadar taşır. Neler planladığınızı bilmek istiyorum. Aklınızda nasıl bir intikam var?”

Nevelyn, bunun adil bir soru olduğunu bilse de geçen on yılda takip ettikleri her içgüdüğü rahatsız ediyordu. Cath bile planlarının tamamını bilmiyordu. Yalnızca bilmesine izin verdikleri kısımdan haberdardı. Ensesindeki tüylerin aşağı doğru diken diken olduğunu hissetti.

Bu yola özenle karar verilmişti. Yıllar süren zahmetli çabayla. Açlıkla, fedakârlıkla, kayıpla. Başka birini bu sırlara davet etmek felaketi dudaklarından öpmek gibiydi. Fakat Nevelyn parasızlı-

ğın her şeyi mahvedebileceği bir tıkanma noktasında olduklarının farkındaydı. Sermaye akışı o keskin kenarları yumuşatacaktı ve Ren Monroe az önce güvenlerine layık olduğunu kanıtlamıştı. Dahvid genelde bu tür kararları ona bırakırdı. Dikkatli bir planlamacıydı, mimarlarıydı. Ancak bu bir kalp meselesiydi. İçgüdüden ibaretti. O da Dahvid'in alanıydı.

Gözleri birbirine kilitlendi. Dahvid başını onaylarcasına salladı.

“Takip et beni,” dedi Nevelyn.

Kısa bir mesafeydi. Ren'in dairenin diğer tarafında tek başına duran dolaba götürdü. İçinde Nevelyn'in boyama tekniklerini çalıştığı çeşitli kıyafet örnekleri asılı duruyordu. Onları kenara itip geri çekildi. Gördüğü şey karşısında Ren Monroe'nun ağzı açık kaldı.

Duvar, tavandan zemine kadar araştırmalarıyla kaplıydı. Brood'lardan bahseden tüm gazete küpürleri dikkatle vurgulanarak düzeltilmişti. Sarhoş ettikleri mimarlardan çaldıkları haritalar. Her ismin Cath'in hassas elyazısıyla yazıldığı aile ağacı çizimleri. Hepsi yedi yıllık titiz çalışmanın müşterek çabasıydı. Nevelyn derin bir nefes aldıktan sonra kıtalarının geniş haritasının yanına geçti. Delvea'nın tamamı önlerinde uzandı. Kıtanın en kuzey limanı olan Ravinia'ya parmağını koymak için parmak uçlarında durması gerekti. Sabırla parmağını aşağı ve sağa götürmeye başladı. Kathor'a gelmeden önce durdu. İki şehrin arasındaki mesafenin neredeyse yarısında büyük dağların gölgesi bulunuyordu.

“Planımız buradan başlıyor,” dedi Nevelyn. “Nostra adında bir kasaba duymuş muydun hiç?”

Ron Monroe onları, bir kahkaha daha atarak şaşırttı. Bu sesin içinde biraz da delilik vardı. Nevelyn tuhaf sesin bitmesini

bekledi. Dahvid endişeli görünmüyordu. Şakayı çoktan anlamış gibi kapı eşiğinde sıırıyordu.

“Nostra,” diye tekrarladı Ren, biraz nefes nefese. “Sanki kader bize yol gösteriyor. İki gün önce Nostra’nın muhafızları değişti. Oraya yeni bir gözcü atandı.”

Dahvid ile Nevelyn endişeyle birbirlerine baktı. Nevelyn sessizce kötü şanslarına küfretti. Vadinin eski gözcüsünü derinlemesine araştırmışlardı. Adam planlarının dayanağıydı.

“Bu kadar endişelenmeyin,” diye bitirdi Ren. “Yeni gözcü Theo Brood.”

İKİNCİ KISIM

Strateji

14

REN MONROE

Planları, bir at arabası tekerleğinin usulca dönmeye başlaması gibi ilerledi. Ren'in ilk görevi hiçbir şey yapmamaktı. Fazlasıyla sinir bozucu bir görevdi. Ancak Raviniadan ayrılmadan önce bunu Tin'Vori'lerle tartışmıştı. Kathor'a döndüğünde hiç olmadığı kadar yakından izleneceğini biliyordu.

Landwin Brood beklendiği gibi tepki verdi. Ren'in nereye gittiğini bilmediğini fark etmek büyük bir keyif vermişti. Ren onları oldukça sıkıcı bir ava yönlendirirken Brood izcileri onu bilinçli bir dikkatsizlikle takip etti. Ren'in yaptığı hiçbir şey büyük planlarıyla bağlantılı değildi. Aslında ilk mühim adımları atan annesiydi. Ren yalnızca bu konuda yeterince titiz davranıldığını umuyordu.

Kısa kayboluşunun beklenmedik sonuçlarından biri de davetiye yığınıydı. Danslara, galalara davet eden mektuplar. Bir akşam Doruk'ta doğum günü partisi varken sonrakinde Güvenli Liman'da bir düğün oluyordu. Landwin Brood açıkça taktik değiştiriyordu. Ren'in izini şehirde kaybetmektense onu güç çem-

berlerinin içine kabul ediyordu. Ren sırf onunla uğraşmak için odanın karşısında ara sıra kadehini kaldırıyor, gülümsüyordu.

Aynı zamanda gündüz vakitlerinde Landwin'in tuzağına yürümeye zorlanıyordu. Theo, Nostra'ya gitmeden önce gelen davet, geri çevirebileceği bir şey değildi. Saygın bir araştırma pozisyonuydu. Başka çaresi olmayan Ren kabul etti.

Böylece Ren, Tin'Vori'lerle karşılaştıktan iki hafta sonra kendini Peeress Gözlemevi'nin basamaklarından çıkarken buldu. Daha önce buraya gelmişti. İlk katın tamamı, büyü tarihinin art arda dizildiği bir müzeydi. İlkokullar yılda en az bir kere buraya gelirdi. Ren turlayacak zamanı olduğundan şüpheliydi. Mektupla gelen davetiye onu binanın bodrum katına yönlendirmişti. Kapıya güvenlik için iki şövalye yerleştirilmişti. Üniformalarında Brightsword Birliği'nin nişanlarını gördü. Belgeleri hızla kontrol edilmiş ve onaylanmıştı. Muhafız devasa çift kanatlı kapıyı iterek açtı.

Koridor onu çok daha geniş bir odaya götürdü. Tavanları nispeten alçak olsa da içerisi son derece büyüktü. Ren karşı duvarı görebildiğinden bile emin değildi, bu da yeraltının yalnızca müzeye değil, başka binalarla da bağlı olduğunu gösteriyordu. Odanın tamamına birkaç bin kişi rahatlıkla sığabilirdi.

İlk izlenimi tamamen boş olmasıydı. Odayı ayıran duvarlar yoktu. Çökmesini engelleyen destek sütunları bile yoktu. Kocaman, geniş bir boşluktan ibaretti. Küçük süslemeleri fark etmesi birkaç dakikasını aldı. Tuhaf, ufak sanat eserleri vardı. En yakın olan bir tür orman meyvesi kompostosu bulaşmış tek bir deri sandalyeydi. Hemen ilerisinde tavandan sarkan onlarca halat gördü. Hepsi görülmeyen ellerin yardımıyla dikkatle birbirine dolanmıştı.

Yeni her merak onu mağaraya benzer alanın daha da derinlerine çekti. Onlarca benzer tuhaflığı geçtikten sonra diğer

araştırmacıları anca görebildi. Grup, odanın en uç köşesinde durmuştu, hepsi geniş bir ağacının dibinde toplanmıştı. En üst dalları, alçak tavana değiyordu. Ren yaklaşırken figürlerden biri diğerlerinden kolayca ayrıldı.

Adam baş döndürecek kadar yakışıklıydı. Ren'den neredeyse bir baş daha uzundu. Yüzündeki gülümseme bıçak kadar keskin ve güzeldi. Her şeyi, gözleriyle uyumlu özel dikim kahverengi takımıyla tamamlanıyordu. Ren onun karşısında ne yazık ki özensiz hissetti.

“Merhaba. Sen ekibin yeni üyesi olmalısın.” Adam yana adım atarak rengi atmış çatallarla ağzına kadar dolu küçük bir kovadan uzaklaştı. “Ben Ellison Proctor.”

Tokalaştılar. Ren bu ismi biliyordu. Ash Proctor'un ağabeyiydi. Cora'nın görüntüsü hafızasını vahşi bir hızla kesip geçti. Ren, kızın yanında ormanda yürüyüşünü, Balmerick'teki en yakışıklı öğrenciler hakkındaki fikirlerini utanarak anlatışını görebiliyordu. Cora, Ash Proctor'un en yakışıklılardan olduğunu iddia etmişti ancak elleri küçük olduğu için biraz küçümsemişti. Birlikte iyi bir kahkaha attıkları, ölümler başlamadan önceki son seferdi. Ren bir kere yutkunup zihnindeki karanlık dolabı hızla kapadı.

Ellison Proctor'un elini sıkmak için tam zamanında kendine geldi.

“Ren Monroe,” dedi. “Memnun oldum. Sizinle çalışmak için sabırsızlanıyorum.”

Grupta küçük bir taşkınlık oluştu. Ellison ona sırtıttı.

“Hadi. Seni ekiple tanıştırayım. Ben burada daha çok varlık yöneticisi sayılırım. Günlük büyü bakımı işleriyle ilgileniyorum. Araştırma arkadaşların *bunlar*.”

Ren'i bekleyen gruba doğru yönlendirdi. Ren, peşinden gitmeden önce sessizce yakasını düzeltti. Diğerlerinin takım elbise

ya da fiyakalı herhangi bir şey giymemiş olması içini rahatlattı. Grubun yanına vardıklarında Ellison, *bir dakika bekle* hareketi yaptı. Hiç kimse olduğu yöne bakmadı. Hepsi azimle dikkatini ağaca vermişti. Ren havada büyü izleri olduğunu fark etti.

Ağaç çiçek açmaya zorlanıyordu. Kathor'un güneyindeki vadilere hükmeden brightney elmalarından olduğunu anladı. Küçük ve kan kırmızı başlasalar da büyü, büyümelerini hızlandırdıkça renkleri geleneksel beyaz lekeli hâlini alıyordu. Biri dışındaki hepsi böyleydi.

Ren deneyin mantığını gördüğünü düşündü. Tek bir elma doğal olmayan bir şekilde kurumaya başladı. Normalden çok daha çürüktü. Kırmızı kahverengiye, sonra da koyu bir siyaha dönüştü. Meyvenin peri masalındaki bir lanet misali buruştuğunu ve döndüğünü gördü.

"Kader ânı," diye duyurdu araştırmacılardan biri. Ren kadının grubun en yaşlısı olduğunu kaydetti. "Paraya değdi mi görme vakti, Pecking."

Diğer araştırmacılardan biri küçümseyerek güldü. Ren merakla izledi. Bu, büyüünün özellikle yeni bir uygulaması sayılmazdı. Yönlendirmeli çürüme yasası oldukça kabul gören bir tarım büyüsyüdü. Toplu hâlde çürüme aşamasını tek bir varlığa iletliyordu. Bu kategorideki büyüler hasadı yapan kişinin on iki yarı iyi elma yerine, biri acayip, diğer on biriyse çoğunlukla kusursuz elma elde etmesini sağlardı.

Ren biliyordu ki büyüü aşırıya kaçırarak yaygın bir hataydı. Şu anda da bu gerçekleşmek üzereydi. Belli ki büyü fazla geniş uygulanmıştı. Çürüyen elma doğal sınırına ulaşmaya hazırlanıyordu. Tamamen ölmüştü. Bu kadar solmuş bir şey daha fazla çürümeyi kaldırmazdı. İkinci büyü etkinleştirilirken Ren havada belli belirsiz bir titreşim hissetti.

Genelde sonrasında ayırma tılsımı gelirdi. Bundan sonra elmalar doğal olarak büyümeye devam ederdi. Birkaçında ara sıra kusurlar oluşsa da muhtemel çürüme ve hastalığın büyük çoğunluğunu ilk elma azaltmış olurdu. Çiftçiler on yıllardır bu oranı standartları kabul ediyorlardı.

Ne var ki ikinci büyü ayırma tılsımı değildi. Ren alışılmadık bir patlama sesi duydu. İlkini hemen üzerindeki elma solmaya, kahverengileşmeye başladı. Süreç tekrarlanırken toplananlardan gürültülü bir tezahürat yükseldi. Diğer araştırmacılar etrafına doluşmuşlardı ve odadaki en genç görünen kişinin, Ren'e göre daha çocuk olan kişinin sırtına vuruyorlardı. Çocuk on altı yaşından büyük olamazdı. Tombul yanakları bu taşkınlık yüzünden hemen kızarmıştı.

"Aferin," dedi yaşlı kadın. "Hadi git de ikincil çalışmalara başla. Sunumdan önce bunun dört dörtlük olmasını istiyorum. Dikkate değer bir şey bulmuşsun, Pecking. Harika işti."

Kadın dikkatini Ren'in olduğu yöne verdi. Saçlarında gümüş tutamlar vardı, gözleriyse iki koyu çizgi olacak kadar kısılmıştı. Tanıdık geliyordu ancak kadın böyle dikkatle bakarken Ren adını çıkaramadı. Kadın tokalaşmayı teklif etmedi. Onun yerine başıyla üstünkörü bir selam verdi.

"Brood ailesi nihayet oynamaya karar verdi," dedi. "Üstelik kimi gönderdiler? Vârislerinden biri olmadığı kesin. Değerli bir kuzen ya da zeki bir yeğen de değil. Bana *seni* gönderdiler."

Ren kendini bir sürü açılış konuşmasına hazırlamıştı. Ancak bu, onlardan biri değildi. Göğsünde uyuyan bir hayvanın uyanıldığını hissetti. Bunca yılın öfkesi ve kötü muamelesi istikrarlı bir kaynamayla geri dönmüştü. Ren, çenesini kasıp tek kelime etmedi.

"Bana ne gördüğünü söyle," dedi kadın emredercesine.

Çocuk kıymetli ağacın yanındaydı, dikkatle sonuçları inceliyordu. Ren'den yaşlı olan diğer iki araştırmacı, kasten duyma mesafesinde kalarak dinledi. Ren'in ilk sınavının nasıl geçeceğini duymak istiyorlardı. Balmerick'teki çoğu akranı gibi başarısızlığını açgözlülükle bekliyorlardı. Bu durum Ren'i iyice kızdırdı.

"Çürüme için yaygın yönlendirme büyüsünü kullandınız," diye başladı Ren. "Ama o ayırma tılsımı kullanmak yerine..." Bunu yapalı uzun zaman olmuştu. Dersler onu tetikte ve uyanık tutuyordu. En iyisi olması için baskı yapıyordu. Paslanmıştı. "Bir yakınlık büyüsü ekledi... Yönelimli taşma tılsımıyla birlikte."

Şimdi Pecking de onu izliyordu. Yaşlı kadının başı yana eğildi.

"Büyük büyükannem bu kombinasyonu denemişti," diye cevapladı. "Yaklaşık yüz yıl önce. O zamanlar işe yaramadı, şimdi de işe yaramayacak. Hadi. Daha fazla dene. Eksik olan büyü hangisi?"

Ren bu büyü kombinasyonlarının işe yaraması gerektiğini hissetti. Neden yeterli değildi? Zihninde başka bir cevap aradı. Başka ne olabilirdi?

"Şuna ne dersin," dedi kadın, Ren'in düşüncelerini bölerek. "Bulmak için günün sonuna kadar vaktin var. Pes edip erkenden gitmek istersen bir daha deneyim deme. Ama cevabı bulana kadar seni bu göreve kabul etmeyeceğim. Brood'ların leşçilleriyle kaybedecek vaktim yok. Burada hepimiz üzerimize düşeni yapıyoruz."

Ren bu son suçlamaya üzülmemeye çalıştı. Kadın başka sunumların olduğu yöne doğru uzaklaştı, diğer araştırmacılar da bunu dağılma işareti olarak gördü. Elison Proctor tuhaf bir biçimde Ren'in yanına yanaştı.

“Eh. İyi şanslar,” dedi. “Seni yeniden görmek güzel olurdu.”

Ren’i orada, ağaca ve altındaki meleğe benzeyen çocuğa baskarken bıraktı. Ren kendine geldi. Kafesi sarsmak gibi bir şeydi. Göğsündeki uyuyan yaratığı uyandırıyordu. Leşçil dendi diye öfkelenmeye vakit yoktu. Bu dersi Balmerick’teyken almıştı. Onların dünyasında önemli olan tek başkaldırı, sonuç getiren direnişti. Büyü kombinasyonlarını ve ihtimallerini düşünmeye devam etti. Aslında yüzlerce büyü tarzı kategorisi vardı, onların altında da yüzlerce alt kategori bulunuyordu. Aylarca araştırırsa bile doğru cevaba rastlamaması mümkündü.

Pecking’in ağaçtan uzaklaşmasını bekledikten sonra yaklaştı. Bir nevi havada biraz büyü izi kalmış olmasını umuyordu. Yapabileceği tek şey iki çürük meyveyi incelemektir. Burada, yan yana durmaları ve ikinci elmanın ilki kadar yoğun çürümemesi dışında gerçek bir ipucu yoktu. Ren ağacın etrafında iki kere dolandıktan sonra Pecking’in kendisini izlediğini fark etti. Gözleri baş araştırmacının durduğu yere kaydıkten sonra yeniden Ren’e baktı.

“Sana söyleyebilirim,” diye fısıldadı, tombul yüzü hiçbir duyguyu ele vermiyordu. “Cevabı yani.”

Ren homurdanarak güldü. Bu tür yardımlarının bedava gelmeyeceğini kendi deneyimlerinden biliyordu. Ayrıca basit ve sinir bozucu gurur meselesi de vardı. Bu çocuk çözebildiyse Ren de çözebilirdi.

“Hayır, teşekkür ederim.”

Çocuk biraz kızardı. Ya da belki yanakları hep o renkteydi.

“Sadece bilmediğini söylemeni istiyor,” diye fısıldadı yine. “Hepimize böyle sorular sordu. İlk geldiğimizde. Bilmediğini söylemeni istiyor çünkü ancak o zaman sana öğretmeye başlayabilir.”

Belki de sahiden yardım etmeye çalışıyordu ya da sadece ondan kurtulmaya çalışıyordu. Yazı tura atma riskini alamazdı. Ağacın önüne oturup gözlerini kapadı. Pecking iç çekip uzaklaşınca imkânsız çözme görevine koyuldu. Uzun zamandır tozla kaplı, eski kutuları açmak gibiydi. Bilgilerin hepsi hâlâ yerindeydi ancak bu, okul zamanlarındaki gibi sıralı ve düzenli oldukları anlamına gelmezdi.

Zihninin sıralarını kurcalarken diğerleri normal görevlerine devam etti. Neredeyse her deneyin bir ziyaretçisi oluyordu. Ren başta odanın içine neden rastgele dizildiklerini anlamamıştı. Bu sorunun cevabı Ellison Proctor'du. Vaktinin çoğunu dış duvarlarda geçiriyordu. Belli aralıklarla duruyor, aynı büyüü tekrarlıyor sonra da odada ilerlemeye devam ediyordu. Ren onu boş boş gözlemlerken parçalar yerine oturmaya başladı. Oda devasa bir ızgaraydı. Duvardan, koridordan, holden yoksundu ancak içinde büyü vardı. Görülmeyen büyüler her deneyi kendi küçük karesinin içinde ayırıyordu. Bu kusursuz düzen, Ren'in daha çok dahil olmak istemesine yol açtı.

Ren'in görevine verilen kadın günün ortasında ortadan kayboldu. Ren'in öğle yemeği için iştahı kalmasa da baş araştırmacının yokluğu diğer ikisini bir çift meraklı akbaba misali gibi geri getirmişti. Ren kardeş olduklarını fark etti.

"Herhangi bir tahminin var mı?" diye sordu kız olan. "Yoksa Pecking çoktan cevabı söyledi mi?"

Erkek olan burnundan güldü. "Bahse girerim buluşmaya davet etmiştir ama."

"Bana hiçbir şey söylemedi," diye cevapladı Ren. "Kendi başıma bulmaya çalışıyorum."

Bunun üzerine sırtarak bakıştırdılar. Kız kardeş saçını parmağına doladı.

“Ee... Demek Ren Monroe sensin.”

Ren de gözlerini ona dikti. “Benim.”

“Geçen sene ormanda kaybolduğunu duydum.”

Erkek kardeş kıs kıs güldü. “Tanrılar aşkına, Maryan. Biraz terbiyeli ol.”

“Ne?” Kız, Maryan, küçümseyerek güldü. “Gerçek ama. Onunla dalga geçiyor falan değilim. Resmen ormanın içinde kayboldu.”

“Kız kardeşimi bağışla,” dedi erkek kardeş, açıklamayı duymazdan gelerek. “Hiçbir zaman pek sosyal bir yaratık olmadı. Babam çocukken onu vermeyi düşündü. Ama kimse almadı.”

“Yürü git, Flynn. Sırf komik olduğunu düşünüyorsun diye seninle yatacak değil.”

Ren gülümsemeden duramadı. Buradaki herkesin dikkatli ve kuralcı olmasını bekliyordu. Bu ikisiyse diğerlerinden daha rahat geliyordu.

“Neyse,” dedi Maryan. “Brood’lar seni şamar oğlanı olarak seçtiler demek?”

Ren kaşlarını çattı. “Ne demek istediğini anladığımdan emin değilim.”

“Burası Kathorlu Kolektifi,” diye cevap verdi Maryan. “İstisnasız bütün büyük hanelerin paylaştığı ortak bir araştırma girişi. Eh, tek istisna Brood ailesi. Belli olduğu gibi. Sen gelene kadar.”

“Doğru,” dedi Ren. “Kathorlu Kolektifi. Yani araştırmalarımızı birbirimizle paylaşıyor muyuz? Herkesin notu açık mı? Ben niye şamar oğlanı oluyorum?”

“Küçük yazıları okumamış,” dedi Flynn. Başını salladı. “Hiç kimse küçük yazıları okumaz.”

“Nasıl küçük yazıları *okumazsın* ki?” diye tekrarladı Maryan.

“Küçük yazı falan yoktu. Bana sadece standart davetiye geldi.”

“Brood’lar muhtemelen senin yerine sözleşmeyi imzalamışlardır,” dedi kız. “Öyle yapabilirler mi? Kim bilir? Galiba istediklerini yapabilirler. Evet, araştırmaları paylaşacağımız anlamına geliyor. Yeni büyüleri falan. Ama bütün hanelerin katılmayı kabul etmelerinin tek sebebi karşılıklı teşhirin sözleşmeye dayalı bir zorunluluk olmasıydı. Yani diğer haneler seni istedikleri zaman sorguya alıp sana istediklerini sorabilirler. Hatta gerçeği öğrenmek için yönlendirici bile kullanabilirler. Gerçek işkence dışında her şey mümkün.”

Flynn, Ren’i inceliyordu. “Hâlâ anlamadı. Belki o kadar zeki değildir?”

“Bir de bana mı terbiyesiz diyorsun?” Maryan ona ters ters baktı. “Tanrılar aşkına, Flynn. Brood’ların bunu bir tür onur olarak sattıklarından eminim ama önemli hane davetlerine katılmaya elveda desen iyi olur. Burada sözleşmeli olarak çalışmaya devam ettiğin sürece seni diğer özel meselelere davet etmeyecekler, aksi takdirde sorgu sırasında ortaya çıkacak sırları riske atmış olurlar.”

Uzakta bir kapının açılıp kapandığını duydular. Üçü de geriye, geniş ve açık alana baktı. Baş araştırmacı dönmüştü. Ren kadının ayakkabılarının uzaktaki taşların üzerinde tıkırdadığını duyabiliyordu.

“İş başına,” diye mırıldandı Flynn. “Kötü haber verdiğimiz için üzgünüm. Ama cidden, sözleşmeyi okumak istemeliydin. Kim sözleşmeyi okumak istemez ki?”

Maryan onu iterek uzaklaştırdı. “O kadar kötü değil. En azından buradaki büyülerin hepsi muhteşem.”

İkisi yavaşça ayrılarak Ren'i yeniden yalnız bıraktı. Bu haber aslında daha büyük bir darbe yaratmalıydı ancak Brood ailesi tarafından çoktan sürülmüştü. Bu hamle basit bir katılaştırma hareketiydi. Onu tecritte tutmanın daha resmî ve mantıklı bir nedeniydi. Oldukça zekice olduğunu düşündü.

Fakat daha etkileyici olan detay, Brood'ların bu sözde topluluğa katılmamış olmalarıydı. Ren gelene kadar uzak durmuşlardı. Bu da Ren'in burada gözlenmeden var olabileceği anlamına geliyordu. Tabii diğerlerinden biri casusları değilse. Bu da pek mümkün görünmüyordu. Özgürlüğün tadını birazcık almış olsa da sırtından aşağı zevk dolu bir ürperti indiğini hissetti.

İş devam etti. Diğerleri odada dolaştı. Ren, her seçeneği tükettiğini hissedene dek doğru cevabı aramaya devam etti. İç geçirerek yaşlı kadını durdurdu. Kadın, Pazar Yeri'nde satılan her çiçeği soldurabilecek bir bakışla Ren'in yanına geldi.

"Ne oldu? Şimdiden pes mi ediyorsun?"

Ren başını iki yana salladı. "En makul tahminimi buldum. Geciktirmek mantıklı gelmedi. Daha başka bir cevap düşünmeyeceğim."

Kadın kollarını kavuşturdu. "Söyle bakalım."

"Daha önce bahsettiğim tüm büyüleri kullandı. Her şey biriyle bağlantılı olacaktı ve sonra... sanırım bir doğruluk tartışma büyüğü kullanacaktı. Balmerick Üniversitesi'ne taşıdıklarında kullandıklarına benzer bir şey. Galiba ikinci elmaya yalan söylemesi gerek."

"Genişlet."

Bu, Ren'in bu dünyada en sevdiği sözcüklerdendi.

"İkinci elma, ilk elmaya giren çürüme akışını hissedecekti. Belirli bir büyü yönü vardı. Sağlık bir yana gider, çürüme diğer yana. Büyüyü genişletmeye çalışan orijinal versiyonlar işe yara-

madı çünkü ikinci elma, ilk olanın kaderine *karşı koydu*. Duyarlı olduğu için değil de belli bir büyü akışı olduğu için. Yönlendirmenin her denemesini fark edip reddedecekti. Doğruluk büyüğü eklemek ikinci meyveyi çürüme akışının... kendisine iyi geleceğine ikna mı edecekti? Bilemiyorum. Bulabildiğim en iyi şey bu...”

Ren kulağa saçma geldiğini biliyordu ama bu büyüğü Balmerick’in temelleri için kullanmayı teklif eden ilk büyücüler de şüpheyle karşılanmıştı. Kadın karşılık olarak küçümsercesine güldü.

“Demek Brood Hanesi’nin süprüntüsünden ibaret değilsin.”

Ren bir kaşını kaldırdı. “Haklı mıydım?”

“Packing’in çözmesi koca bir yılını aldı. Ne büyük zaman kaybı. Tanrılar. Pekâlâ, yarın buraya geri dön. Üzerinde çalışman gereken üç yeni büyü, ayrıca onları test edebilecek eş zamanlı deneyler istiyorum.” Odayı gösterdi. “Sana istediğin hayali malzemeyi sağlayabilirim ama test alanlarımızın boyut açısından sınırlı olduğunu görebiliyorsundur. Hayal gücünü serbest bırak. Bana dışları olan bir şeyler getir. Adım Seminar. Kolektif’e hoş geldin.”

Ren’in beyni bir an durduktan sonra kendi başarısını tam anlamıyla kutlayabildi.

“Seminar mı? Bir dakika. Acaba... *Seminar Shiverian* mı?”

Yaşlı kadın başıyla onayladı. “Bu korkunç isimle anılan başka birini tanıyor musun? Tanıyorsan söyle. Belki bir tür destek grubu oluşturabiliriz.”

“Ama... yani... siz yapısal büyü sistemlerini *icat etmiş* sayılırsınız. Hakkınızda çok şey okudum... İleri derslerimin hepsinde büyülerinizi çalıştık... Siz bir efsanesiniz.”

“Doğru. O kısmı hep unutuyorum,” dedi Seminar. “Şu anda vücudumun çeşitli yerlerinden yayıldığını gördüğün parıltının tamamı zamanla kaybolacak. Ben araştırma ekibimle iliklerine kadar çalışırım. Burada sınırları zorlarız. Modernleştirilmiş afallatma büyülerini icat ettiğimi tamamen unutacaksın. Güven bana.”

Ren’in ağzı hâlâ açıktı. “Onları icat ettiğinizi unutmuştum zaten. O kadar çok büyü icat ettiğiniz ki modernleştirilmiş afallatma büyülerini bulduğunuzu gerçekten *unuttum*.”

Seminar gülümsedi. “Yarın zamanında burada ol. Bugün iyi iş çıkardın.”

Ren sersemlediğini hissetti. Bu sürecin tamamıyla ışıltılı bir tuzak olduğunu biliyordu. Brood’lar onu kasten Theo’suz hayatının bazı sürümlerine doğru çekmeye çalışıyorlardı ama resmen Seminar Shiverian’ın altında büyü araştırmaları yapacaktı. Ethel Shiverian’la ikisi modern büyüünün kendisi sayılırlardı. Akıl almaz bir onurdu. Yeni danışmanı sadece Pecking’le konuşacak kadar uzun süre duraksadı.

“Çözdü. Senin kahrolası bir yılını aldı. Ama o bir öğleden sonra içinde çözdü.”

Seminar çocuğun yanından geçip gitti. Pecking’in yanakları şiddetli bir kırmızı tonuna büründü. Aletlerle dolu tepsisini vurarak bıraktı. Ne var ki tuhaf bir hareketti. Oda fazla büyüktü. Yakınlarda çıkış yoktu. Çarpacak kapı yoktu. Onun yerine, Ren’in gördüğü en acınası, en uzun tavırla kuzeybatı köşesine hiddetle gitti.

Kathor’un en başarılı büyücülerinden birini etkilemeyi başarmıştı. Üç olası yeni arkadaş bulmuştu, hiçbirinin Brood Hanesi’yle bağlantısı varmış gibi durmuyordu. Aynı zamanda yeni bir rakip bulmuştu. Son detay neredeyse rahatlatıcıydı. Eski

bir çift ayakkabıyı ayağına geçirmek gibiydi. Babası bir zamanlar ona düşmanın olmamasının, fazla sessiz kaldığı anlamına geldiğini söylemişti. Ren, Pecking'in ağacının yanına giderek dalından en iyi görünen elmayı kopardı. Öğle yemeğini atladığı için fena hâlde aç olduğunu fark etti. Eve yapacağı uzun yürüyüş için biçilmiş kaftandı.

15

DAHVID TIN'VORI

Dahvid tam olarak yenilmiyordu.
Ama kazanıyor da sayılmazdı.

Yüzlerce kafa aşağı sarkarak arenanın üst duvarlarına çarptı. Et, ter ve kandan oluşan o iğrenç karışım havada asılı duruyordu. Normal tezahüratların arasında tatmin olmamış mırıltıları duyabiliyordu. Başta, Dahvid kılıcını ilk çağırdığında heyecan vardı ve rakibi büyük bir darbe indirdiğinde devam etmişti. Dövüşün geri kalanı sıkıcı, teknik ve kansızdı.

Kalabalık hep birinin ölümünü izlemeyi tercih ediyordu.

Dahvid'in rakibi arenanın tam ortasında durdu. Tam bir şövalyeydi. Kıvraklığı harikaydı. Teknikleri savunmaya yönelikti. Askeri eğitim görmüştü. Son beş dakikadır aynı stratejiyi devam ettiriyordu. Kalkanı kutsal bir büyüyle efsunlanmıştı. Dahvid, metalin kendisini çabucak aşabilse bile kılıcı, kalkanı çevreleyen altın ışıktan dönecekti. Bu yüzden de hedef bölgeleri neredeyse sıfıra indirgeniyordu.

Rakibinin altın mızrağı bile savunma tedbiriydi. Şimdiye kadar yaptığı her hamle Dahvid'i fazla yaklaştırmaktan alıkoymak üzere tasarlanmıştı. Dövüş boyunca sadece bir tane gerçek saldırıda bulunmuştu. Güçlü bir ışık büyüğü darbesi Dahvid'in ayaklarını tamamen yerden kesmiş ve onu çukuru çevreleyen bariyere çarpmıştı.

Kutsal büyüğün bir uzantısıydı. Dahvid, her insanın büyüğü kendine özgü bir şekilde ortaya koyduğunu bilecek kadar onlar hakkında bilgi sahibiydi. Rakibi onun her darbesini emiyordu. Enerjinin tamamını dizginledikten sonra da Dahvid'in üzerine tek bir şiddetli patlamayla salıyordu.

Dövüş yeniden sıkıcı hâle geliyordu. Dahvid bir silsile başlattı. *Merkezden aşağı vur. Ters bir savuruşla dön. Alçaktan hamle yap. Menzil dışına at. Geri çekil.* Her yeni vuruşu efsunlu kalkanla karşılaşıyordu. Rakibi sakince etrafında döndü. Belli ki özümlediği büyüğü ikinci kez serbest bırakma şansını bekliyordu. Dahvid böyle devam etmesine izin veremezdi. Eninde sonunda yorulacaktı sonra da rakibi saldırıya geçecekti.

Huzursuz kalabalık onun suçuydu. Darling, Dahvid sözleşmeyi imzaladığından beri sembol taşıyıcı kimliğiyle reklam yapıyordu. Buraya dövmelerini kullandığını görmeye gelmişlerdi ve Darling, dövmelerinden birini kullanmasını gerektirecek bir rakip seçerek zekice davranmıştı. Onun sembol taşıyıcı olduğunu herkes biliyordu. Sır değildi. Ona bakıldığında vücudunu kaplayan dağlamaları görmemek imkânsızdı. Hayır, asıl sır o dövmelerin içlerinde yer alanlardı. Dahvid'in çağırabileceği büyülerdi. Kız kardeşleri dışında kimse bunu bilmiyordu.

Fakat şimdi birini kullanmak galibiyetinin bedeli olacaksa ödeyecekti.

Dahvid güvenli bir mesafeye çekilerek kılıcını yana fırlattı. Kılıç, sivri ucu aşağı gelecek şekilde toprağa, uzanılmayacak kadar uzağa sapladı. Rakibi hâlâ duruşunu bozmamıştı.

“Peki. Ben sana geliyorum.”

Dahvid karnının açıkta kalan yerine uzandı. Parmakları, Cath’in tenine çizdiği kusursuz çizgiye dokundu. Büyü dışarı doğru dalgalandı. Dahvid rakibinin mızrak menzilinden çıkarırken ayaklarının altındaki zemin sarsıldı. Etrafında mükemmel bir daire oluşuyordu. Ayaklarındaki tozlu hiçliğin içinde yüzlerce farklı çatlağın açıldığını hissetti. Anlaşılmaz desenler hâlinde yayılıyorlardı. Şövalye büyüye kararsızlık içinde göz attı. Dahvid durduğu yerde sarmalanmaya devam etti.

Kılıcı hâlâ toprağa gömülüydü. Büyüyen dairenin oldukça dışındaydı. Dahvid sağ ayağını yere vurduğunda büyü mühürlendi. Çember tamamlanmıştı. Şövalyeyle ikisi, birkaç adımlık mesafeyle tamamen içinde kalmışlardı.

İşte o zaman asıl büyü etkinleşti. Dahvid, büyüün elinin tersi gibi kendisine çarptığını hissetti. Ne var ki şövalyenin durumu daha kötüydü. Kutsal kalkanının altın ışığı sönmüştü. Yaldızlı mızrağı titreşerek cansız bir griye dönüştü. Dahvid hükümsüz bir alan yaratmıştı. Çemberin içindeyken büyü var olamazdı. Artık ikisi kalmıştı. Et, kan ve metalden ibaretlerdi.

Şövalye beklendiği gibi tepki verdi. Aniden atıldı. Dahvid hamlesinin altına eğilip sol yumruğunu açıkta kalan koltuk altına indirdi. Rakibi bağırarak geri çekilmeye çalıştı ancak Dahvid çemberden çıkamadan adamın kalkanının üst tarafını yakaladı.

Dahvid metali doğrudan yere sapladığında ikisi pozisyonlarını düzelterek güreşmeye başladı. Şövalye tutuşunu korumaya öyle odaklanmıştı ki Dahvid’in kafa atışını beklemiyordu. Rakibinin burnu çınlayan bir sesle kırıldı. Nihayet kumda kan izi gö-

ren kalabalık kükredi. Dahvid kalkanı kenara atarken şövalyenin kolları fırlıdak gibi döndü. Bu silsilenin sonu artık barızdı. Bir çiçeğin açılan taç yaprakları gibiydi. Dahvid, zamanın dışında durmuş gibi hepsinin çözülüşünü görebiliyordu.

Mızrağı bir kez daha çaresizce sapladı. Dahvid kenara çekilerek şövalyenin burnunu ikinci kere kırdı. Her yer kan olmuştu. Rakibinin yüz hatları kaybolmaya başlıyordu. Dahvid, Thugar Brood'un karşısında durduğunu gördü. O kıskırtan pis gülüşünü, gür sakalını ve orman yeşili gözlerini. Yok etmek üzere olduğu kişi oydu.

Darbe üstüne darbe indirdi. Ta ki Thugar Brood kumda dizlerinin üzerine çökene kadar. Dahvid'in göğsü ağır ağır inip kalktı. Aşağı eğilerek acınası adamı çemberin kenarına sürükledi. Onu yere fırlattı. Dahvid'in kılıcı orada, hükümsüz alanın dışında bekliyordu.

Sapına uzandı. Ağırlığı neredeyse yok gibiydi. Nabızı kulaklarında atıyordu. Kalabalığın gürültüsü göğsünde bir marş gibi gümledi. Tek görebildiği, Ware'e hiç göstermediği bir merhamet için ona yalvaran Thugar Brood'du. Dahvid dudaklarını yaladı, ayağını yerleştirdi...

Gerçeklik geri döndü.

Karşısındaki Thugar değildi. Burnu kırık ve saç rengi farklı şövalyeydi. Bir yabancıydı. Kalabalık öldürücü darbe için tezahürat ederken Dahvid orada dikildi. Şövalye yana doğru düştüğünde onlara boyun eğmek üzereydi. Bayılmıştı.

Darling'in hekimlerinden biri girişlerden birinden fırladı. Bazen kalabalığı yatıştırmak için ölüm gerekli oluyordu. Ne var ki çoğu zaman Darling rakiplerin değişiklik için yerlerinde kalmasını seviyordu. Dahvid kılıcının ortadan kaybolmasına izin verdi. Büyülerinden birini belli etmişti. Darling'in adamlarının

not ettiklerini biliyordu. Muhtemelen her gladyatör için güçlerini, zayıflıklarını ve eğilimlerini gösteren birer dosya tutuyorlardı.

Güzel, diye düşündü. Bırak hakkımda bir şey bildiklerini sansınlar.

Dahvid arenanın toprağını ve tozunu ellerinin arasında ovalayarak oradan ayrıldı.

Dairelerine girdiklerinde Dahvid'in gözleri sol köşeye kaydı. Herhangi bir iğneleyici yorum gelmedi. Onu bekleyen kalkmış kaşlar yoktu. Nevelyn burada değildi. Cath'in eserlerine ve Dahvid'in sabah esnemelerine yer açmak için yatağını kaldırmışlardı. Ayrıca Nevelyn kumaş malzemelerinin hepsini yanında götürmüştü. Her deneysel dokumayı. Ancak Dahvid'in hissettiği yokluk fiziksel olandan öteydi.

Kathor'dan kaçtıklarından beri Dahvid'in yanında ona hep rehberlik edecek bir kız kardeşi olmuştu. Ava'yı kaybetmek yeterince zordu. Onu özlemek kolaydı. Hareketli, neşeli tıpkı kendisi gibi vahşi biriydi. Ortak çok fazla yönleri vardı. Nevelyn'i kaybetmek ise bir organının işlevini kaybetmesi gibiydi. Sanki hayati bir şey içinden sökülümüştü. Son birkaç haftada kendini onun fikirlerini sormak üzere dönerken bulmuştu ancak sonra orada olmadığını fark ediyordu. Kendini, birbirlerini yeniden göreceklere inandırmıştı.

Nevelyn gitmeden önce aynı zamanda Brood'lar hakkındaki araştırmanın tamamını da götürmüştü. Dahvid'in göreviyle alakalı birkaç bilgidен fazlasını bırakmamıştı. Darling'in en sevdiği gladyatörleri. Nevelyn'in onun yerine gözlemleyerek aldığı dövüş notlarını. Araştırmalarının bu kısmı Dahvid'in imkânsız görevine, yani eldiveni kazanmaya yardımcı olacaktı.

Darling'in eldiveni Ravinia'da meşhurdu. Savaş ağasının yanına gelip eldiven için savaşmayı teklif eden herkes kabul ediliyordu. Meydan okuyanların hepsi nezaketle karşılanıyordu. Kurallar basitti. Meydan okuyan kişi Darling'in seçtiği beş rakiple teker teker yüzleşecekti. İlk rakibi geçerlerse sonraki dövüşçü arenaya girene kadar toparlanmaları için tam beş dakikaları vardı. Beş dövüşü de kazanırlarsa Darling'den tek bir istekte bulunabilirlerdi. Yüzlercesi içinden sadece üç kişi kazanmıştı. İlk galipse Agatha Marchment'ti.

Komşular Savaşı'nda nam salmış, dünyaca tanınan bir bıçak ustasıydı. Eldivenini tek bir darbe almadan kazanmıştı. Sonraki gün Darling onu bütün gladyatör arenalarına bakan baş general olarak atamıştı. Belli ki Marchment'in tek isteği Darling'in kazancının belli bir yüzdesiydi. İkisi neredeyse on yıl boyunca birlikte çalışmışlardı.

İkincisi Able Ockley'di. Dahvid hâlâ o ana tanıklık etmiş olmayı diliyordu. Kathor'un en iyi büyü düelloocusuydu. Valinin yerine gönderilmişti. Anlatılanlara göre kılıç kullanmıyordu. Kalkanı ve silahı yoktu. Sadece asası vardı. Uzun menzilli büyüler büyük savaşlarda ve açık çatışmalarda çok önemliydi ancak Dahvid hâlâ bir büyücünün asadan başka bir şey kullanmadan yakın dövüş düellosuna girdiğini hayal edemiyordu. Kazandıktan sonra Ockley büyüyen serbest limanla Kathor için uygun bir ticaret ortaklığı sağlamıştı.

Son olarak, Creasy takma adını kullanan gaddar, devden bozma bir adam vardı. Eldiveni bir yıl önce kazanmıştı ve Dahvid o sırada kalabalığın içinde onu izlemişti. Creasy ilk rauntlarda zorlanmış, sonra dördüncü maçında Darling'in en iyi büyücüsü tam büyü yaparken kendi pelerinine takılınca inanılmaz bir şans elde etmişti. Büyü geri tepmiş, Creasy de adamı sağ botuyla

öylece ezerek bitirmişti. Creasy'nin eldivenini eşsiz yapan, son rakibini yendikten dakikalar sonra ölmüş olmasıydı. Hekimler onu kurtaramadan kan kaybından ölmüştü. Darling zaferi onurlandırdığında pek çok kişi şaşırılmıştı. Creasy'nin kız kardeşine tek bir dilek hakkı tanınmıştı ama hiç kimse kadının ne istediğini öğrenememişti.

Bunca zamandır üç galip olmuştu. Mücadelecilerin diğerleri ölmüştü. Dahvid dördüncü şampiyon olmaya niyetliydi. Eldiveni kazanacaktı. Tek isteğini gerçekleştirecekti.

“Dikkatin mi dağınık?”

Odanın köşesinden Cath'ın sesi geldi. Oturmuş, çizimlerinden biri üzerinde çalışıyordu. Dahvid yine dalıp gitmişti. Kum saatindeki taneler gibi zamanın içinde sürüklenmişti. Başını eğdiğinde lavaboda ellerini yıkadığını fark etti. Ne kadar zamandır burada duruyordu?

“Sadece düşünüyordum.”

“Hükümsüzlük büyüünü açık ettin,” diye belirtti Cath, yeniden eserine bakıyordu. “İlginç bir seçim.”

Dahvid karşılık olarak homurdandı. “Bir önseziyi takip ettim, o kadar.”

“Sence Darling gerçek bir büyücü kullanmayacak mı? O büyü sadece büyü yapan birine karşı çok etkili olur.”

Dahvid ellerini gömleğinin belinde kuruladı. “Bence artık kullanmaz. Tek bir büyüyle yeteneklerini ortadan kaldıracacağımı biliyor. Hem seçkin gladyatörlerinin çoğu göğüs göğüse çarpışmalarda mükemmel. Hükümsüzlük büyüü yapmak beni sınırırlar, onları değil. Doğru hamleyi yaptım yani.”

Cath başıyla onayladı. “Sana güveniyorum, Dahvid.”

Çizime döndüğünden Dahvid'in bedeninin tamamen titrediğini göremedi. *Sana güveniyorum, Dahvid.* Bunlar, Ware'in

ona söylediği son sözlerdi. Ağabeyi arkasına hıznır bir gülümsemeyle bakmıştı. Ware hep kendine engel olamayacak kadar hareketli biri olmuştu. O akşam Dahvid'e biraz hava alması gerektiğini söylemişti. Aşağı Bölge'ye bir şeyler içmeye gidiyordu, hâlbuki babaları ona sokaklardan uzak durmasını emretmişti. En azından Thugar Brood'la anlaşmazlıkları bitene kadar. Ware, Dahvid'in muhafızlara ispiyonlamayacağına güvenmişti.

Ağabeyinin köşeyi dönüp gözden kaybolurken omzunun üzerinden attığı parlak, uzun saçlarını hâlâ gözünün önüne getirebiliyordu. Hiç kimse, kız kardeşleri bile Dahvid'in onu Kathor'un kalabalık sokaklarında gizlice takip ettiğini bilmiyordu.

Thugar Brood ansızın ortaya çıkmıştı. Tam olarak böyle hissettirmişti. Ware bir an yalnız başına mutlulukla, geçen herkeşe selam veriyordu. Sonrakindeyse önünde insanlardan oluşan bir duvar duruyordu. Dahvid daha ne olduğunu anlayamadan Thugar'ın piyadeleri yarım ay şeklinde yayılmıştı. Ware ortada yapayalnız kalmıştı çünkü Dahvid sırrını saklamıştı. Hanelerinin muhafızlarından hiçbiri malikânedен ayrıldıklarını bilmiyordu.

Sana güveniyorum, Dahvid.

Bütün hikâyeler yanlıştı. Yıllar içinde duydukları bütün dedikodular. Ware korkak değildi. Kaçmamıştı. Bağırmamış, merhamet dilenmemişti. Onun yerine dövüş pozisyonunu almıştı. Dahvid, Thugar'ın ağabeyini adil bir kavgada yenebileceğini biliyordu ancak hiç o aşamaya gelinmemişti. Piyadelerden biri Ware'in kör yanından çıkagelmişti. Sonra teker teker devam etmişlerdi. Tozun üstünde yayılıp bayılana kadar üzerine darbeler yağdırmışlardı.

Tanıkların çoğu kaçmıştı. Thugar, Ware'in gözünü bağlamak için öne çıkmış, halatı bacaklarına ve ayaklarına sabırla dola-

mişti. Bir hayvan gibi. Dahvid tüm bu süreç boyunca hareket etmeye korkarak saklanmaya devam etmişti. Çok fazlalardı. Çok küçüktü. Yeterince büyüğü yoktu. Gölgelede kalması için yüzlerce sebep vardı.

Sana güveniyorum.

“Gel,” demişti Thugar Brood. “Seni toprağa ekmek için harika bir yer buldum.”

Bir at arabası tozu kaldırarak yanlarına gelmişti. İşte o zaman Dahvid nihayet ilerlemişti. İçgüdüleri korkusuna galip gelmişti. Ağabeyini alıyorlardı. Hiç kimsenin ona yapılanlara şahitlik edemeyeceği bir yere götürüyorlardı.

Ware arabanın kapalı arka tarafına atılmıştı. Her dükkânın her penceresinde gözler olsa da hepsi kendisi gibi korkaktı. Gerçekleştğinde Dahvid at arabasına giden yolu yarılamıştı. Sonuncu muhafız içeri atlamıştı. Şoför bağırmıştı. Atların hepsi harekete geçmişti. Koşmaya başlamıştı ancak içten içe onlara yetişemeyeceğini biliyordu. Ware ile birlikte o arabanın arkasına atılmaya çok korkuyordu. Sağ kalamayacağından çok korkuyordu.

Dahvid, köşeyi dönmelerini izlerken ağabeyinin hayatını kurtarmanın tek yolunun babasının yanına dönmek olduğunu biliyordu. O ne yapacağını bilirdi. Dahvid yol boyunca koşmuştu. Tin’Vori malikânesine nefes nefese, kapıda gördüklerine hazırlıksız hâlde varmıştı. Bir grup kapüşonlu figür yağmaya başlıyordu. Her yeri alevler sarmıştı.

“Yanıma dön, aşkım.”

Cath’in nazik kollarının arkasına dolandığını hissetti. Cath sırtına yaslanarak kulağına fısıldadı. Dahvid hâlâ lavabonun önünde durduğunu fark etti. Sağ bileğindeki kan lekelerini boş yere temizliyordu. Son koyu lekelerden kurtulmaya çalışıp ba-

şarısız oluyordu. Anılarının içinde kaybolduğu sırada güneşin sessizce battığını gördü. Cath, Dahvid bezgin bir nefes verene kadar onu tuttu. Sanki birkaç dakikadır suyun altındaydı da nihayet yüzeye çıkabilmişti. Göğsü, Cath'in elleri altında ağır ağır inip kalktı. Kız hâlâ onu tutuyordu.

Sana güveniyorum.

Dahvid, Cath'in kendisini yatağa götürmesine izin verdi. Cath yanağını öptü. Sonra alnını. Dahvid karşılık verene kadar devam etti. Geçmiş, şimdinin tadı ve kokusuyla kaybolana dek. Tek ateş ikisinin arasındaki olana dek. Dahvid'in dudakları Cath'in boynundan aşağı kaydı. Cath kulağına, "Yanımda kal. Burada," diye fısıldadı.

Dahvid, Cath'in saçlarını tutarak yastıklara gömüldü. Tırnakları kızın omuzlarına battı. Birbirlerine yaslandıklarında ölümün de böyle hissettireceğini hayal etti. Diğer her şeyi yok eden, zamanın kendisini parçalayan bir yoğunluk hâli olduğunu hayal etti.

Burada intikam komplosu yoktu. Yolun sonunda onu bekleyen gölgeler yoktu. Burada, kumlara damlayan kanlar yoktu. Ölümü için bağırان kalabalık yoktu. Burada, dumandan korunmak için ağzına bastırıldığı kumaşla ailesinin malikânesinin altındaki labirentte koşturan bir oğlan çocuğu yoktu. Sonsuza kadar kalamayacağını bilse de burası, *oradan* çok daha iyiydi.

NEVELYN TIN'VORI

Terzi odası yorucuydu.

Gerçek işle alakası yoktu. Nevelyn'in parmakları epey marifetliydi. Becerileri tamamen uygundu. Ravinia'da yıllarca alıştırtma yapmak, yaptıkları gerçek değişikliklere hazırlanmasına fazlasıyla yaramıştı. Daha ilk günde kullandığı ileri desenlerin buraya oldukça karmaşık kaldığını fark etmişti. Çalışmalarının hızlı, acımasız ve etkili olması gerekiyordu. Tiyatro görevi de gören opera binasının aşırı telaşlı temposuyla uyuşmalıydı. Kostümlerin çoğu özgün veya yeni değildi. Terzi ekibi giysileri, gardıropta bulunanların üzerinden yaratıyordu.

Bu kadar yorucu olmasının nedeni işin kendisi değil, durmak bilmeyen sohbetlerdi. Beş kişi, büyük bir gardırop boyutundaki bodruma dolmuş, dirsekleri birbirine çarparken boş boş dedikodu yapıyordu. Nevelyn burada yalnızca bir haftadır çalışmasına rağmen çoktan bayağılık sınırına ulaşmıştı.

"Ne yapsam bilemiyorum," diye sızlandı Edna. Ekipteki en genç kızdı ve kıdem düzeyine göre Nevelyn'in hemen önündeki

asistan konumundaydı. “Benden hoşlansa neden karşıma çıkıp benden hoşlandığını *söylemesin?*”

Bunun üzerine Kersey o meşhur cık sesini çıkardı. Denetçi terzileri odanın köşesinde doğmuştu sanki. Kadın gözlük camlarının ardından Edna’ya baksa da buruşuk elleri soytarı şapkasını kusursuz biçimde dikmeye devam etti.

“Bu sayede güç ediniyorlar,” dedi Kersey. “Erkekler başkasının merhametinde olma fikrine katlanamaz. Alınmaca gücenmece yok, John.”

Nevelyn’in gözleri o yöne kaydı. Kersey’nin kabalık etmediğinden emin olmak için John’un kıyafetini iki kez kontrol etti. Nevelyn onu bir haftadır tanıyor olsa da dışa vurduğu cinsiyetini birkaç kere değiştirmişti. Onu sevimli, kendi diktiği elbiselerle görmüştü. Bugünse bulut beyazı pantolonla damalı bir hırka giymişti. John hangi cinsiyeti sergilerse sergilesin, her sabah kusursuz giyinmiş hâlde geliyordu. Nevelyn, bunun şehrin en ünlü terzisinin çocuğu olmanın doğal sonucu olduğunu tahmin ediyordu.

Faith DuNess masanın köşesinde John’a en yakın yerde oturuyor, ara sıra biten kumaşın küçük parçalarını uzatıyordu. Kadın, Kersey gibi uzun zamandır opera binasında çalışmasa da grubun sorgusuz sualsiz lideriydi. Gazeteler yorumlarında oyuncuların kıyafetlerini överlerse mutlaka Faith’in verdiği zekice bir kararın getirisi oluyordu. John’a da aynı tekniği on yıldır öğretiyordu. Nevelyn bu ikiliyi muhtemelen oldukları gibi, en zorlu engeli olarak kabul ediyordu.

Faith, Edna’nın yenilgisine başını kaldırmadan yorum yaptı. “Bir garson yamağının elinde nasıl bir güç olduğunu sanıyorsun acaba?”

“Ama bu benim iddiamı kanıtlıyor,” diye cevapladı Kersey. “Öyle bir adam geri kalan hayatını çok daha az kontrolde tutabilir. Bu da elinde olduğunu *sandıklarına* daha sıkı tutunacağı anlamına geliyor.”

Edna bu konuşmanın gidişatından ötürü epey sinirlenmiş görünüyordu.

“Kalıcı olarak garson yamağı olmayı planlıyor değil ya. Onun da hayalleri var.”

“Tüm erkeklerin hayalleri kulağına fısıldadıklarında daha büyük görünür,” diye cevapladı Kersey sertçe. Ardından ispatlamak için masum Edna’ya yanaşarak, “Edna! Ah, Edna! Beni seversen yeni topraklara yelken açarım. Yeni büyüler icat ederim. Senin için orduları yönetirim, Edna!” diye bağırdı.

Genç kızın yanakları, fazlasıyla yoğun bir kırmızı tonuna büründü. Faith ile John keyifle güleşti, bunun üzerine Kersey daha da memnuniyet dolu bir kahkaha patlattı. Nevelyn ise sessizce izledi.

“Konuyu açtığım için üzgünüm.”

Genç kız desenini elinden atıp odadan dışarı fırladı. Kersey arkasından gönülsüzce seslendi. Nevelyn bunu bir fırsat olarak gördü. Geldiğinden beri Edna’yla arkadaşlık kurmaya çabalıyordu. Küçük küçük konuşuyordu. Şimdi de işini bırakıp kızın arkasından çıktı.

Kostüm odası, çok daha küçük ve çok daha kaotik bir kıtanın içine kurulmuş ufak bir ülkeyi andırıyordu. Nodding Violet Tiyatrosu’nun kesinlikle en sıkıcı kısmıydı. Nevelyn, Edna’nın uzak bir köşeden döndüğünü görüp ona yetişmek için acele etti. Koştururken sahne görevlilerinden biri az daha onu yere serince adam birbirlerinden uzaklaşana kadar Nevelyn’in soy ağacının tamamına sövdü.

Sahnenin altındaki labirent büyük ve karmaşıktı. Nevelyn çoğunu şimdiden ezberlemişti. Edna da John da iğneler ve ipler konusunda becerikli olsa da birincil işlevlerinden biri kıyafetleri kostüm odasından tiyatronun belli bir yerine götürmekti. Gösterinin ortasında bir dikiş atarsa hemen düzeltmek için aşağıya koşmaya hazır olacaktı. İçlerinden birinin yerini almak istiyorsa gözleri kapalı hâlde yapabilmesi gereken bir görevdi bu.

Küçük bir merdiven karanlık bodruma iniyordu. Buradaki ışıklar tatlı tatlı titreşiyordu. Şarkıcıların ve aktörlerin odalarında prova yaptıklarını duydu. Bu akşam sergileyecekleri oyunun karmaşık, ateşli bir rüyaya benzer hâlini oynuyorlardı. Gözleri her zamanki gibi koridorda sağında kalan ikinci odaya kaydı. TESSA BROOD ismi duvara gümüş harflerle işlenmişti.

Odaklan, diye düşündü Nevelyn. *Bugünkü avın o değil.*

Edna'nın devasa sahne arkasını geçip bölümlü dolapların bulunduğu posta duvarını aştığını gördüğünde yetişmek için hızını ikiye katladı. Kız, tiyatronun kırıldı kırılacak servis asansörünün önünde duraksadı. Orada iki yığın kostümün yer aldığı bir masa vardı. Nevelyn, Edna'nın onları altüst ederken sessizce küfrettiğini duydu.

“Edna. İyi misin?”

Kızın çenesi kasıldı. Omzunun üzerinden göz atıp Nevelyn'i baştan aşağı süzdü. “İyiyim.”

“Çizgiyi aştılar,” dedi Nevelyn. “Nasıldır bilirim. Ciddiye alınmamak yani.”

“Ona şüphem yok.” Edna onu işaret etti. “Şu hâline bak. Pasaklısın. Bir düğmen eksik. Yakanda küçük bir yağ lekesi var. Seni işe almalarına bile şaşıyorum.”

Nevelyn şaşkınlıkla bir adım geri attı. Buz gibi soğuk suya dalmaya benzer bir histi. Ciğerleri ve göğsü aynı şekilde sıkış-

mıştı. Bedeni tamamen daralmıştı. Bu tepki üzerine Edna'nın dudağı daha da yukarı kıvrıldı.

“Şu hâline bak. Fare gibi bir şeysin. *Hiç de* benzemiyoruz. Senin gibi işe yaramaz bir yaratıktan anlayış falan istemiyorum. Seni sırf üretim tarihine kadar bize yardım et diye işe aldılar. Sonra da senden kurtulacaklar, ben de kurtulacağım. O yüzden arkadaş olduğumuzu bir daha düşünürsen benim *altımda* çalıştığını hatırla. Herhangi bir konudaki düşüncelerini istesem talep ederdim. Etmeyorsam alakan olmayan konularda çeneni kapatmaktan çekinme. Anladın mı?”

On yıllık hayatta kalma ve zorluklarla başa çıkma deneyimi Nevelyn'i başını sallamaya zorladı. Aklının gerilerinde, Edna'nın üzerinde herhangi bir baskısı olmadığıнын farkındaydı. Ancak birileri onlarla böyle konuştuğunda itaat etmeyi öğrenmişti. Direnmek olay çıkarırdı. Yükselen sesler istenmedik dikkatleri çekti. Sadece başını sallayıp göz temasından kaçınmak her daim daha iyiydi. Şimdi de bunu yaptı.

“Tanrılar,” diyerek küfretti Edna. “Ağlayacak gibi duruyorsun. Git başka yerde ağla.”

Nevelyn uysalca arkasını döndü.

“Bekle. Mola verebilirsin demek istemedim. Sadece zırladığını duyabileceğim kadar etrafımda kal istemiyorum. Karga yuvası teknisyenleri bu kıyafetleri unuttu.” Edna kıyafet yığınlarından birine vurdu. Diğer kostümleri dikkatle kollarına aldı. “Bu akşamki oyun için üst kata çıkarılmaları gerekiyor. Oraya gittiklerinden emin ol ve kumaş hiçbir yere takılmasın sakın.”

Edna topuklarını sert ahşabın üzerine vurarak yanından geçerken Nevelyn gözlerini aşağıda tuttu. Servis asansörünün mekanizmasına baktı. Bunlardan kullanalı uzun zaman olmuştu ama kollardan birini nasıl çevireceğini anlayıp...

“Ah!” diye seslendi Edna omzunun üzerinden. “Servis asansörü bozuk. Hepsini senin taşıman lazım. *Bu kadar* anlayışlı olduğun için sağ ol.”

Nevelyn kızın giderken kıs kıs güldüğünü duyduğunu sandı. Eli sessizce yakasındaki o noktaya kaydı. Bu sabah görmüştü. Haftalar önceden kalma bir yağ lekesiydi. Fakat diğer kıyafetleri kuruyordu ve çoktan geç kalmıştı. Eli yanına düştü.

Edna’nın dostluğunu kazacağını ummuştı. Hemen arkadaş olurlar sanmıştı. Tiyatroda güvenebileceği biri olsun istiyordu. Ne var ki şimdi, planının diğer versiyonunu yerine getirme konusunda hiç tereddüt duymuyordu. Yolculukları boyunca kardeşleriyle yüzlerce Edna tanımışlardı. Küçük krallıklarında gücü talihsiz bir şekilde acımasızca kullanan ilkel yaratıklardı bunlar. Deneyimleri ona bu tür insanlarla tam olarak nasıl baş etmesi gerektiğini öğretmişti.

Nevelyn kıyafet yığınının uzandı. Ancak yarısını taşıyabileceğinden büyük kısmını göğsüne bastırıp döner merdivenlerden yukarı çıktı. İki kere gidip gelmesi gerekecekti. Karga yuvası, bir sürü oyunda ve operada kullanılıyordu. Tanrılar, neredeyse görünmeyen kablolarla cennetten iniyorlardı. Mırıldanan âşıklar, biri kulenin tepesinde, diğeryse aşağıdaki bahçede dururken birbirlerine şarkılar söylüyorlardı. Nevelyn hiç en üste kadar çıkmamıştı.

Basamaklar, klostrofobik hissettirecek kadar dar dairelere dönmüştü, üstelik aşırı derecede terliyordu. Birkaç sahanlıktan geçti, hepsinde oyunun durumuna göre açılıp kapanan pencereler vardı. Karga yuvası kulenin en tepesindeydi. Nevelyn oraya nefes nefese vardı. Yaşlı bir adam bir dizi dişliye ve çevirme koluna yaslanmış hâlde bekliyordu. Adam burnunu koluna sildikten sonra ona döndü.

“Kahretsin. Onları unutmuşum, değil mi?” Parmağıyla arkasını gösterdi. “Garth’ın yanına bırak.”

Nevelyn kaşlarını çattı. “Garth mı?”

Yaşlı adamın bakışlarını takip ederek odanın en gölgeli köşesindeki figürü gördü. Adam öyle derin uyuyordu ki Nevelyn orada olduğunu fark etmemişti bile. Kendisinden yaşlı görünüşünü düşünse de anlaması güçtü. Daha önce bu kadar ayıya benzeyen birini görmemişti. Omuzları geniş, uzuvları kalın, karnı yuvarlaktı. Koyu renkli sakalıysa durumu iyice pekiştiriyordu. Nevelyn kıyafetleri yığın hâlinde yanına koyduktan sonra gitmek üzere arkasını döndü.

Yaşlı adam cıkladı. “Diğer yığının aşağı gitmesi gerek. Tamir için.”

Uyuyan adamın *altındaki* kıyafetleri gösteriyordu.

Nevelyn kaşlarını çattı. “Onu uyandırmam mı lazım?”

“Oyunlara güvenecek olursak öpücükle.” Ona göz kırptı. “Garth. Bok çuvalı! Misafirimiz var!”

Bu bağırış, yaşlı adamın odanın karşısında metal İngiliz anahtarı atmasıyla birleşti. Nevelyn inlese de metal neyse ki Garth’ın üstündeki duvara çarparak ona zarar vermeden yere düştü. Gürültü, adamı hayata geri döndürmeye yetti.

“Az önce bana anahtar mı attın sen?” Gözlerini kırıştırdı, dudaklarını birbirine bastırdı, sonra da Nevelyn’i gördü. Yüzü tamamen değişti. “Affedersin. Tanrılar, seni Edna sandım.”

Yaşlı adam güldü. “Edna olsa tekmeyi çoktan basmıştı.”

Ayıya benzeyen Garth ayağa kalkarken tuhaf bir sessizlik oldu. Nevelyn elleriyle ne yapacağını, nereye saklayacağını bilemediğinden hâlâ kıyafet yığını tutuyor olmayı diledi. Neden karşılarında bu kadar çıplak hissettiğini bilmiyordu. Garth’ın onun tepesinde dev gibi yükselmesi hiç yardımcı olmuyordu.

Tahmininde yanılması da öyle. Sakalı onu olduğundan yaşlı gösteriyordu. Altında, aynı yaşta olduklarını belli eden bir çocuksuluk vardı. Gözleri anlamlı ve koyuydu. Gülümsemesi her tarafı gibi genişti, Nevelyn kendini hiç bu kadar rahat ve rahatsız hissetmemişti.

“Ben Garth,” dedi. “Sen de... yeni misin?”

Nevelyn başka bir şey söylemek üzere olduğunu hayal etti. Bambaşka bir şey. Bir an sonra başını salladı. “Adım Nan. Terzi odasında çalışıyorum.”

Yaşlı adam küçümsercesine güldü. “Tanrılar. Kim verdi o adı sana? Ben bile Nan diye biriyle çıkmadım. Hepsi geçen yüzyılda öldü sanıyordum...”

“Bunu adı Darf olan birinin söylemesi ne tuhaf,” diyerek lafını kesti Garth. Gözleri Nevelyn’den hiç ayrılmadı. “Aşağı taraf... hoşuna gidiyor mu?”

Nevelyn nasıl cevap vereceğini ya da onun bunu neden umursadığını bilemedi. Planlarının hiçbirinde karga yuvasındaki bir sahne görevlisi yoktu. Fakat zaman kaybı gibi gelse de bu açık sözlü soru açık sözlü bir cevabı cezbettiler. “Bence terzi odası biraz havasız.”

Bunun üzerine iki adam da kahkaha attı. Garth bu cevaptan özellikle memnun kalmış görünüyordu.

“Pek nazik insanlar değiller. Molaya ihtiyaç duyarsan...” Odayı gösterdi. “İkimizi ziyarete gelebilirsin. Bakacak pek bir şey yok ama en azından burası ter ve başarısızlık kokuyor.”

Nevelyn dudaklarının gülümsemeyle gerildiğini hissetse de an uzayıp tuhaf bir hâl aldı. Hızla Garth’ın arkasındaki yığını gösterdi.

“Kıyafetler?”

“Kıyafetler?” diye tekrarladı Garth dalgın dalgın. “Doğru. Kıyafetler. İşte.”

Onları almak için eğildi. Bu kadar iri bir adama göre şaşırtıcı derecede nazik bir hareketti. Nevelyn onun kıyafetleri dikkatle tek kolunun üzerinde katlamasını izledi. Almak üzere bir adım ilerlediğinde elleri kumaşın altında birbirine değdi. Beklenmedik bir sıcaklık yarattı. Nevelyn kıyafetleri uzaklaştırmayı denese de Garth sımsıkı tuttu.

“Bekle. Ben de aşağı iniyordum. Senin için taşıyayım ister misin?”

Nevelyn hafifçe kızarmasını engelleyemedi. Geldiği sırada Garth’ın herhangi bir yere gitmediğini söylemeye gerek duymadı. Zira o esnada derin uykudaydı.

“Eh, sen bilirsin. Aşağı katta yukarıya getirilmesi gereken daha fazla kıyafet var.”

“Tabii ki. Daha önce düşünmediğim için üzgünüm. Hâlâ yarı rüyada sayılırım.”

Hâlâ yarı rüyada sayılırım.

Nevelyn normalde duygusal biri değildi ancak Ava hep böyle derdi. Uyanıklıkla uyku arasındaki o tuhaf varlık durumuna. Kız kardeşi sabahları ne zaman hata yapsa hâlâ yarı rüyada olduğunu iddia ederdi. Nevelyn’in bu sabah yüzleşmeye hazır olmadığı bir anının yankısıydı bu. Tuhaf hareketlerle Garth’ın kıyafetleri geri almasına izin verdi, yaşlı adamın onlara kaşlarını kaldırarak baktığını görmezden geldi ve merdivenlerden aşağı yöneldi.

“Ee Nan, sen... yakınlarda mı kalıyorsun?”

Garth’ın sesi dar merdivende yankılandı.

“Bu hayli kişisel bir soru.”

“Ah. Haklısın. Aksanın hoşuma gitti de.”

Nevelyn kaşlarını çattı. “Aksanım mı?”

“Bir şey duydum sandım. Kuzeyli gibi konuşuyorsun.”

“Peska’nın dış taraflarında büyüdüm. Oradaki çiftliklerden birinde yaşadık.”

Bu uydurma yalan dilinden kolayca döküldü. İçine konuşmasını rahatlatmak için yeterince gerçek ve bilge bir ruhun onu ve kardeşlerini bulmasını engellemek için de yeterince yalan yerleştirilmişti. “Amcam orada doğmuş. Sanırım aksanımı ondan öğrendim.”

İlk sahanlığa vardılar.

“Peki Kathor’a neden geldin?”

“İş için,” diye cevapladı Nevelyn. “Burada kuzeyden daha iyi ücret veriyorlar.”

Birazcık eklemeler olsa da bu da gerçektir.

“İlginç. İnsanlar kuzeye gitmek için Kathor’dan ayrılıyorlar. Bunun büyük bir fırsat olduğundan bahsedip duruyorlar. Sanki büyük bir servet elde etmişler gibi. Doğru mu diye düşünüp duruyordum. Sanırım insanlar hep başka bir yerde işlerin daha iyi olacağını düşünüyorlar.”

Nevelyn buna cevap vermedi. Bir yabancıyla felsefe yapmaya hazır değildi. Başka bir sahanlığa, sonra bir başkasına indiler. Tamamen sessizdiler. Garth bu sessizliği bir kahkahayla bozdu.

“Tanrılar, sen buraya gelen en sessiz terzisin.”

Nevelyn başıyla onayladı. “Sessizliği seviyorum.”

“Ben de.”

Bu Nevelyn’i şaşırttı. Metal bir nesneyle derin uykusundan uyandırıldığından beri doğru düzgün susmamıştı. Son bir dönüşle merdivenlerin sonuna geldiler. Nevelyn zorla dönerek kıyafetleri ondan aldı. Elleri yeniden değdiğinde Garth ona gülmüseddi.

“Eh, günüm hayal ettiğimden çok daha iyi başladı.”

Nevelyn'in yanakları kızardı. Kıyafetlerin ağırlıklarını ayarladı.

“İyi sabahlar dilerim,” dedi. “Servis asansörünü tamir etmenize yardım edebilir.”

Garth mekanizmaya göz attı. “Doğru. Tamir edeceğim. Ama bozulduğuna sevindim. Bugünlük.”

Nevelyn, Garth arkasını dönüp onu yeniden incelemeyi önce harekete geçti. *Eksik düğme. Yakasında bir leke. Kötü eşleştirilmiş kıyafetler.* Biraz daha uzun süre durursa Garth'ın bunları da fark edeceğini hissetti. Gerçi önemli değildi. Garth'ın düşüncelerini umursamıyordu. Karanlık sahne arkasından geçti. Garth peşinden gelmese de Nevelyn onun gidişini izlediğini hissedebiliyordu.

Uzaktaki perdelere ulaştığında arkasında bir kere bakma riskini aldı. Garth dönmüştü. Nevelyn yine de gülümsedi. Adam servis asansörüyle uğraşıyordu. Tamir etmeye çalışıyordu.

Sahnenin altındaki karanlığa indiğinde Nevelyn kendini gülümserken buldu.

17

REN MONROE

Ren normal bir hayat hayal etmeye başladı. Brood Hanesi'nin ve tüm günahlarının gölgesinde var olmadığı bir hayat. Haftalar Ren'in en çok ilgisini çeken büyülere odaklanmasıyla geçti. Seminar Shiverian onu şimdiye kadar ki bütün öğretmenlerinden daha çok zorladı. Baş araştırmacı talepkâr ancak adildi. Onları hiçbir zaman kendisinin karşılamak istemediği bir standarda tabi tutmadı. Ren ne kadar erken gelirse gelsin Seminar orada oluyor, devam eden projelerden birini kurcalıyordu.

Ren aynı zamanda bütün iş arkadaşlarıyla iyi anlaşıyordu. Ellison Proctor günde bir iki kere gelip onu etkilemeye çalışıyordu. Adam sevimli bir şekilde yüzeyseldi. Odadaki büyü sohbetlerini hiç umursamıyordu, bu rolü sırf basitliği yüzünden kabul etmişti. Ren'in bildiği kadarıyla görevi aynı büyüü defalarca icra etmekte.

Kardeşler Maryan ve Flynn Ren'e aynı derecede etkileyici geliyordu. İkisinin de şeytani zekâları olduğu ortaya çıkmıştı.

Balmerick'te, Ren'den bir yıl sonraki sınıfların birincisiydiler. Başta Ren neden ikisinin de burada araştırma yapmasına izin verildiğini merak etmişti. Buranın amacı büyük haneler arasında eşit dağıtım yapmaksa Winters ailesine neden iki mevki ayrıliyordu? Sonra ikiz değil, bir haftadan az süre farkla doğmuş yarı kardeşler olduklarını anlamıştı. Birisi Winters ailesinin uygun doğan çocuğuyken diğeri Graylantian prenseslerinden birinin piçiydi. Balmerick'e kadar gittikten sonra diğlerinden haberdar olmuşlar, ardından ailelerinin sadakatsizlikleriyle bağlanarak aralarından su sızmayan bir samimiyet kurmuşlardı.

Ren'in sorun yaşadığı tek kişi Pecking'di. Onu Seminar bizzat Shiverian Hanesi'nden almıştı çünkü nadir bulunan bir yeteneği vardı. Tam bir sinestezikti. Havadaki büyüü görebiliyordu. Ren şekilleri ve desenleri sezerken büyüünün sürekli etraflarında belirmesinin nasıl bir şey olduğunu hayal dahi edemiyordu, özellikle de hıncahınç büyü dolu bir şehirdeyken. Bu yetenek Pecking'e çok az kişinin sahip olduğu bir avantaj sağlasa da Ren bu konudaki fikrini öğrenememişti. Baştaki utancından beri Ren'le iki kelimeden fazla konuşmayı reddediyordu.

Ren hepsini seviyordu. Rakibini, iş arkadaşlarını, işinin doğasını. Birkaç kez o versiyonuna tamamen dalmıştı. Gerçekleştirecek intikamı olmayan biri olmuştu. Uzaktaki bir kalede bağ kurduğu bir çocuk yoktu. Yalnızca büyü dünyasını keşfetmek isteyen ve büyü üreticisi olarak mükemmel bir kariyere başlamış bir kızdı. Onu istemsizce geri çeken hep Theo oluyordu. Ren onu bağları aracılığıyla hissediyor, sonra sivri çenesini, kısık gözlerini ve altın saçlarını hayal ediyordu. Bir anlık görüntüsüyle yalnızca dileyerek gerçekleştiremeyeceği tüm gerçekler geliyordu.

Bir akşam Ren iştenden eve döndü. Esasen Theo'nun Doruk'taki terk edilmiş dairesinde kalıyordu. Bir zamanlar Brood'ların gü-

nahları arasında saydığı ipek çarşafların, ilk baskıların, manzaralı balkonun tadını çıkarmak bir nevi suçlu zevkti.

İki adım attığında Ren, havadaki o gizli büyüü hissetti. Eşikte, bir yarısı gölgelerin içinde, büyüün kaynağını bulmaya çalışırken durdu. Ancak tam sessizlikte uzaktan gelen, az miktardaki müzik sesini duydu.

Ren kemerindeki at nalı esasını çıkarırken Vega'yı şehrin başka yerine gönderdiği için küfretti. Dikkatle ayakkabılarının tokalarını açtı, sonra da sessizce karanlık evin içinde ilerledi. Müzik sesi giderek artıyordu. Ren'in gözleri her köşeyi ve gölgeyi takip etti. Gürültü balkondan geliyordu. Kapısının hafif aralık olduğunu gördü.

Landwin Brood azalan ışığın altında oturuyordu.

Bir on yedi telli çalıyordu. Ladwin'in enstrümanı ne zaman sipariş ettiğini bilmesede sabah burada olmadığını biliyordu. Hantal enstrüman normalde biri boynunda, biri bacaklarında, biri de kollarında olacak şekilde üç çalgıcı gerektiriyordu. Landwin ise boynuna jilet kadar ince bir yay sürtüyordu. Ren müzikten anlamazdı ancak oranın üçü içindeki en hassas yer olduğunu biliyordu. Diğerleri olmadan sesi yüksek ve uhrevi çıkıyor, dinlemesi neredeyse acı veriyordu.

Ren geniş balkonu aşarken Landwin ne hareket etti ne de başını kaldırdı. Ren'in varlığını hissettiğinden emindi. Ön kapıyı açtığı sırada çalmaya başlamış olması muhtemeldi. Ren göğsünde uzun süredir var olan öfkenin yeniden alevlendiğini hissetti. Hayatının yarısını uğruna komplo düzenleyerek geçirdiği kişi karşısında duruyordu ve yalnızdı.

Ren mantıksız bir büyü yapma isteği duydu. Yıllar içinde kaç tane ölümcül kombinasyon çalışmıştı? Fakat Landwin'in kendini asla bu kadar açıkta bırakmayacağını biliyordu. Ren, onun kı-

yafetlerinde büyüden katmanlar olduğunu sezdi. Görünmez bir zırhtı. Şu anda saldıramayacağını, onu önce zayıf ve savunmasız bırakması gerektiğini bilmek öfkesini iyice körükledi. Sonra göğsünde gümbürdemiş gibi bağından bir cevap geldi. Dires'ta grubun nehri geçmesine yardım ederken yaptığı köprü büyüüne benziyordu. Büyü nihayet diğer kıyı çizgisine dokunarak katılaşmıştı. Bu hissi sözcüklere dökemezdi ancak o anda Theo'yla birbirlerine normalden çok daha fazla bağlandığını anladı.

Zihninde ellerini o noktaya yerleştirerek *çekt*i.

Cevap anıydı. Onu göremese de havanın varlığıyla yoğunlaştığını hissetti. Ren bunun nadir bir fırsat olduğunu farkındaydı. Theo izliyordu. Bu âna tanıklık ediyordu ve Landwin Brood'un, oğlunun kendisini duyabildiğinden haberi yoktu. Landwin şarkısının son notalarını bitirirken Ren, Theo'yu yanında tutmak için büyüünün dengesini korumaya çalıştı. Enstrümanın telli boğazına tek bir keskin darbe yaptı. Ses titredikten sonra kayboldu. Ancak o zaman Landwin başını kaldırdı.

"Ren Monroe. Anlaşılan yoğunsun."

Ren nefesini sabit tuttu. İfadesi anlaşılmazdı. Landwin neyden şüpheleniyordu? Ravinia'ya gittiğini mi öğrenmişti? Ren orada sessizce durarak adamın konuşmasını bekledi.

"...yeraltındaki tüm o işlerle." Yüzünde ağır bir gülümseme oluştu. "Kolektif'ten memnun musun?"

Ren'in yalan söylemesine gerek bile yoktu. "Heyecanlı bir iş. Oldukça seviyorum."

"Ah, güzel. Ne harika. Evet, Theo büyü yapımıyla ilgilendiğinden bahsetmişti. Seminar bu işin en iyisidir. Bazıları Ethel'in daha iyi olduğunu söylerler ama bence neslimizin en büyük büyü üreticisi Seminar. Kim bilir? Belki sizinkinin en iyisi de sen olursun."

Landwin, bir süre bu düşüncenin aralarında asılı kalmasına izin verdi. Ren hâlâ at nalı esasını tuttuğunu fark etti. Onu hemen tekrar kemerine taktı. Landwin Brood onunla düello yapmak isteseydi yanında ordusunu getirirdi. Hayır, amacı başkaydı. Sadece Ren henüz çözememişti.

“Eh, Theo haklıydı,” dedi. “İşi seviyorum. Mevkiyi ayarladığınız için teşekkürler.”

Landwin Brood onu dikkatle izledikten sonra başını salladı. Gözlerini yeniden on yedi telli çalgıya çevirdi. “Bu enstrümanı biliyor musun?”

Ren kaşlarını çatı. “Bir on yedi telli.”

“Herhangi bir on yedi telli değil ama.” Ayağa kalkıp döndü. Parmaklarını ahşap çerçevesinde gezdirdi. “O tavernaya düşen on yedi telli. Yerel bir açık artırmada enkazın içinden satın aldık. Son üç aydır bir tamirci ahşabını düzeltmeye uğraşıyordu. Çok zor iştir. Aslında başarı şansı epey düşüktür. Ama bizim hanemizde dünyanın en iyi zanaatkarları var. Ne düşünüyorsun? Yepyeni görünüyor, değil mi?”

Ren bağda başka bir dalgalanma hissetti. Theo’nun parlak ve sıcak acısı yanında belirdi. Hâlâ burada olduğunu, Ren’in onun Nostra’ya gidişini gördüğü gibi bu sahneyi izlediğini biliyordu. Duyguları utançtan öfkeye dönüştü. Ren cevap vermeden önce çenesini çok az kaldırdı. “Çayevi.”

Landwin bir kaşını kaldırdı. “Efendim?”

“Bir çayevinin üzerine düşmüştü.”

“Doğru. Benim hatam. O akşam burada mıydın? Oğlum büyüüyü icra ettiğinde?”

Ren’in boğazı inip kalktı. “Evet.”

“Bakalım nerede hata yapmış.”

Ren'in nefesi kesildi. Landwin Brood aynı büyüü yaptı. Duruşunu düzeltti, ayağını ayarladı, sonra da Theo'nun o vahim gecede icra ettiği büyüünün *aynısına* başladı. *Kış Kaçamağı* yeniden yankılandı. Enstrüman uçmaya başladı. Ren büyüünün bu kez taşlarla doğru düzgün bağlandığını görebiliyordu. Çatıya düşmemişti. Yine de pervasızca dışarı uçup önceki güzergâhını takip ederken nefes almakla zorluk çekti. Landwin enstrümanı sıradan bir ilgisizlikle gözlemledi.

“Eminim neden burada olduğumu merak ediyorsundur.”

Ren hiçbir şey söylemedi. Tam da bunu merak ediyordu.

“Ben... Theo'nun adımlarının üzerinden geçiyordum. Çocuğun ona özenle çizdiğin yoldan sapınca böyle yapıyorsun. Nereye gittiğini, ne kadar uzağa yürüdüğünü ve onu tekrar eve getirmenin en iyi yolunun ne olduğunu bulmaya çalışıyorsun.”

Tekrar Ren'e baktı. Ren konsantrasyon eksikliğinin enstrümanı ikinci kez aşağıdaki şehre düşüreceğinden korktu. Hatta Landwin enstrümanı tehdit olarak kullanıyormuş gibi hissetti. Sanki, beni dinle, her sözcüğümü yut yoksa daha fazla hayat mahvederim, diyordu.

“Nostra'da biraz zaman geçirirse... Theo'ya etkisi olur diye ummuştum. Ama bu rotayı takip etmekte ısrarcı görünüyor.”

Bu rota. Onunla olan ilişkisini kastediyordu. Ren bu sözleri duyunca tuhaf bir gurur hissetti. Bu bağdan kaynaklı bir his de değildi. Göğsünde yankılanan şiddetli bir gururdu. Theo ona sadıktı, kendisi de ona karşı içten bir sadakat hissetti. On yedi telli, Theo'nun kontrolü kaybettiği noktayı geçiyordu. Şarkı üzgün, ağır ve anlam dolu bir hâlde devam etti. Ren enstrümanın geri dönmeye başlayışını izledi. Landwin'in oğluyla ne tür yazışmalar yaptığından emin değildi ancak şimdi Theo'nun tekliflerini reddettiğini biliyordu.

Onu değil, Ren'i seçmişti.

"Böylece buraya geliyoruz," diye sonlandırdı Landwin. "Sana bir teklifim var."

Ren adamın bunca kurnazlığın ardından dürüst olmasına inanamıyordu. Sürekli kulislerde etkisini kullanarak onu yalnızlaştırmaya çalışıyordu. Bu ya umutsuzluğun ya da Ren'in reddedemeyeceği bir teklifi olduğunu hissettiğinin göstergesiydi.

"Seminar Shiverian benimle iletişime geçti," dedi. "Seni takdir ediyor. Şaşırdığımı itiraf etmem gerek. Theo senden iyi bahsetse de hangi oğlan ilk aşkı hakkında bu hislere kapılmaz ki? Becerikli olduğunu biliyorum. Balmerick'teki notların bunu gösteriyor galiba. Ama Seminar doğrudan bana geldiyse epey yetenekli olmalısın."

Ren belli belirsiz titremeden duramadı. Bu tamamen kontrol altına alabileceği bir duygu değildi ve Theo'nun bu duyguyu içinde hissettiğini biliyordu. Bu bir doğrulamaydı. Ren büyüde iyiydi. Sadece okulda, kitaplarda, araştırmada değil, gerçek dünyada önem arz edecek büyülerde de. Can düşmanının dudaklarından dökülüyor olsa da bir onaydı.

Ren, bir an için on yedi tellinin izini kaybetti. Oraya doğru baktığında araziye tekrar geçtiğini gördü. Balkona neredeyse varmıştı.

"Sana resmî olarak sözleşme teklif edemez," dedi Landwin. "Ne de olsa Kolektif'te teknik olarak Brood'ların temsilcisi sayılırsın. Ama hanemiz bazı ayarlamalar yapabilir. Anlaşma sağlandığında Shiverian Hanesi'ne katılabilirsin. Seminar'ın yardımcısı olursun, onlarla beraber büyü üreticisi pozisyonun güvence altına alınır. İyi niyetimin göstergesi olarak sana aynı zamanda buranın tapusunu da veririm."

Daireyi gösterdi. Ren hayrete düşmüştü. Az daha ayakları yerden kesilecekti. Böyle bir arazinin tapusu akla hayale gelmeyecek ölçüde değerli olmalıydı. Ne kadar başarılı olursa olsun ömrü boyunca satın alamayacağı bir şeydi. Doğrudan Seminar Shiverian'a rapor verdiği yardımcılık pozisyonun istikrarından bahsetmiyordu bile. Neredeyse kusursuzdu. Tam bir altın kafesi. Yanında, hâlâ ikisinin de görmediği Theo'nun gerginliğini hissedebiliyordu. Adeta volta atıyordu.

“Ne karşılığında?” diye sordu.

Büyük on yedi telli enstrüman nihayet son dönüşünü yaptı. Mükemmel bir şekilde esas pozisyonunu aldı. Landwin Brood enstrümanın yerleşmesini bekledikten sonra tamamen Ren'e döndü.

“Oğlumla bağını kopar.”

Bağlarını bir acı kapladı. Theo'nun geri çekildiğini hissetti. Ren acının nedeninin babasının ihaneti mi yoksa Ren'in evet diyeceğine dair derin korkusu mu olduğunu anlayamadı. Landwin'in teklifi açıktı. Theo'yu terk et. Ren bunu yaparsa babasının intikamını almak için en iyi şansını da terk edeceğini biliyordu. Çoktan içeri girmişti. Duvarda bir fısıltı gibi. Şu anda gelişen plan başarılı olursa Brood Hanesi'ne diz çöktürebilirdi. Dahası, Ren kendi göğsündeki belli belirsiz ağrıyı hissedebiliyordu. Theo'yla ayrılacaklarını kabullenmek... Buna hazır değildi. Bu gerçek, bir tür ihanet gibi hissettiriyordu ama tam da oradaydı ve diğer tüm düşüncelerini delip geçiyordu. Theo'yla sahiden olmak istiyor olabilirdi. Özellikle de planları işe yararsa.

Fakat Ren özünde mantıklı bir yaratıktı. Burasıyla orası arasında yüz farklı zor adım olduğunu biliyordu. Planlarını gerçekleştirebilmek için her şeyin doğru gitmesi gerekiyordu. Dahvid Tin'Vori bir mucize yaratmak zorundaydı. Nevelyn Tin'Vori'nin

de aynısını yapması gerekecekti. Landwin Brood'un şimdi ona teklif ettiği şey, karşılaştırıldığında fazlasıyla gerçektir. Annesinin onun için istediği gerçek bir garantiydi. Ren, Theo'nun yokluğunu hissetti. Artık burada değildi. Adeta Ren'in vereceği cevaptan kaçıyordu.

Ren onun yerine bir soru sormaya karar verdi.

"Bu kadar yetenekliysem neden beni oğlunuzun eşi olarak tutmak istemiyorsunuz?"

Ren, Landwin'in ne diyeceğini zaten bilse de düşünecek zaman yaratıyordu. Evet derse yolun sonunda onu kolay bir hayat beklediği ortadaydı. Pozisyonu kabul et. Theo'ya ve Brood Hanesi'ne veda et sonra da gidip normal bir hayat yaşa. O yolu seçerse babasının hayaleti ona dadanır mıydı? Bundan on yıllar sonraki yalnız bir gecede Ren'i ziyaret edip hayalini dahi kurmadığı güvenliği ve mutluluğu yaşadığını görürse? Ren bunun babası için yeterli olabileceğini düşündü. Ancak kendisi için asla yeterli olmayacağını biliyordu.

"Yetenek bir yana," diye cevapladı Landwin, "oğlumuz için doğru kişi değilsin. Her kararın içinde politika vardır. Theo bunu küçüklüğünden beri biliyor. Hayatı tamamen kendisine ait değil. Düşünmemiz gereken müttefikler var. Tutmamız gereken önceden kalma sözler. Theo sırf ormanda kaybolmuşken birkaç büyüyle başını döndürdü diye biriyle evlenemez."

Ren'in başarılarını ne kadar kolay küçültüyordu. Aslında şaşırtıcı olmasa da bu sözcüklerin çağ dışılığına hayret etti. Eski hanelerin eşsiz hayal gücü veya yaratıcılığa sahip oldukları için güçlü olmadıklarının bir kanıtı da buydu. Kathor'a ilk gelenlerden oldukları için güçlülerdi. Bu kadar basitti.

"Peki şartlarınızı kabul etmezsem?"

Landwin elini yeniden enstrümanın üzerine koydu. “Sanırım hayat senin için epey nahoş olur. Theo, Nostra’da kalır. Kalıcı olarak. Onunla evlenirsen, sen de hayatını orada geçirirsin. Kathor’dan uzakta. Büyü yok. Büyü araştırmaları yok. Anladığım kadarıyla orada doğru düzgün bir arşiv odası bile yokmuş. Hayatın bir kâhyanınkiyle kısıtlanır. Günlerinin geri kalanını yalnız bir binaya ve yalnız bir adama göz kulak olarak geçirirsin. Tamamen dürüst olmam gerekirse, bu en iyi senaryo.”

Bu sonuçlar için parmaklarını şıklatması yeterliymiş gibi Landwin omuzlarını silktilti.

“Çünkü o sevimli, hüznü küçük hayat birkaç faktörün lehine işlemesine bağlı. Theo’nun senden sıkılmamasına ya da Nostra’dan sıkılmasına bağlı. Hakkı olan yeri geri almak istediği bir gün gelirse ona seve seve yardım ederim. Ama Theo bedelini bilir. Senden ayrılmak zorunda olduğunu bilir. Peki sonra? Sen hiç olmaya geri dönersin.

O hayat, sonraki aylarda bulacaklarıma da bağlı. Dediğim gibi, oğlumun adımlarını izliyorum. O akşamki parti hakkında insanlarla görüştüm. Olanları olabildiğince öğrendim. Sonraki durağım geçit odası olacak. Balmerick’in en iyi araştırmacılarının hâlâ olanları çözemediğini biliyor muydun? Kazadan beri kimse odayı kullanmadı çünkü büyü’nün neden hata verdiğini anlamadılar. Bir de kendim araştırmayı planlıyorum. Ne bulacağımı merak ediyorum...”

Landwin Brood iki elini de kaldırarak ölçüyormuş gibi yaptı. Yukarı kaldırdığı avuçlarıyla Ren’in hayatındaki hayali seçenekleri tartıyordu sanki.

“Büyü üretici. Baş araştırmacı. Shiverian Hanesi. İstediklin gibi yaşama özgürlüğü. Ya da...” diğer elini yavaşça indirdi. “Ev

hanımı. Sürgün. Alelade bir varlık.” Landwin onu kısık gözleriyle inceledi. “Onu sahiden bu kadar seviyor musun?”

Hayır, diye düşündü Ren. Mesele sevgi değil. Daha çok nefret.

O tanıdık ateş göğsünde canlandı. Landwin’in sözleri onu söndüremezdi. Önünde sallandığı güzel biblolar dikkatini dağıtmazdı. Ren, bağında bir duygu akışı olduğunu hissederek Theo’ya uzandı. Bir şekilde kendini kozaya sarmıştı. Sanki kapının arkasında duruyordu da Ren’in öfkesini o kapıyı art arda çalıyordu. Buna doğrudan tanıklık etmemiş olabilirdi ancak Ren şu anda hissettiklerinin her zerresini hissetmesini çaresizce istedi.

“Siz dediniz diye Theo’yu terk etmeyeceğim,” dedi cesaretle. “Oyuncağınız değilim. Theo da değil. Biz bağlıyız, o kadar. Ne teklif ederseniz edin ondan ayrılmayacağım.”

Landwin’in şen gülümsemesi soldu. “Ren Monroe,” dedi. “Tarihin unutacağı bir isim.”

Bunun ardından yanından geçip gitti. Theo’nun hayalet hâlinin daha önce durduğunu hayal ettiği yere doğru ilerledi. Ren’in parmakları hissizleşti. Asasına uzanmak istedi. Başka birini parçalayacak büyüler yapmaya başlamak istedi. Ayaklarının dibindeki kemikten ibaret hâle gelene kadar ona defalarca vurmak istedi. Ren hamle yapmadı çünkü artık zaman onun lehindeydi. Theo konuşmalarının bir kısmına şahit olmuştu. Soruları olacaktı. İlk kez bağın ona ait olan tarafında da Ren’inkine benzer bir öfke oluşuyordu. Landwin Brood farkında olmadan ona inanılmaz bir hediye vermişti. Ren bunu ona karşı kullanacaktı zira Landwin’in korunmayan bir versiyonuna ihtiyacı vardı. Onu savunmasız ve insafına kalmış hâlde istiyordu. Peki Landwin Brood?

İşte o ellerinde ölecekti.

Ren hayatı boyunca hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştı.

18

REN MONROE

Ren baskı altındayken başarılı oluyordu.

Balmerick'teyken teslim tarihlerine bayılırdı. Sınavlar. İnsanı sınırlarının en dibine kadar zorlayan her şeye. Landwin Brood araştırmasını yapmış olmalıydı. Bütün yanlış hamleleri yapmıştı ve bu yüzden Ren cezalandırma işini hızlandırmıştı. Sonraki akşam bulutların içindeki küçük krallığından Aşağı Bölge'ye indi. Annesi bekliyordu. Aynı zamanda randevu görevi görecek bir akşam yemeği planlanmıştı. Annesi, tesadüfen Nevelyn Tin'Vori'nin başlıca bilgi kaynağı olmuştu. Ren, özellikle kendi değişen planlarından ötürü her şeyi duymak için sabırsızlanıyordu.

Annesinin binasının dış kapısı açılırken fazlasıyla korkunç bir gıcırtı çıkarıyordu. Ne var ki Ren annesinin dairesinin kapısının ilk kez kilitlendiğini görünce epey şaşırdı. Üç kere tıklattı. Kapı açıldı. Annesi efil efil bir elbise giymişti, koyu bukleleri omzunun üzerinden dökülüyordu. Tavada balığın baştan çıkarıcı kokusu küçük daireyi ele geçirmişti.

“Hoş görünüyorsun,” diye belirtti Ren. “Yemek mi pişirdin? Hâlâ yemek pişirdiğini bilmiyordum...”

“Lütfen. Ben sürekli yemek yaparım.”

Ren bir kaşını kaldırdı.

“Eh, bunu yapmadım. Ama yapıyorum. Sen görmüyorsun. Harlow buradaydı. Güven bana, onun tarifini benimkine tercih edersin.”

“Yine mi Harlow... Kalıcı bir misafire mi dönüşüyor?”

“Düzenli ile kalıcı aynı şey değildir, canım. Ben hayatımı günlük yaşıyorum. Hadi yemek yiyelim.”

Birlikte sessizce tabaklarını doldurmaya giriştiler. Kızarmış balığın yanında tereyağlı küçük ekmekler ve baharatlı salatalıklar da vardı. Ren olanlar yüzünden incecik kaldığı için açlıktan gözü kararıyormuş gibi hissetti. Diz hizasındaki masaya oturmak üzere odayı aştığında kendini yemekten zar zor alıkoydu. Annesi de yanına yerleşerek rahat bir nefes verdi.

“Haklısın,” dedi Ren, ağzı doluyken. “Bu senin tarifinden daha iyi.”

“Balıkçılar balığı tanır,” dedi annesi. “Sanırım şaşırmamam gerek.”

“Harlow da öyle mi? Balıkçı mı yani?”

Annesini omuzlarını silkti. “Bir sürü meşguliyeti var.”

“Ne kadar da belirsiz. Ama sana iyi davranıyor mu?”

“Tabii ki. Bu yaşta daha azına sabrım yok.” Annesi onu baştan aşağı süzdü. “Sana daha fazla balık getireyim. Bir deri bir kemik kalmışsın.”

Annesi bir tabak daha getirmeye giderken Ren sadece gülümseyebildi. Birinin kendisi için böyle telaşlanması güzeldi. Annesi kalan parçalarla döndüğünde Ren kendi tabağını çoktan temizlemiş vaziyette onları almaya koyuldu.

“Ee... Nan nasıl?”

Seçtikleri rumuz buydu. Ren fazla eski moda bulsa da annesi eski isimlerin hep kullanıldığını konusunda ısrar etmişti. “Nan yerleşiyor,” diye cevapladı annesi. “Geçen gün onu pazarda gördüm, pirinç alıyordu. Tiyatrodaki bağlantımız iyi durumda olduğunu söyledi. İyi çalışıyormuş.”

“*Bizim* bağlantımız mı? Harlow mu?”

“Tabii ki. Sence Nan’ın dairesini kim güvenceye aldı sanıyorsun? Ayrıca terzinin işe alınması için gerekli ipleri kim çekti sence? Hepsini Harlow yaptı. Hiçbir şekilde seni ele vermemesi gerektiğini söyledin. Başka nasıl halledecektim?”

Ren sadece başını salladı. “Hayır, haklısın. Eleştirmiyordum. Yalnızca çemberin dar olmasını istiyorum. Hiç kimse onu tanımamalı. İsteyeceğimiz son şey, birinin onun kayıp Tin’Vori çocuklarından olduğunu fark etmesi.”

“Kim anlayacak? Buradan daha küçükken ayrıldı. Kaç yaşındaydı? Yedi mi? O zamandan beri hayatın kıza iyi davranmadığı ortada. En sevgili hizmetlilerinin bile onu tanıyacağımdan şüpheliyim. Hem söylentilere göre Brood’lar çoğunu katletti. Güven bana, Nan’in sırrı güvende.”

Ren bunu zihninde tarttı. Her şey güvene dayanıyordu. Harlow’u tanımıyor olabilirdi ancak annesi işlerin yolunda olduğunu söylüyorsa yolunda demekti. Planın geri kalanı Nevelyn’in becerilerine bağlıydı. Terzi odasındaki politikayı yönetebilecek miydi? Planları, mevcut pozisyonunu oldukça ileriye taşımasını gerektiriyordu. Ona işler yeterince hızlı gelişmezse iletişime geçeceği mekanizmayı vermişlerdi ama Ren şimdiye kadar hiçbir şey duymamıştı.

“İlginç,” dedi Ren. “Harlow bize çok yardımcı oluyor. Neden yapıyor ki?”

“Çünkü ben istedim.”

Ren'in gözlerini devirmemek için çok çaba sarf etmesi gerekti. "Yapma, anne. Elbette bir harikasin ama gerçek neden ne? Adam dahil olarak kendini ateşe atıyor. Bu plan işe yararsa... ciddi sonuçları olacak. Diğer haneler misilleme yapabilirler. Çok fazla risk alıyor."

Annesi başıyla onayladı. "Brood'lardan nefret eden bir tek biz değiliz, Ren. Yıkıldığında o köprüde başka insanlar da vardı. Aşağı Bölge'nin halkı unutmaz. Şu anda hiçbir şey yapmıyor olabilirler ama unutmuyorlar. Harlow'un kabul etmesi için tek yapmam gereken, yaptığına dair birazcık ipucu vermektir. O da hepimizin bildiğini biliyor: Büyük hanelerden biri gerçekten düşerse diğerlerimizin yükselme ihtimali var."

"Mantıklı. Ben sadece..."

"Ona güvenmiyorsun. Bu iyi bir şey. Sana her şeyi ve herkesi sorgulamayı öğrettik."

Kesinlikle öğretmişlerdi. Agnes ve Roland Monroe bir aptal yetiştirmemişti. Aralarındaki sessizlik uzadı, ta ki annesi devam edene kadar.

"Ama Harlow bizden biri, Ren. Tümüyle Aşağı Bölge'den biri. Tıpkı senin gibi onların gölgelerinde doğmuş. Birbirimize güvenemezsek onları asla yenemeyiz."

Ren'in buna verecek cevabı yoktu. İşini ve Landwin Brood'un yaptığı teklifi gündeme getirmek üzereydi. Ne var ki son dakikada dilini ısırmaı tercih etti. Annesinin bu fikirden fazla hoşlanacağından korkuyordu. Ya Ren'i normal hayat yaşama teklifini kabul etmeye zorlarsa? Bir daha kavga çıksın istemiyordu. Onun yerine biraz daha balık aldı. İkisi rıhtımdan bahsederek bu duvarların dışında hiçbir şey yokmuş, her günkü hâlleri böyleymiş gibi davrandılar. Akşam sona erdiğinde Ren annesiyle lavaboda tabakları yıkadı. Sesi kısıktı.

“Kathor’dan ayrılmam lazım. Bir fırsat çıktı.”

“Nostra’ya mı gideceksin?”

Annesi haddinden fazla zekiydi. Ren başını salladı.

“Tin’Vori’lerin başka görevleri var, benim başka. Theo’yu etkilemem gerek.”

Annesi Ren’in kaçındığı o soruyu sordu.

“Ya hayır derse?”

İç geçirdi. “Ya evet derse?”

“Bu bir cevap değil.”

Ren bulaşık bezine uzandı. Tabakları kurulamaya başladı. Annesi sessizce bir şarkı mırıldandı. Cevap değildi çünkü Ren gerçek cevabı bilmiyordu. Tin’Vori’ler Ravinia’dayken ona Theo’yu sormuşlardı. O da cesurca konuşmuştu ancak aynı zamanda şüpheden kaçınacak kadar cevaplarını eğip bükmüştü. Ahlak kılıcı ona zarar vermemişti çünkü o anda tamamen doğruyu söylüyordu. İntikamı ve Theo’nun hayatı arasında seçim yapması gerekirse intikamını seçerdi. Her şeyden öte Brood Hanesi’nin düşüşünü seçerdi.

Fakat annesi en büyük korkusuna dokunmuştu. Ya Theo her şeyi, babasının kendisine ve Ren’e karşı işlediği günahları tartıp yine de hayır derse? Ya kanı ağır basarsa? Planını kabul edeceği inancına tutunup durmuştu. Theo Ren’i seçecekti. Tabii ki seçecekti.

Sonraki adımı Nostra’ya seyahat etmekti. Ren, Seminar’dan çoktan izin istemişti, o da işinden fazlasıyla memnun olduğu için kabul etmişti ancak Ren’den izin sırasında daha zekice büyüler bulmak için beyin fırtınası yapacağına dair söz istemişti. Her şey hazırды fakat Ren annesinin haklı olduğunu biliyordu. Elindeki sorunun gerçek cevabından kaçınıyordu.

Ya Theo hayır derse?

Hayır derse, diye düşündü Ren, Tin’Vori’ler onu öldürecekler.

19

DAHVID TIN'VORI

Dahvid'in başında bir kez daha kapüşon vardı. Birlikte, omuz omuza sendelerlerken Cath'in elini sımsıkı tuttu. Bir çift muhafız onları ya partiye ya da idama götürüyordu. Hepsi biraz abartılı geliyordu. Dahvid, Ravinia'nın meşhur savaş ağasıyla ilk tanışmasından önce bunu düşünmüştü. Darling şehirdeki en büyük mülklerden birinin sahibiyse neden kapüşonlarla uğraşıyordu? İnsanlar büyük ihtimalle evinin nerede olduğunu ve oraya nasıl gideceklerini biliyorlardı. Öyleyse bu gizlilik niyeydi? Dahvid bunun bir güç göstergesi olabileceğini düşündü. Herkese Ravinia'nın taçsız kralının huzurunda durduklarını hatırlatmanın başka bir yoluydu.

Sert bir el kapüşonunu indirdi. Onlar yürürken gece çoktan çökmüştü. Yukarıda sayısız yıldız vardı. Diğer yegâne ışık kaynağıysa Darling'in mülkünün dışında parıldayanlardı. Bu parlak, kehribar rengi kürelerin her birinin arasındaki karanlıkta bedenler hareket ediyor ve müzik kum tepciklerini boylu boyunca titretiyordu.

“Yolu takip edin,” dedi muhafızlardan biri. “Hızlı davranırsanız daha güvenli olur.”

Dahvid bunun gerçek bir uyarı mı yoksa abartı mı olduğunu anlayamadı. Kum avcılarıyla boynuzlu yengeçlerin kuzeydeki daha kayalık sahil şeridini tercih ettiğini biliyordu. Büyük komploları, saldırgan bir kabuklu tarafından kum tepeceğinin dibinde mızraklanmasıyla biterse epey büyük bir gösteri olurdu. Cath koluna girdiğinde birlikte gölgelerde ilerlemeye başladılar. En sevdikleri takım yıldızlarını işaret etmek dışında konuşmadılar. İkisi çoktan bu tür bir etkinliğe davet edildiklerinde nasıl davranacaklarını çoktan ayarlamışlardı. Dört kural vardı:

Birbirinin gözünün önünden ayrılma.

Brood'lardan bahsetme.

Dövmelerden söz etme.

Birbirinizle olabildiğince flört edin.

Sonuncuyu eklemek Dahvid'in fikriydi. Önemli olduğunu düşünmüştü. Ahşap basamaklardan indiklerinde kendilerini bir dizi geniş balkonun ilkinde buldular. Bağlantılı sahanlıklar, asıl malikâneyle uzaktaki okyanus arasında bir tür engel oluşturuyordu. Titreşen meşale ışığında her gölge bir yüz kazandı. Dahvid diğer gladyatörleri, politikacıları, refakatçileri gördü.

Sahanlığın tam ortasında kiralanan eğlence duruyordu. Bir erkekle bir kadın birbirlerinin etrafında duruyorlardı, kıyafetleri dar, hareketleri kıvraktı. Cath ile onlara biraz daha yaklaşıp kadar tuhaf görünüyordu. Müzik canlandı. İki dansçının ritmine uyan kusursuz bir tempodaydı.

Dahvid bir adım gerilediğinde müzik kayboldu. Zekice bir büyüydü. Bir tür yakınlık tılsımıydı. Müziğin tadını çıkarmak isteyen bir adım atması gerekiyordu ancak sessizlikte sohbet

etmek isterlerse menzilin dışındaki korkuluğa çekilebilirlerdi. Ware'in çok seveceğini düşündüğü türden bir büyüydü.

Cath onu dansçılardan uzaklaştırarak bir dizi merdivenden daha yukarı çıktı. İkinci sahanlık uzun ve dardı. Toplanma alanından çok yürüme yolu sayılırdı. Kıyı boyunca uzanan metal korkuluklara birçok ayna monte edilmişti. Hepsinin boyutu ve şekli farklıydı. Dahvid ile Cath başka bir çiftin peşinden giderek teker teker lenslere bakmak için eğildi. İlki Dahvid'in nefesini kesti.

Hızlı hareket eden bir diziye tanıklık etti. Kum tepecikleri, okyanus ve gökyüzü şimdi önündeydi ancak tersti. Yıldızlar söndü. Güneş doğup battı. Görüntü zamanda geriye akarak fırtınaları, sakın günleri ve kıyıda geçen gemileri açığa çıkardı. Haftalar gibi gelen zamana bir saniye içinde tanıklık etti. Sersemlemiş hâlde Cath'in peşinden sonraki aynanın yanına gitti. Bu seferinde gördüğü en güzel gün doğumu vardı. Renkleri öyle parlaktı ki gerçek görünmüyordu. Dahvid, dalgaların sessizce geri çekilmesini izledikten sonra üçüncüye geçti.

Kalp atışı iki katı hızlandı. Parlak, açık bir hava vardı. Suyun üstünde ejderhalar uçuyordu. Bu toprakların nesli tükenmiş tanrıları. Hepsinin öldüğünü ve gömüldüğünü biliyordu. Fakat bir an için yeniden yaşamalarını izledi. Parlayan kanatları havayı dövdükten sonra suyun üzerinde süzölmek üzere açıldı. Cath omzuna dokunmamış olsa burada durup sonsuza dek zarif uçuşlarını izleyebilirdi.

Sıra sonuncudaydı. Dahvid bu aynanın diğerlerini geçmesini bekledi. Zamanda geriye gidip ejderhalara tanıklık ettikten sonra şüphesiz bir meydan okumaydı. Eğildi ve kendi gözleriyle görebildiği manzaranın aynısıyla ödüllendirildi. Bir süre gözlerini kısarak hangi eşsiz görüntünün sergilendiğini ayırt etmeye çalıştıysa da nafileydi.

Dahvid, Cath'e kaşlarını çatarak baktı. "Bu ne?"

"Sadece yıldızlar," diye yanıtladı Cath. "Emin değilim. Belki olayı budur? Onlar da kendi açılardan büyülüler."

Çıkmaları gereken bir merdiven daha kalmıştı. İkili onları en üstte bekleyen ana balkona ulaştı. Diğer sahanlıklardan üç kat büyük ve daha kalabalıktı. Dahvid de Ravinia'nın yörüngesindeki parlak yıldızların burada olduğunu gördü.

Sağında Agatha Marchment, şehrin tersane efendilerinden biriyle konuşuyordu. Kadının sureti ince ve acımasızdı. Agatha kuzey yarım küredeki en vahşi yaratık olmasa da Dahvid durumun farkındaydı. Üstünkörü incelediğinde bile üzerinde sekiz farklı silah olduğunu görmüştü. Her birine uzanması için gereken muhtemel hamleleri ve saldırıları görebiliyordu. Dahvid kadının eldiveni kazandığından yaşlı olduğunu bilse de Darling'in baş generali büyük ihtimalle düelloda yenilemeyecek birkaç gladyatörden biriydi. Sessizce Agatha'nın dövüşten emekli olmasını umdu.

Kalabalığın içinde diğer efsanevi gladyatörleri fark etmemek güçtü. Arenada üç kere ölüp son bir büyüyle rakibini tüketerek hayata dönmesiyle ünlü Küçük Ben buradaydı. Yanında düello-lara bir canlı taş yaban domuzuna binerek gelen Beatrice Lively duruyordu. Bearling bile gelmişti, gölgelerde koyu birasını yudumluyordu. İşte bu şaşırtıcıydı. Dahvid onu arenanın zemininde ölü olarak bırakmıştı. Adamın iyileşmesine sevinmişti. Ağaran saçları düzgünce arkaya doğru yapıştırılmıştı, Dahvid'i gördüğünde saygıyla kadehini kaldırarak selam verdi.

Cath onu kalabalığın derinlerine sokarken nihayet etkinliğin asıl ilgi odağını, yani dövüş arenasını gördüler. Elbette. Daire büyük bir hassasiyetle ahşap kirişlerden oyulmuştu. Dört metre kadar altında iki yaratık birbirinin savunmasını dürterken kum

kaldırıyordu. Dahvid birbirine değen çeneleri ve kısıkaçları duyabiliyordu. Çarpışmaya daha yakından bakabilmek için iyice yaklaştı. Dövüşen iki zırhlı yengeçti. Şimdiye kadar gördüklerinin en büyüğüydü. İkisi de yetişkin birer köpek boyutundaydı, kısıkaçları sertleşmiş kabuklarından uzanıyordu. Dahvid izlerken daha büyük olan diğerine hücum etti.

Çınlayan bir tangırtı çıktı. Küçük yengeç kumda geriye doğru kayarken kalabalık kükredi. Zar zor ayakta kalmıştı. Büyük olan geri çekildi, bir hücumu daha hazırlanırken Dahvid nihayet Darling'i gördü. Savaş ağası tam karşısında oturmuştu, daha doğrusu güzel versiyonu oturuyordu. Yüzü parlak ve yağlıydı. Koyu bukleleri güzelce düzeltilmişti. Azalan ışıktaki bir tabloyu andırıyordu. Dahvid adamın sağ omzuna bakma isteğine direndi. Karanlıkta birinin kendisini izlediğini hissedebiliyordu, o yöne giden bağlı zinciri görmüştü. Gerçek Darling, gölgelerdeki bir ilah gibi orada oturuyordu.

Büyük yengeç bir kez daha hücum etti ancak küçük olan son anda sağa kaçtı. Dahvid kısıkaçının diğerinin kabuğunun altına girdiğini gördü. Hedefi bulmuş gibi acı dolu bir tıslama çıktı. Demirden kısıkaçlar büyük yengecin arka bacağını sımsıkı kaparak döndürmeye başladı. Büyük olan ne kadar kıvransa da kendini kurtaracak kadar hızlı olamadı. Herkes bağırıyordu. Darling'in vekili tatminle gülümsedi. Dahvid küçük yengecin şampiyonları olduğunu tahmin etti.

Dövüş mide bulandırıcı bir çıtırtıyla bitti. Arka ayak koparılmış ve büyük yengeç yana devrilmişti. Kalabalıktan yükselen, yaratığın işinin bitirilmesini söyleyen çığlıklar Dahvid'in midelerini kaldırıyordu. Hepsi fazla tanıdık geliyordu. Kendisinin orada olmasına ne kadar kalmıştı? Kendi yaşamıyla ve ölümüyle yüzleşmesine?

Dahvid, “Ben gidip davetkâr görüneceğim,” diye fısıldadı Cath’e. “Sen burada kal.”

Dahvid yanından geçen bir garsondan bir içki kaptı. Korkuluğun yanında boş bir yer vardı. Oraya yaslanıp bu akşam davet edilme nedeninin ortaya çıkacağını umarak içkisini yudumladı. Darling’in yakın hizmetlileri ona katılmak için mesafeyi açınca tatmin hissetti. Tıpkı ilk ziyaretinde olduğu gibi, çift konuşma isteklerini abartıyla belli ediyordu ancak bunların hepsi efendilerinin yaklaşımını gizleme girişimiydi. Birisi Batı Arenası’ndaki son zaferi için ona iltifat etti. Diğer sonraki savaşıdan önce hazırlamalarını istedikleri bir şey var mı diye sordu. Hepsi boş sohbetlerdi. Darling geldiği anda doğrulanan türden bir şüpheydi zira sonrasında hizmetliler hiç burada olmamış gibi kalabalığa akıp gitmişlerdi. Güzel Darling korkuluğa neredeyse flört eder gibi yaslandığında Dahvid’in diğerini görmesini kusursuz biçimde engelledi. Dahvid savaş ağasına kadehini kaldırdı.

“Sağlığına.”

Darling’in güzel yüzünde keyif belirdi. O da kendi kadehini en hafif çabayla kaldırdı. “Seninkine de. Son maçına gelemedim. Golden hoşuna gitti mi?”

“Onunla dövüşürken az daha uyuyakalıyordum.”

Bunun üzerine iki Darling de kahkaha attı. “Şövalyeler pek ilgi çekici değillerdir. Etkili ama sıkıcılar. Onları bu yüzden seviyorum gerçi. Düzgün bir dövüşçünün yanına yerleştirildiklerinde renkler daha çok ortaya çıkıyordu. Kalabalığın senden memnun olduğu söylendi.”

Dahvid başıyla onayladı. “Sonunda, evet.”

“Asıl önemli olan sonudur zaten,” diye belirtti Darling. “Onlar yalnızca nasıl bittiğinden bahsederler. Dövüşün başındaki çalımından değil. Öldürücü darbeyi indirmeni sağlayan strate-

jinden değil. Hayır, sonraki gün arkadaşlarına sadece hangi dövüşçünün hâlâ nefes aldığını anlatırlar.”

“Deneyimin varmış gibi konuşuyorsun.”

Güzel yüz fazla geniş bir gülümsemeyle yayıldı. “Bir zamanlar. Artık seni sergilediğimize göre doğru düzgün bir ünvan mücadelesinin vakti geldi. Bir şampiyon gibi ödeme almak istiyorsan şampiyonu yenmelisin. Etrafına bakın. En iyi dövüşçülerim bu akşam burada. İçlerinden biri olabilirsiniz.”

Dahvid, onun elini takip etti. Gözleri önce Cath’i seçti. Tam olarak bıraktığı yerde duruyor, içkisini yudumlarken sonraki mücadeleyi izliyordu. Ardından gladyatörden gladyatöre baktı. Nevelyn onu bu konuda uyarmıştı. Çok hızlı ilerleyeceğinden ve çok erken sınanacağından korkmuştu.

“Normalde seninle tamamen denk birini seçerdim,” dedi Darling. “Yazı turayı hemen herkes gibi severim. Belki kazanırsın. Belki de ölürsün. Sapla samanı birbirinden ayıran türden bir dövüş bu. Bütün favorilerim böyle bir sınavla yüzleşir.”

Dahvid dikkatle dinliyordu. “‘Normalde’ dedin.”

“Evet, dedim.” Güzel Darling duruşunu değiştirirken zincir şingirdadı. “Brood’lar Ravinia’daki varlıklarını artırdılar. Şehri-me gelip tehditler savururlarsa botumu dosdoğru boğazlarına sokarım. Ama tehdit savurmazlarsa...”

Dahvid iç geçirdi. “Para teklif ettiler.”

“Para teklif ettiler,” diye onayladı Darling. “Tek seferlik bir ödeme ama teklif ettikleri tek şey bu değil. Kendi dövüşçülerini göndermek istediler. Kalabalığı cezbedecek türden birini.”

Çok kısa bir süreliğine Dahvid, kendisine Thugar Brood’u gönderdiklerine inanmaya izin verdi. Bunu fena hâlde istedi. Uzun zamandır o dövüşü istiyordu. Dünyanın geri kalanı bu nefreti besleyerek hayatta kalmamıştı. Darling’in bilmesine

imkân yoktu. Ayrıca Dahvid, Brood'ların gladyatör arenasına vârislerini gönderecek kadar aptal olmadıklarından şüpheleniyordu. Başka, daha mantıklı bir cevap vardı.

“Ben emir almaktan hoşlanmam,” dedi Darling. “Hiç kimseye hizmet etmem. Ama teklifleri cazipti. Reddemeyeceğim kadar cazipti. Şartlarda anlaştık. Able Ockley'le düello yapacaksın.”

Dahvid'in bütün dünyası sarsıldı. Şimdiye kadar endişesi sırlarını gizlemişti. Nevelyn, Batı Arenası'ndaki şampiyon düellosunun onu birkaç önemli becerisini kullanmaya zorlayacağını biliyordu. Dahvid de bazı dövmelelerin diğerlerinden daha uzun sürede yenilendiğini biliyordu. Gerekirse kılıcını beş dakikada bir çağırabilirdi. Peki kızıl gezgin? O dövmeyi en fazla ayda bir kere kullanabilirdi. Maç sırasında bir dövmesini harcaması eldiven için dövüşürken onu kullanamayacağı anlamına geliyordu. Bu da Brood'larla karşılaştığında belli yeteneklerinin olmayacağı anlamına geliyordu.

Able Ockley her şeyi değiştiriyordu. Dahvid *bütün* dövmelelerini kullanarak hayatta kalsa şanslı sayılırdı. Adam meşhur biriydi. En saygın düelloocu olarak tanınıyordu.

“Eh,” dedi Dahvid nihayet. “Bu talihsiz oldu.”

Sadece talihsiz değildi. İdam cezasıydı. En iyi ihtimalle planlarını tamamen mahvederdi. Ockley'i yenmeyi, sonra da istedikleri zaman içinde dönüp eldiveni kazanmayı ümit edemezdi. Darling'in kararı onları mahvedecekti. Dahvid okyanusa bakmak için dönerken kollarını korkuluğa dayadı. Gözleri zar zor görünen dalgaları taradı, bitmek bilmez siyahın içinde kısa beyaz çizgiler yaratıyorlardı. Darling beklenmedik bir biçimde kolunu tuttu.

“Ölmek istemiyorum,” diye yalvardı güzel adam. “*Ölmek istemiyorum.*”

Zincir sertçe çekildi. Dansçının tüm bedeni birkaç adım geri gitti, Dahvid'den tökezleyerek uzaklaştı. Yüzündeki çaresizlik hızla kayboldu. Parlak gülümsemesi zorla güzel yüzüne döndüğünde Dahvid ancak şok içinde bakabildi. Neydi o öyle? Darling'in büyüğü bir anlığına hata mı vermişti? İki ses konuşana kadar bakmaya devam etti, artık pürüzlü ses çok daha net duyuluyordu.

"Özür dilerim," dedi savaş ağası. "Duygularımı karıştırdın. Lütfen beni büyülediğini bil. Seninle çalışmak için sabırsızlanıyordum ve uzun zaman boyunca çalışmak isterim. Ockley'yi yenmeni samimiyetle umuyorum. O zamana kadar ihtiyacın olan her şeyi aldığımızdan emin olacağız. Şehre son geldiğinde yaptığı düellolara dair detaylı kayıtlarımız var. Onları sana gönderdiklerinden emin olacağım. Bizden biri Kathor'un altın oğlunu yenerse güzel bir darbe olur. Lütfen hizmetlilerimden dilediğini iste, halletmelerini sağlarım. İleriye gitmenin başka yolu olsaydı keşke ama olay hep parada bitiyor. Bu durumda hayatın, ölümün kadar değerli değil. Sahiden hayatta kalmanı umuyorum. Ama kalmazsan..."

O güzel omuzlarını silkti. Zincir hafifçe şakırdadı.

"Gecenin kalanının tadını çıkar."

Cath'ın Dahvid'in yalnız olduğunu fark etmesi uzun sürmedi. Hareket edemeyecek kadar afallamıştı. Korkuluktan uzaklaşmayınca Cath kalabalığı yararak yanına geldi. Elbisesi arkasında dalgalandı. Dahvid onun kadar güzel birini görmediğini düşündü. Belki de bunu söyleyen kaçınılmaz ölüm düşüncesi idi.

"Ee?"

"Planlar değişti."

Cath kaşlarını çattı. "Ne?"

"Hemen dönerim."

Başka yol yoktu. Şimdi harekete geçmeleri gerekiyordu. Çok geç olmadan. Henüz halka duyurulmamıştı. Darling'in bu bilgiyi kendisine yanlış yönlendirilmiş bir sempati duygusu nedeniyle verdiğinden oldukça emindi. Dahvid'in zihinsel olarak hazırlanmasına yardım etmek için önceden uyarmıştı. Kumar salonları henüz bu haberi almamıştı. Muhtemelen sabaha kadar da almayacaklardı. Bu sayede Dahvid'e müdahale edebileceği ufacık bir pencere açılıyordu. Gizliden gizliye Nevelyn'in kararını onaylamak için burada olmasını diledi. En zekice yolun bu olmasını umsa da içten içe artık zekice bir yolunun kalmadığını biliyordu. Hepsi tehlikeliydi.

Darling kalabalığın önüne dönmüştü. Karşısındaki acınası bir dövüşü izliyordu. Dahvid aradan geçerek genizden bir gü-rültüyle bağırdı.

“Darling!”

Herkes sessizleşti. Arenada küçük bir vızıltı olsa da diğer sesler kesildi. Dahvid, ellerin sessizce silahlara gittiğini gördü. Agatha Marchment ses çıkarmadan yanında gölge gibi duruyordu. Dahvid yeniden sesini yükseltti.

“Darling. Sana meydan okuyorum. Eldiven için!”

Sesi kum tepeliklerinde yankılandı.

“Benim adım Dahvid Tin’Vori. Bu şahitlerin önünde sana eldiven için meydan okuyorum. Beş şampiyonunu yeneceğim. Sonuncusu son nefesini aldığı anda sana bir istekte bulunacağım. Meydan okumamı kabul ediyor musun?”

Dahvid, Darling'in yüzünden geçen bir dizi duyguyu gördü. Şaşkınlık, öfke, keyif. En sonunda güzel adam tüyler ürperten bir gülümsemeyle baktı. Dahvid ne diyeceğini çoktan biliyordu. Bütün kuralları öğrenmişlerdi. Darling'in sisteminin çalışma sebebi taşınmaz bir nesne olmasıydı. Her seferinde aynı cevabı

veriyordu. Herkes savaş ağasının cevabını beklese de tek muhtemel yanıt vardı.

“Meydan okuma kabul edildi,” diye seslendi Darling. “Eldi-ven o hâlde.”

Kalabalıkta koca bir gürültü koptu. Şampiyonlar çoktan efendilerine bağırıp çağırmaya başlamışlar, seçilen beşliden biri olmak istiyorlardı. Darling’in ifadesinde son bir rahatsızlık gör-
dükten sonra oradan uzaklaştı. Cath’in eline uzandı. Birlikte merdivenlerden kayarcasına indiler. Işıldayan gözlüklerin ve tüm güzel şeylerin yanından geçerek gecenin bekleyen çenesinin içine döndüler. Cath ne olduğunu sorup durdu. Neden yapmıştı bunu? Daha çok erkendi.

Dahvid hiç cevap vermedi. Onları kapüşonlu muhafızlar bekliyordu. Ravinia’ya geri götürmeye hazırlardı. Dahvid başını eğdiğinde dünya yeniden kapkaranlık oldu. Yön şaşırtan siyahlı-ğa bakarken midesi bulandı.

Ölümün de böyle görünüp görünmediğini düşünmeden du-ramadı.

Hiçlik gibi.

NEVELYN TIN'VORI

“**M**isafir de buraya kadarmış,” diye fısıldadı Nevelyn kendi kendine.

Tabure merdivenden inerek eserini incelemek için yere tam anlamıyla basmayı bekledi. Dairesinin ortasında duruyordu. Üç çok küçük odası vardı. Nevelyn'in mobilya almakla uğraşmadığı normal boyutta bir oturma odası. Sıkışık ve küçük olan mutfak, daha da sıkışık ve küçük hissettiren bir yatak odasına açılıyordu. Buraya misafir kabul etmek zaten zorken bu yeni eklentisi ihtimali tamamen ortadan kaldırıyordu.

Nevelyn dört benzer kanca monte etmişti. Hepsi farklı bir duvarda parlıyor, tavandan bir el kadar aşağıda duruyordu. Her bir kancaya odanın ortasına kadar gergin bir şekilde uzanan siyah ipler takmıştı. Bunlar muhteşem siyah elbisenin sarkan başlangıcına tutturulmuştu. Nevelyn her şeyi ölçerek tüm açıları titizlikle ayarlamıştı. Birisi taburenin yardımıyla elbisenin bitmiş hâline girecek olursa havada asılı kalacak, altındaki zemine değemeyecekti. Bir kere döndü, bütün ipleri kontrol etti ancak

ağırlığını tamamen kullandığında bile yalnızca titremelerini sağlıyordu. Parasının çoğunu bu iplere harcamıştı. Satıcı en güçlüleri olduğuna yemin etmişti.

O sessiz sabahta kısık bir inleme duydu. Nevelyn'in gözleri elbiseden dairenin iç duvarına kaydı. Çıplak ayaklarla oraya geçerek kulağını çatlak sıvaya dayadı. Bir inleme daha oldu. Arkasından alçak bir ses geldi. Yatağın uzaktan gelen gıcirtısıydı. Nevelyn orada oturup komşularını dinledi. Böylece kendi yalnızlığı üzerine çöktü. Yemek yemeden günler geçirmiş boş bir mide gibiydi. Birkaç dakika boyunca felçli gibi kaldı.

Böyle anlarda özgür kalan tek şey zihni oluyordu. *Paradigma'yı değiştir*. Sesler kendi yalnızlığının yansıması değil, büyüsünün şu anki etkisinin bir ölçüsüydü. Evet, bu daha iyi bir bakış açıydı. Buraya ilk taşındığında sevişmelerinin sesi her yerde yankılanıyordu. Kendi dairesinde yer, sesi kesecek kapalı bir kapı ya da iyi yerleştirilmiş battaniyesi yoktu. Şimdi, birkaç büyü uygulamasının ardından onları duymak için duvarı zorlamak zorunda kalıyordu.

Nevelyn bunun yeterli olmadığını biliyordu. Odanın tamamıyla ses geçirmez olması gerekiyordu. Kıymetli büyüsünün çok daha fazlasını gerektirecekti. Ren Monroe'nun bağlantıları ellerinden geleni yapmışlardı. Bir taşıyıcı ve büyü'nün ücretini hiç almayan birinin adını bulmuştu. Nevelyn o ayın ilk günü sırada durmuş ve büyü ücretsiz bir şekilde verilince şaşmış kalmıştı. Ravinia'dayken bunu düşünemezdi bile. Oradaki her şeyin bir bedeli vardı. Fakat Kathor büyü ve efsun bakımından zengindi. Bunu burada yaşadığı birkaç hafta içinde öğrenmişti. İnsan yürüdüğü her yerde büyü görüyordu.

Şu anki programına göre planları tamamen harekete geçmeden önce büyüsünü doldurmak için bir şansı daha olmalıydı.

Son ücret neredeyse tamamen odayı hazırlamaya gidecekti. Hiçbirini boşa harcayamazdı, orası kesindi.

Dışarıdaki bitmek bilmez grinin arasında kırmızının belli belirsiz izlerini gördü. Güneş doğmak üzereydi. Gitme zamanı gelmişti. Çifti eğlenceleriyle baş başa bırakıp hazırlandı. Mutfak masasındaki iki şarap şişesinin arasında sahte bir mektup duruyordu. Nevelyn mektubu özenle katladıktan sonra onu ve şişeleri çantasına yerleştirdi. Bugün galip gelmeye kararlı bir şekilde merdivenlerden ara sokağa çıktı ve başı dik yürümeye koyuldu. Babasının eskiden söylediği gibi sabahın gözlerinin içine bakacaktı.

Tiyatroda onu bir sürü iş bekliyordu. Dün akşamki performanstan kalma dikilmesi gereken birkaç yırtık. İlk gelen Nevelyn oldu. Bu sayede fazladan çalışabiliyordu ancak aynı zamanda bu sayede herhangi bir dedikoduyu kaçırmıyordu. Edna'nın ilişki durumu değişirse planı işe yaramazdı.

Arkasından gelenler, sabah gazetede okuduklarını sessizce tartışan Faith ve John oldu. Onlardan sonra Kersey geldi. Nevelyn önündeki desene öyle odaklanmıştı ki kadının girdiğini bile görmedi. Sanki buraya gelmek için mummyolunu kullanmıştı.

Nihayet Edna da geldi. Kız her zaman alımlıydı. Saçı düzgün ve kıvrıkcıktı. Gözlerine gölge veriyor, yanaklarını renklendiriyor, kaşlarını alıyordu. Tüm bunlara rağmen güzel bir yaratık değildi. Belki Nevelyn'e muamelesi fikrini etkilemişti ama kızın görüntüsünde çalıntı bir kalite vardı. Ona az önce kesilen sütü içmiş birini hatırlatıyordu.

Grup çalışıp sohbet etti. Edna durumu hakkında herhangi bir şey açıklamadı. Belli ki çıktığı adamdan hâlâ hoşlanıyordu. Nevelyn, düzgün bir haberin çıkacağı kadar, yani bir saat beledikten sonra molaya çıktı.

Yeraltı labirentinin karanlığında cebinden küçük mektubu çıkardı. Parmakları sözcükleri takip etti. Alıştırma yapması epey sürmüştü. Edna'nın ceplerinden birinde şu anki sevgilisinden gelen tek bir not bulmuştu. Sadece bir cümlelik olsa da el yazısını çalışması için yeter de artardı. T'lerini fazla uzatıyor ve adındaki S harfini nedense tuhaf bir şekilde çiziyordu: Saul Bathlow.

Sahte mektubu kısa ve isabetli tutmuştu. Edna'nın dikkatini dağıtmak için güzel konuşmak istemiyordu. Yukarı çıktığında sahne arkası bölümüne geçti. Bu kadar büyük bir ekip ve çok fazla vardiya varken posta duvarı ana iletişim kaynağı görevi görüyordu. Her işçinin zeminden duvara kadar uzanan küçük ve açık bölmeleri vardı. Nevelyn, Edna'nın isminin yazdığı bölmeyi bularak mektubu dikkatle içine attı.

Çoğu yazışma ekip üyelerinin arasında oluyordu. Sonraki vardiyaya hangi işlerin yapılıp hangilerinin yapılmadığını hatırlatan notlar yazılıyordu. Fakat Nevelyn, dışarıdan gelenlerin meşgul eşlerine veya kardeşlerine not bırakmak için bu duvarı kullandıklarını biliyordu. Edna'nın mektubu görmesi yeterdi.

Solunda bir hareket oldu. Tam başını kaldığında Tessa Brood'un gözleriyle buluştu. Nevelyn'in sırtından bir ürperti geçti. Şimdiki görevine fazla odaklandığından gerçek düşmanının bu salonda olduğunu neredeyse unutmuştu. Nevelyn'e çok görülen hayatı yaşadığını unutmuştu. Başını ilk çevirip kendi posta bölmesini inceleyen Tessa oldu. Kızın parlak saçları, elmacık kemiklerinin keskinliğini ortaya çıkaran sıkı bir topuz yapmıştı. Sivri bir çenesi ve kısık gözleri vardı. Çoğu yırtıcının güzel olduğu kadar güzeldi. Avını sadece bir adım daha öldürebilecek kadar yaklaştırmak için kullanılan bir cazibesi vardı.

Henüz değil. Seninle yakında yüzleşeceğim.

Nevelyn diz çökerek kendi posta kutusunu inceliyormuş gibi yaptı. Tessa'nın gittiğini duyarak kendisi de uzaklaşmak üzereydi ki parlak bir kurdele gördü. Daha önce kendi postalarını dikkatle incelememişti. Sadece şöyle bir bakmıştı çünkü terziler arasında bu tür yazışmalar nadiren oluyordu. İçine uzandığında birbiri üstüne yığılmış birden çok not olduğunu fark etti. Hepsini kendisine gelmişti.

“Bu ne böyle...”

Dört katlanmış kâğıt vardı. En yenisi dışında hepsi birbirinin aynıydı. Birisi kâğıda delik açıp içinden sevimli kırmızı bir kurdele geçirecek kadar zaman ayırmıştı. Nevelyn bunu muhtemelen diğer notları görmediği için yaptığını fark etti. Ren Monroe'den geldiğinden emin hâlde ilkinin açtı. El yazısı okunaksızdı, karmaşıktı ve imzası başkaydı:

Kahve sever misin? -Garth

Nevelyn notları sıraya koyduğunu umarak ikinciye açarken gülümsemeden duramadı.

Tanrım, çay sevenlerden olmalısın. Belli ki seni gücendirdim. -Garth

Sonra da üçüncüsüne baktı:

Belki de dindarsın? “Tanrım” ifadesini kullandığım için alınmışsındır. Ne hoş. Berbat bir başlangıç yaptım, değil mi? -Garth

Son olarak kurdeleli olanı açtı.

Sonunda buldum. Okumayı bilmiyorsun! Bu da buraya azıcık bile utanmadan istediğimi yazabileceğim anlamına geliyor. Mesele seni ilk görüşümü yazabilirim. Sana az daha güzel diyordum. Çıkıp söyleyebilecek kadar cesur olmayı dilediğimi yazabilirim. Doğru olsa bile bir daha söyleme şansı bulamamaktan korktuğumu yazabilirim. Neyse, okumayı bilmemen kötü oldu. Okuyabilen birini bulursan lütfen ona bunların hiçbirini yüksek sesle

dile getirmemesini söyle. Sana söyleyecek ilk kişi olmak istiyorum.
-Garth

Nevelyn yüzünün gülmekten uyuşacağını hissetti. Çok tatlı, beklenmedik ve bir o kadar da korkutucuydu. Notları baştan sona bir daha okuyup göğsüne bastırma isteğine direndi. Ona son güzel diyen kişi babasıydı. Küçük bir parçası bu sözcüğün bir daha kendisine hitap edilmeyeceğini düşünmüştü. Elbette hayatı boyunca ilk defa böyle bir not alıyordu. Üstelik art niyeti de yoktu. Söylediklerinin arkasında bir oyun yoktu. Garth bunları sırf cevap alma ihtimali için yazmıştı.

“Tanrılar, ne diye aptal gibi sırtıyorsun?”

Edna, Nevelyn’in omzunda belirdi. Merakla aşağı bakıyordu ancak Nevelyn notları çoktan katlamıştı. Onları cebine sokup yanaklarına hücum eden kızarıklıkla savaştı.

“Hiç.”

“Hiç,” diye tekrar etti Edna. “Tam da sana göre bir söz.”

Bu cümleyi öyle gelişigüzel söylemişti ki Nevelyn neredeyse amansızlığını kaçırıyordu. Gözleri sahte mektuba, sonra da Edna’ya kaydı. Odadan çıkarak Edna’nın istediği farevari yaratık rolünü oynamaya devam etti. Kızın posta bölmesinde bekleyen mektubu bulduğunda çıkardığı sevinç çığlıklarını duyunca biraz tatmin oldu.

Mesainin geri kalanı sıradandı.

Edna bu akşamki buluşması için heyecanlı bir şekilde odaya döndü. Nevelyn’in sahte mektubu Edna’ya işten sonra beklemesini söylüyordu. Saul onu almaya gelecek ve yakındaki hoş bir restorana giderken ona eşlik edecekti. Diğerleri tezahürat edip şakalaştılar ancak Edna’nın sığ neşesi öğleden sonra boyunca odayı doldurdu.

Ekip teker teker ayrıldı. Bu akşam gösteri yoktu. On günde bir tiyatro tamamen boşalırdı. Bir aktör repliklerini çalışmak için kalabilirdi ancak Nevelyn, Nodding Violet'in en sessiz zamanı olacağını biliyordu. Özellikle bugünü bekliyor, çoğunlukla boş tiyatro için sabırsızlanıyordu.

Edna ufak bir mola verdi. Nevelyn kızın huzursuzlanmaya başladığını görebiliyordu. Yokluğundan faydalandı. Bütün gün çantasında sakladığı iki şarap şişesi vardı. İkisini de çıkararak ilk mantar tıpayı çıkarmak için küçük bir bıçak kullandı. Ucuz kokuyordu ama fark etmezdi. Nevelyn dolabın köşesinde boş bardaklar bulup çıkardı. Epey bol miktarda şarap doldurarak kendininkine daha azını döktü ve Edna'nın dönmesini bekledi.

En sonunda kızın ayakkabıları labirentin ahşap zemininde tıkırdadı. Nevelyn girdiğini duydu. Edna şarabı fark edince küçümsercesine güldü. Dudaklarında bir tür hakaret hazırladığına şüphe yoktu ancak Nevelyn ilişkinin o kısmından usanmıştı.

Daha kız konuşmadan kolyesindeki tılsımı çalıştırdı. Altın kısmını dışarı çevirerek büyüünü çıkardı. Gerçek sırrı buydu. Ren Monroe yeteneğinin yalnızca yarısına şahit olmuştu. Evet, birinin dikkatinden ve hafızasından kaybolabilirdi. Kendini hiçe çevirebilirdi. Fakat güçlerinin başka bir yönü de vardı. Hem itmeye hem çekmeye yarıyordu. Aynı zamanda birilerini kendisini görmeye, her şeyden öte değer vermeye zorlayabilirdi. Az önce de bunu yapmıştı.

Büyü Edna'ya son sürat saldırdı. Nevelyn kızın yüzünün nahoş bir şekilde seğirmesini izledi. Dudakları yapmacık bir gülümsemeyle kıvrıldı. Nevelyn'i gördüğünde gözleri parladı. Varile düşen balık gibi masanın karşısındaki sandalyeye oturdu.

"Şarap mı var?"

"Senin için," diye şakıdı Nevelyn. "Hadi. İç."

Edna hevesle itaat etti. Biraz çenesine aksa da iki büyük yudum aldı. Dudaklarını birbirine çarptıktan sonra keyifle iç çekti.

“Çok lezzetli. Nereden aldın?”

“Biraz daha iç. Bir sürü getirdim.”

Kız itaatkâr bir şekilde yeniden kafaya dikti. Bütün bardağı bitirene kadar içmeye devam etti. Bardağı masaya bıraktığı anda Nevelyn ağzına kadar doldurdu. Edna ona açık bir hayranlıkla bakıyordu.

“Saçların çok güzel,” diye belirtti. “Küçük bukleler hoşuma gitti.”

“Teşekkür ederim,” dedi Nevelyn. Büyüyü dikkatle koruyordu. Her zaman hassas bir dengesi oluyordu. Bu dersi küçükken almıştı. Babası, büyüünün düzene girene kadar düzen istediğini, sonra da serbest kalmak istediğini öğretmişti. Edna’nın efsununu devam ettirmek için bir gülümsemeden fazlası gerekti. “Ben senin saçını sevmiyorum. Senin hiçbir şeyini sevmiyorum.”

Edna kaşlarını çatmak istedi. Kendi hakaretleriyle karşılık vermek istiyordu, Nevelyn bundan emindi ancak büyü fazla güçlüydü. Onun yerine kendi kadehini kaldırdı.

“Bunun şerefine.”

Bir koca yudum daha içti. Sonra bir tane daha. Nevelyn bu anın uzamasına izin verdi. Edna’nın rahatsızlığının arttığını görebiliyordu. Kız bu hisle daha fazla içerek savaştı, yudum üstüne yudum aldı. Bardak yeniden boşalmıştı. Nevelyn diğer şişeyi açarak sessizce doldurdu. Edna elini yukarı uzatıp köprücük kemiğini kaşdı. O bölge giderek kızarıyordu. Şarapta zehir yoktu. Öyle incelikten yoksun bir şey değildi. Büyü onu bağlı tuttuğu ve kendisi Nevelyn’i tamamen kovmak için yanıp tutuştuğu için seğirmeleri sıklaştı.

“Bir sorun mu var, Edna?”

Kız yeniden seğirdi. “Benim... ee... Emin değilim.”

Bol miktarda şarap içmeye devam etti. Dudakları morarmaya başlıyordu. Yara gibi. Çenesindeki leke de kurumuş ve hafifçe vahşi bir görünüm vermek gibi nahoş bir etki yaratmıştı.

“Neden gidemediğini merak ediyorsun,” dedi Nevelyn.

Edna köprücük kemiğini tekrar kaşdı. Sözcükleri ağzında yuvarlanmaya başlıyordu.

“Evet. Ne... Neden gidemiyorum?”

“Kapı orada. Hiç kimse seni kalmaya zorlamıyor.”

Edna onu duysa da kıpırdamadı. Parmaklarını gerginlikle masaya vuruyordu.

“Saul beni almaya gelecekti.”

“Öyle mi?”

Edna gayretle başını sallasa da şimdi kendi sözlerinden şüpheye düşmüş görünüyordu. Sanki artık bu odadan başka hiçbir şey yoktu. Yalnızca Nevelyn vardı.

“Saçın gerçekten çok güzel.”

“Bunu zaten söylemiştin.”

“Söyledim mi?”

Kız hatası yüzünden kızardı. Gerginlikle bir kez daha şaraba uzandı. Nevelyn de daha önce böyle bir büyü deneyimlememişti. Kendisinininki gibi büyüye sahip birisi var mı bilmiyordu. Ne var ki epey tatsız olduğundan şüpheleniyordu. Kız muhtemelen kendi derisinden çıkıp gitmek istiyormuş gibi hissediyordu. İçgüdüğü ona gitmesini söylüyordu. Ayağa kalkıp Saul’un arka kapıda bekleyip beklemediğini görmeye teşvik ediyordu. Edna aslında hor gördüğü bu kızla burada olmak istemediğinin farkındaydı. Fakat Nevelyn’in büyüğü buna direnmeyi imkânsız kılıyordu.

“Al. Bir kadeh daha iç.”

Kızın elleri titremeye başlamıştı bile. Gözleri boş boş bakıyordu. Böyle küçük, incecik bir kızın sarhoş olması için bir kadeh içki yetmeliydi. Nevelyn bir kere daha doldurursa amacına ulaşacağını düşündü.

“Ben... Geç kalacağım.”

“Merak etme,” diye cevapladı Nevelyn. “Saul gelmeyecek, Edna.”

Kadehinden şarap sıçradı. Edna tıslayarak küfrettikten sonra yine içkiyi kafaya dikti.

“Gelmiyor mu? Ama mektup yazdı... Çok tatlı bir mektuptu...”

“O mektubu ben yazdım.”

Edna'nın yüzü panikle doldu. Ancak sadece bir an sürdü. Bir nefes sonra eski hayranlığına geri döndü. “Yarın bunların hiçbirini hatırlamayacaksın,” diye bilgilendirdi onu Nevelyn. “Bir kelimesini bile. İçtiğin bütün bu şarap var ya? İki katın birini bayıltabilir. Ama diğerleri senin geç saate kadar kaldığını hatırlayacaklar. Burada arkadaşınla buluştuğunu hatırlayacaklar. Parçaları birleştirmeleri uzun sürmeyecek. Saul geldi. İkiniz boş tiyatroya bakarak yalnız kalmak için iyi bir fırsat olduğunu düşündünüz. Biraz içtiniz. Biraz eğlendiniz. Keşke bu kadar kontrolden çıkmasaydı...”

Edna boş bardağı masaya bıraktı. “D-Dünya dönüyor.”

Nevelyn ayaklandı. Büyüsünü son bir kez itti.

“Gel benimle. Nereye uzanabileceğini biliyorum.”

Edna kabul etti. Nevelyn'in peşinden merdivenlerden çıktı. Bir süre sesleri dinlemek üzere durduktan sonra doğrudan Anna Mata'nın giyinme odasına yöneldi. Şimdiki gösterinin tartışmasız yıldızının odasına.

“Neden uykuya dalmıyorsun?”

Edna yine kabul etti. Pelerinini çıkardı, bebek gibi kıvrıldı ve neredeyse anında uyuyakaldı. Nevelyn büyüsünü bıraktı. Elleri çabadan ötürü titriyordu. Şimdiye kadar yaptığı en uzun büyüydü. Birden inanılmaz susadı. Boğazı çöl gibiydi. Dudakları çatladı. Yakındaki masada yarısı dolu bir bardak vardı. Tamamını tek seferde içti.

Edna çoktan horlamaya başlamıştı. Nevelyn ona göz attı.

“Zavallı şey,” dedi. “En azından bunu hak ettin.”

Ardından işe koyuldu. Yaklaşık bir saatini aldı. Çıplak kalmamasına özen göstererek sabırla Edna’nın kıyafetini çıkardı. Anna açılış sahnelerinde çok hoş beyaz bir elbise giymişti. Kumaşı incecik ve hassastı. Edna’ya onu giydirdikten sonra şarabın geri kalanını alıp ön tarafında lekeler yarattı.

Ardından birkaç palto çıkararak bir köşeye düzgünce yığdı, böylece derme çatma bir yatak inşa etmiş oldu. Edna’nın rahatsızlık yüzünden gecenin bir yarısı uyanmasını istemiyordu. Aksi takdirde olay yerinden kaçabilirdi. Rahat kalması daha iyiydi. Birisinin onu sabahın erken saatlerinde burada bulması daha iyiydi. O görevi de bitirdikten sonra Nevelyn terzi odasına döndü. Bütün bardakları hızla yıkadı. Yazdığı sahte mektubu alıp üst kata yöneldi. Yüzünde bir gülümsemeyle gölgeli sahne arkasından geçti.

“Biri gitti. İkisi kaldı.”

Arka kapı dışarıdan kilitlenmiş olacaktı ancak büyülendiği için kendisi çıkabilirdi. Kapıyı omuzlayarak itti. Dışarısoğuk ve hoştu. Gece çökmüş, yanında tatlı bir esinti getirmişti. Kapıyı kapamak üzere arkasını döndüğünde az daha ödü kopuyordu. Gölgelelerin içinde bir adam ona doğru geliyordu. Ani bir çılgılık attı.

“Oha. Tanrılar! Özür dilerim, Nan. Ben sadece... Benim.”

Gelen Garth'dı. Nevelyn'in kalbi göğsünde deli gibi atıyordu. Fena hâlde korkmuştu. Dahası, artık bir tanığı vardı. Olay yerinden son çıkan olduğunu gören biri vardı. Sorgulama yapılırsa Garth onu ele verir miydi? Bu düşünceleri dikkatle kenara gitti.

"Ne işin var burada? Beni mi takip ediyorsun?"

Bunun üzerine Garth boğuk bir sesle konuştu. "Hayır. Ee, ben... ben sana yazmıştım?"

Nevelyn notları hatırladı. Onları ceketinin ön cebine sıkıştırmıştı.

"Biliyorum. Bugün buldum."

Garth tereddütle gülümsedi. "Komik olduklarını düşünmedin mi?"

Nevelyn burnundan güldü. "Hayır. Yani, evet. Komiklerdi."

"Ah, güzel. Demek okuyabiliyorsun."

"Tabii ki *okuyabiliyorum*, seni şapşal."

Garth güldü. "Eh, kendi adına konuş. Onları Darth'a yazdırmam gerekti."

"Ah. Öyle mi? Peki o niye burada değil o zaman? Beni akşam yemeğine götürmesi gereken kişi o gibi görünüyor..."

Garth irkildi. "Akşam yemeğimi mi?"

"Tanrılar. Lütfen bunca zaman burada beklemene rağmen bana doğru düzgün bir yemek ısmarlayamayacağını söyleme. Açlıktan ölüyorum."

Tiyatronun arka kapısından uzaklaşmaya başladı. Garth peşinden geldi. Kendi kendine sıırıyordu. Aslında Nevelyn başka ne yapacağını bilemiyordu. Doğrudan eve gitmeyi, dairesinin kapısını kapamayı ve endişeyle sabahı beklemeyi tercih ederdi. Garth'ın varlığı işleri karıştırmıştı. En iyi stratejisi onu yakınında tutmaktı. Bunun en iyi yolu da randevuya gitmek değil miydi?

Garth gidebilecekleri yerlere dair öneriler sıralıyordu. Nevelyn kısmen dinlese de son bir kez arkasına bakmadan edemedi. Tiyatronun kapısı kapalıydı. Edna'dan iz yoktu. Karanlık işlerine tanıklık eden bir sahne görevlisi görünmüyordu. Nevelyn hep hayal gücü yüksek biri olmuştu ancak gerçek hayatın çocukken okuduğu hikâyelere benzemediğini tahmin ediyordu. Öyle casuslarla, aşkla ve kötü büyülerle dolu değildi.

Düşüncelerinin içinde kaybolmuşken az daha yürürlerken Garth'ın dirseğini kendisine dokundurduğunu fark etmiyordu. Öyle barizdi ki nihayet kolunu onunkine geçirdi. Garth bunu bekliyormuş gibi baktı. Bu düzen rahat ve doğal hissettiriyordu. Birlikte sokakta ilerlerken belli bir ritim yakaladılar.

Eh, diye düşündü. Belki de içinde birazcık aşk vardır.

21

REN MONROE

Nostra bir zamanlar bağlantılıydı. Yaklaşık yüz sene önce, Brood'lar Graylantian'larla o meşhur anlaşmayı daha yapmamışken. Mülklerine el koyulan kuzeyli göçmenler Kathor'u yağmalarken pek çok başarılı elde etmişlerdi. Kuvvetleri, Kathorlu generalleri şaşkına çeviren bir akıcılıkla hareket etmişti. Kuzeylilerin düşman hattının arkasına sızıp kuzeye fazla ilerleyen herkesi acımasızca cezalandırma alışkanlıkları vardı.

Ta ki Brood'lar araya girene kadar.

Theo'nun atalarından biri, bütün arazinin haritasını çıkaran ilk kişiydi. Kathor'un kuzeyinde iki bölge vardı. Kıyı tarafında, Cömert Vadi olarak bilinen zengin tarım arazileriyle dolu geniş bir vadi yer alıyordu. Savaşların büyük çoğunluğu burada gerçekleşmişti. Karanın iç taraflarındaysa Brood'lar Hairbone Vadisi adıyla tanınan daha küçük bölgeyi keşfetmeye başlamıştı. Kathor kuvvetleri o zamanlar orayı hemen hemen görmezden gelmişti. Toprak verimsizdi, yoluysa içeri, hâlâ son ejderhaların

yuvası olduğu söylenen dağlara doğru tırmanıyordu. Uğraşılmayacak kadar tehlikeliydi.

Fakat ilk kez vadinin taslağını çıkardıklarında bir geçit keşfetmişlerdi. Bu yol kıtanın kuzey tarafına giriş sağlıyordu. Düşmanları, Kathorluların ilerlemelerini atlatmak için Hairbone Vadisi'ni kullanıyorlar, askerlerini ve malzemelerini bu sayede kolayca konumlandırıyorlardı. Gunner Brood en sonunda bütün geçidi kapsayacak kaleyi inşa ettirmişti. Nostra gölgesinde çiçek açtı. Vadiyi kuzeyli istilasından korumak için görevlendirilen askerleri besleyen ve eğlendiren bir kasabaydı. Nostra savaşçı çevirmesiyle ünlü olmuştu. Düşmanlarını, Kathorlular'ın sayılarının ve büyülerinin çok fazla olduğu batıdaki açık ovalara dönmeye zorluyordu.

Barış antlaşmaları imzalandıktan sonra Brood'lar kalede adam tutmaya devam etmişlerdi. Ne var ki onlarca yıl sonra hiçbir ordunun oradan bir daha geçemeyeceğini fark etmişlerdi. Büyük şehirlere veya nüfuslara çıkan herhangi bir güzergâh yoktu, en azından o zamanlar öyleydi. Kalenin kaynakları yeniden bölüştürülünce Nostra şimdiki hâlini almıştı: Cesetten ibaret bir kasabayı izleyen hayaletimsi bir bina olmuştu.

Ren'in sırtı dolu at arabasında koltuğun arka tarafına çarptı. Kasabaya giden belli bir mummyolu rotası yoktu, bu yüzden çaresizce kötü inşa edilmiş vadi yolundan gitmek zorunda kalmıştı. En azından bu sayede düşüncelerini oturtacak zaman buluyordu. Sonraki birkaç gün hayatının en önemli zamanları olacaktı. Theo geldiğini bilmiyordu. Ziyaretin sürpriz olması gerekiyordu. Theo iyi bir ruh hâlinde olmalıydı. Seçim yapma vakti gelmişti. Theo babasının onları ayırma çabalarına şahit olmuştu. Şimdiyse Ren'in hikâyesini duyma zamanıydı. Babasının Monroe'lara karşı işlediği tüm günahları duyacaktı. Ren ona neredeyse hiç

kimseye anlatmadığı şeyi anlayacaktı. Bunu açıkladıktan, sırlarını çırılçıplak bıraktıktan sonra Theo'nun düşünülemez olanı yapmasını umuyordu.

Ailesine sırt çevirmesini. Kendisini seçmesini.

Ren nihayet gideceği yeri gördüğünde öğleni epey geçmişti. Brood'ların yıllar önce Hairbone Vadisi'ne göz kulak olmak için inşa ettikleri kale uzaktaydı. Birbirine yakın kuleleri, mermerli dağ fonunun yanında büyüyen yara kabuklarına benziyordu. Ren, her iki yanda duran soluk iki askeri anca görebilmişti. Yolculuğunun bitmesine henüz birkaç saat daha olsa da gözlerini kısarak batı kulesindeki meşhur feneri görebildiğini düşündü. Tarihsel olarak, düşman ordusu kaleye yaklaşırsa gözcü o feneri yakmakla yükümlüydü. Ren'in geride bıraktığı vadide, Kathor'un en yüksek katedralinden görülebilen bir fener daha vardı. Fenerler yılda bir kez sembolik olarak yakılırdı ancak son yüzyılda hiçbir gözcü düşmanın geldiğini ilan etmek için yakmamıştı. Ren, Theo'dan bu seriyi bozmamasını isteyecekti.

Nostra'ya tam olarak gün batımından önce ulaştı. Arabanın sürücüleri vadinin bir noktasında değişmişti, yani yolcuları arabadan indiren bilmedikleri bir ses oldu. Geriye yalnızca Ren ve yaşlı bir kadın kalmıştı. Diğer herkes önceki duraklarda inmişti.

Ayakları, hafif donmuş karla dekore edilmiş meydanın taşlarına bastı. Henüz kış değildi ama Ren yüksek rakımlardaki soğuk havaların mevsimleri erkenden getirdiğini biliyordu. Her yağış donuyordu ve günler nadiren bütün buzları eritecek kadar ısıniyordu. Birkaç aya tamamı kışın kucağına hapsolacak ve at arabaları artık kasabalar arasındaki yollarda hareket edemeyecekti. Landwin Brood'un, Theo'yla kalmayı seçerse kaderinin bu olacağını söz verdiğini hatırladı ve bu ıssız yerde yaşadığını düşününce ürpermeden duramadı.

Ren pelerinine iyice sarındı. Nostra kasabası durduğu meydandan dışa doğru yayılıyordu. Baktığı her yönde onlarca çatı görüyordu. Bir zamanlar kasabanın binlerce sakini olmalıydı. Gelişen bir askeri üstü. Şimdiyse evlerin çoğu terk edilmiş görünüyordu. Ren arkasını döndüğünde araba sürücüsünün atlarla ilgilendiğini gördü.

“Para veririm,” dedi, “beni kaleye götürür müsün?”

Kadın başını iki yana salladı. “Para meselesi değil. Arabanın sığacağı kadar geniş yollar yok. Oraya ancak yaya olarak gidersin, ayrıca ben olsam gece yola çıkmazdım.”

“Mumyolu istasyonu yok mu?”

“Anca buraya daha önce geldiysen çalışır. Geldin mi?”

“Hayır ama buradan kuleleri görebiliyorum. Eminim güvenli...”

“Binalar korunaklı. Dış taraftaki avlulara ışınlanabilirsin ama tekrar söylüyorum, ancak daha önce gördüysen olur. Hem genç lord aşağı iniyor gibi görünüyor.” Kadın gölgeli tepeleri işaret etti. “Gördün mü?”

Beyaz ve kahverengi çalılıkların arasında iki renkli çizik vardı. Ren, Theo’nun parlak pelerinine gördüğünü sandı ancak buradan çıkarmak zordu. İki kişi dağdan aşağı iniyordu. Mümkün olandan çok daha hızlı bir şekilde.

“Büyü mü kullanıyorlar?”

“Kızakla kayıyorlar. İkisi haftada birkaç gece alıştırmaya yapıyor.”

Bu cümledeki nereyeyse her şey Ren’i afallatsa da en endişe veren kısmını sordu. “İkisi mi?”

Araba sürücüsünün gözleri Ren’e döndü. İlk kez bir yabancıyla konuştuğunu, her nefesinde yeni bir bilgi verdiğini fark etmiş olmalıydı. Dönerken dizginleri sımsıkı tuttu.

“Sorun varsa kendisine doğrudan sorsan daha iyi olur,” dedi. “Hava kararmadan handa bir oda bulmanı tavsiye ederim. Boş yer çok ama Hurst yatağa erken giriyor. Sana iyi şanslar.”

Ren kendisini başından savdığını anlamıştı. Dönüp önceden kararlaştırılmış dağ yolundan inen uzaktaki iki figürü izledi. Bağdaki o ilk çekimi hatırladı. Theo, Nostra’ya geldiğinde onu karşılayan genç bir kız görmüştü, şu anda yanındaki kişi de o olmalıydı. Çatılar görüşünü kapatana kadar inmelerini izledi. Başka ne yapacağını bilemeden hanı andıran binaya yöneldi.

Sıradan bir Aşağı Bölge hostelinden çok daha iyi bir fiyata odanın anahtarını verdiler. Ren eşyalarını odaya yerleştirip kaleden gelen kızak yolunun nereye vardığını sormaya gitti. Hanın sahibi ona yolu tarif etti.

“Eski saat kulesinin orada, balık kuyruğuna benzeyen evi geçinde solda.”

Bu tuhaf bilgiyi kuşanan Ren artan soğuğa karşı kapüşonunu kapatarak dışarı çıktı. Yol tarifinin oldukça doğru olduğunu anlayınca sevindi. Onu boş bir tarlaya getirmişti. Yolun karşısında, arkalarından kızakları çeken iki figür ağaçların arasında çıkıyordu. Ren beklenmedik bir kıskançlıkla doldu. Theo’yu daha önce başka bir kadınla görmemişti. Dilinde tuhaf bir tat bıraktı ama Theo’nun diğer kızın yanında rahatça yürüdüğünü, omuzlarının hafifçe değdiğini izlerken böyle hissettiğini inkâr edemezdi. Theo konuşmaya öyle dalmıştı ki Ren’in uzakta kendisini beklediğini fark etmedi. Ren kendini durduramadı. O hafif kıskançlığı alarak bağlarında ona doğru ittirdi.

Theo hemen başını kaldırdı. Ren’i orada gördüğünde durdu, omuzları karla kaplıydı. Kızağı bırakıp kar yığıntılarının arasında koşarken Ren binlerce farklı duygu hissetti. Bütün umutlarını bağladığı çocuk karşısındaydı. En büyük düşmanının oğlu

karşısındaydı. İyi ya da kötü, âşık olmaya başladığı biri karşısındaydı. Tüm bu düşünceler Theo yanına gelene kadar zihninden geçip durdu. Theo onu her ikisini de yere düşüren bir şekilde kucakladı. Soğuk boynundan içeri girse bile Ren kahkahasını engelleyemedi. Theo da onun kadar nefes nefeseydi.

“Gelmişsin. Nasıl geldin? Rüya mı bu?”

Ren yüzünde hayal kırıklığının izlerini aradı. Aslında burada olmasını istemediğine dair bir iz aradı ancak yüzünde sadece heyecan vardı. Davetsiz misafir gelene kadar o saf neşe yerinde kaldı. Ren kızın görev bilinciyle Theo’nun kızığının ipini çekip iki kızığı da sabırla karların üzerine taşıdığını gördü. Theo’nun gözüyle ilk gördüğünde kız sıradan gelmişti. Fakat Ren bunun pek de doğru olmadığını görüyordu. Kız yakın bir zamanda saçını kazımış ve doğal olarak uzamasına izin vermişti. Kısa saç hoş bir mavi olan yuvarlak gözlerini vurguluyordu. Soğuk, yanaklarını kızartmıştı. Fareye benzemesinin tek nedeni henüz genç olmasıydı. Birkaç yıla etkileyici bir güzelliği olacağı belliydi. Ren’e göre fazla güzeldi ancak bu elini ona uzatmasını engellemedi.

“Ren Monroe.”

“Dahl Winters.”

Soyadı Ren’i şaşırtsa da kız hep açıklamak zorunda kalıyormuş gibi hemen açıkladı. “O Winters’lardan değilim,” dedi. “Herkes uzaktan kuzenleri falan olduğumu sanıyor. Ama dağlarda bu soyadı yaygındır. Hiçbiriyle akrabalığım yok.”

“Dahl kuzeyde büyümüş,” diye açıkladı Theo. “Geçidin diğer tarafında. Peska’ydı, değil mi?”

Kız başıyla onayladı. Ren, Theo’nun memleketini hatırlamıyormuş gibi belirsiz konuşmaya çalıştığını anlamıştı. İkisinin bu kar kaplı kalede son birkaç haftadır yalnız kaldığını fark etti. Bu gerçeği şimdiye kadar nasıl düşünmemişti?

“Dahl ben yerine atanmadan hemen önce amcamın hizmetine verilmiş,” diye açıkladı Theo. “Gerçekten elzem biri. Kalenin içini dışını biliyor.”

Elzem. Ren bu kelime seçiminden hiç hoşlanmamıştı ancak fazlasıyla sevinmiş gibi gülümsedi. “Ne hoş.”

“Ayrıca bu konumuzla alakasız,” dedi Theo aceleyle. “Buradasın! *Gerçekten* buradasın. Hadi. Her şeyi yemekte konuşabiliriz. Hurt harika çorba yapıyor.”

Ren, Theo’nun uzattığı koluna girdi. Birlikte kasaba sokaklarında güçlükle yürüdüler ve Ren ancak hana döndüklerinde üçünün akşam yemeğini birlikte yiyeceğini fark etti. Bunca yolu sürgün edilen, bağ kurduğu, çocuğu ziyarete gelmişti ama Theo biraz olsun mahremiyet sağlamayı düşünemiyor muydu?

Ren, bu düşünceleri geri iterek Theo’nun onların getirdikleri duyguları hissedebileceği kadar zihninin yüzeyinde kalmamış olmalarını umdu.

Yemek hanın arka odalarından birinde veriliyordu. Belli ki Theo da geceyi burada geçirecekti. Ren, Theo’nun Dahl’la farklı odalar tutmuş olduğu gerçeğiyle birazcık rahatlardı. Fakat aynı zamanda bunun sık sık gerçekleştiğini fark etti. Kaleden kayarak iniyorlar, yerel halkla akşam yemeği yiyor ve geceyi burada geçiriyorlardı. Birlikte alışkanlık geliştirmişlerdi.

“Alıştırma yapmam lazım,” dedi Theo, bir tür mısır yahni-sine bir parça ekmek bandırırken. “Gözcünün zorunlu gerekliliklerinden biri. Bu mevki tamamen manasız olsa da elimden geleni yapabileceğimi düşündüm. Hayali bir saldırı gerçekleşmesi durumunda ilk görevim feneri yakmak. Onu yapamazsam mummyolundan Nostra’ya geleceğim. O da mümkün olmazsa kızaklardan biriyle aşağı inmeme gerekiyor. İlk gözcü, ormanın

içinden, kaleden kasabaya kadar yol açtırmış. Aslında gerçekten eğlenceli. Dahl'la süremizi geliştirmeye çalışıyoruz.”

Kız dudaklarını birbirine bastırarak gülümsese de bir şey söylemedi. Theo bir kez daha yanlışınsana odaklandığını fark etmiş görünüyordu.

“Neyse. Gelmeni beklemiyordum. Özellikle de bu kadar erken.”

Ren bir kaşını kaldırdım. “Gidip daha sonra tekrar geleyim mi?”

“Hayır,” dedi Theo beceriksizce. “Kesinlikle hayır. Harika bir haber bu. Güven bana. Son misafirimden çok daha hoş karşılanıyorsun.”

Ren bir kez daha şaşırmıştı. Duygularını yüzünden uzak tuttu.

“İlki kimdi?”

“Ağabeyim geldi.”

Ren sırtından aşağı bir ürperti geçtiğini hissetti. Thugar Brood, Hairbone Vadisi'ne mi gelmişti? Bu ıssız yere gelecek kadar alçakgönüllü mü olmuştu? Ren, Theo ilk sürgün edildiğinde ağabeyinin yüzünü hatırladı. O maskesiz kendini beğenmişliği.

“Şaşırtıcıymış. Yakın olduğunuzu fark etmemiştim.”

Theo'nun çorbası resmen boğazına kaçtı. Birkaç saniye boyunca elinin arkasına doğru öksürdü. “Yakın mı? Yakın değiliz biz. Thugar'ı hatırlamıyor musun?”

“Tabii ki hatırlıyorum. Haklısın. Galiba hiç sana benzemiyor.”

“Hem de hiç. Babamın canlı bir kopyası,” dedi Theo. “Kurnazlığın birazını çıkarıp yerine vahşi güç koy yeter. Hiçbir zaman anlaşımadık. Anlaşılamayacağız da.”

Sanki Theo söylediği şey yüzünden onu cezalandırıyordu ama Ren kısmen de Dahl'ın yararı için böyle konuştuğunu fark etti. Kendini berbat ağabeyinden uzaklaştırıyordu. Belki Thugar'ın ziyareti esnasında bir şey olmuştu. Sormaması gerekiyormuş gibi gelen yüzlerce sorusu vardı, o yüzden daha mantıklı bir tane seçti.

“Neden geldi?”

Theo omuzlarını silkti. “Sence neden?”

Ren cevabı biliyordu. Landwin'in isteğiyle. Erkek kardeşini mantığa davet etmeye gönderilmişti. Bu sıradan kızı bırakmaya ikna etmeye. Bu güzergâhı terk edersen seni ait olduğun yere götürürüm demeye. Theo'nun hâlâ Nostra'da bulunması iyiye işaretti.

“Epey kararlı görünüyorlar,” dedi Ren.

“Ben de o konuda geride kalmam.”

Theo gülümseyince aralarındaki boşluk adeta parladı. Bağlarının arasındaki. Ren'in katlanamayacağı kadar saf bir duyguydu. Kalbinin en karanlık kısımlarına, göğsündeki en boş yerlere akışı tertemizdi. Ren en derin arzularına ayna tutmasından, burada salt stratejiden fazlası olduğunu onaylamasından hiç hoşlanmadı. Bu, acının eşiğindeki hazdı. Başını çevirmek zorunda kaldı. Yoğunluk kaybolsa da o his tamamen solmadı. Ren hiçbir zaman da tamamen solmayacağını tahmin etti. Theo'dan hoşlanıyordu. Bu kadar basitti.

Bu da misafirlerinin varlığını iyice tuhaf hâle getiriyordu. Dahl'a döndü.

“Ee, Nostra'da yeni misin? Kimin yerine geldin?”

“Benden önce Sonya hizmet ediyordu,” diye cevapladı Dahl, çorbasından bir kaşık alarak. “Oldukça yaşlıydı. Torunlarının

yanına gitti ama öncesinde beni eğitti. Ondan çok fazla şey öğrendim.”

“Yani daha önce kale muhafızı değil miydin?”

Dahl şaşırması görünüyordu. “Hayır. Benim gibi genç biri için çok az fırsat var. Kendi kasabamda kâhyalık yaptım. Umarım haddini aşmış biri olarak görmezsiniz. Mevkime minnettarım, leydim ve deneyim eksikliğimi kapatmak için çok çalışıyorum.”

“Onu demek istemedi,” dedi Theo, Ren’in yerine araya girerek. Ren onu şaşırtmıştı. Kendisinden bekleneni yapmadığını fark etti. Belki Theo bir hısımlıkları olduğunu varsaymıştı. Ne de olsa o da Aşağı Bölge’de büyümüştü. Ailesi alt tabakadan insanlardı. Genç, işçi sınıfından bir kıza yakınlık duyacak biri varsa o da Ren olmalıydı, Theo değil. Dahl’ın “leydim” deyişi, Ren’in nasıl görüldüğünü iyice vurguladı. Hemen rotayı düzeltti.

“Sadece merak ettim. Epey becerikli görünüyorsun.”

Bağlarında bir sürtüşme hissetti. Theo açıkça olanları anlamamıştı, Ren de onu nasıl rahatlatacağını bilemiyordu. Sonunda ona döndü.

“Evindeymiş gibi rahat görünüyorsun. Öyle misin? Burada her şey yolunda mı?”

Theo’nun yüzünden bir gölge geçti. Bir kez daha hakaret etmiş gibi hissettirmeyi başarmıştı.

“Sürgündeyim.” Theo kaşığını bıraktı. “Bildiğim tek şehirden uzaktayım. Arkadaşlarımdan uzaktayım. Ailemden uzaktayım. Senden uzaktayım. Hayır... Evimde gibi hissetmiyorum.”

Dahl onları izliyordu. Ren boynunda ani bir sıcaklık hissetti. Söyleyebileceği her şeyi baş başalarken söylemeyi diledi. Onun yerine yabancının önünde özür diledi.

“Ben sadece ruh hâlinin beklediğimden iyi göründüğünü söylemek istedim. Özür dilerim, Theo.”

Theo özrünü eliyle geçiştirdi. “Sadece yorgunum. Burada hiç yeterince uyuyamıyorum sanki. Kim bilir? Belki bir gün soğuşa alışırım.”

“Belki alışman gerekmez,” dedi Ren.

Ren bu sözcüklerin umut vermesini istemişti. Ancak o belirsizlik duygusu beklenmedik bir gölge gibi bağlarını esnetiyordu. Ren kaynağını bulamadı ve ikisi yalnız kalana kadar daha fazlasını öğrenemeyeceğini anladı. Kendini çorbasını içmeye, bayat ekmekten parçalar koparmaya verdi. Yemeğin bitmesi için sabırsızlanıyordu.

22

REN MONROE

Ren o akşam, Theo'nun onun kapısını çalmasını bekledi. Her hareket ettiğinde altında yatağın yayları gıcırdadı. Uyuyakalana kadar birkaç saat bekledi. Sabah olduğunda hızla kalktı. Güneşliğin boşluklarından içeri kare şeklinde altın ışık süzülüyordu. Ren orada oturup ağrıyan yan tarafına masaj yaparak Theo'nun neden gelmediğini çözmeye çalıştı. Endişelendirici bir durumdu. Değişmesine neden olan Dahl mıydı? Yoksa Thugar'ın ziyareti sırasında söylediği bir şey miydi? Ren, Theo'nun sahiden onu terk edebilme ihtimalini düşünmeden duramadı. Gelişinin Theo'nun çoktan verdiği karardan pişmanlık duymasına yol açmış olması muhtemeldi.

Kahvaltı yavandı. Haşlanmış yumurta, bayat ekmek ve kurutulmuş etten oluşuyordu. Ren pencereden Dahl'ın dışarıda kızaklara çeşitli ürünler yüklediğini gördü ancak Theo'dan iz yoktu. Dahl rahatsız etmiyorken onunla konuşabilmeyi umarak tatsız yiyeceğini bitirmeye çalıştı ancak Theo'nun gelişi tam da kızın dönüşüne denk geldi.

“Nasıl uyudun?” diye sordu.

“Gayet iyi,” diye cevapladı Ren. “Sen.”

“Haftalardır uyumadığım kadar iyi. Hadi. Kaleye doğru yola koyulmalıyız.”

Ren, Theo’nun onun gözlerine bakmaktan kaçındığını fark etti. O tuhaf kopma yeniden belirdi. Ren o anda neredeyse konuşmayı talep edecekti ancak Dahl harekete geçmişti ve Theo da hemen peşinden gitti. Kaleye gidene kadar beklemek zorundaydı.

Dışarıda güneş parlak olsa da pek sıcaklığı yoktu. Ren valizini kızığa yerleştirse de Dahl anında düzeltmeye koyuldu. Ren atkısını sıktı, kapüşonunu çekti ve Theo’nun arkasından dağa tırmanmaya başladı.

Theo yine rehberle dönüştü. Uzaktaki zirveleri gösterdi. Eski tarihi savaşlardan bahsetti. Ren bunları çalışmış olmasına bayılsa da tarih dersleri, aralarındaki garip uçurumla lekelenmişti. Yolun kendisi özellikle göz korkutmuyordu. Fakat Ren arabanın sürücüsünün neden gün doğana kadar beklemeyi önerdiğini anladı. Tek bir yanlış adımın yolunu kaybeden gezginlerin sarp kayalıklardan aşağı düşmelerine neden olduğunu hayal etmek zor değildi. Dahl iki kızığın daha ağır olanını çekerek önde ilerlerken Theo, Ren’le birlikte arkada kaldı. Ne var ki daha ciddi konuları açacak kadar mahremiyetleri yoktu.

Kale yolunu yarılamışken Ren terlemeye başladı. Hiçbir şey çekmemesine rağmen güneş ışığı şiddetlenmiş, vadiden esen rüzgârsa dinmişti. Aynı zamanda dağ geçidinin sessizliğini yalnızca nefeslerinin ve şahinlerin bağırırları bozuyordu.

Kalenin önündeki düzeltilmiş araziye ulaşmak rahatlatıcıydı. Bina, sabah ışığında daha da çirkin görünüyordu. Ren taşların arasındaki büyük boşlukları görebiliyordu. Ufalanmış kemerler

gözüne batıyordu. Belli yerlerine kılıç girmiş bir zırh parçasını andırıyordu. Nöbet tutan iki asker bile çok fazla savaş geçirmiş gibi duruyordu. Sanki arkadaki kaleyi savunmaktansa eve sakat dönmeyi tercih ederlerdi. Böylece Theo'nun evinin burası olduğunu fark etti. Sadece son birkaç hafta için değil. Büyük ihtimalle sonraki yıllar içinde hayatını burada geçireceğini düşünmeye başlamıştı. Belki hüsrânının kaynağı da buydu. Ren'in elde etmek zorunda kalmadığı bu gerçektir.

“Özür dilerim, Theo.”

Theo kaşlarını çatarak ona baktı. “Niye?”

“Burada yalnızdın. Eminim zor olmuştur.”

“Ah. Doğru. Hayır, pek çekici bir yer sayılmazdı. Dahl buradaydı. Sam ile Mather dönüşümlü olarak mutfakta çalışıyorlar. Tamamen yalnız değildim ama...” Ürkütücü kulelere bakarken sözü yarıda kaldı. “Haklısın. Cansız bir yer. Bir cesetten nabız almaya çalışıyormuş gibi hissediyorum. Burada gerçekten yapılabilecek tek şey kitap okumak.”

Ren ona gülümsedi. “Çok da kötü bir aktivite değil.”

Theo da karşılık verse de ifadesi titreyerek kayboldu. Büyük kar yığıntılarının arasından güçlkle yürüdüler. Dahl yüküyle birlikte ilerledi. Ren açılan arayı fırsat bildi.

“Theo. Konuşmamız lazım. Baş başa.”

Theo yeniden ona baktı. Yüzünde büyük bir acı vardı. Ren onu hiç bu kadar rahatsız görmemişti, üstelik bu hissi bağlarında da hissetti. Ne oluyordu?

“Tabii ki. Ben de bugün konuşmayı umuyordum ama sanırım ertelemeenin manası yok.”

Bu kaygı verici başlangıçla beraber Theo, onu bekleyen kalenin içine yönlendirdi. Dahl eşyaları boşaltma işini üstlendi. Theo, Ren'i sabah ışıqlıyla dolu terk edilmiş salonlardan geçirdi.

Birikmiş örümcek ağlarını ve tozlu köşeleri göstermiyor olsa hoş olabilirdi. Theo onları işaret etti.

“Dahl her sabah farklı bir kanadı temizliyor,” dedi. “Ama bu kadar az çalışan varken her yeri iyi durumda tutmak imkânsız. Nostra’da taşıyıcıları doldurabilecek büyü evi olmadığından her şeyde tılsım da kullanılamıyor. Ben de en fazla zaman geçirdiğimiz odalara odaklanmaya karar verdim.”

Theo Ren’i, pencereleri lekeli ve leş gibi olan başka bir koridordan kütüphaneye götürdü. En azından bu oda temizdi. Kitaplar etraflarında çember hâlinde, zeminden tavana kadar uzanıyordu ve Ren, Theo’nun neden bu odaya sığındığını anlayabiliyordu. Üst katlara erişebilen tekerlekli bir merdiven vardı, avizeler bir masanın ve birkaç okuma koltuğunun üstünden sarkıyordu. Pencereler bile Nostra’nın geniş bir manzarasını gösteriyordu.

Evet, kendisi de bu odayı seçerdi. Theo arkalarından kapıyı kapayıp koltukları gösterdi. Ren oturdu ve bu ânın ironisi dikkatinden kaçmadı. Gerçek bir tarihi eserin içinde oturuyordu. Brood mirasını tarih kitaplarına kazıyan binalardan birindeydi. Bu konuşma dilediği gibi giderse o mirası yok etmeye bir adım daha yaklaşmış olacaktı.

Theo uzun uzadıya iç çekerek oturdu. Neredeyse solgun görünüyordu, ayrıca yüzü çöküktü. Yanakları biraz incelmmişti. Gözlerinin altının rengi değişmişti. Ren’in bir yanı onu içgüdüsel olarak kucağına çekmek, bir süre sarılıp yanağını okşayarak her şeyin yoluna gireceğini söylemek istedi. Fakat buraya ondan daha fazlasını istemeye geldiğini biliyordu.

“Benim bir şey—”

“Neden böyle—”

İkisinin sözü de yarım kaldı. Bu beceriksiz başlangıç Ren'i gerdi.

“Önce sen başla,” dedi Ren.

Theo dudağını ısırıldı. “Neden geldiğini biliyorum. Açıklaması zor ama seni gördüm. Babamla konuşurken. Doruk'taki dairede. Sanki yanında duruyordum.”

Belli ki şaşırmasını bekliyordu ancak Ren onun yerine başını salladı. “Biliyorum. Seni hissettim.”

“Öyle mi?”

“Tabii ki,” dedi. “Bir keresinde sen de beni çektin, Theo. Nostra'ya geldiğin gün. Kaleyi ilk gördüğün âna tanık oldum. Aynı büyüydü. Bağımızda hissettim.”

Theo koltuğuna yaslandı. “Çok enteresan. Daha önce olduğunu fark etmemiştim.”

“Oldu. Demek o konuşmayı gördün...”

Theo başıyla onayladı. “Sana teklif ettiği şeyi duydum. Sadece normal bir hayat teklif etmiyor. Büyük hanelerden birinde mevki de verecek. Hep istediğin mevkiyi. Sonra sen buraya haber vermeden gelince...” Göz temasını korumakta zorlanarak başını salladı. “Bana söylemek için geldiğini biliyorum. Ben sadece... Senin için kolaylaştırırım diye düşündüm. Sormak zorunda değilsin, Ren. Seni bağımızdan kesinlikle kurtarırım. Böyle mutlu olacaksan.”

Theo'nun sözleri soğuk su etkisi yarattı. Ren'in teninden aşağı dökülerek kemiklerinin arasından kalbine girdi. Ren bu âna kadar Theo'ya karşı ne kadar çok şey hissettiğini fark etmemişti. Koltuğundaki yastıklara gömülerek kahkahasını zar zor bastırdı.

“Seninle ayrılmaya geldiğimi mi sandın?”

Theo kaşlarını çatı. “Evet?”

Bunun üzerine Ren gerçekten güldü. Konuşmanın geri kalanı ikisi için de eğlenceli olmayacaktı ama en azından bu kısım komikti. “Konuşmanın tamamına tanıklık etmedin, değil mi? Bir şey hissettiğimi sandım. Sanki... uzaklaşıyordun. Cevabımı görmedin mi?”

Theo başını iki yana salladı. “Hayır, geri çekildi. Nasıl açıkla-sam bilemiyorum. Belki sen de aynı şeyi hissetmişsindir. Orada olmak... çok acı veriyordu. Sanki senin duygularının *içindeydim*. Hisler öyle hamdı ki. Gitmezsem çok acı çekecektim, öleceğim sandım.”

“O zaman olanları bilmiyorsun,” dedi Ren. “Babana hayır dedim, Theo.”

Theo’nun yüzündeki ani aydınlanmayı gözden kaçırmak imkânsızdı. Taşlar yerine oturmuştu. Baş başa kalmaktan bu kadar kaçmasına şaşmamak gerekti. Son derece mantıklıydı. Babasının teklifine tanıklık etmiş ancak Ren’in cevabını görmemişti. Ardından Ren birdenbire buraya gelmişti. Kendisi de aynı sonuca ulaşırdı. Düşünmek neredeyse Ren’in kalbini kırıyordu.

Sessizce ayağa kalktı. Önceki içgüdüsünü takip ederek karşıya doğru yürüdü. Theo’nun alnına tek bir öpücük kondurdu. Theo başını aldırırken Ren, dudakları birbirine değecek kadar eğildi. Bir kere, iki kere, üç kere. Theo ürperince Ren fiziksel temas olmadan haftalar geçirdiğini anladı. Burada yapayalnızdı. Onu fazladan bir kere daha öptükten sonra yerine döndü.

“Buraya senden ayrılmaya gelmedim, Theo.”

Theo’nun yüzü düştü. “Ama Ren... babamın teklifi...”

“Biliyorum, Theo. Baban korkunç biri. O akşam yemeği sırasında sana olduğu kadar bana da korkunç davrandı.”

“Ondan bahsetmiyorum,” diye cevapladı Theo beklenmedik bir biçimde. “O yönünü hayatım boyunca biliyordum. Ben

Seminar Shiverian'dan bahsediyorum. Babamın teklifi... tam sana göre. Timmons geçen sene hayalinin büyü üreticisi olmak olduğunu söylemişti. Yepyeni bir hayata başlayabilirsin. Benim korkunç ailemden uzakta. Seni Brood Hanesi'ne bağlayan yegâne şey olmak istemem. O hayatı gizliden gizliye istiyorsan yine de kabul ederim. Ayrılabiliriz, böylece en azından birimiz özgür olur."

Ren onun kendini feda etmeye çalıştığını görebiliyordu. Asil bir hareketti. Ondan yalnızca bağları yüzünden hoşlanıyor olsa doğru seçim bile olabilirdi. Fakat Theo hikâyenin devamını bilmiyordu. Nasıl bilecekti ki? Ren hiç cesaret edip anlatamamıştı.

"Hayallerimi bilmiyorsun."

Theo ona bakakaldı. "Anlat o hâlde."

Ren koltuğa iyice gömüldü. Kapının hâlâ kapalı olduğundan emin olmak için şöyle bir göz attı. Yalnızlardı. "Bilmek istediğine emin misin?"

Theo hiç tereddüt etmedi. "Elbette."

"Babamın adı Roland Monroe. Tanıdık geliyor mu?"

Theo başını iki yana salladı.

"Gelmeli. Babanın tazısına adını veren kişi."

Ren, Theo'nun zihninde çarkların çalıştığını görebiliyordu. Sözcüklerinin imkânsızlığını düşünüyordu. Theo muhtemelen babasının sevdiği bir çalışanı hatırlamaya çalışıyordu. Köpeğine bir insanın adını vermesinin altındaki hayırsever nedeni arıyordu.

"Babam kanalda çalışıyordu. Eskiden onu ziyarete giderdim. Annem bazen öğle yemeği götürmem için beni gönderirdi. İşçileri izlerdim. Her gün babanın hayalini inşa etmek için çalışırlardı. Şartları berbattı ama. Babam..." Ren doğru kelimeleri bulmaya çalıştı. "Bir liderdi. Diğerleri konuşmaktan korkarsa ilk sesini yükselten olurdu. Bir sendika kurmuştu. Babanın işlerini baltalasa da bütün işçilerin haklarını gözetiyordu. Anladığım

kadarıyla babam kazandı. Sendika kanalın ilerlemesinin durmasına yol açtı. Baban taleplerini kabul etmek üzere bir görüşme düzenledi.”

Ren’in nefesi ağırlaştı. Kalbi göğsündeymiş gibi bile hissettirmiyordu. Bu hatıraları kaç kere yeniden yaşamıştı? Üstelik her seferinde yalnızdı.

“Olanları gördün. Clyde’la karşılaştığımızda. İşte o gündü. En kötü anımdır ve hepsi ayarlanmıştı. Baban ona ve diğer sendika liderlerine bitmeyen köprüye gelmelerini söyledi. Resmî olarak orada el sıkışacaklardı ama fotoğraf için poz verirken köprü çöktü. Herkes o sırada orada bulunmalarının talihsizlik olduğunu söyledi. Ama kaza değildi, Theo.”

Ren, onun parçaları birleştirmeye çalıştığını görebiliyordu.

“Ölümlerine neden olan babandı,” dedi. “Hepsini oraya davet etti. Kişisel müfettişlerinden bazıları o gün orada köprünün güçlendirmesini ‘inceliyordu’. Hiç kanıtlayacak kadar kanıt bulunamasa da bu dedikoduyu yüzlerce farklı kişi doğruladı. Zaten önemi yok. Hangi yargıç beş büyük haneden birinin liderine dava açar ki? Bunu geçen sene anladın, değil mi? O çayevindeki insanları neredeyse öldürdükten sonra.

İşte talihsiz gerçek bu, Theo. Baban, benim babamı öldürdü. Roland Monroe onun yoluna çıktı ve bu yüzden öldürüldü. Babana ihanet ettiği için değil. Ailenize hakaret ettiği ya da akıl almaz bir suç işlediği için değil. Bizim gibi insanlara düzgün muamele edilmesini istediği için öldürüldü.”

Ren, Theo’da sorulmayı bekleyen yüzlerce soruyu gördü. Theo dudağını kemiriyor, hepsini yutuyordu. O konuşmadan devam etti.

“Ben sekiz yaşındaydım, Theo. Babamın cenazesine katıldığımda daha sekiz yaşındaydım. Baban da geldi. Her zaman

babamın hatırasına son kez hakaret ettiğini düşünmüşümdür. Mezarına son bir kez tükürdüğünü. Olayı inceleyen yetkililer babanın masum olduğuna karar verdiler. Herkes adına trajedi dedi ama çok azımız gerçeği biliyor. Cinayetti. En kötü kısmı da bana geçen yıl anlattıkların, Theo. Cenazeye katılarak son kez hakaret etmedi, değil mi? Köpeğinin adı neydi?”

Theo'nun sesi ruh gibiydi. “Roland.”

“Babamın adını vermiş. Galiba bundan haz duymuş. Hayvanın malikânenizin etrafında dolaşmasından, sürekli ayak altında olmasından, başarıyla gömdüğü adamın adını taşımasından haz duymuş. Hikâyenin o kısmını asla öğrenemeyebilirdim. Seninle tanışmamış olsam. Ama neden geldiğimi bilmek istedim. Sana duyduğum sevginin yanında cevap bu. Buraya babamın intikamını almaya geldim. Ölümünden sorumlu olan adam için adalet aramaya geldim.”

Odaya sessizlik çöktü. Yalnızca Theo'nun göğsünün inip kalkışı vardı. Nihayet bunu birine itiraf ettiği için Ren'in elleri hafifçe titriyordu. Bu yeni gerçek omuzlarına yüklenirken birbirlerine baktılar. Sessizliği bozan Theo oldu.

“Emin misin?”

“Eminim, Theo. Son derece eminim.”

Theo yine dudağını ısırды. “Bu yüzden benden hoşlanmadın.”

Ren burnundan gülüşünü engelleyemedi. “Bu yüzden senden uzak durdum ama bir düşün, o parti? Senden nefret etmek için bir sürü nedenim vardı, Theo.”

Theo bu anıyla başını salladı. Ren bağlarında ufak bir hareketlenme hissetti. Bunların yaratacağı duyguyu görmeyi bekliyordu. Acı mı olacaktı? Utanç mı? Ama onun yerine öfkenin başlangıcını hissetti. Theo'nun ta içinde büyüyen beyaz ve sıcak öfkeyi.

“Ne yapmamı istediğini söyle.”

İşte o an gelmişti. Ren on yıldır bunu hayal ediyordu. Asıl planı işe yarasaydı Shiverian Hanesi veya Winters Hanesi’nde görev yapıyor, sessizce yükselmeye çalışıyor, babasının hayatını alan insanlara saldırmak için kendini konumlandırıyor olurdu. Fakat o an buradaydı. Bu dağ geçidinde, ya ona her kapıyı açacak ya da o kapıları yüzüne çarpacak çocuğun karşısında gerçekleşiyordu.

“Beni seçmeni istiyorum.”

“Seni seçtim zaten.”

“O zaman tekrar seç. Sonsuza kadar seç. Gerçekten yıllarımı Landwin Brood’un gelini olarak geçirmeye razı olabileceğimi mi düşünüyorsun? Benim için o deneyimin nasıl olduğunu bir hayal et, Theo. Onunla aynı masada oturduğumu. Her partide konuşmak zorunda kaldığımda. Hayatımın geri kalanının onun benim için yarattığı gölgelerde geçirmeyeceğim.”

“Peki ne diyorsun? Benim ne *yapmamı* istiyorsun? Onu öldüreyim mi?”

“Bu bayağı iyi bir başlangıç olurdu.”

Sözcükleri duvarlarda yankılandı. Aralarındaki havada uçuşan toz zerrecikleri görebileceği kadar ışık vardı. Theo ayağa kalktı. Fakat arkasını dönmedi. Gezinmeye başladı. İleri geri. Ren dar bir yolda yürüdüğüünün farkındaydı. Geçmek için bütün dikkatini vermesi gereken bir halatın üzerindeydi adeta.

“Hiç hayal etmedin mi?”

Theo ona bakmadan başını salladı. “Tabii ki hayal ettim. Babamdan *nefret ediyorum*, Ren. Ama birinden nefret etmekle onu öldürmek arasında büyük bir fark var. Senin dediğin—”

“Adalet.”

Theo döndü. “Ben cinayet diyecektim.”

“İkisi de olabilir,” diye cevapladı Ren. “Başka kim yaptıklarının hesabını verebilir? Sana ve bana yaptıklarının? Hiçbir hâkimin veya tanrının cezalandırmayacağı yüzlerce günahın?”

Theo’nun yüzü sefil hâldeydi. “*Ailemden* bahsediyorsun, Ren.”

“Evet. Ailen. Baban seni sürgüne yollarken sırtan insanlar. Beni sevmek gibi büyük bir suçtan dolayı bu Tanrı’nın unuttuğu yere gelmeye zorlandığın gibi.”

Bu sözlerin Theo’yu yaraladığını gördü. Gerçek her zaman en sert darbeyi vururdu.

“Konuşmamızın sonunu duymadın,” dedi Ren. “O balkondaki. Teklifini reddettikten sonra baban beni tehdit eti.” Ren, gerçeği ne kadar esnetebileceğini tarttı. “Buraya seninle yaşamaya gönderileceğimi söyledi. Hayatlarımızın geri kalanını Nostra’da geçirirmişiz. Sürgünde. Sonra bunun en muhtemel ihtimal olduğunu söyledi. Buraya geldiğim için bile şanslıymışım. ‘O dağ geçitleri çetrefillidir,’ dedi. ‘Sürekli kaza olur.’”

Ren bunun Theo’nun içendeki alevleri körüklediğini hissetti. Öfkesinin arttığını ve bağlarını tutuşturduğunu sezdi. Theo yeniden volta atıyordu. Hiç olmadığı kadar hazır görünüyordu.

“Ama o gerçekten öyle—”

“Beni öldürmez mi? Bir dinle kendini, Theo. O babamı öldürdü. Neden beni de öldürmesin?”

Theo en yakın raftaki porselen kitap desteklerinden birini kaparak odanın karşısına fırlattı. Duvara çarpıp parçalara ayrıldı. Ren, Theo’nun ellerinin titrediğini gördü.

“Bunu yapmak istesem bile; kendi babamı öldürmeyi kabul etsem bile, tam olarak nasıl yapmayı teklif ediyorsun? O Brood Hanesi’nin lideri. Elimizdeki her şeyin kontrolü onda. Elinde yalnızca büyük hanelerin bildiği savunmalar var.

Malikânemiz...” Kendi sözünü keserek delice etrafını gösterdi. “Tanrılar, Ren. Malikâneye sızmak neredeyse imkânsız. Gitmeden önce giriş hakkıma el oydular. O duvarlar öyle efsunlu ki ordulara bile direnebilir. Sadece benim için zor olur demiyorum. İstedğin şey herkes için zor. Yanımızda Able Ockley olsa o da aynı şeyi söylerdi. Babam Kathor’un en çok korunan adamı. Tam olarak planın nedir?”

Ren cevapladı. “Buna son on yıldır kafa yoruyorum. Her hareketim, her adımım, hepsi bu göreve hizmet ediyor. Sence tüm bunları plansız yapar mıyım?”

Theo gülümsemedi. Gözleri soğuk ve dikkatli kaldı. Ren bunca zamandır gizlice umduğu şeyin onaylandığını gördü. Tek gereken Theo’nun buna mümkün olduğuna inanmasıydı. Landwin Brood’un bir ilah olmadığına. Ren bunun Doruk’taki yemek esnasında başladığını biliyordu. Landwin Brood şehrin seçkinlerinin önünde öz oğlunu küçük düşürmüştü. Ders vermek için Theo’yu sürgün etmişti ancak bu aslında oğlunun, hakikaten onsuz bir gelecek hayal edecek kadar öfkeyle dolu bir hâlde uzakta olduğu anlamına geliyordu.

Ren, Theo’nun oturmasını bekledi. “Brood Hanesi’nden zarar gören tek kişi ben değilim. On yıl kadar önce Kathor’daki küçük bir hane yok edildi. Üyelerinin hepsi idam edildi. Her şey ağabeyini çok az gücendirmeleriyle başladı. O ailenin adını hatırlıyor musun?”

Theo’nun yüzü soldu. Bunların hepsi o çocukken gerçekleşmiş olsa da bu bilmediği anlamına gelmezdi. Sesi kısıktı, adeta uzaktan geliyordu.

“Tin’Vori Hanesi.”

Ren sonra olacakları sessizce açıklamaya başladı.

23

REN MONROE

Sonraki sabah Theo, Ren'in elinden tutup onu dikkatle batı skulesine çıkardı. Gevşek taşların ve yayılmış örümcek ağlarının yanından geçerek ışığın boş ovalara vurduğu sırada varmayı başardılar. Güneş sabırla hiçlikten ibaret dağları oydu. İkili fazladan battaniyelerini üzerlerine alıp sarılarak sabahın ilk nefesini alışını izledi.

“Sessizsin,” diye belirtti Ren.

“Burada tüm dünya sessiz.”

Theo, Ren'in elinin sırtını öptü. Ren kontrolü kaybettiğini hissetti. Theo'ya duyduğu sevgi epey kademeli bir eğim almıştı. Belki de Ren için bu kadar tehlikeli olmasının nedeni buydu. Ren, hemen âşık olmaya direnebilirdi. Bu mantıksız kelebek hissine. Theo'ya âşık olmak bir tepeden yavaşça aşağı inerken nihayet yepyeni bir yerde olduğunu, tamamen farklı bir havayı içine çektiğini fark etmek gibiydi. Bu ânın, Theo'nun kollarında oluşunun, sırf daha önce hissetmediği bir his olduğu için rahatsızlık verdiğini biliyordu.

Theo ondan bir yalancı yaratmıştı. Tin'Vori'lere verdiği söz çöküşün eşiğindeydi. Ne yapacaktı? Gerçekten tercih yapmak zorunda kalırsa? Theo'yu mu kurtaracaktı yoksa intikamını mı alacaktı? Bu düşünce midesini bulandırdı. Böyle bir seçime gerek duymayacak şekilde ayarlama yapmak en doğrusu olurdu. İkisi birlikte Brood Hanesi'ni yerle bir edebilir, sonra da küllerinden kendi hanelerini kurabilirdi. İşte böyle olacaktı.

Böyle olmak zorundaydı.

“Şimdi de sen sessizsin.”

“Söylenecek başka ne var?”

Theo'ya doğru döndü. Gözleri buluştu. Theo ona doğru eğildi. Ren dudakları buluşmadan hemen önce bağlarında oluşan o neşeli gülmeyi hissetti. Theo, Ren'in alt dudağını tatlı tatlı çekiştirdi. Ren uzanarak bir elini Theo'nun altın saçlarından geçirip onu kendine çekti ve daha sert öptü. Bağlarına doluşan tüm duygular anında hararetli bir ateş yaktı. Sanki dünya olması gerektiği gibi yanıyordu. Birlikte uzun süre battaniyenin altında sarıldılar, gün doğumu çoktan unutulmuştu.

Mumyolu mumu neredeyse tükenmişti.

Ren orada sessizce durarak zihnindeki görüntüye odaklandı. Morningthaw'ın dışındaki boş bir tarlaya. At arabasının Nostra'ya gelirken durduğu küçük bir kasabaydı. Bilerek aşağı inerek terk edilmiş çimenlikleri, tarlanın sınırını belirleyen narin çiçekleri ezberledi. Mumyolundan geri dönmek için ihtiyacı olan her detayı hatırladı.

Theo oradaydı. Arkasında duruyor, tatlı tatlı mırıldanıyordu. Ren az daha ona dikkat dağıtmayı kesmesini söyleyecekti ki aslında sesi beğendiğini fark etti. Sakinleştiriciydi.

Koridorun ilerisinde aynı zamanda Dahl'ın çeşitli görevlerini yerine getirdiğini görebiliyordu. Kız, Ren geldiğinden beri çok az görünüyordu. İnanılmaz sıkı çalışsa da nadiren bulunuyordu. Ren onu odasının içinde görmeden yatağının yapıldığını veya havlularının katlandığını fark ediyordu. Baştaki yasak aşk düşünceleri artık aptalca geliyordu. Theo'nun onu küçük kardeşi gibi gördüğünü anlamıştı. Yakınlıkları tamamen paylaştıkları yalnızlıktan ileri geliyordu. Burada birbirlerinden başka kim vardı ki? Ren, Dahvid Tin'Vori geldiğinde Dahl'in işe yaramaya devam etmesini umdu. Gecenin bir yarısı yüzlerce askeri dağ geçidinden gizlice içeri almak ufak bir iş değildi.

Acele etme, diye düşündü Ren. Adım adım ilerle.

Dahvid'in hâlâ eldiveni kazanması gerekiyordu. Ayrıca Ren'in, Nevelyn Tin'Vori'nin ilerlemesini de kontrol etmesi gerekiyordu. Planlarının ters gittiğine dair bir ibare görürse Theo'yla birlikte kendi acil durum planına döneceklerdi. Brood Hanesi'ne karşı tek şanslarını parçalanmış bir stratejiye harcamayacaklardı.

Bağ eşinin karşı çıkmasını bekleyip duruyordu. Fakat Theo istikrarlıydı, tüm tartışmanın itici gücüydü. Her muhtemel stratejiyi uzun uzadıya düşünüyordu. Dünyadaki en ucuz para birimiymiş gibi aile sırlarını ortaya döküyordu. Ren birlikte geçirdikleri kısa süre içinde ondan çok fazla şey öğrenmişti ancak Theo'nun babasının gücü hakkında bilmediği sırlar olduğundan şüpheleniyordu. Onu sahiden sınadıklarında ortaya çıkacak sırlardı bunlar. Yakında onları da öğreneceklerdi.

"Mum neredeyse bitti," diye fısıldadı Theo. "Shiverian Hanesi'ne katılman için son şans."

Ren'in yüzünde belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Ben Monroe Hanesi'ni daha çok sevdim."

“Açıkçası ben de.”

Sessizlik oldu. Ren mumun kenarının akmaya devam etmesini izledi. Vakit geliyordu. Gitmek istemese de böyle olması gerekiyordu. Birlikte sağ kalmayı umuyorlarsa şimdi ayrılmalılardı.

“Mumyolundan son birlikte seyahat ettiğimizde,” dedi Theo, “hayatımı kurtardın.”

Ren başını salladı. “Onu düşünmek istemiyorum.”

Theo çok solgun görünüyordu. Sanki ölmek üzereydi.

“Ben sürekli düşünüyorum. Sen olmasan burada olamazdım, Ren.”

Ren eliyle geçiştirdi. “Bir şey değil.”

“Her şey.”

Theo, Ren’in başının yan tarafını öptükten sonra ayağa kalktı. Ren onun mumun diğer tarafına geçişini izlerken göğsündeki boşluğu bir keskinliğin doldurduğunu hissetti. İnsanlar gerçekten hayatlarını bunun peşinde mi harcıyorlardı? Aşk neden bilenip fazla derine saplanmış bir bıçağa benziyordu? Bir kere yutkunduktan sonra Theo’nun gözlerine baktı.

“Söz ver.”

Theo kaşlarını çattı. “Ne sözü?”

“Benimle olduğuna söz ver.”

Theo bakışlarını ayırmadı. Bağlarında büyük bir patlama oldu. Adeta binlerce ip ona doğru atıldı, görünmez eller her birini bağladı. Parçalanmaz ve devasa hissettirdi. Theo o bekleyen güce sözcükleri fısıldadı.

“Söz veriyorum.”

Büyü sözlerini mühürledi. Ren onun ne olursa olsun tereddüt etmeyeceğini biliyordu. Ona bakmaya devam ederse ağlayacağını hissetti, o yüzden gözlerini titreşen aleve çevirdi. O boş tarlayı yeniden gözünde canlandırdı. Nefesi yavaşça sakinleşti.

Ren mumu hep bizzat söndürmeyi tercih ederdi. Bekleyen ateşe dokunmak üzere uzanırken eli titremiyordu. Büyü etkinleşmeden hemen önce Theo'nun son kez fısıldadığını duydu.

“Seni seviyorum, Ren.”

Ren cevap veremedi büyü onu karanlığın içine çekti. Uzay ve zamanın arasından ileri atıldı. Göğsü rahatsızlık içinde, katlanılamaz derecede sıkıştı. Ardından ayakları yere değdi. Etrafındaki dünya renkledi. Boş bir tarladaydı. Ren ağaçlara, çiçeklere ve uzaktaki yeni uyanmış kasabaya baktı. Ren, Theo'nun, o karşılık verse mi diye düşünmesini engellemek için o sözcükleri söylemek için son âna kadar beklediğini hissetti. Gerçeği ağaçlara fısıldamak çok daha kolaydı.

“Ben de seni seviyorum.”

Sabırla sonraki mumu söndürdü ve ritüele devam ederek yeniden yakıp sonraki konumu canlandırdı. Kathor'a gitmek için mummy yolunda iki kere daha seyahat etmesi gerekiyordu. Neyse ki sadece birkaç saatlik bir işti, at arabasıyla gitse koca bir gününü alırdı. Ren'in şehre döndüğündeki birincil önceliği Nevelyn Tin'Vori'yle buluşmaktı. Kızın yokluğunda epey ilerleme kaydettiğini umuyordu.

İkinci mum hızla tükendi. Ren aynı işlemi tekrarlayarak terk edilmiş çiftliğin sınırında belirdi. Mum, ışık, tekrarlar. Üçüncü ve son mum tamamen bittiğinde daha öğlen olmuştu. Ren, Doruk'a daha yakın olduğunu düşündüğü için bilerek yüksek bir yeri seçmişti. Zihninde Theo'nun dairesinin balkonu varken zaman ve uzaydaki son atlamayı da yaptı.

Acı.

Ren dizlerinin üzerine çöktü. Boynunda öyle keskin, öyle delici bir ağrı vardı ki bağırmak istedi. Onun yerine dişlerini sıktı, güneşin aydınlattığı taşlara bakakaldı. Sıçrama sırasında bir ters-

lik mi olmuştu? Yanlış yerde miydi? O keskinliğin yok olması neredeyse bir dakika sürdü. Ren nihayet başını kaldırabildiğinde cevabı gördü.

Balkonda gerçek boyutlu, taştan bir gargoyl vardı. Birkaç adım ilerideydi. Ayakta durduğunda Ren'den birkaç metre uzun olmalıydı ancak kambur duruyordu, büyük taş yumrukları onudik tutmak için zemine dayalıydı. Ren'in ani acısının nedeni yaratığın sol ayağının altındaydı. Zemine sabitlenmişti.

"Vega!" dedi Ren. "Bırak onu!"

Ren, kemerindeki at nalı asaya uzandı ancak gargoyl yalnızca arsızca güldü. Ren yaratığın gözlerini kaldırıp arkasına baktığını gördüğü an bir şey başının arkasına kuvvetle vurdu. Işığa karanlık karıştı, onu tamamen yok etti ve dünya karardı.

24

DAHVID TIN'VORI

Dahvid'in antrenmanlarının artık seyircileri vardı. Botları arenanın kumunu her ezdiğinde Darling'in gözlemcileri orada oluyorlardı. Dahvid esneme yaparken, salınımlar ve duruşları çalışırken titizlikle notlar alıyorlardı. Eve yürürken Ravinia'nın sokaklarında yeni bir dizi gözlemci peşine takılıyordu. Dahvid eldiven için dövüleceği güne kadar her nefesinin sayılacağını, her hareketinin tartılacağını biliyordu. Darling zayıflık arıyordu. Gelecek düellolar için kullanabileceği şeyler arıyordu.

Cath ise hevesle ona yeni güçler kazandırmaya çalışıyordu. Sonraki muhtemel dövmesini kusursuzlaştırmak için gece gündüz çizim yapıyordu. Bugünkü temizlik odası seansı son şansları olacaktı. Cath batıl inancından dolayı Dahvid'in üzerinde çalıştığı şeyi görmesine izin vermemişti. Dahvid cephanesine yeni bir silah eklemeye hayır demese de seansı Cath'i şehirden kaçırmak için kullansalar daha iyi olacağını düşünüyordu.

“Bir saatimiz olacak, Cath. Salonun altında geçitler var. Darling’in ekibi ne olduğunu anlamadan seni gemiye bindirebilirim. Güvende olduğunu bilirsem daha iyi dövüşürüm.”

Cath cevap olarak fırça setini çarparak bıraktı.

“Peki ya ben? Yabancı bir şehirde oturup sevdiğim adam öldü mü ölmedi mi öğrenmeyi mi bekleyeceğim? Hayır. Seni bırakmayacağım. Şunu sormayı bırak.”

Çizimin başına dönerek bu konudan bahsetmeyi reddetti. Dahvid arkasına geldi, omzunu hafifçe sıktıktan sonra rutin esnemelerine başladı. Gitme vakti gelene kadar birlikte sessizce çalıştılar. Temizlik odası onları bekliyordu.

Kalabalık sokaklarda ilerlerken Dahvid parmaklarını Cath’inkilere geçirdi. Dahvid, okudukları gazeteleri düzgünce katlayıp beş adım geriden onları takip etmeye başlayan adamlar kadını belirtme ihtiyacı duymadı. Cath de görmüştü.

“Kazanacağından korkuyor,” diye fısıldadı. “Seni bu kadar yakından izliyorsa.”

“Çok az insan kazanıyor,” diye düzeltti Dahvid. “Bu kadar yakından izlediği için.”

Köşeyi dönerek birkaç büyük pazarın içinden geçtiler. Darling’in casusları onu günün her saati takip ediyordu ancak önemli olan tek sırrını, yani dövmelemlerini gün yüzüne çıkaramayacaklarını bilmek bir tür haz veriyordu. Damarlarında dolaşan tüm o gizli büyüü bilmemeleri hoşuna gidiyordu. Gelmekte olan için tek avantajı onlardı.

Temizleme odasına vardılar. Cath bir elini Dahvid’in sırtına koyup onu hafifçe ittirdi. “Git ve uzan. Ben bir dakikaya gelirim.”

Taştan masa onu bekliyordu. Büyü etkinleştirilmemişti. Henüz. Dahvid odada hareket ederek üstünü çıkarmaya koyuldu. Büyü her zamanki gibi başladığında havluyu yerleştirmiş hâlde

masanın üzerindeydi. Derisinin altına biraz acı biraz da hazla kazındığını hissetti.

Ardından ışıklar titreşti.

Bütün kasları gerildi. Gözleri ansızın açıldı. Odada yalnız değildi.

“Tekrar merhaba.”

Güzel Darling gölgelerin arasından çıktı. Temizleme odasının beyaz parıltısında iyice ürkütücü görünüyordu. Yüzünün her yeri biraz çarpıktı. Güzelliğin kusursuz bir taklidiydi. Dahvid bileğinden uzanan, taşların üzerinde kıvrılarak karanlıkta bir kapının içinde kaybolan zinciri gördü. Bu odanın ikinci bir girişi olduğunu bilmiyordu. Darling taş masanın kenarında durdu, gözleri Dahvid’i cüretkârca boylu boyunca süzüyordu. Dahvid kapüşonlu ve bağlı olduğunda bile savaş ağasının önünde şimdiki kadar savunmasız hissetmemişti.

“Merhaba, Darling.”

“Çok zekiceydi,” diye cevapladı Darling ve Dahvid gölgelerden yankılanın tiz sesi güç bela duyabildi. “Geçen gece. Ben Ockley’le maç yapacağını duyuramadan harekete geçtin. Aslında benim hatamdı. Sana şans tanımamalıydım. Zekice, yürekli bir hareketti ve kabalığın sınırlarındaydı.”

“Meydan okumayı kabul ederek lütufkâr davrandığını düşündüm.”

Darling burnundan güldü. “Sanki şans tanıdın da. Kuralları biliyordun. Maalesef artık buradayız. Eldiven hazır. Bu etkinlikten de diğeri kadar para kazanacağım. Ama eldivenler sinir bozucu oluyor. Kaybetmenin her daim olası bir maliyeti vardır, değil mi? O iştah kabartan ödül. Tek bir dilek. Ne istesen yerine getireceğim. Özellikle senin gibi gizemli küçük yaratıklar söz konusu olduğunda eldivenler endişe veriyor...”

Darling'in gözleri yeniden dolanarak dövmeden dövmeye kaydı.

"Heyecan verici bulduğumu itiraf etmem lazım. Yüzlerce eldiven turnuvası düzenledim, tatlı çocuk. Sen daha doğmadan düzenlemeye başladım. Sarsılmaz bir kesinlikle kimlerin kazana-
cağını, kimlerin kaybedeceğini tahmin ettim." Öne eğildi, ellerini Dahvid'in çıplak ayaklarının hemen yanındaki taşa yasladı. "Ama son on yılın ilk gerçek gizemi sensin. Her şeyin nasıl gelişeceğini görmek öyle zevkli olacak ki. Ama o meseleye gelmeden önce bir şey konuşmamız lazım."

Dahvid oturabilmeyi diledi. Kıyafetlerinin üzerinde olmasını diledi. O boş kapı eşiğinde, müdahale etmeye hazır kaç korumanın beklediğini bilmeyi diledi.

"Konuşma mı?"

Darling başıyla onayladı. "Ne isteyeceğini bilmem lazım."

Dahvid şaşkınlığını gizleyemedi. Hiçbir araştırmasında meydan okuyanlara önceden isteklerini sorduğunu duymamıştı. Bu olayı hep oyundaki bir sahne gibi hayal etmişti. Galip gelen derin bir nefes alıyor, ellerindeki kanı siliyor ve talebini bağırıyordu.

"Ya henüz karar vermediysem?"

Darling başını salladı. Bileğine bağlı zincir hafifçe şingirdadı. "Bu ne benim işime yarar ne de senin. Bir pazarlığa oturuyoruz. Mantık çerçevesinde *herhangi bir şey* alabilirsin. Konuşma burada ve şimdi başlıyor çünkü eldiven turnuvasından önce gerçekten uzlaştığımızdan emin olmam lazım. Ne istediğini derhâl söyleyeceksin, yoksa gelecek dövüşlerde hayatta kalma şansın kalmadığına emin olurum."

Dahvid'in şaşkınlığı şoka dönüştü. Uzun bir süre ne diyeceğini bilmez hâlde öylece durdu. Sessizlikte kısık bir tıslama duy-

du. Sesi duymazdan gelmek imkânsızdı. Yerdeki iki Darling'i birbirine bağlayan zincir tûtmeye başlıyordu. Dahvid odadaki beyaz büyüünün, o zincirlere yazılı büyüü temizlemeye çalıştığını ve başarısız olduğunu fark etti. O zincir karanlık bir ruh geçidi, günahkâr bir galipti. Bu, bu adamın kendi kuralları dışında hiçbir kurala uymadığını gösteren küçük bir hatırlatmaydı. Dahvid'in şimdi karşı çıkmaması lehineydi.

"Peki. Ordu istiyorum."

Darling'in gözleri kısıldı. "Ordu. Tam olarak kaç asker?"

"Bin asker istiyorum. Üçüncü ve dördüncü bölüklerini tercih ederim. Hepsinin eğitimlerini izledik, sahildeyken. En iyi askerlerin onlar. Ayrıca generalleri iyi. Onları bir aylığına ödünç almak istiyorum. Onlar olmadan korunmasız hissetmeyeceğin kadar kısa bir süre."

Artık savaş ağasının gözleri parlıyordu.

"Fazlasıyla ilginç bir istek. Acaba Brood Hanesi'yle bir ilgisi var mı?"

Dahvid omuzlarını silkti. "Sadece botların sesi hoşuma gidiyor."

Bunun üzerine iki Darling de o nadir kahkahalarını attı. İki si de ahenkli ve genizdendi, birbirlerinin içinden geçiyorlardı. Dahvid savaş ağasının volta atmaya başlamasını izledi.

"Epey pahalı bir istek," dedi Darling. "Belki Agatha'yı saymazsak en pahalısı ama o yıllar içinde kazandığından fazlasını telafi etti. Senin hizmetimde kalmaya devam etmeye niyetli olduğundan şüpheliyim. Güneye ilerlediğinde geri dönmeyeceksin, değil mi?"

Dahvid başını salladı. "Doğru."

"Peki benim askerlerim... Ya geri dönmezlerse? Son derece masraflı olur."

“Onlara ganimetlerden yüzde teklif etsem? Askerleri sen finanse etmeye devam et ama benim fethimden yararlanabilirler. Böylesi uygun olur mu?”

Darling bunu düşündü. “Olabilir ama tartışacak başka masraflar da var. Bir orduyu güneye götürdüğünde ne olacak sanıyorsun? Savaş da başlatabilirsin.”

“Senin nişanlarını çıkarsınlar,” diye önerdi Dahvid. “Paralı asker olarak ilerlesinler. O zaman bütün sorumluluk bana ait olur. Başarısız olursam hiçbirinin önemi kalmaz. Başarılı olursam da, eh, herhangi bir savaşa gireceğini sanmam. Karşılığı olmayacak.”

“Öyle mi?”

“Evet. Çünkü başarılı olursam büyük rakiplerinden biri yaranmış olacak.”

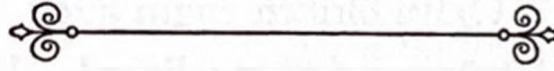
Dahvid gerçeği biliyordu. Nevelyn ona ekonomiyi anlatmıştı. Ravinia her daim Kathor’un zayıflamasından fayda sağlardı. Tarihsel olarak, eğer büyük şehir zorda kalırsa, bu diğer güçlerin yükselmesi için bir fırsat yaratırdı. Komşular Savaşı esnasında Ravinia tam olarak bu sayede iki katı büyümüştü. Dahvid, Brood Hanesi’ni ortadan kaldırırsa savaş ağasına büyük bir iyilik yapmış olacaktı. Konuya kafa yoruyor gibi yapsa da elbette bunu Darling de anlıyordu. Gözlerinde yalnızca hırs vardı.

“Bir ordu,” dedi Darling. “Hakikaten ilginç. Bunların hepsini düşüneceğim. Olanaksız değil. Şartlarımız devam edecek kadar uygun mu görmem gerekiyor. Eminin anlarsın. Geçmişte altın dolu mahzenler talep edenler oldu. Benden ölü ejderhaları canlandırmamı istediler. Bu tür insanlar ikna edilemez ama sen casuslarımın bildirdiği gibi ölçülüsün. Tamamen kontrollü birine benziyorsun. Turnuva başladığında bu niteliğini ne kadar sürdüreceğini göreceğiz. Seansın tadını çıkar.”

Odadan süzülerek çıktı. Zincir iki kere şangırdadıktan sonra arkasında demirden bir yılan gibi kayboldu. Kapı kapanınca Dahvid kenarların tekrar düzgün bir duvara dönüşmesini izledi. Daha önce fark etmemesine şaşmamak gerekti. Kendini masaya bıraktı. Her nefeste göğsü inip kalktı. Temizleme büyü, bunca zamandır odadaki kara büyü yüzünden şaşmış hâlde bekliyordu, Dahvid şimdi kendini ona teslim ettiğini hissetti. Acı hoş bir dikkat dağıtıcıydı. Bir süreliğine.

Eninde sonunda korku geri döndü. Bu şehrin ilahının gözlerinin içine bakarak az önceki gibi konuşmak ufak bir iş değildi. Hiç güvenmediği bir adama yedi yıldır planladıklarını itiraf etmek kolay değildi. Ne var ki artık elinde çok değerli bir şey olduğunu anlıyordu:

Darling'in merakı.

Cath'in dövmesi yine başarısız oldu. Dahvid ona endişelenmemesini söyledi. Planları için çok da önemli değildi. Cath günün geri kalanında köpürüyordu, ta ki o gün olanları birbirlerine unutturmak için hevesle yatağa girene kadar. O uyuduktan uzun süre sonra Dahvid kendini huzursuzlukla dönüp dururken buldu. Uykusu kaçmıştı.

Pencerenin yanına gitti. Burası düzgün balkonu olamayacak kadar ucuzdu ancak pencereyi açtığında bir o kadar tatmin edici gece havası içeri doldu. Aşağıdaki hareketleri duyabiliyordu. Lamba ışığının çemberinde gölgeler hareket ediyordu. Konuşmaların yankısı ona kadar ulaşıyordu. Aromalı sigara kokusu duyuluyordu. Dahvid uzun bir süre orada durarak dünyayı dinledi.

Bir süre sonra çıplak bedeni titremeye başladı. Henüz kış gelmemişti ama Ravinia'nın geceleri rüzgârlıydı, insanı neredeyse

ürpertiyordu. Bacaklarındaki, kollarındaki tüyler diken diken oldu. Tenine yayılan dövmelere göz attı. Yıllardır ilk kez Ware'in son dövmesinin kenarlarına bakabildi. Dahvid'in hiçbir zaman kullanmadığı, hiç çağırmadığı o dövmeye. Uzanıp pencereyi kapadı. Tamamını görebilmek için yansımasına sırtını döndü.

Bir el kürek kemiğinden sırtının aşağısına doğru uzanıyordu. Uzanan parmak uçları suyun hemen yanında duruyordu. Ware yüzeyini karanlık yapmıştı, Dahvid'in sırtının ortasından kalçasına kadar yatay olarak uzanan bir tür karışık gölge girdabıydı. Dahvid, dövmenin derinliklerine bakarken yüzeyin altından yukarı uzanan başka bir eli görebildiğini sandı. Neredeyse suyun yüzeyinden bir parmak ucu çıktığına, iki elin kendi solgun teninin ufak şeridiyle ayrıldığına kendini inandıracaktı.

Merakla arkaya uzanarak başparmağını dövmenin hemen üzerinde gezdirdi.. Oraya biriken engin gücü hissedebiliyordu. Bunca zamandır büyümeye devam ediyordu. Her dövmede geçerli olmasa da bu ve kızıl gezgin böyleydi. Uzun süre kullanılmadıklarında en üst noktalarına ulaşıyorlardı. Dahvid kızıl gezgini bir yılda iki ya da üç kere kullanmıştı ama Ravinia'ya geldiğinden beri ona dokunmamıştı. Ama uzanan el? O hiç etkinleştirilmemişti. Gücü neredeyse on yıldır büyüyordu.

Başparmağı dolaşırken büyü'nün niteliklerini de hissedebildi. Tam olarak bilim sayılmazdı. Aslında büyü'sünü etkinleştirip şekil almasını izleyene kadar dövmenin nasıl ortaya çıkacağını hiç bilmiyordu. Fakat dövmelerinden her birinin hissi ve temel nitelikleri vardı. Bunun niteliğinin takas olduğunu anlamıştı. Kiminle ve neyle takas olduğunu bilmiyordu. Sadece büyü'yü etkinleştirdiğinde bir tür değiş tokuş olacağını biliyordu.

Dahvid, Nevelyn'in kurduğu planı ezberlemişti. Her dikkatli adım onu bu yalnız, klostrofobik daireden Brood'ların

malikânesine götürecekti. Planlar iyi hoştu ancak hayat ona bir şey öğrettiyse o da bir sorun çıkacağıydı. Dahvid, Ware'in iki dövmesini de, çiçeği ve uzanan eli, son çare olarak görüyordu. Plan başarısız olursa güçlerine ihtiyacı olacaktı.

Parmağını dövmeden uzaklaştırdı. Büyünün alttaki uğultusu kayboldu. Cath'in uykusunda döndüğünü duyabiliyordu. Oda artık terlemeden uzanabileceği kadar serindi. Sevgilisinin yanına yattı ancak zihni yataktan, buradan çok uzaktaydı. Düşünceleri son sürat hareket etti. Eldiveni ve nihayetinde Brood'lar hayal ediyordu. Thugar Brood'un önünde yıkıldığını, merhameti için yalvardığını hayal etti.

Sonunda uyumasını sağlayan bu görüntü oldu.

NEVELYN TIN'VORI

Nevelyn terfi almıştı.

Zavallı Edna gitmişti. Çok yazıktı. Terzi odasındaki diğerleri sürekli bundan bahsediyorlardı. Sözde sadakatlerinin aksine, şimdi kâseye bırakılan ilk et parçasını yutan köpekler gibi kızı paramparça ediyorlardı.

Nevelyn'in işleri arttı ama görevi seve seve kabul etti. Çalışmak sakin kalmasına yardımcı oluyordu. Dünyevi işlere odaklanmak onu sakinleştiriyordu. Birini yok etmek insana belli bir haz veriyordu. Brood'ları yok etme arzusunu yansıtan ateşli bir histi. Fakat Edna gerçek düşmanı değildi. Terzi odasındaki hiç kimse değildi. Gerçek düşman, üstlerindeki odalardan birinde dolaşiyor, sessizce repliklerini çalışıyordu. Nevelyn'in hedefini düzeltmesi gerekiyordu. İlk fırsatın karşısına çıkması uzun sürmedi.

"Kız."

Kersey onu en çok böyle çağırmayı seviyordu. Nevelyn, iki kıdemli terzi arasındaki sınıf farkını biliyordu. Çalışanların ya-

rısı Kersey'in yetkisi altındayken diğer yarısı Faith ile John'un altındaydı. Edna gittiğine göre Nevelyn'in oyuncularla daha doğrudan temas etme şansı olacaktı.

“Bunu yukarı götür. Velet değişiklik istiyor. *Yine.*”

Faith masanın diğer tarafından cık cık sesi çıkarsa da başka yorumda bulunmadı. Nevelyn, onun Tessa Brood'dan bahsettiğini biliyordu. Buradaki en meşhur aktris olmasa da Tessa, Nodding Violet'teki en üst sınıf insandı. Brood tahtının ikinci vârisiydi. Tabii bunlar yaşlı terzi için önemli değildi. Kız, ölçüsüz kıyafet istekleri yüzünden Kersey ile Faith'in alay konusu olmuştu. İkisi de bunları yüzüne söyleyemezdi ama evrenin kendilerine ait bu köşesinin efendisi olduklarını hissediyorlardı, bu yüzden de dilleri sık sık gevşiyordu.

Nevelyn siyah elbiseyi alarak yukarı yöneldi. Yürürken midesi rahatsızca bulandı. Tessa Brood'u şimdiye kadar birkaç kere görmüştü ama düşmanıya ilk kez yüz yüze gelecekti. Hayali bir karşılaşma ya da ateşli bir rüyadaki gibi değildi. Bu korkutucu derecede gerçek, kendisiyle aynı havayı soluyan, konuşan, hareket eden bir insan olacaktı. Nevelyn kendini toparlayarak yukarı çıktı. Sonraki hamlesi doğru zamanlama gerektiriyordu. Sahne arkasının ortak odalarında oyalandı. Posta kutusunu kontrol edip Garth'tan not geldiğini görünce sevindi. Ona uzanmasa da daha sonra alma ihtimali gülümsemesine yol açtı.

Arada sırada bakışlarını sağındaki koridordaki ikinci kapıya çevirdi. Tessa Brood'un çıkmasını bekliyordu. Otuz tuhaf dakikanın ardından ödülünü aldı. Brood vârisi ortaya çıktı. Sırtı dikti, saçları kusursuz bir örgüyle toplanmıştı, çenesi dışarı doğruydu; soluk ve güzeldi. Nevelyn'in gördüğü modaya en uygun taytı giyyordu. Bacaklarının aşağısında genişliyor ama bileklerinde kalarak sevimli kırmızı ayakkabılarını açığa çıkarıyordu. Üstü

siyahtı, kumaş kalçasından iki omzuna dolanıyor, bu sayede hemen hemen saydam teninin çoğunu ortaya çıkıyordu. Nevelyn eğilerek Tessa geçerken posta bölmesini inceliyormuş gibi yaptı. Kız parkede yürürken tak tak sesi duyuldu. Nevelyn o başka bir aktörün odasında kaybolana dek bekledi.

Sonra harekete geçti.

Tessa'nın kapısı hâlâ açıktı. Bu sık sık oluyordu. Hiç kimse tiyatroya değerli eşyalarını getirmezd. Çok fazla insan ve çok fazla hareket eden nesne vardı. Kayıpları izah etmek imkânsızdı. Işıkları açıktı, fazla parlıyordu. Aynanın sağ tarafında ayaklı bir gardırop duruyordu. Nevelyn uzanıp hazırlanan elbiseyi en üst mandala taktı ve kumaşın ön tarafta salınarak sergilenmesini sağladı. Hemen kırıksıklıklarını düzeltip geri çekildi. Şimdi sadece beklemek kalmıştı.

Kulaklarına yüzlerce farklı ses ulaştı. İki komşu odadaki aktörleri duydu. Sağında, birisi hoş, neşeli ve umut dolu bir şarkı söylüyordu. Solundaysa karmaşık bir hırlama vardı. Sanki birisi aynı repliği art arda deniyordu. İki kere ayak sesi duysa da ona ait olmadıklarını biliyordu. Ya çok yumuşak ya çok yavaş ya da çok kısıklardı. Her seferinde öne çıktı, elbiseyi yeniden asıyormuş gibi davrandı. Davetsiz misafirler odanın önünden hiç konuşmadan gelip geçtiler.

Nihayet Tessa Brood'un ayakkabıların hafif tak tak sesini duydu. Nevelyn duruşunu düzeltti, bir kez daha elbiseden uzaklaştı ve son bir kez değerlendiriymuş gibi davrandı. Hatta başını biraz yana yatırdı. Sirtını sürekli kapıya dönük tutuyordu ki Tessa Brood'un arkasında olduğunu fark etmediği belli olsun. O tak tak sesinin kaybolduğu ânı bekledi. Tessa'nın eşikte durduğunu, odasında başka birinin olduğunu fark ettiğini hissetti.

Nevelyn abartıyla iç geçirerek repliğini söyledi.

“Çok yazık.”

Döndüğünde Tessa Brood bir kaşını bıçak gibi kaldırmış hâlde duruyordu.

“Çok mu yazık?”

Nevelyn şaşırmış ve utanmış numarası yaptı. Korkuyormuş gibi davranmasına gerek yoktu. *Zaten* korkuyordu. Bu kadın, kendi ailesini mahveden ailenin bir parçasıydı. Aynı zamanda intikamlarının anahtarıydı. Sözlerine o kadar çok şey karışınca doğru duygularla dışa vurdu.

“Çok özür dilerim, leydim. Ben sadece Kersey’nin size yol-ladığı elbiseyi teslim ediyordum. Hiçbir şey söylemedim. Kendi kendime konuşuyordum. Kendisi gerekli düzenlemeleri yaptı. Müsaadenizle.”

Nevelyn itaatkâr bir edayla çenesini göğsüne indirerek kori-dora dönmeye çalıştı. Tessa Brood buna izin veremeyecek kadar gururluydu. “Bekle, kız.”

Nevelyn dudağına kanca takılmış bir balık gibi durdu. Dö-nerken omuzlarını aşağıya çekerek kibar ama titrek bir gülümse-me takındı. “Evet, leydim?”

“Seni duydum. ‘Çok yazık’ dedin. Ne demek istedin?”

Nevelyn başını gergin bir tavuk gibi salladı. “Ah, gerçekten bana düşmez, leydim. Ben yardımcıyım. Terzi odasına dönmem lazım...”

“Sana fikrini sordum. Bu odadan çıkmadan önce söyleyecek-sin.”

Kusursuzdu. Nevelyn düşmanına bir adım yaklaştı. Abartıyla yutkunduktan sonra elbiseyi gösterdi, böylece Tessa Brood’a eli-nin titrediğini göstermiş oldu.

“Sadece... Leydim, yorum yapmaktan *gerçekten* rahatsızım.”

“Zaten yorum yaptın. Bitir işini.”

“Bu eski moda olmuş,” deyiverdi Nevelyn. “İstenen değişikliklere rağmen, ki onların da yardımı dokundu ama size hiç uygun değil, leydim. Provaların bir kısmını izledim. Bu elbise operadaki karakterinizin ruhunu yansıtmıyor, aynı zamanda güzelliğinizi de tam olarak ortaya çıkarmıyor.” Yasak bir şey söylemiş gibi hemen elini ağzına götürdü. “Ah, lütfen Kersey’e böyle dediğimi söylemeyin. Beni diri diri yüzer, leydim.”

Tessa Brood elbiseye döndü. Kendisi de dikkatle inceliyordu. Nevelyn kızın dudaklarını tatminsizlikle büzdüğünü gördü.

“İlk gösteriye çok az kaldı,” dedi Tessa, daha çok kendi kendine. “Bunu şimdi duymamın yardımı yok.”

“Özür dilerim, leydim. Ben öyle demek...”

“Seni eleştirmiyorum. Selefini eleştiriyorum. Sızlanmayı bırak. Başın belada değil.”

Nevelyn sustu. Gözlerini yerdeki küçük kumaş parçasına çevirdi. İşler yolunda gittiği için gülümsemesini güçlkle zapt ediyordu. Tohum ekilmişti. Şimdi bir tek gönderilmesi gerekiyordu. Doğal ivmenin yolunu bulmasına izin vermeliydi.

“Adın ne, kız?”

İrkilmemek zordu. İlk olarak, Nevelyn aralarında ancak birkaç yaş olduğunu bilse de ona *kız* dediği için. Yaştan çok güç göstergesi olduğunun farkındaydı. Tessa Brood kendisinden *aşağı* biriyle konuşuyordu ve onun gibi insanlar kendilerinden *aşağı* olduğunu düşündüğü kişilerle böyle muhatap olurlardı.

Fakat irkilmesinin diğer sebebi de bu soruya gerçek adıyla cevap vermeye çok yakın olmasıydı. Küçücük bir yanı yüksek sesle, cesaretle ve keyifle söylemek istiyordu. *Ben Nevelyn Tin’Vori ve hepinizi öldürmeye geldim.* Kısa bir süre boyunca göğsündeki gurur alevlendi. Ancak sırası değildi.

“Adım Nan, leydim.”

“Eski modaymış. Böyle bir ismin varsa anlarsın tabii,” dedi Tessa Brood biraz sırtırken. “Pekâlâ. Özel gösterimin ilkinde bu elbiseyi giyeceğim ama Kersey’e, kapalı gişe başlamadan *önce* bir alternatif talep ettiğimi söyle. Yorumlar o zaman gelecek ve beni yanlış elbiseyle eleştirmelerine izin vermeyeceğim. Bu zaman zarfı kostümümü yeniden düşünmesi için yeterli olur.”

Nevelyn dudağını gerginlikle ısırdı. “Affedin, leydim ama ona *benim* söylememi mi istiyorsunuz? Kendisi benim üstüm. Eğer öyle bir şey söylersem beni kovar...”

“Ah, peki.” Tessa Brood iç geçirip bir parmağını elbisenin dantellerinde gezdirdi. “Onu ben haberdar ederim, böylece kıymetli derini korumuş olurum. Sanırım yeterince yardım ettin. Gerçi ağzını açmamış olsan bunun güzel olduğunu düşünebilirdim.”

“Elbette, leydim. Tekrar özür dilerim. Orada olduğunuzu bilmiyordum.”

“Ama yine de,” diye belirtti Tessa Brood, “ancak böyle zamanlarda dürüst oluruz, değil mi? Hiç kimsenin bizi duymadığını düşündüğümüzde. Doğruyu söyleyenleri hep takdir etmişimdir.”

İşte olmuştu. Aralarındaki ilk güven gelişmişti. Tessa Brood onu gördüğü en alçaltıcı hareketlerden biriyle başından savana kadar orada durdu.

“Dışarı. Provam var.”

Nevelyn fırladı, sahnenin altındaki karanlık labirente döndü. Olup bitenin sessiz telaşının teninde dolandığını hissedebiliyordu. İki kolundaki tüyler de diken diken olmuştu. Terzi odasının kapısında kısa bir süre kendini toparladıktan sonra içeri girdi. John ile Faith basılan yen bir kitaptan bahsediyordu. Nevelyn yerine geçerken Kersey bir an başını kaldırdı.

“Ee? Kıl kadın memnun oldu mu?”

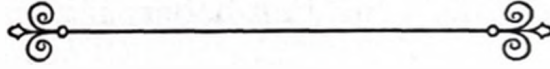
Nevelyn başını salladı. “Şikâyet etmedi, hanımefendi.”

Bunun üzerine Kersey alay edercesine güldü. “Birkaç gün bekle. Eminim sızlanacak bir şeyler bulur.”

“Sızmak mı?” dedi Faith masanın karşı tarafından. “Edna şarapların hepsini içti, artık sızma falan olmaz.”

Bütün grup kahkahalar atmaya başladı. Nevelyn bile sırıttı. Oyunun sonraki kısmı başlamıştı. Tessa Brood’u istediği yere çekmişti.

Artık Kersey’le ilgilenme zamanıydı.

Nevelyn hiç casusluk yapmamıştı. Eğitimli bir serseri değildi. Ama Kersey’nin dikkatinden kaçmak pek de zor olmamıştı. İhtiyar kadın kendi başına, belli bir dünyanın içinde yaşıyor ve o alanın dışındaki hiçbir şeyle etkileşim kurmuyordu. Sonraki birkaç gün boyunca Nevelyn her hareketini izlemeye çalıştı. Kersey, her akşamüstü eve aynı saatte giriyordu. Aynı üç tezgâhta duruyor, biraz yiyecek, biraz mum, biraz bir sürü şey alıyordu. Bir kere bile rutininden şaşmamıştı. Sanki birkaç on yıl önce dünyada neleri sevdiğini anlamış ve şimdi sadece o şeylerden zevk almaya çalışan birini izlemek gibiydi.

Kadın bodrumda, belli ki yeğenine ait daha geniş bir evle bitişik bir dairede yaşıyordu. Yeğeni, yaşlı ve dul teyzesini yanına alacak kadar kibar, başarılı bir deniz tüccarıydı. Nevelyn resmî belgelere bakmaya zaman bulamamış olsa da Kersey’nin burada yaşamak için düşük ücret ödediğinden şüpheleniyordu. Üstte yaşayan aileyle çok az iletişim kuruyordu. Yeğeni işiyle çok meşgul görünüyordu. Adamın karısı Kersey’i umursamıyordu. Sadece kızları ziyarete geliyordu; parlak kıvılcı saçlı küçük bir kız-

dı. Her gün Kersey'le biraz konuştuktan sonra üst kattaki evin rahatlığına kaçıyordu.

Nevelyn her iletişimi incelediğinde bu ziyaretlerin sınır bozucu derece tutarsız olduğunu fark etti. Kızın ne zaman geleceği belli olmuyordu. Yalnızca yatmadan önceki saatler uğramıyordu ve Kersey ondan çok daha sonra uyuyordu. Belki de ufak bir fırsat penceresi bulmuştu?

Geceleri Nevelyn dikkat çekmemek için kendi büyüünü kullanıyordu. Kalp kolyesinin gölgeli tarafını çevirerek büyüünü her yöne uyguluyor, sonra da Kersey'in evinin karşısındaki sokağa konuşlanarak küçük, kare pencereden içeriyi izliyordu. Kersey hep, o sıralar okuduğu kitabın iki bölümünü okuyordu. Biraz müzik dinliyor, ardından yatağına giriyordu. Rutin hiç değişmiyordu. Her gece aynıydı.

Nevelyn yararlı bir şeyi ancak kazara ortaya çıkarabildi.

İlk iki gece eve dönmek üzere yerinden ayrıldı. Uyuduğunu bildiğinden yaşlı kadının yatak odasının kapısını izlemenin manası yoktu. Ayrıca kendi evindeki asılı elbise kendi kendine tamamlanmayacaktı. İki gece de bilek eklemlerine yatıştırma büyüü yapmak zorunda kaldı. Çok fazla çalışması kemiklerini yıpratmaya başlıyordu ancak biraz rahatlama büyüü acıyı geçirmeye yetmişti. İlerleyişinden memnundu.

Ne var ki üçüncü gece istemeden sokakta uyuyakaldı. Bitkinlik, rahatsızlık ve tehlikeye rağmen onu düşlere sürükledi. Şafaktan önce, hatasından dolayı irkilerek uyandı. Eve koşturmanın anlamı yoktu. Aynı kıyafetleri giydiği için büyük ihtimalle dalga konusu olacaktı ama en azından Kersey'nin sabah rutinini takip etme fırsatı bulmuştu.

Kadın giyindi. Çay içti. Yatak odasına döndü ve geri çıkmadı. Nevelyn geçen her dakika rahatsızlığı artarken orada durdu.

Güneş doğuyordu. Solundaki ve sağındaki sokaklar canlanıyordu.

İhtiyar kadın neredeydi?

Yeterince zaman geçince gitmek zorunda kaldı. İşe geç kalamazdı. Sokaklarda aceleyle ilerlerken kıyafetlerindeki hafif kokuyu görmezden gelmeye çalıştı. Nefes nefese vardı, tiyatroya çok az geç kalmıştı. Neyse ki John ile Faith posta duvarının önünde durmuş atışıyordu. Nevelyn dikkatlerinin dağınıklığını fırsat bilerek aşağı kaçtı. Terzi odasına giden köşeyi döndüğünde az daha ödü kopuyordu. Kalbi iki kat hızlı attı. Kersey şaşırmış görünüyordu.

“Tanrılar, hayalet görmüş gibisin, kız.”

Nevelyn kendine gelmeye çalışsa da kekeleydi. “Ben... Ben özür dilerim. Geç kalmak ve seni kızdırmak istemedim.”

Kersey kaşlarını çatı. “Sadece birkaç dakika geç kaldın, kız. Sırf tiyatroda çalışıyorsun diye abartılı davranmak zorunda değilsin. Git. İğnelerini al.”

Nevelyn itaat etti. Bunun nasıl mümkün olduğunu anlamıyordu. Kadının yatak odasına dönüşünü izlemişti. Çıktığına dair herhangi bir işaret görmemişti. Dairesinin ön kapısından giren veya çıkan olmamıştı. Öyleyse buraya nasıl Nevelyn'den önce gelmişti?

Çalışırken kara kara düşündü. Yatak odasında ikinci bir kapı mı vardı? Belki evin içine çıkan bir bodrum merdiveni bulunuyordu? Nevelyn, böyle olsa küçük kızın da orayı kullanacağını düşündü. Belki de o zaman mahremiyetine saygı göstermemiş olurdu? Öğrenmeye kararlı bir şekilde yeniden sabahın erken saatlerinde hazırlandı.

Kersey aynı saatte kalktı, aynı çayı hazırladı ve odasına döndü. Bir kez daha tekrar ortaya çıkmadı. Nevelyn, hem kadının

sokak kapısını hem de evin kendi kapısını görebilmek için eğildi. Kadının çıkmayacağından emin olana kadar izleyip bekledi, ardından hızla işe yöneldi.

Kersey çoktan gelmişti.

Nevelyn yeraltındaki labirentte dolaşırken cevap tam göğsünden, sersemletme büyüğü misali vurdu. Elbette. Tek bir muhtemel açıklama vardı. İpuçları bunca zamandır önündeydi. Kersey'nin işe gerçekten geldiğini hiç görmemişti, değil mi?

“Buraya gelmek için mummyolu kullanıyorsun,” diye fısıldadı kendi kendine.

Nevelyn gülümsedi. Bunu kullanabilirdi.

Sonraki birkaç gün boyunca casusluğu kenara bırakarak evindeki elbiseyle ilgilendi. Sabır ve hassasiyet gerektiren bir süreçti. Dokuyor, sonra büyü yapıyor ve sonra yeniden dokuyup yine büyü yapıyordu. Projenin bütünlüğünü sağladığını umarak ilham kaynağına, çok güzel bir elbisenin çok eski bir resmine bakıp durdu. Kemikleri toz gibi olana ve gözleri bir daha açılmayacak kadar ağırlaşana kadar çalıştı.

Aylardır uyumadığı kadar iyi uyudu. Gerginliğinin tamamı gitmişti. Tessa'nın elbisesini nihayet bitirdiğinde sokağa bakan penceresini açtı. Oraya bir parça kırmızı kurdele koyup pencereyi kapadı, böylece kumaş geçenlerin görebileceği bir şekilde sallanacaktı.

Bu, önceden belirledikleri işaretti.

Ren Monroe'yla bir kere daha buluşmanın zamanı gelmişti.

ÜÇÜNCÜ KISIM

İnfaz

26

REN MONROE

Aralıksız bir fısıltı onu uyanan dünyaya geri getirdi. Ren inleyerek hafifçe döndü, ayağa doğru düzgün kalkamayacak kadar zayıftı. Kendini bağlanmamış bulunca şaşırdı. Geçen yıl o ıssız çiftlikte uğradığı işkenceye dair hayalet anılar yüzeye çıkacak gibi olsa da neyse ki bu kadardı. Yine de bağlanmamış olması özgür olduğu anlamına gelmezdi. Odada ondan başkaları da vardı. Saydığına göre en az altı canlı taş yaratığı ve odanın ortasında oturan sahipleri.

Zell Carrowynd'le hiç bizzat tanışmamıştı. Aslında Theo, sürgün edildiği partide ailesinden bahsedene kadar kadının adını bile duymamıştı. Sonrasında yöneticilik makamına Theo yerine o getirilmişti. Tüm bunlar Landwin Brood oğluna insan içinde nispet yaptığı için olmuştu.

Zell'in ailesi, Graylantian'lara bağlı küçük bir haneydi. Ren'in araştırmalarıysa bundan biraz daha ötesini açığa çıkarmıştı. Romantik ilişkisi yoktu. Yakın arkadaşı yoktu. Gerçi kadının epey

ihtiyatlı olduğunu biliyordu. Ne de olsa Ren bu görüşmeyi haftalar önce bekliyordu.

“Ahh,” dedi Carrowynd, sandalyesinde öne eğilerek. “Yaşıyor.”

Zell, Ren’in tanıştığı en uzun boylu kadınlardan biriydi. Otururken bile kendisiyle karşılaştırıldığında dev gibi kalıyordu. Bu etki, ayak bileklerinde koşturan, botlarının ipleriyle oynayan üç taştan fare sayesinde iyice vurgulanıyordu. Gargoyl da oradaydı, başlarının üst kısmında kalan açık pencereye tünemişti. Buradaki son iki canlı taş heykeliyse dişi kaplanlardı. Ren’in daha genç hâli olsa onları gördüğüne heyecanlanırdı. Şimdiyse fazla tehditkâr geliyorlardı. İki gardiyan hayatı boyunca rıhtımda devriye gezmişti. Gemilere yük taşınıp boşaltılırken izlemişti. Ren, Aşağı Bölge çocuklarının taştan kuyruklarını çekmeye cesaret edip etmeyeceklerine dair iddiaya girdiklerini hatırladı. Deneyecek kadar aptal biriyle hiç tanışmamıştı. Ren’in onu uyandıran fısıltının odadaki bir şeyden ya da birinden gelmediğini anlaması biraz zamanını aldı.

Bağından geliyordu. Theo, Ren’in yokluğunu hissetmişti. Farkındalığının aniden kaybolması onu hayli korkutmuş olmalıydı. Ren elinden geldiğinde onu rahatlatacak duygular göndermeye çalıştı. Yaşıyordu. İyiydi. En azından şimdilik.

“Sen Zell Carrowynd’sin.”

“Sen de Ren Monroe’sun.”

Ren başını salladığı anda pişman oldu. Yüzünü ekşiterek elinin arkasıyla dokundu. Zonklayan ağrının kaynağı orasıydı ama kan çoktan kurumuştur sanki.

“Ne zamandır baygınlığım?”

“Birkaç saattir.”

“Gerçekten başıma mı vurdun?”

Zell omuzlarını silkti. “Sadece sana soracağım sorulara doğru cevap verirsen kötü hissederim.”

Ren başını yeniden sallayacakken kendini durdurdu. “Sor.”

“Benimle... iletişime geçildi. Büyük hanelerden birinin bir vârisi tarafından.”

İletişime geçildi. Ren bu kelimeyi son derece dikkatle seçtiğini anlamıştı. Kathor’un yöneticisi *tutulamaz* veya *talep* kabul etmezdi. Şehrin resmî yetikilisinden belli bir hanenin çıkarlarına hizmet etmesini istemek yasa dışıydı ancak Ren bunun sürekli gerçekleşen bir şey olduğunu biliyordu. Aynı zamanda Zell’le kimin iletişime geçtiğini de biliyordu. Thugar Brood’dan başkası değildi.

Ren doğru tahmini yaptığı için büyük bir tatmin duydu. Landwin Brood hiçbir şeyi boşa harcamıyordu. En büyük hanelerden birini aptalın teki olduğu için yönetmiyordu. Theo’yu yönetici olarak atamak ailelerinin gücüne yepyeni bir etki alanı katardı. Ren, Landwin’in bunu tamamen feda etmeyeceğini biliyordu. Graylantian’larla bir anlaşma yaptığını anlamıştı. Theo’nun önünü keserek onların adaylarından birinin yerini almasını sağlamıştı ancak Brood’ların o kişiye erişebilmesini şart koşmuştu. Ailelerinin merhametsiz iş zihniyetine tam olarak uyuyordu. Ailenin daha büyük kazancı için bir çocuğunun mutluluğunu feda etmişti. Ren sinsiliklerini öngörebilmesinden eğlenmeye başlıyordu.

“Peki Thugar Brood senden ne istedi?”

Zell’in yüzü hiçbir şey ele vermedi. Küçük fareleri bir bacağından yukarı çıkararak Zell’in deri ceketinin kemerlerinden birinde yarışa koyuldular.

“Kuşunu yok etmemi istedi.”

Tabii ki.

Ren yapbozun başka bir parçasının güzelce yerine oturmasını izlemekten tarifsiz bir haz duydu. Zell'i etraflıca araştırmıştı. Hakkında çok az kayıt vardı. Neredeyse hiç gazete haberi yoktu. Balmerick'teki kayıtlar da hiçe yakındı. Öyleyse asıl vurgulanması gereken nokta kadının dünyadan kopukluğuydu. Ren, Landwin Brood'un hayal dahi edemeyeceği şeyi çözmüştü: Zell, taşları insanlardan daha çok seviyordu. Heykellerle eğitim görerek büyümüştü, tıpkı Theo ile Vega gibi ancak onun yegâne arkadaşları şimdi açık saçına girip çıkarak oyun oynayan üç fareydi. Landwin Brood gibi adamlar, canlı taş yaratıklarını araç olarak görürdü. Önceki yöneticilerin birçoğu da böyle görmüştü. Fakat Zell Carrowynd başkaydı. Bu taşlar onun arkadaşıydı.

“Sen de etmedin.”

Carrowynd iç çekti. “Elbette etmedim. Bir canlı taş yaratığına ancak şehri savunurken ya da vahşileşirse zarar gelmeli. Daha önce onları yok ettiğimiz oldu ama hep son çareydi. Bu da beni ilk soruma geri getiriyor. Neden kuşunu öldürmek istesinler? Çoğu hane canlı taş yaratıklarını kıymetli bir varlık olarak görür. Tıpkı güçlendiriciler gibi. Diğerlerine karşı üstünlük sağlarlar. Öyleyse neden benden böyle bir istekte bulunsunlar?”

“Cevabı basit: Landwin Brood, oğlu Theo'yla ilişkimi onaylamıyor. Theo'ya bağımlıyı bozmasını söyledi, o da reddetti. Sonra bana bağı koparmak için başka bir hanede mevki teklif etti ve ben de reddettim.” Ren, Zell'in hassasiyetlerine göre alçakça olduğunu bildiği için bu detayları veriyordu. “Vega'yı öldürmek de başka bir yoldu. Ne de olsa o bağıımızın aracısıydı.”

Carrowynd'in yüzünden anladığı belli oldu. Şok edici bir gerçek olsa da Ren için aynı şeyi ifade etmiyordu. Bu ânın saat gibi işleyerek gelişini görmüştü. Landwin Brood fark edilecek kadar kurnaz biriydi. Casusları, Ren'in Vega'yı kullandığını görmüşler-

di. Bu sayede Brood, taşıyıcıyı paylaşma nedenlerinin sembolik bağlanma büyüğü sırasında kullanılması olduğunu fark etmiş olmalıydı. Bir canlı taş tam olarak yok edilemezdi. Belki sürgün edilebilirdi. Yaralanabilirdi. Fakat canlı taş yaratıklarını ancak başka canlı taş yaratıkları öldürebilirdi. Landwin Brood tüm bunlara dayanarak kaçınılmaz sonuca ulaşmıştı: Carrowynd'e, Brood'lar adına kuşu öldürmesi için heykellerini kullanmasını emredebilirdi.

“Umarım en azından iyi bir yalan söylemişlerdir,” dedi Ren.

Carrowynd başıyla onayladı. “Vega’yı oğlundan kara büyü yoluyla çaldığını söylediler.”

“Kara büyü,” diye tekrarladı Ren gülümseyerek. “Sanırım sevgi bazen böyle hissettiriyor.”

Bunu duyan Carrowynd ayağa kalktı. İnanılmaz sinirli görünüyordu.

“Eh, bu benim için muazzam bir zaman kaybıydı. Vega aracılığıyla bağlandıysanız kuş da seni seçmiş demektir. O canlı bir yaratık. İsteğini reddetmeye hakkı vardı. Yani Vega, Theo’ya ve sana güveniyor. Sırf Brood Hanesi’nin kaprisleri yüzünden canlı bir yaratığı yok etmeyi reddediyorum. Gitmekte özgürsün.”

Bu sırada gargoyl sessizce ve hareket etmeden izliyordu. Şimdi çatı kirişlerine inmişti. Ren yaratığın kanatlarını açışını izledi. Vega yuvarlanarak çıktı. Şahin kendini doğrultup Ren’in omzuna uçarken ıstıraplı çığlığını duydu. Oradayken yarattığı acıyı unutmuş muydu yoksa kuş korkudan daha sıkı mı tutuyordu bilmiyordu.

“Artık güvendesin,” diye fısıldadı Ren. “Tekrar hoş geldin.”

Gargoyl kapıya ilerledi. Ren konuştuğunda o kapı koluna uzanıyordu.

“Bekle. Konuşacak başka şeyler de var.”

Carrowynd şüpheyle arkasını döndü. Anlaşmanın en hassas kısmı bu olacaktı. Ren'in Brood'lar gibi görünmeden ondan bir şey istemesi gerekiyordu. Bir kez daha kadının hassasiyetine oynamayı planladı.

"Neymiş?"

"Bir takas yapmak istiyorum."

"Ya? Peki bana Brood'ların teklif etmediği ne verebilirsin?"

"Bir canlı taş heykeli."

Bunun üzerine Carrowynd ters ters baktı. "Ama Vega'yı veremezsin. En azından bağıını feda etmek istemiyorsan?"

"Hayır, öyle yapmayacağım."

Ren kısa bir süreliğine sessiz kaldı. Bu sözleri söylerken kullandığı güce kendisi de şaşırmıştı. Ne olursa olsun Theo'yu bırakmak istemiyordu.

"Vega'yı teklif etmiyorum."

Carrowynd şimdi daha da meraklı görünüyordu. Sandalyesine geri oturup gargoyla işaret verdi. Heykel bir tür koruma pozisyonu alarak dış dünyaya açılan kapıyı kapadı.

"Devam et."

"Senden bilgi almam lazım. Karşılığında, Brood'ların misafirlerini eğlendirmek için kullandığı bir heykeli vereceğim." Theo'nun partisinde, sonra bir de Brood'ların malikânesini ziyarette gittiğinde görmüştü. "İstismara bizzat şahit oldum. Doğru dilekçeyi verirsen canlı taşın hafızasını inceletebilirsin. Yönetmeliğe göre..."

"Yasayı biliyorum. O dilekçeler asla işe yaramıyor. Büyük hanelerin çok fazla nüfuzu var."

"Çünkü aile içinden hiç kimse bu suistimali kabul etmek istemiyor."

Carrowynd bunu düşündü. “Resmî olarak kayda mı geçireceksin?”

“Karşılığında istediğimi verersen seve seve.”

Üç fare sabırsızlıkla kıkırdamaya başladı. Ren aynı sabırsızlığın Carrowynd’in ifadesine yerleştiğini de gördü. Karşısındaki, insanların yanında sık sık bulunmayı sevmeyen bir kızdı. Ren’in sadede gelmesi gerekiyordu. Neyse ki bu soruyu nasıl şekillendireceğini uzun süredir düşünüyordu. Canlı taş yaratıkları bilmece severlerdi, Ren de onlara güzel bir tane hazırlamıştı.

“Yaratıklarına şunu sor. Landwin Brood nereye *gitmez*? Hangi taşları inşa etti ama hiç ziyaret etmedi?”

Kadın sandalyesinde geriye yaslandı. Ren ağzının hareket ettiğini görmese de çok kısık bir fısıltı duyuyordu. Cevap veren ses havayı doldurdu. Taşın üzerinde hareket eden ayak sesini andırıyordu. Ren hayranlıkla izledi. Canlı taş yaratıkları hakkında bir sürü bilgi vardı. Şehrin savunmasına bağlı olmalarının yanı sıra, Ren birbiriyle iletişim kurabildiklerini biliyordu. Aynı zamanda şehirdeki her taşla derin bir bağları olduğu söyleniyordu. Sadece yürüyen ve konuşan efsunla taşlarla değil. Her binayı, her köprüyü, her kuleyi biliyorlardı. Annesi eskiden, “Bu duvarlar konuşabilse,” derdi ve Ren onların sahiden de konuşabildiklerinden şüpheleniyordu.

Bir süre sonra yabancı fısıltılar sustu.

Carrowynd gözlerini kısıtı. “47 Farthing Yolu.”

Brood’ların kayıtlı adreslerinden değildi. Çok ilginçti.

“Bu adresi başka hiç kimseye vermeyeceğine güvenebilir miyim?”

“O heykelin detaylarını verersen sırrını saklayabilirim.”

Ren gülümsemeden duramadı. Sır onun değildi. Landwin Brood’undu.

“Anlaştık.”

27

DAHVID TIN'VORI

Dahvid, arenanın altındaki karanlıkta yalnız başına oturdu. Zırhı vücuduna tam oturuyordu. Kritik bir anda kaymasın diye kayışları iyice sıkılmıştı ancak hareketini kısıtlayacak kadar sıkı da değildi. Dahvid, dövmlerine erişmesini sağlayan özel tasarım yırtmaçların hepsini çoktan incelemişti.

Geriye bir tek öldürmek kalmıştı.

Odanın tamamı titredi. Üstten gelen gürültü karanlık boşluğa sızıyor, tanrıların gümbür gümbür ayak seslerine dönüşene kadar yankılanıyordu. Ellerini birbirine sürterek nefesini sabit tutmaya çalıştı. Daha her şey başlamadan kendini yiyip bitirmenin faydası olmazdı. Çoğu olası şampiyon zekice kılıç dövüşüyle değil, uzuvları yorulduğu için yenilirdi. Dövüşler devam ettikçe ayak hakimiyetlerini kaybederlerdi. Hareketleri zayıflardı. En iyi durumundayken bile arenada ölmek yeterince kolaydı. Dahvid tek bir ses koridorda yankılanarak adını çağırana kadar hiç kıpırdamadan, bir şey harcamadan oturdu.

Ayağa kalktı. Boynunu hızla kütletti, sonra da yürümeye koyuldu. Büyük kapılar adeta karşı çıkarak açıldı. İki muhafız kenara çekildi. Dahvid ışığın, gürültünün ve kaosun içine çıktı, her adımında ayaklarının altındaki kum eziliyordu. Önce Darling'i bir kral gibi otururken gördü. Hizmetlilerinin hepsi yanındaydı, ayrıca her yöne dağılmış yüzler vardı. Dahvid'in hayatı boyunca görmediği daha fazla insan.

Darling'in yanındaki kadını fark edince biraz rahatladı. Agatha Marchment bir elbise giymişti. Üzerinde zırh ya da düello kıyafeti yoktu. En azından onunla karşı karşıya gelmeyecekti. Fakat diğer gladyatörlerin çoğu hazır görünüyordu. Dahvid, Darling'in büyük cephane seçeneklerini gösterdiğini anlamıştı. Uzun bir süre kiminle dövüşeceğini merak etmişlerdi. Öğrenme zamanı nihayet gelmişti.

Dikkatini arenanın düzenine verdi.

Her eldiven, biraz farklı bir yolun üzerinde gözler önüne serilmişti. Üreticiler muhtemelen bu arenayı büyüyle şekillendirmek için gece gündüz uğraşmışlardı. Darling'in gladyatörlerinin erkenden gelerek her unsuru incelemelerine izin verilirken Dahvid, yalnızca ilk dövüşü başlamadan dakikalar önce görebiliyordu. Onlara ufak bir avantaj sağlanmıştı. Normal kumun ortasında bir çember duruyordu. Diğer arenadakilerle aynıydı. Bunun yanı sıra ek özellikler de vardı. Bir dizi yüksek duvarlı dar dönüşe çıkan bir yokuş. Bir tür labirent. Bu yollar, tehlikeli olacak kadar keskin kazıklarla süslenmiş bir bölüme açılıyordu. En az yirmi tane kazık, yarısı gömülü ejderha dişleri gibi zeminden çıkıyordu.

Son olarak en solundaki zeminin yapboz gibi inşa edildiğini gördü. Dövüş onu oraya sürüklerse, muhtemelen yer değiştirecek taş parçaları içe içe geçmişti. Engelleri ve aralıkları ezber-

leyen Dahvid arenanın tam kalbine yürüdü. Söylemesi istenen sözcükleri bağırdı.

“Hayatımı önünüze seriyorum. Gelin, yapabiliyorsanız alın elimden.”

Kalabalık bağırdı, zemin sarsıldı ve Dahvid havada ölümün duman kadar yoğunlaştığını hissetti. Darling bir elini kaldırdı. Hiç kimse fırtınayı bu kadar hızlı dindiremezdi. Bütün sesler kesildi.

“Beş raunt. Hayatta kaldığın her biri için dinlenecek ve sonraki başlayana kadar kendine gelmen için beş dakikan olacak. Başka mola almaya iznin yok. Yardımcı almaya hakkın yok. Bu kuralları bozarsan kaybetmiş sayılırsın. Anlaşıldı mı?”

Dahvid omuzlarını dikleştirdi. “Anlaşıldı.”

“Eldiven talebin kabul edildi. İlkini çağır!”

Arena ritmik davul sesleriyle doldu. Seyirciler ellerini sandalyelere, taşlara ya da kendi vücutlarına vuruyorlardı. Sinirli bir gürültünün dev dalgası gibiydi. Dahvid o enerjiden beslenerek öfkesinin kendi vücuduna dolmasına izin verdi. Duruşunu aldı.

İlk rakip gelmeden önce Dahvid, Cath'i kalabalığın içinde buldu. Darling ona aynı sıradan bir koltuk vermişti. Gözleri buluştu. Dahvid, ölüm kapısını çalmaya hazırlanırken nihayet Cath'i sevdiğinden emin oldu. Gerçek aşk buydu ve bunun gerçekliğinden emin olmak için babasına, annesine ya da Ware'e ihtiyacı yoktu. Sadece daha önce bir şey söylemiş olmayı diledi. Şimdiyse ancak gözleriyle söyleyebiliyordu. Cath düşüncelerini duyuyormuş gibi bir kere başını salladı ve bu kadarı yeterli oldu.

Kapılar açıldı.

Dahvid her şeyin kayıp gitmesine izin verdi. Kalabalıktaki yüzler önemli değildi. Geçmiş yoktu. Gelecek yoktu. Yalnızca şimdi vardı. Çelik gibi kalın zırh giymiş bir adam girişten hızla

çıkarken tozlar etrafa saçıldı. Gözlerinin ve ağzının olduğu yerlere yarık açılmıştı ancak onun dışında tamamen parlak metalle kaplıydı. Taktik barizdi. Koruyucu zırhıyla Dahvid'i uzatılmış bir savaşa çekmeye niyetliydi. Darling bu adamı yavaş yavaş öldürme amacıyla seçmişti.

“Ben Harbinger!” diye bağırdı adam küstahça. “Harbinger'den kork!”

Kalabalık bağırarak karşılık verdi. Dahvid ona acıdı. Kim olduğunu bilsinler diye adını söylüyordu. Tüm bunlar saniyeler sonra ölmek içindi. Adam iç çemberin karşı ucunda durdu. İkisi de Darling'in işaretini beklerken gerildi. O uzun sessizlikte Dahvid bileğindeki dövmeyle uzandı.

Kılıcına. Büyük ihtimalle en çok yönlü büyüsü oydu çünkü hiç kimsenin çok yönlü olmasını beklemediği bir büyüydü. Kılıç kılıçtı. Ama aslında durum farklıydı. Dahvid kılıcı çağırırken hafif bir değişiklik yaptı. Tırnağını bileğinin derisine batırdı. Kan çıkacak kadar. Parmaklarını kaldırdığında büyü'nün sihri serbest kaldı. Dahvid normal büyü'nün içine küçücük bir manipülasyon yerleştğini hissetti. Işık etrafındaki havayı doldurdu. Bakamayacak kadar parlaktı, ardından elleri kılıcın sapını buldu. Kalabalık doruk noktasına ulaşmıştı. Ravinia'nın kralı ayağa kalkıp işaretini verdi.

Dövüş başladı.

Dahvid ileri doğru atıldı. Hiç tereddüt etmedi. Harbinger savunma duruşunu aldı. Teknik olarak şövalye kadar sağlam değildi. Dahvid, onun ayak hareketlerinden anlayabiliyordu. Sadece büyük metal takımın içine sıkışmış bir adamdı. Küçük bir kalkanı ve acınası bir kısa kılıcı vardı. Dahvid adımlarını hızlandırdı. Çarpışma kaçınılmazdı. Üst bedeni sağa döndü. Omzunu tamamen döndürünce sol böğrü açıkta kaldı ancak rakibine de-

vasa, iki elli bir darbe indirdi. Ağacı indirebilecek kuvvette bir saldırıydı. Harbinger kalkanını kaldırdı, topuklarını yere bastırarak metalin metale vurmasıyla çıkan ilk çınlamaya hazırlandı.

Fakat kılıçta büyü vardı.

Dahvid'in kılıcı metal kalkanı dosdoğru geçti. Adamın göğsündeki başparmak kalınlığında zırhta sekmedi. Kılıç, Dahvid'in büyüleriyle hedef aldığı yeri, yani etini hedef aldı. Tam da oraya isabet ettiğinde direnişle karşılaştı ama darbesi son derece acımasızdı. Kılıç diğer taraftan çıkarken korkunç bir yay hâlinde kan sıçrattı.

Kalabalık şaşkınlıkla bakakaldı. Metalde iz yoktu. Dahvid'in kılıcının zırhı deldiğine dair işaret yoktu. Dövüşün bittiğini gösteren tek şey, Harbinger'in dizlerinin üzerine çöküp sonra da yana doğru devrilmesiydi. Zırhının her açıklığından kan fışkırmaya başladı. Onu tekrar aşağı götürüp zırhını çıkardıklarında bedeninin ikiye bölündüğünü göreceklerdi.

Dahvid hemen büyülu kılıcı kaldırdı. Dövmenin tam olarak yeniden canlanması için dinlenme zamanını tamamlaması gerekiyordu. Kazandığını anlayan seyirciler sonunda bağırıldılar, sanki ölümün hayal ettiklerinden hızlı geldiğini fark etmişlerdi. Darling'in sırasından fısıltılar yükseldi. Dahvid, söylenenleri duyamasa da ne dediklerini biliyordu. Az önce ne olmuştu? Kılıcı metali nasıl delmişti? Dahvid kendi kendine gülümsedikten sonra enerjisini muhafaza etmek için kumların üzerine oturdu.

Bu büyü, Dahvid'in çocukken öğrendiği bir numaraydı. Tıpkı Ren Monroe'nun üzerinde kullandığı ahlak kılıcı gibi bir değişiklikti. Kılıcı belli yasalara ve mantığa bağlayabiliyordu. İsterse metali görmezden gelerek eti ve kemiği bulurdu. Dahvid bu numarayı tekrar kullanamayacağını biliyordu. Rakiplerinin geri kalanı uyarılmış ve hazır olacaktı. Fakat bir kere yeterliydi.

Hiç enerji harcamamıştı. Hiçbir dövmesini kullanmamıştı. Biri gitmişti. Geriye dört tane kamıştı.

Beklemek, umulmadık bir sinir bozukluğu yaratıyordu. Meditasyonu hiç becerememişti ancak kalabalık adını haykırırken orada gözleri kapalı, bağdaş kurmuş hâlde oturdu. Birazdan bu beş dakikanın yeterli gelmeyeceğini biliyordu. İmkânı varken tadını çıkarmak en iyisiydi.

Darling ayağa kalktığı anda kalabalık huzursuzlanmaya başlamıştı. Savaş ağası ikinci dövüşçünün işaretini vermeye hazırlanıyordu. Gerçekten beş dakika dolmuş muydu? Dahvid'in gözleri bileğindeki dövmeye indi. Tamamen yeniden canlanmamıştı. Henüz.

“İkinciye çağır!”

Dahvid ayağa kalktı. Gözleri dövmesine kayıp duruyordu. Otuz saniye sonra kılıcı tekrar çağırabilecekti. Karşıdaki girişten bir kadın çıkıyordu. Onu Nevelyn'in notlarından hatırladı. Adına Ravinialı diyorlardı. Yıllar içinde terfi edilmiş sıradan bir şampiyondu. Silah olarak çelik takviyeli parmak eklemleri ve bileklerinde demirden dikenler olan bir çift boks eldiveni kullanıyordu. Darling'in sesi kalabalığın üzerinden yankılanırken Dahvid kadının dövüş tarzını hatırlamaya çalıştı.

“Başla!”

Dahvid, aşağı baktığında son renk çizgilerinin de dövmenin köşelerini doldurduğunu gördü. On saniyeye daha ihtiyacı vardı. Ravinialı fazla zeki davrandı. Dahvid'in kılıcını çağırmadığını gördü. Gözlerini kısıtı ve bir nefes sonra Dahvid'in üzerindeydi. Dahvid karnını hedefleyen yumruktan son anda kaçtı. İkincisi az daha çenesine geliyordu. Daha önce hiç bu kadar hızlı geri çekilmemişti.

Kadın bu çekilmeyi cezalandırdı. İki debeme yumruğunun ardından beklenmedik bir biçimde bacaklarına yöneldi. Vahşi bir tekmeye neredeyse Dahvid'in sağ dizini büküyordu. Dahvid düştü, ikinci tekmeyi elleriyle engellese de bu savunma, Ravinialı'nın arkasından dolanmasına yetecek kadar oyalanmasına neden oldu. Dahvid kendini kadının kollarında buldu. Koluyla Dahvid'in sağ omzundan sol kol altına kadar sıkıyordu. Öyle sert sıkıyordu ki kolu orada sıkışıp kalarak çaresizce sallanıyordu.

Dahvid, kendini her kurtarmaya çalıştığında işleri daha da kötüleştirdiğini hissetti. Kadın bir bacağını onunkine doladı, kumlara düşmekten başka seçeneği kalmayana kadar sıktı. Baskı fazla acı vericiydi. İki kere yuvarlandılar ancak Dahvid elinden bir türlü kurtulamıyordu. Çok geç de olsa Nevelyn'in kadın hakkındaki notlarını hatırladı.

Yakın dövüşte tehlikeli. Onu uzakta tut. Üst bedeni inanılmaz güçlü. Eski güreşçi.

Nevelyn'in tehlikeli olarak gördüğü şeyi göz ardı etmek, öldürürcesine boğazına sarılmıyorken çok daha kolay olurdu. Çenesinin altındaki baskı öyle yoğundu ki Dahvid, kadının açığındaki kolunu ısırarak kadar bile serbest kalamıyordu. Bir kere daha yuvarlanmayı denedi. İşe yaramadı. Göğsü oksijensizlikten zorlanmaya başladı. Kalabalığın gürültüsü bile kaybolmuştu. Kulaklarındaki gümürtü çok yüksekti. Her şeyi denedi. Sağ dirseğini kadının kalçasına itti. Kıvrandı. Fakat Ravinialı onu, uzanabileceği tek dövme hükümsüzlük büyüğü olana kadar sabit tutmayı başardı.

Panikleme. Her sorunun cevabı vardır. Her saldırının da karşılığı.

Babasının sesi zihninde yankılandı. Bu kadar net duymayalı çok uzun zaman olmuştu. Dahvid bir nefes aldıktan sonra gülmeye başladı. Ne yapacağını biliyordu. Yeniden yuvarlandı ama bu kez yuvarlanmayı ikinci bir hareketle birlikte zamanladı. İçeri doğru kamburlaşınca sağ elini sol pazusuna doğru savurabildi. Kanatlı kuşlar oradaydı. Tamamen işe yaramaz uçma büyüğü. Büyü dokunuşuyla etkinleşti. Omuzlarından büyük kanatlar çıktı.

Ravinialı paniklemedi, Dahvid'i tutmaya devam etti. Dahvid, kadın bırakırsa havaya doğru süzölmeye başlayacağını biliyordu. Tek bir şansı olduğunu bildiğinden pozisyon için mücadele etti. Bacaklarını hızla dışarı doğru çıkarınca kadının üst bedenindeki baskısından kurtuldu. Çok kısa, karışık bir an olsa da o an için iki ayağını da kuma gömmeyi başardı. Dahvid, bu avantajla olabildiğince sert bir tekme attı.

Dövmenin büyüğü karşılık verdi.

Birlikte uçmaya başladılar. Dahvid, geriye doğru ani ve vahşi bir hareket yaptı. Ravinalı hiç beklemiyordu. İçgüdüleri kadını daha sıkı tutunmaya zorladı ancak birlikte kontrol edilemez bir süratle, arkalarındakini görmeden yükselirlerken ikisi de çaresizdi.

Sarsıcı bir çarpışma Dahvid'i serbest bıraktı. Bir şeye çarpmışlardı. Sertçe. Dahvid sırtının alt kısmındaki, omurgasının hemen yanındaki zırhın delindiğini hissetti. Onu tutan kollar hareketsiz kalırken kesik bir çığlık attı. Kalabalığın yarısı zevkle bağırdı. Diğer yarısıysa yuhalıyordu. Uzun zamandır sevilen şampiyon Ravinialı'nın karnına arenadaki kazıklardan biri girmişti.

Dahvid kendi sırtındaki yaraya uzandı. Parmaklarına kan bulaşsa da derin olmadığı belliydi. Zihniyle iterek uçma büyü-

sünün sihrini kesti. Kalabalık Ravinialı'nın işini bitirmesi için bağıırıyordu ancak Dahvid başını kaldırdığında kadının çoktan öldüğünü anlamıştı. Gölgesinde durmak için mesafeyi kapadı, sonra da fısıldayarak konuştu.

“Özür dilerim. İyi dövüştün.”

Görevliler saniyeler sonra gelmişti. Dahvid, göğsü hafifçe inip kalkarken kumdaki yerine dönüp tekrar oturdu. Bu kez saniyeleri görmezden gelmedi. Kum saatini dudaklarına dayayıp adeta her birini sabırsızlıkla içti. Zaman hiç bu kadar kıymetli gelmemişti.

“Üçüncüyü yolla!”

Darling gülümsüyordu. Kapılar açılırken Dahvid duruşunu aldı. Daha önce görmediği bir adam uzun adımlarla yürüdü. Üstsüzdü. Dahvid yabancının yüzünü tanımasa da vücudundaki sanat eserlerini gözden kaçırmak imkânsızdı. Her yeri dövmelele kaplıydı. Darling bir şekilde başka bir sembol taşıyıcı bulmuştu. Fakat asıl şok, yabancı orta çemberin köşesine, Dahvid'in nihayet detayları görebileceği kadar yakına ulaştığında ortaya çıktı. Bunlar sadece dövme değildi.

Dahvid'in gözleri Cath'in oturduğu yere kaydı. Cath hayaleti andırıyordu. Bir elini açık kalan ağzına götürmüştü. İkisi de nedenini biliyordu. Bu eserler ona aitti.

Yabancının vücudundaki her bir dövme Cath'in tarzını andırıyordu. Dahvid, Cath'in başka bir ilişkisinden bahsettiğini hatırladı. Artık önemli olmayan, Dahvid'den önceki birinden. Adamın da sembol taşıyıcı olduğunu söyleme zahmetine girmemişti ama. Belli ki yalnızca Darling'in gün yüzüne çıkarabileceği bir gerçektir. Cesaretini kırmak üzere tasarlanmıştı. Üstelik işe yarıyordu.

Dahvid kalp atışını düzene sokamıyordu. Nabızı fazla hızlıydı. Bütün sabah Ravinia'nın yokuşlu sokaklarında koşmuş gibi hissediyordu. Tekrar duruşunu alsa da her dövmeye bakıp arkalarındaki öyküyü merak etmeden duramadı. Ne kadar süre birlikte olduklarını. Cath'in bu adamı, Dahvid'i sevdiğini iddia ettiği gibi sevip sevmediğini.

Darling işaret verdi.

Dövüş başlamıştı.

28

NEVELYN TIN'VORI

Nevelyn'in görevleri tamamlanmıştı. Siyah elbise, odanın ortasında uğursuzca asılı duruyordu. Bitmiş hâli, bir kraliçenin üzerine serilmeye hazır süslü bir gölgeye benziyordu. Aynı zamanda büyülü odanın duvarlarına katman eklemeye devam etmişti. Büyüler artık öyle kalındı ki yan taraftaki sevgililerin sesini günlerdir duymamıştı. Aynı şekilde, yakındaki meydanın yaya trafiği de duyulmuyordu.

Mezar kadar sessizdi.

Son zanaat projesinin de kanıtları vardı. Her köşeye ince mum parçası dağılmıştı ancak sonuçlar karmaşaya değerdi. Dibine kadar kesilmiş onlarca mum. Doğru gümüşü astarı bulmak kolay olmamıştı ancak onu elde ettikten sonra sıradan mummyolu mumunun içinden geçen gece mavisi damarlarını çizmek basitti. Gerçeğiyle sahtesini ışıқта kaldırdığında ikisini zar zor ayırt ediyordu.

Artık tek gereken dairesinin kapısının çalınmasıydı. Üç gündür bekliyordu. Pencereden sarkan kırmızı kurdeleyi geçen

herkes görebilirdi. Fakat Ren Monroe gelmemiştii. Nevelyn'i te-dirgin etmeye başlıyordu. Ya ortakları onları terk ettiyse? Daha beteri, ya onları Brood'lara teslim etmeye karar verdiyse? Mantıklı bir hamle olurdu. Böylece kız, zenginliklerinin ve güçlerinin kucağına iyice gömülürdü. Nevelyn muhafızların apartmanı çevrelediğini ve kapıyı kırarak tavanından tuhaf bir elbise sarkan zavallı kızı bulduklarını neredeyse hayal edebiliyordu.

"Ne hüsrân dolu bir hazine olurdum," dedi hiçliğe doğru.

Kapısı tıklatıldı. Sonunda. Nevelyn odaya şöyle bir göz atarak her şeyin yerinde olduğunu kontrol edip ayağa kalktı. Kapıyı çok az aralayarak açtı ve donakalacak kadar şaşırdı. Gelen Ren Monroe değildi. Brood'lar ya da yandaşları da değildi.

"Garth?"

"Davetsiz geldiğim için özür dilerim... Biliyorum... Biliyorum sen... Oldukça inceliksiz bir hareket. Seni görme şansını bulamadım. Akşam yemeğinden beri. O akşam seni eve götürdüm..."

"Ben de beni özellikle meydanda bırakmanı istedim. On farklı apartmanla çevrili meydanda. Muhtemelen yüzlerce insanın yaşadığı bir yerde. Seni yaşadığım yere davet etmememin bir nedeni var, Garth. Ne yaptın sen? Beni takip mi ettin?"

Kapıyı, sadece arkasındaki boş duvarı gösterecek şekilde aralamıştı. Biraz daha açılrsa elbiseye bağlanan sarkık siyah kablolardan birini görürdü. İçgüdüsel olarak planlarını ondan saklıyordu ancak bunun altında bir gerçek daha gizliydi: Garth'dan hoşlanıyordu. Kendisini Nevelyn olarak tanısa diğer herkes gibi görmezden gelmeye karar vereceğinden korktuğundan onun için Nan kalmak istiyordu.

"Hayır!" dedi Garth, gerçek bir utançla kızarmıştı. "Yani, tabii ki takip etmedim. Korkunç bir şey olurdu. Ben sadece... seni

soruşturdum. Gerçekten sapıklık yapmak istemedim. Sadece... Senden hoşlanıyorum, Nan. Seni düşünmeden duramıyorum. Sanırım seninle daha çok vakit geçirmek istiyorum. Bunun doğru yol olmadığını biliyorum— ”

Nevelyn başka bir eylem planı düşünemedi. Cesaretle kapının aralığından sıyrıldı ve onu öpmek için uzandı. Beceriksiz ve tuhaftı, dudağından çok sakalını öpmüş gibi hissetti. Garth onu düzeltti. Aşağı eğildi. Sıcak eli Nevelyn'in yanağını buldu. İleri doğru bastırışında zoraki değil de davetkâr bir şeyler vardı. Nevelyn, Garth'ın ellerini onun saçlarına dolamasını sorun etmedi. Ter, yanmış kakao ve yağmur kokusunu sorun etmedi. Geri çekilirlerken daha birkaç hafta önce tanışmış olmalarına rağmen onu yıllardır öpmeyi beklediğini fark etti.

“Ee, kızgın değil misin?” diye fısıldadı Garth.

“Tabii ki kızgıyım. Beni takip ettin!”

“Doğru. Evet. Özür dilerim. Ama...”

“Ama seni öptüm. Galiba bir daha öpeceğim.”

Garth gülümseyince Nevelyn sözünü yerine getirerek yanağını öpmek için parmak uçlarında yükseldi. Kendini, dairesinin duvarlarından tuhaf bir elbise sarkmıyor olmasını dilerken buldu. Fakat bu dilek, intikamından tamamen kurtulmayı dilemekle aynıydı. Hiçbir zaman Tin'Vori ailesinden olmamış ya da Ware adlı ağabeyi düşmanları tarafından toprağa gömülmemiş gibi davranmak demekti. Her şeylerini kaybetmemişler ve o sadece Nan adında çevik parmaklı bir köylü kızymış gibi davranmak demekti. Garth sıcak, nazik ve iyi öpüşen biri olsa bile Nevelyn bunu yapmaya cesaret edemezdi.

“İçeri gelemezsin. Yoksa... inceliksiz olur.” Onun kullandığı kelimeyi söyleyince Garth gülümsedi. “Ama senden hoşlanıyorum ve seni tekrar görmek istiyorum. Şimdilik eve git.”

Garth kovulmayı sorun etmedi. Nevelyn ona istediği onayı vermişti. Onun, kendisine hiç kimsenin olmadığı kadar abayı yaktığını görmek Nevelyn'in kalbini coşturdu. Garth, Nevelyn'nin alnına yumuşacık bir öpücük kondurmak üzere eğildi, sonra da ara sokağa çıkan basamakları inmeye başladı.

"Opera binasında görüşürüz," diye seslendi Nevelyn arkasından.

Nevelyn daha önce bu kadar keyifli bir adam görmemişti. Onun pazara doğru yürümesini izledi. Peşinden koşmamak için direnmesi gerekti. Geriye dönmeden önce başka bir figürün, meydanın tam tersi yönünden kararlılıkla yürüdüğünü gördü. Ren Monroe'yu tanımamak imkânsızdı. Kız başını aşağıda tutarak ihtiyatlı davranmaya çalışıyordu. Nevelyn onu en yakındaki pazar arabasını inceliyormuş gibi davranırken izledi. Birkaç saniye ürünlere baktıktan sonra Ren ara sokağa girdi.

"Ne işin var burada?"

Nevelyn kaşlarını çattı. "Her saat içeride kilitli mi kalmalıydım?"

Ren gözlerini devirdikten sonra Nevelyn'i kovalayan bir hareket yaptı. Nevelyn itaat ederek kapıyı açtı ve birlikte içeri girdiler. Misafiri elbiseyi gördüğünde tatmin dolu bir *ah* sesi çıkardı. Nevelyn zaten işiyle gurur duyuyordu ancak iltifattan zarar gelmezdi.

"Sence kabul edecek mi?" diye sordu Ren.

"Evet. Ayarlamayı güzelce yaptım."

"Güzel. Vakit neredeyse geçti. Dahvid'in eldiven turnuvası bu akşam."

Nevelyn anında o yöne baktı. "Ne?! Sen nereden biliyorsun?"

"Ravinia'daki bağlantımdan," diye cevapladı Ren. "Bu akşam ayarlanmış. Sabah olduğunda sonuçları konuşuruz."

Nevelyn kendini durduramadı. Odadaki tek sandalyeye çöktü. Yüzünü elleriyle kapadı. Birlikte bu âna hazırlanmak için çok zaman harcamışlardı. Dahvid olabildiğince hazırlıklıydı ve Nevelyn onun becerilerine sahiden güveniyordu. Fakat yine de o yürekten gelen korkunun üzerine çöktüğünü hissetti. Ya Dahvid'i de kaybederse? Ware'i ve diğerlerini kaybettiği gibi? İşe yararsa, planlarının diğer parçaları kısa sürede yerlerine oturacaktı. İşe yaramazsa bir aile üyesi daha eksilecekti, doğru düzün hatırlamadığı bir şehirde, elinden her şeyi alan insanlardan intikam alabileceği uygulanabilir bir planı olmadan yalnız kalacaktı.

“Kazanacak,” dedi Ren Monroe, Nevelyn'in zihnine yeniden umut aşılayarak. “Buna inanmak zorundayız. Kazanırsa hazır olacak mısın?”

“Git kapının dışında bekle.”

Ren kaşlarını çattı. “Ne?”

“Git işte.”

Ren boyun eğerek dışarı çıktı ve arkasından kapıyı kapadı. Nevelyn bir süre bekledikten sonra göğsündeki tüm korkuyu, öfkeyi ve dehşeti boşalttı. Ölülerini uyandıracak bir çığlık attı. Bütün odayı sarsan uzun ve korkunç bir sestti. İş bittiğinde uzanıp kapıyı açtı.

“Duydun mu?”

Ren yine kaşlarını çattı. “Neyi?”

“Güzel. Oda hazır. Bir tek zamanlamayı ayarlaması kaldı.”

“Emin misin? Tiyatroda ihtiyacın olan başka bir şey yok mu?”

Nevelyn memnuniyetle gülümsedi. “Yok. Her şey kontrol altında.”

“Peki. Seni tekrar ziyarete gelmeyeceğim. Onun yerine Vega'yı yollayacağım. Dahvid kazanırsa onu köşedeki binaya

yollayacağım. Meydanın karşısına. Planın sana kalan parçasına başlamanın işareti olacak.”

Ortakları ve sırdaşları tereddüt etti.

“Acaba... Az önce burada bir adam mı vardı? Senin dairen-den ayrılan?”

“Sarhoşun teki,” diye onayladı Nevelyn, yüzü hiçbir şeyi ele vermiyordu. “Yalpalayarak sokağa girmiş, pencerenin dışına işiyordu. Beni epey cazip bir yere yerleştirdin.”

“Bedava olmak ve cazibe genelde iyi anlaşmaz,” diye cevapladı Ren. “Burada fazla kalmayacaksın.”

“Hayır,” diye cevapladı Nevelyn. “Ne olursa olsun, kaderimde böyle bir viranede güç bela geçinmek yok. Bundan çok daha fazlasını hak ediyoruz.”

Ren sessizce odada ilerledi. Siyah elbisenin gölgesinde durdu. Nevelyn kızın çapraşık dantellere parmaklarıyla dokunuşunu izledi.

“Annem eskiden, hiçbir karanlık uzun sürmez derdi.”

Nevelyn başını salladı. “Eskiden ben de kız kardeşime aynı şeyi söylerdim.”

“Ama en güzel şeyler karanlıktan çıkar. Değil mi?”

“Güzel,” diye katıldı Nevelyn. “ve tehlikeli şeyler.”

Söylenecek başka bir şey yoktu. Sessizce baş selamı veren Ren Monroe oradan ayrıldı. Nevelyn kapı kapanır kapanmaz tekrar sandalyeye çöktü. Yalnızca ve yalnızca Dahvid'i düşünüyordu. Kiminle dövüşüyordu? Nevelyn'in araştırmalarının yardımı olmuş muydu? Uyku onu sabahın erken saatlerinde ele geçirene kadar durmadan endişelendi. Rüyalari şekilsiz, renksizdi ve pek de rüya sayılmazdı.

29

DAHVID TIN'VORI

Dahvid sessizce kılıç dövmesine uzandı. Yine çağrışı değiştirdi. Dövmenin üzerine bir yerine iki parmağını değdirdi. Kılıcı havada belirdi. Rakibi onu izledi, hâlâ aralarındaki özel bağlantılarına sırtıyordu. Dahvid, Cath'e bakmamak için bütün odağını kullandı. Bu adamın onunla paylaştığı dünyayı, sırlarını ve düşlerini düşünmek istemedi. Darling işareti verdi.

Böylece üçüncü dövüş başladı.

Rakibi hiç vakit kaybetmedi. Bir başparmağıyla göğsünün ortasındaki dövmeyi okşadı. Kükrerken çizilmiş büyük bir ayıydı. Cath'in eseri olduğunu yalnızca renkleri ele veriyordu. Cath, Dahvid'in üzerinde sadece bir tane hayvan denemişti ve belki nedeni buydu. Hava büyüyle dalgalandı, aç ve obur bir şeydi ancak hiçbir şey ortaya çıkmadı. Ardından rakibi ikinci dövmesine uzandı. Üçüncüye ve dördüncüye.

Göğsündeki dövme değişirken adam sırtıttı. Rakibinin göğsündeki ayı arka ayaklarının üzerinde dururken Dahvid sadece

seyirciyle birlikte bakakaldı. Diğer dövmeler de adamın teninde yer değiştiriyordu. Ayı hepsini yemeye başladı. Teker teker. Etkinleştirilen her dövmeyi çenesinin arasında yutuyordu. Dahvid daha önce hiç böyle bir şey görmemişti...

Sembol taşıyıcısı olan Tusk savaşçıları vardı, demişti bir kere sinde Ava. Burnunu kitaba gömmüş hâlde daracık odalarının bir köşesine yerleşmişti. Bütün hafta hastaydı. Bu yüzden kırılğan görünüyordu, büyük gözleri çöken elmacık kemiklerinin üzerinde iyice büyük görünüyordu. Bu kitapta dövmelerini birbirine bağladıkları yazıyor. Tek bir dövmeye biriken gücü besliyorlarmış. O döme de onları tanımlıyormuş. Savaş tarzlarını, mizaçlarını.

Dahvid ona başını sallamıştı. Biliyorum. *Adları...*

“Berserker.”

Dahvid ileri atıldı. Sanki ağır çekimde hareket ediyordu. Rakibinin silahı bir şangırtıyla yere düştü. Her kasını devasa sarsıntılar ele geçirdi. Adam başını kaldırdığında çenesi kasılmış, boynundaki damarlar çıkmıştı. Bu dövmelerinin hepsinin gücü onu içten dışa dolduruyordu. Dahvid saldırmak için saniyeleri olduğunu biliyordu. Aşağı doğru yaptığı sert bir hamleyle kılıcını savurdu.

Kılıç sembol taşıyıcısının boynunun tam ortasına isabet etti. Başını omuzlarından koparabilirdi ancak onun yerine silah öyle bir güçle geri tepti ki Dahvid az daha kendini kesiyordu. Çok geç kalmıştı. Karanlık kahkaha havayı doldurdu.

Adamın çılgına dönmüş öfkesi başlamıştı. İçinde öyle bir kızgınlık yandı ki tenini tamamen sarmıştı. Kılıçlardan, herhangi bir hasardan etkilenmez olmuştu. Ware, Ava kitapta okumadan çok uzun zaman önce bundan bahsetmişti. Darling de ilk tanışmaları sırasında bu konuyu sormuştu. Dahvid’e böyle bir

becerisi olup olmadığını sormuştu ancak Dahvid hiç öğrenmek istememişti. Kendini kaybetme fikri hoşuna gitmiyordu.

Söylentilere göre Tusk savaşçıları öyle bir öfkeye kapılıyorlardı ki dostlarını düşmanlardan ayırt edemiyorlardı. Savaş tarzları, öfke yerinde kaldığı sürece akla hayale sığmaz bir güç sunuyordu ama arkası hep acizlikti. İnsanı öyle elden ayaktan düşüren bir zayıflık oluyordu ki berserkerler, öfkeleri geçtiğinde onları savaş alanından uzaklaştıracak başka savaşçılarla birlikte hareket etmeleri gerekiyordu.

Dahvid yıllar önce Ava'ya ne cevap verdiğini hatırlıyordu.

Kitap ne diyor? Öldürülmeleri hakkında?

Ava ona gülümseyip kollarını abartıyla sallamıştı.

Kaç kurtul diyor.

Diğer sembol taşıyıcı dikleşti. Gözleri korkunç bir kırmızı renk almıştı. Göğsündeki ayıya dönüşmüştü. Serbest kalmayı bekleyen binlerce öfkeden ibaretti. Dahvid adamın daha da uzadığını gördü. Kaslarının hepsi iki katına çıkmıştı. Böyle bir yaratıkla denk olması mümkün değildi.

“Zekice taktik,” dedi. “Dur sana benimkini göstereyim.”

Dahvid, kılıcını yere indirdi. Olası bir karşı hamle gibi görünse de aslında ağırlığıyla uğraşmak istememişti. Ava'nın tavsiyesine uyarak kaçtı. Sonraki birkaç dakika boyunca hayatta kalırsa şanslı sayılacağını biliyordu ancak aynı zamanda sağ çıkarsa kendi kılıcını dahi kaldıramayan bir rakiple karşı karşıya kalacağını da farkındaydı. Kolay bir zafer olacaktı. Sadece hayatta kalması gerekiyordu.

Önündeki labirente daldı. Arkasından çok yüksek, gırtlaktan bir kükreme geldi. Kalabalık da kükremesine karşılık verdi ancak Dahvid umursamadı. Avcısı labirente uzanırken büyük çarpışma sesleri duyuldu. Duvarlar titremeye başlamıştı. Dahvid

geçitlerden süratle ilerleyerek karşı tarafa geçti. Onu başka bir tepe bekliyordu. Tam zamanında koşup omzunun arkasından göz attı. Takipçisi ona yetişiyordu. Bacaklarındaki fazladan kaslar sayesinde olmalıydı. Adam daha güçlü olmanın yanı sıra daha da hızlıydı. Dahvid seçeneklerini tarttı.

Sağında kazıklar vardı. Solundaysa iç içe geçmiş alan duruyordu. Kazıkların rakibine değil de kendisine zarar vereceğini biliyordu. Tek bir saniyenin ardından sola atıldı. Kılıcını bıraktığı yeri geçip onu tek bir kusursuz hamleyle kaptı. İkizleri etkinleştirmeyi düşündü ancak güç kaybetmeye hazır değildi. Hele ki turnuvanın bu kadar başındayken.

Dahvid birbirine geçmiş alanı hızla aşarken ayağının olabileceğince çok taşa dokunduğundan emin oldu. Bu hızlı temasla altındaki mekanizmayı çalıştırabileceğini umuyordu.

Rakibi, Dahvid'in az önce geçtiği tepeye doğru süratle ilerleyerek kumların üzerinde gezinmeye başladı. Dahvid yapbozun arka köşesine ulaşmıştı. Alttaki bir şeyin belli belirsiz gürültüsü geliyordu. Savunmak için kılıcını kaldırmıştı ki ayağının altındaki toprak çöktü.

Dahvid tam zamanında yana kaçtı. Az önce üzerinde durduğu geniş kare düşmüştü. Sonsuz, kara bir çukura benzeyen aşağıya bakarken kollarını biraz döndürdü. Tam tekrar yukarı bakarken göğsüne indirilen omuz darbesini fark etti.

Darbe onu arka duvara çarptı. Neredeyse kafatasını çatlatıyordu. Sırtından aşağı ani bir acı dalgası indi. Güç bela zamanında yuvarlanarak ikinci darbeden kaçtı. Bir kere daha yuvarlandı, sonra ikinci kayıp karenin üzerinden atladı. Bu sayede rakibiyle arasına biraz mesafe koymuş oldu. Diğer sembol taşıyıcı ona sadece gülümsedi.

“Numaralar seni kurtaramaz, küçük adam.”

Fakat şans kurtarabilirdi. Dahvid, daha gerçekleşmeden sesini duydu. Devin ayağının altındaki kare düşmüştü. O kırmızı çizgili gözlerde şok gördü. Ardından o devasa bedenini yer çekimi yuttu. Karanlığın içinde kayboldu. Dahvid kazandığını düşündü ancak tek bir el yukarı doğru fırladı.

Adamın parmak uçları taşın kenarına tutundu. Orada, düşerek ölmeye saniyeler kala asılı duruyordu. Dahvid saldırdı. Önce kılıcını savurdu ama bıçağın onun derisini aşamayacağını unutmuştu. Sonra botlarını kullanmaya başladı. Olabildiğince sertçe bastırdı.

Düşmanı hiç acı hissetmediği için meydan okurcasına kükredi. Dahvid adamın sabırla diğer kolunu sallamasını izlerken çaresizdi. O elinin parmak uçları da kenarı yakalamıştı. Adam kendini gölgelerin içinden kurtarmaya başladı.

Her yanından gümbürtüler gelince Dahvid başka karelerin de düşmek üzere olduğunu anladı. Hemen arenanın güvenli merkezine kaçtı. Rakibi çoktan deliğin yarısından çıkmıştı. Çılgın öfke büyüsünün gücü hâlâ çalışıyordu.

Bir dakika daha. Bir dakika daha hayatta kal yeter.

Rakibi, izleyenlere büyük bir zevk vererek ayağa kalkmıştı. Dahvid tepkilerine bakacak fırsat bulamasa da iki sembol taşıyıcının savaşının gelecek yıllarda konuşulacağından emindi. Muhtemelen Ravinia tarihinde görülmedik bir şeydi.

Dahvid, bir kere daha labirentin içine kaçmayı düşünse de oradaki dar alanlara sıkışırsa olacıklardan endişelendi. Son mücadelesini açıklıkta yapması daha iyiydi. Göğüs gererek ilk hücumdan kurtuldu. Çalıştığı duruşları müthiş ayak hareketleriyle değiştirdi ancak adamla denk değildi. Çılgın öfke büyüsünün gücü zirveye ulaşmıştı. Daha önce hiç bu kadar hızlı hareket eden veya böyle kuvvetle vuran birini görmemişti.

Diğer sembol taşıyıcı nihayet darbesini indirdiğinde Dahvid'in ciğerlerindeki tüm hava boşaldı. İkinci hamle omzuna öyle şiddetli çarptı ki az daha yerinden çıkıyordu. Dahvid kaçmaya çalıştı ancak adam onu zırhının boynundan yakaladı. Zorla geri çekildi, bacakları havaya kalktı. Geriye doğru düşerken adam Dahvid'in burnuna ezici bir yumruk indirdi.

Her şey parçalandı.

Dahvid yerdeydi. Her yanı kanla kaplıydı. Diğer dövmelemleri sonraki dövüşlere saklamayı planlıyordu ancak Cath ona umudun gerçeğinden çoktan bahsetmişti, değil mi?

Gökyüzündeki en parlak kuş olsa da aynı zamanda öldürülmesi en kolay olandır.

Sembol taşıyıcı tekrar saldıramadan önce Dahvid, çaresizce kendi omzuna doğru bir hamle yaptı. Parmak uçları oradaki altın halkalara değdi. Altın halkanın içinde başka bir altın halka, onun içinde de bir altın halka daha vardı. Dahvid hepsinin içindeydi. Koruma büyüü rakibini, kumun üzerinde kayacak kadar geri itti. Dahvid'in etrafında yarı saydam, altına çalan bir küre oluştu. Seslerin tamamı kaybolurken hafif bir patlama sesi geldi. Kalabalığı duyamıyordu. Rakibinin homurtuları da gitmişti. Bir süreliğine tamamen yalnızdı.

Dahvid oturdu, nefes nefeseydi. Burnundan akan kanı silmek için elinden geleni yaptı. Dokunduğunda bile canı yanıyordu. Kesinlikle kırılmıştı ama sorun değildi. Sonraki otuz saniye boyunca hiç zarar görmeyecekti. Orada oturarak her nefesini saydı, zamanın yeteceğini biliyordu.

Rakibi öfkeyle yüzünü ekşitti. Büyük, kızgınlık dolu darbelerle kürenin yanlarına vurdu. Büyü çok az titrese de açılmayacaktı, böylece adam iyice deliye döndü. Öfkesi büyürken çılgın öfke büyüünü daha hızlı yakıyordu. Bitmesi an meselesiydi.

Dahvid bakacak kısa bir an buldu. Cath hâlâ hayalet gibi orada oturuyordu. Bariyerden atlayarak yanına koşmak ister gibi görünüyordu. Her şeyi açıklamak ister gibi. Dahvid dönmeden önce bir kere başını salladı. Diğer sembol taşıyıcı hâlâ engeli aşmaya çalışıyordu. Dahvid ayağa kalktı. Kılıcını doğru düzgün tuttu.

Belli belirsizdi ama onun gücünün azaldığını gördü. Düşmanın kolları yorulmuştu. Gözlerindeki kanlanmış kırmızılık yavaşça geri çekiliyordu. Dahvid derin bir nefes alıp duruşunu hazırladı ve altın ışık kaybolduğunda kılıcını kusursuz bir hassasiyetle yukarı savurdu.

Darbesi tam yerine isabet etti.

Diğer sembol taşıyıcının göğsünü deldi. Tam kalbini. Dahvid kılıcı çıkararak son bir hamle yaptı ve çaresiz yarattığı yere serdi. Düşmanı kumların üzerine düştü. Dahvid bilinçli bir şekilde her zamanki yerine döndü. Tozların üzerine oturdu.

Başını kaldırdığında Darling ona aç gözlerle bakıyordu. Dahvid nasıl görüldüğünü biliyordu. Yara bere içindeydi, dövülmüştü ve zayıftı. Birkaç saniye bakiştikten sonra iksir dövmesine uzandı. Büyük bir konsantrasyonla büyüü en kötü hissettiren yerlere yönlendirdi. Neredeyse kırılan kaburgasına. Kanlı burnuna. Sırtındaki yaraya. Her şeyi iyileştiren bir büyü olmasa da küçük yaraları kolayca hallederdi. Büyü seyrini izlerken getirdiği adrenalinle gözlerini kırıştı. Yenilenmiş hissediyordu.

Dahvid, neredeyse ilk dövüşündeki kadar sağlıklı hâlde Darling'e baktı.

“Dördüncüyü gönder!” diye seslendi.

Ve seyirciler bağırdı.

30

REN MONROE

Ren, Landwin Brood'a mektup yazacağını hiç düşünmemişti.

Her kelimeyi özenle kaleme aldı. Sınavdaki bir soruya cevap veriyormuş gibi dikkatle hareket etti. Profesörünün kim olduğunu, nasıl cevapları tercih ettiğini ve standartlarına uymak için bilgisini nasıl kullanabileceğini düşündü. Pek farklı bir süreç sayılmazdı.

Mevki teklifinizi tekrar düşündüm ama anlaşılmamızın şartlarında henüz ortak paydada değilmişiz gibi hissediyorum...

Hem çekici hem de korkunç olması gerektiğini biliyordu. Landwin Brood'u istediği sözle cezbederken aynı anda talebinin büyüklüğüyle onu öfkeliendirmek istiyordu. Hassas bir denge kurmak zorundaydı.

Siz de istiyorsanız Brood malikânesine gelebilirim. Bu meseleyi baş başa konuşalım ve ikimize de uygun bir karara varalım....

Ren sona imzasını atarken Vega odanın köşesinde öttü. Mum akıtarak mektubu mühürledi ve ödünç aldığı Brood Hanesi

damgasını olabildiğince sert bastırdı. Masada bir de Seminar Shiverian'dan gelen bir not vardı. Ren'in büyü üreticiliği işinin haftalık raporuydu. Belli projeleri överken başkalarını eleştiriyordu. Ren'in gözleri bir kere daha sözcüklerde gezindi. Bu yorum, ona ait olabilecek dünyaya kısa bir bakış atmak gibiydi, eğer seçmiş olsaydı.

Fakat o intikamı seçmişti.

Ren kendi mektubunu kaldırdı. Vega aşağı indi. Mektubu düşmanına göndermek için canlı taş kuşu göndermese her şeyi fazla kusursuz olurdu. Ren, Landwin'in Yönetici Carrowynd'le oynadığı kumarda başarısız olduğunu bilmesini istiyordu. Brood Hanesi'nin büyük lideri asla geri adım attığını itiraf etmezdi ancak Ren adamı istediği gibi köşeye sıkıştırdığının farkındaydı. Bunca zaman en iyi ödemeyi alacağı avantajı sağlamak için beklemiş gibi görünecekti.

"İyi avlar, Vega."

Kuş, mektubu pençelerinin arasına alarak açık pencereden dışarı süzüldü. Ren'in kaybedecek vakti yoktu. Odanın köşesinde yanan bir mum vardı. Alttaki altın tabağa damlıyordu. Brood casusları peşine düşmeden ancak mumyoluyla seyahat edebileceğinin farkındaydı. Hareketlerini bir şekilde takip etmeleri, hangi yöne gittiğini büyü aracılığıyla görmeleri mümkündü, o yüzden şehirde başka nereye çıksa izini bulabilirlerdi. Neyse ki gidecek yalnızca bir yeri daha vardı. Ren uzanıp alevi parmaklarının arasında söndürdü.

Karanlıkta bir fısıltı duyuldu, sonra da kendini başka bir yerde buldu.

31

DAHVID TIN'VORI

Darling artık oyun oynamıyordu. Dördüncü şampiyonu kapıdan girdi. Adam gülümsemedi. Seyircilere el sallamadı. Dahvid onu görür görmez tanıdı. Adamı Darling'in partilerinde görmüş, hatta bazı önemli gösterilerini izlemişti. Fısıltı Adam'ı Ravinia'daki herkes tanırdı.

Adamın ismi, arenada öldürdükten sonra eğilip ölülerle konuşmasından geliyordu. Dövüşlerinde ölenlerin cesetlerinin morgda yüksek sesle mırıldandıkları, karışık bir dilde adamın son sözlerini tekrarladıkları söylenirdi.

Dahvid bu saçmalıkların hiçbirini umursamıyordu.

Zihni dedikoduları kenara ayırarak gerçeklere odaklandı. Nevelyn'in aldığı notlara. Nevelyn, Fısıltı Adam'ı etraflıca araştırmıştı çünkü onu Darling'in Dahvid'e karşı kullanacağı en bariz seçimlerden biri olarak görüyordu. Eskiden hayali eldiven turnuvasındaki beşinci gladyatör hakkında iddiaya girerlerdi. Nevelyn tek farkla kaçırmıştı. Dahvid onu bir dahaki görüşünde

borcunu ödemesini sağlamalıydı. Bunu düşünmek bile gülümsemesine yetti.

Kumların karşı tarafında Fısıltı Adam duruşunu aldı. Dahvid adamın kınından çıkardığı kılıca hayranlık duymadan edemedi. Efsanevi bir kılıç yardımıyla efsaneye dönüşmüş iyi bir düellocuymuştu. Kılıcı bizzat Maxim tarafından yapılmıştı. Bir tür manipölasyon kılıcıydı. Dahvid etkisini bir sürü gladyatörün üzerinde görmüştü. Sırf rakiplerinin kılıcı illüzyon yarattı diye yanlış yöne doğru tökezlemelerini ya da silahlarını havaya savurmalarını izlemişti. Numarası da buydu zaten. Bazen gerçek Fısıltı Adam onları ikiye bölmek üzere ileri atılırdı. Bazense aslında gerçek saldırıyı gizlemek için kullandığı bir illüzyon olurdu. Hiç kimse farkı anlayamazdı.

Fakat kız kardeşi örüntüleri incelemişti. Bütün muhtemel kombinasyonları öğrenmişti. Rakibin Fısıltı Adam'a denk yetenekleri varsa yardımı oluyordu. Tıpkı Dahvid gibi.

Savaş ağası işareti verdi. Dahvid ikiz dövmesine uzandı. Cath'in vücuduna kazıdığı iki küçük şeytana. Bu hâlâ en sevdiği büyüydü. İçinden soğuk hava çıktı. Büyük bir nefes vermişti. Bunu hep ilk nefes gibi hayal ederdi.

Dahvid sağına çekildi. Aynadaki versiyonu bu hareketin aynısını yaparak sağa çekildi. İkizi aynı kılıcı kaldırarak aynı duruşu yaptı. İkisi de rakibine gülümsedi. Kusursuz bir kopyasıydı. Dahvid arenadaki hiç kimsenin onları ayırt edemediğini biliyordu.

Fısıltı Adam bir saniyeliğine tereddüt etti, ikisini de tarttı, ardından bilerek öne yürümeye başladı. İlk saldırısı gerçek Dahvid'eydi. Göğsünün üst kısmına isabet edecek bir hücum saldırısıydı. Dahvid hızlı bir savunmayla kılıcı iterek savuşturdu.

İlki hep gerçek olandır.

Fısıltı Adam ondan dönerek uzaklaştı, büyüyle yaratılmış ikizine saldırmaya hazırlandı. Fakat Dahvid örüntüyü biliyordu. *Gerçek, sahte, sahte, gerçek.* Gerçekten de gerçek Fısıltı Adam karşısında ortaya çıktı, Dahvid'in boynuna yapacağı darbenin çoktan yarısına gelmişti. Başka bir insan olsa ikiye bölünürdü. Bu hıza yetişmek imkânsızdı, tabii olacakları bilmiyorsanız.

Dahvid bu hamleden kaçıp ardından ikincisini savuşturdu. Birkaç adım geri çekilmek zorunda kalacağı kadar üzerine gelmişti. Fısıltı Adam bu geriye çekilişi, dikkatini Dahvid'in ikizine vermek üzere kullandı. Ya da en azından öyle göründü.

Ama o da sahteydi.

Dahvid içgüdüsel bir hamle yaptı. Kılıcını, Fısıltı Adam'ın bir saniye önce durduğu yere savurdu. Adamın başını neredeyse koparıyordu. Rakibi son anda eğildi, bu beklenmedik darbeye geriye kaçmaya zorlandı. Dahvid bu durumdan faydalanarak ona baskıyla karşılık verdi, darbe üstüne darbe indirdi. Rakibinin yüzündeki şok tamamıyla tatmin ediciydi.

Seni tanıyorum, dostum. Deneyeceğin her kombinasyonu biliyorum. Nev sayesinde.

Dahvidin ikizi arkadan mücadeleye katıldı. Birlikte Fısıltı Adam'ı delirmişçesine geriye kaçmaya zorladılar. İllüzyonları şimdi işine yaramazdı. Dövüş iki açıdan da fazla hızlı ilerliyordu. Dans edip geri çekilirken, sonra tekrar dans ederek gerilerken kılıçlarından kaçabildiği için şanslıydı.

Nevelyn'in notları saldırılarına rehberlik etmeye devam etti: *Agatha Marchment onun silahını düşürdü çünkü tüm süreç boyunca onu ayakta tuttu. Adamın kılıcı yalnızca saldırıdayken en iyi hâlinde çalışıyor, o yüzden onu itmeye devam etmeyi unutma.*

Dahvid ile ikizi daha önce birlikte eğitim görmemişti ama gerek de yoktu. İkizi *zaten* Dahvid'di. Aynı dövüşüyorlar, aynı

düşünüyorlar, aynı şekilde öldürüyorlardı. İkizi ilk darbeyi başardı. Fısıltı Adam'ın üst pazusunu kesti. Dahvid ikinciye vurup rakibinin üst bacağındaki zırhın arasından bir yara açtı. Bir dizi kombinasyonla adamı gerilettiler, adım adım arenanın yapbozlu bölümüne ittiler. Şimdiye kadar çoğu taş düşmüş, geriye yalnızca üzerine basılabilecek birkaç platform kalmıştı. Bu sayede ortadaki çemberin kenarında bir sürü çukur oluşmuştu. Her saldırıda onu gölgeli çenelere daha da yaklaştırdılar.

Dahvid sonun geldiğini hissedebiliyordu. Fısıltı Adam'ın normalde ifadesiz olan yüzünden ter akıyordu. Ölmek üzere olduğunu bilen bir adamı andırıyordu. Son bir umutsuz hareketle iki kılıcını da kenara çekti. Bu sayede dönecek yer açıldı, birkaç adımda ivme kazandı. Boş havaya sıçrayarak Dahvid'i şaşırttı. Açık delik insan uzunluğundaydı. Zor bir sıçramaydı. Dahvid kendini bu imkânsız çabayı izlerken yakaladı. Fısıltı Adam'ın ayakları uzaktaki kenara değdi. Çukura düşmemek için kollarını salladı...

...sonra da Dahvid'in karnında bir kılıç vardı.

Gerçek Fısıltı Adam yanındaydı. Aslında hiç atlamamıştı. O illüzyondu. İnce parmakları, Dahvid'in omuzlarını sıktı. Sesi rüya kadar sessizdi.

“Gerçeğini buldum, değil mi?”

Dahvid, daha önce hiç bu kadar acı çekmemişti. Hayatı boyunca böyle berbat hissetmemişti. Fısıltı Adam onu kılıcıyla sımsıkı tuttu ve Dahvid dünyanın parmaklarının arasından kaydığını hissetti. Ta ki ikizi adamın kafasını kesene kadar.

İçine çektiği nefesten daha hızlı olmuştu. Dahvid son bir şaşkınlık ifadesi gördü, ardından gitmişti. Ruhu bedeninden ayrılmıştı. Dahvid bunun adil bir hata olduğunu düşündü. Fısıltı Adam, gerçek Dahvid'i öldürürse ikizinin ortadan kaybolacağını

varsaymıştı. Tıpkı kendi illüzyonlarının kaybolduğu gibi. Sırtını tehlikeye dönmüştü çünkü tehlike kalmadığını zannetmişti. Fakat Dahvid'in büyüğü bundan güçlüydü. Fısıltı Adam'ın cesedinin kumun üzerine düşmesine izin verdi.

Zaferin içi boştu. Arenanın ortasına sendeleyerek yürürken az daha bayılıyordu. Şimdiki büyüğü sanki onu tüketiyordu. İkizini kovunca duman misali havaya karıştı. Dahvid uzanıp kılıcı dikkatle karnından çıkardı. Boğazını bir çığlık parçaladı. Dışarı çıkarken en az girdiği kadar acıtıyordu. Kılıcı kenara fırlatıp kumların üzerinde diz çöktü. Uzansa daha iyi hissedecekti, o da kalabalık kendisini izlerken sırtüstü uzandı.

Bir dövüş daha.

Hâlâ bir kişiyi daha yenmesi gerekiyordu ve böyle yapmak zorunda kalacaktı. Kum saatindeki tanelerin çoktan akıp gittiğini biliyordu. Dinlenecek beş dakikası vardı. Şimdi hiçmiş gibi geliyordu. Dahvid iç gömleğinden bir parça kopardı. Kumaşı top hâline getirip zırhındaki açık, kanlı deliğe tıkadı. Kanamayı durdurmak için ne gerekiyorsa. Bu ufak hareket bile acıyla tıslamasına yol açtı. Bir süre sadece uzandı, gözlerini üstteki baş döndürücü ışıklara dikti. Bir anlığına uyuyabilse, sadece gözlerini kapasa belki tekrar ayağa kalkabilirdi...

"Sonuncuyu getir!" Darling'in sesi havayı delip geçti. "Beşinciye getir!"

Dahvid acıyla homurdandı. Ayağa kalktı. Kılıcı yakında bekliyordu. Sendeleyerek yanına giderken yarasından hâlâ kan akıyordu, silahını kumların üzerinden aldı. Geçen saniyeler acıyı artırıyordu. Başını kaldırıp Cath'e baktığında yalvaran bakışlarının önüne geçemedi.

Kurtar beni. Durdur bunlar. Lütfen. Ölmek istemiyorum.

Ardından gözleri Darling'e kaydı. Kapılar hâlâ kapalıydı. Dahvid son rakibini, korumalar daha kapıları açmadan gördü. Savaş ağasının yanındaki koltuk boştu. Dahvid gülmeden duramadı. Kapılar gıcırdayarak aralanırken Agatha, üzerinde savaş derileriyle oradaydı. Dahvid, ne zaman arkaya gidip üstünü değiştirdiğini merak etti. Neredeyse ölmekle o kadar meşguldü ki dikkatini verememişti. Sonu nihayet gelmişti. Onu yenemezdi. Bu durumdayken yapamazdı.

Bir çığlık attı. On yılın toplu hüsrânı boğazından ve dilinden yukarı taşıtı. Her şeyin ne kadar berbat hissettirdiğini sözcüklere dökemezdi. Ölebileceği için değil. Ölme ihtimalini yüzlerce kez kabul etmişti.

Mesele, Thugar Brood'u toprağa gömmeden önce ölecek olmasıydı. Ren Monroe haklıydı. Bazen nefes almakta zorlandığını çünkü göğsünde çok fazla nefret biriktiğini söylemişti. Kendisi de böyle hissediyordu ve son âna kadar bu hissi taşımaya devam edecekti.

Dahvid kendine geldi. Ayağını düzelterip zihnini susturdu. Darling daha işareti vermemişti. Hayranları yemliyordu. Dört raunt boyunca hayatta kalan kahramanın tadını çıkarmaları için zaman tanıyordu. Beş raundu da kazanan eski kahraman bu perimasaşına son verene kadar uzatacaktı. Neredeyse şairaneydi.

Dahvid'in üç dövmesi kalmıştı. Hükümsüzlük, Agatha'da işe yaramazdı. Bir de Ware'in son dövmesi vardı. Bunca yıldır kullanmamıştı. Bir tür takas. İçindeki iyimser, şartlarını Agatha'ninkilerle takas edebileceğine inanmak istedi. Belki de büyü, karnındaki yarayı Agatha Marchment'e verirken onu sağ salim bırakırdı. Belki bu, aralarındaki ihtimalleri değiştirmeye yeterdi. Emin olamıyordu.

Son seçenek kızıl gezgindi. Onu düşünmek bile Dahvid'in güldürdü. Kullanmak için çok mu geçti? Bunca zamandır onu Thugar Brood'a saklıyordu. En büyük düşmanının ölümünü garantileyebilecek tek büyü buydu. Yıllar sonra Ware'in yanına gömülmek üzere güneye gittiyse Agatha Marchment'i yenmenin manası neydi ki?

"Onu aldılar," dedi Dahvid kendi kendine, herkese. "Onu bizden aldılar. Güzel duvarlarının arkasına sürüklediler, sonra da toprağa gömdüler. Ben hiç..." Tüm bunların anlamını bilmediği için sözü kesildi. "Ben hiç veda edemedim."

Darling işareti verdi.

Agatha Marchment kaçınılmaz son misali ileri çıktı. Dahvid'in başka şansı yoktu.

"Özür dilerim, ağabey. Seni hayal kırıklığına uğrattım."

Başparmağını Ware'in çizdiği kızıl gezgine değdirdi. Çiçek teninden çıktı, önünde süzüldü ve Dahvid binlerde taç yaprağın, takip edemeyeceği kadar hızlı bir şekilde baş döndürücü bir desen çizmesini izledi. Zaman kırıldı. Binlerce olasılığa bükülüp şekillendi. Hepsini küçük minyatür dünyalar gibi gördü. Dahvid, sanki ilah olmuştu da yarı parlak yıldızlarla dolu evrene tepeden bakıyordu. O sonsuz kozmosta avına başladı.

Gördüğü her sözcük farklıydı. Kendisi ve Agatha Marchment arasındaki dövüşün olası her kombinasyonu, olası her sonucu ona gösteriliyordu. Önce Agatha vursa ne olurdu? Dahvid onun gözlerine kum fırlatırsa? Ya seyircilerden biri aşağı düşüp dövüşü bölerse? Dahvid önce savurup sonra eğilse ne olurdu? Ya bu belirli hareket dizisinde bir milim daha aşağıyı hedef alırsa? Kızıl gezgin ona var olan, zaman çizelgesinin içindeki her ihtimali gösterdi.

Dahvid uzun uzadıya aradı. Bu dünyadaki zamanla gerçek dünyadaki zaman aynı değildi. Ancak karşısındaki sorun tam da tahmin ettiği gibiydi. Olası her dünyayı ele alıp neticeyi incelediği her seferde Agatha Marchment Dahvid'in cesedinin üzerinde duruyordu.

Bir karın. Kesilmiş eller. Bazen yorgunluktan ya da çok fazla kan kaybettiği için ölüyordu. Agatha çok iyi, Dahvid ise çok zayıftı. Dünya arkasına dünya. İhtimal arkasına ihtimal. Sonuçlar hep aynıydı. Dahvid'in burada ölmesi gerekiyordu. Kaderi çoktan belirlenmişti.

"Henüz olmaz. Lütfen. Bir yolu olmalı..."

Başka, başka ve başka. Teslim olursa Agatha onu idam ediyordu. Savaşırsa Agatha onu yeniyordu. Kaçarsa Agatha onu yakalıyordu. Onu binlerce korkunç dizide binlerce farklı şekilde öldürüyordu. Dahvid, sonunda bulduğunda vazgeçmek üzereydi. Gölgeli evreninin en karanlık köşesinde küçük bir yıldız ona göz kırptı. O hayali genişlikte diz çökerek ağlamaya başladı. Binlerce ihtimal arasında sadece birinde kazanabiliyordu.

Dahvid o küçük dünyayı büyük bir dikkatle kaldırdı. Bir kere daha gözlerine yaklaştırarak onaylamak için izledi, sonra da o dünyayı dişlerinin arasına aldı. Bu büyüünün sonuçlarından haberdardı. Yıllardır hissediyordu. Sürüklenişini, zamanın etrafında bükülüp kırılışını... Zihni hafiften kopuyordu. Tam da bu yüzden gezgini fazla kullanmamıştı ancak artık son çaresiydi.

Isırdı. Çiğnedi de çiğnedi. Ne var ki kalın bir ihtimaldi. Lastik gibi bir yapısı vardı. Geleceği tamamen yutmadan önce birkaç kere öğürdü. Dahvid kendini çekişe hazırladı. Sonsuz olasılıklarla dolu bu dünyadan çıkıp sınırlara geri dönecekti. Her defasında çok dar bir kapıdan geçiyormuş gibi hissettiriyordu. Zaman çözülmüştü.

Sahneyi diğerk herkes gibi deneyimlemedi. Birbirlerine vurdukları darbeleri ya da Agatha'nın onu sersemletici bir hamleyle silahsız bırakmasını görmedi. Kazıkların arasındaki danslarını ve onu zeminde sırtüstü bırakan çaresiz sonu kaçırdı. Kalabalık her harekete tanıklık etmişti.

Ama Dahvid görmemişti. Büyü onu hep olayın tam olarak bitimine götürürdü. Daha sonra dövüŖe dair anıları gri, donuk ve eksik kalıyordu. Agatha Marchmont, elleriyle göğsüne gömölü bıçağı tutarak ondan sendeleyerek uzaklaştığı anda Dahvid'in bilinci yerine geldi. Bu, kadının kendi bıçağıydı. Dahvid kumlara düşerken yaralarından kan fişkırıyordu.

Rakibi nihayet düştüğünde Darling'i net olarak görebildi. Sahneyi asla bilmeyecek, Agatha'yı nasıl yendiğini anlamayacaktı ancak umurunda değildi. Eldiven turnuvası bitmişti. Dahvid kazanmıştı. Kalabalık ona sersem bir sessizlik içinde bakakaldı. İki Darling de ayaktaydı. Gerçek olan bile ışığın içine çıktı, iğrenç yüzündeki şok apaçık görülüyordu.

Dahvid nihayet Darling'in o versiyonun gözlerinin içine bakacak cesareti buldu.

"Bana ordumu getir."

Hemen sonra uyanık olduğı dünyayı terk etti.

NEVELYN TIN'VORI

İki gün geçti. Garth ona notlar bırakarak güldürmek için elinden geleni yapsa da her dakika eziyordu. Nevelyn, ağabeyinin akıbeti hakkında haber almayı beklerken gerçekten hasta hissediyordu. Ren Monroe ona not yollayamayacak kadar dikkatli davranıyor ve Nevelyn bu yüzden kıza lanet okuyordu. Bu yüzden ondan nefret ediyordu. Her kasının ve kemiğinin derinlerinde kısa ancak yok edici bir öfke akıyordu.

Ta ki üçüncü sabaha kadar.

Nevelyn şafaktan çok önce meydana doğru yürüdü. Vega oradaydı. Tıpkı Ren'in söz verdiği gibi binaya tünemişti. Diğer kuşları korkutan muzaffer bir çığlık attı. Dahvid başarmıştı. Eldiveni sahiden kazanmıştı. Ren belli ki Dahvid'in yeni elde ettiği ordunun harekete geçtiğini onaylamak için beklemişti. Vega'yı gönderdiyse Dahvid yakında Nostra'da, Brood malikânesinin son derece yakınında olacaktı. Nevelyn bu ânın ne kadar hızlı geldiğine inanamadı. Sessizce ara sokağa dönerken biraz nefesinin kesildiğini hissetti.

İçeride, siyah elbise onu bekliyordu. Onu katlayıp geniş bir kutunun içine düzgünce koydu. İşe gitmeden önce uğraması gereken bir yer vardı ve çok az zamanı kalmıştı. Bütün malzemelerini hazırladığında yola koyuldu. Ama opera binasına değil, Kersey'nin evine gidiyordu.

Sokaktaki lambalar loştu. Dairenin veya bağlı olduğu büyük evin içinde hareket yoktu. Nevelyn sinsice merdivenlerden indi. Kapı sürgülüydü ancak girişi engelleyen başka efsun yoktu. Çalıştığı bir büyüü uyguladığında tatmin edici bir tık sesi duydu.

İçerisi sessizdi. Pencereler gürültünün çoğunu dışarıda tutuyordu. Arkadaki yatak odasından horlama sesi geliyordu. Nevelyn parmak ucunda ilerledi. Ara sıra çıkan gıcırtilar onu yerine sabitlese de evin içinde çoğunlukla ses çıkarmadan ilerledi. Kersey'nin odasında aramaya başladı, yatağın koyu gölgele-
rindeki hafif horultusunu sürekli dinliyordu.

Aradığı şeyi odanın en uç köşesinde buldu. Yerde, içi Nevelyn'in aradığı ödülle dolu olan bir sepet vardı. Küçük mumyolu mumları. Kusursuz bir biçimde kesilmişlerdi. Hepsi deneyimli bir gezgini evinden alıp her şeyden çok sevdiği opera binasına götürecekt kadar büyüktü. Nevelyn durup dinleyerek Kersey'nin hâlâ uykuda olduğunu tasdikledi. Emin olduğunda gerçek mumyolu mumlarını bir çantaya teker teker doldurmaya koyuldu. Ardından onların yerine yeni yaptığı sahte olanları yerleştirdi.

Kersey'nin nefesi çok hafif kesildi. Nevelyn bir an hareketsiz kaldıktan sonra sepeti yeniden köşeye hizaladı. Odadan parmak ucunda çıktı, giderken kalkmış döşemelerden birine bastı. Nefesi yumuşak, hırıltılı soluklara dönüştü. Daha önce hiç bu kadar sinir bozucu bir şey yapmamıştı. Karanlıkta bir ses yankılandığında kapıda duraksayıp kendini toparladı.

"Nan?"

Kersey yatak odasının girişinde duruyordu. Yaşlı kadın, evinde iş arkadaşını bulmanın tuhaf ihtimalini düşünürken Nevelyn küfür etti. Üstelik izin bile istememişti. Nevelyn tamamen içgüdüsel tepki verdi. Kolye tılsımının karanlık tarafını çevirdi. Gizli büyüsü dışarı doğru fırladı. Edna'nın üzerinde kullandığı büyünün tam tersini kullandı.

Beni görmezden gel. Beni görme. Burada olduğumu unut.

Kersey büyünün kuvvetiyle geriye doğru tökezledi. Yaşlı kadının gözleri odağını kaybederken Nevelyn suçluluk hissetti. Kersey duvara boş boş baktı. Nevelyn döndü, kapıdan hızla çıktı ve arkasından kapıyı kapadı. Merdivenlerden koşarak çıktı, her adımında ödü kopsa da köşeyi döndüğünde işe yaramıştı. Kersey *bir şey* gördüğünü zannedecekti. Belki *birini*. Fakat kapısını kontrol ettiğinde kilitli olduğunu görecekti. Hırsızlık işareti olmayacaktı. Belki de hepsi tuhaf bir rüyaydı.

Nevelyn'in yüzünde sersem bir gülümseme belirdi. Sonuçta becerikli tek kardeş Dahvid değildi. Sonraki sınavı daha zor olacaktı. Edna'dan kurtulmuştu. Kersey tüm sabah ortadan kaybolacaktı. Nevelyn yaşlı kadının her zamanki gibi mummyoluyla seyahat etmeye çalışacağını tahmin etti. Mum çalışmadığında şaşıracaktı. Muhtemelen ikinciyi, hatta üçüncüyü yakacaktı. Hepsi boş yere bitecek ve Kersey kötü mal aldığını fark edene kadar Nevelyn'e kıymetli zamanını kazandıracaktı. Bu aşamada işe yürümesi yarım saat daha sürecekti. Birleştirildiğinde Nevelyn planını gerçekleştirmek için yeterli vakit bulacaktı.

Ardından DuNess'lerle yüzleşmesi gerekiyordu.

İşe ilk gelen oydu. Aşağıya inmeden önce siyah elbiseyi Tessa Brood'un giyinme odasına yerleştirdi. Olabildiğince ustalıkla hazırladı. Nevelyn bu kadar zaman hazırladıktan sonra Tessa elbiseyi çirkin bulursa çok yazık olurdu. İşini bitirince aşağı inerek

normal işini yapmaya koyuldu. Neyse ki bodrum sürekli soğuktı, aksi takdirde gerginlikten terliyor olabilirdi.

John çok hoş payetleri olan altın rengi bir elbiseyle geldi. Annesi geleneksel iş takımıyla şık ve zarıftı. İkisi Kersey'nin yokluğunu kınasa da yorumda bulunmadı. Nevelyn en basit görevleri yapmaya odaklandı. Elleri durmaksızın titrediğinden zor desenleri işlemekte güçlük çekiyordu. Bir saat sonra Simon geldi. Tiyatronun müdürüydü. Nevelyn de onu bekliyordu.

“Gerçekten mi?” dedi Simon kendini beğenmiş bir tutumla. “*Yepyeni bir kıyafet? Hiç kimseye haber vermeden?*”

Faith şaşkınlıkla başını kaldırdı. John çoktan çenesini sık-maya başlamıştı. İkisinin, kostüm dışındaki her şeyden sorumlu olan Simon'la uzun ve ebedî bir düşmanlığı vardı.

“Ne dediğin hakkında en ufak bir fikrim yok,” dedi Faith.

Simon burnundan güldü. “Gerçekten mi? Tessa Brood'un yeni elbisesi? *Tamamen* farklı bir tasarım.”

“Tessa Brood'un kostümlerini ben düzenlemiyorum...” Faith'in sesi kesildiğinde gözleri Kersey'nin boş sandalyesine kaydı. “Öyle bir şey konuşulmadı. Yeni kostüm nasıl bir şey?”

“Karanlık görünüyor. Epey karanlık. Sonuncudan çok daha koyu. *Çok fazla* şey değiştirmem gerekecek.”

“Yapma, Simon. Brood isyan ediyor olmalı. Gizlice kendi kıyafetini falan getirmiştir. Kostümün tamamı değişecek olsa ben bilirdim. Haftalık özetimizde yoktu. Kersey hiç bahsetmedi.” Faith'in gözleri Nevelyn'e kaydı. “Nan. Sen biliyor muydun?”

O da sormalarını bekliyordu. “Tessa Brood. O hangisiydi?”

Hepsi gözlerini devirdi. Elbette yeni kız daha aktrisleri bile tanıımıyordu.

“Tessa, Westchester rolünü oynuyor,” diye cevapladı Simon. “Sarışın. Çıkık elmacık kemikli.”

Nevelyn yapmacık bir odaklanmayla kaşlarını çattı. “Ah. Evet. Kersey onun için daha modern bir şey üzerinde çalışıyordu. Tessa ilk gösteride giydiği şeyden memnun kalmamıştı. Eski moda dedi.”

Faith homurdandı. “*Eski moda* mı dedin sen?”

“Ah.” Nevelyn utanırcasına ellerini ağzına götürdü. Bilerek Faith’in işini eleştirmişti. “Ben demedim. Eski elbise çok güzeldi. Tam bir klasikti. Kersey, Tessa’yı mutlu etmeye devam ettirmek hakkında bir şey söyledi galiba? Daha önce tehdit aldığını? Hatırlayamadım. Ben elbisenin üzerinde çok az çalıştım. Kersey bitirmek için dün gece geç saatlere kadar kaldı.” Nevelyn, yaşlı kadının yokluğunu yeni fark etmiş gibi etrafına göz attı. “Belki bu yüzden gelmemiştir?”

Faith başını sallıyordu. “O küstah sinsi küçük...”

John annesinin omzuna bir elini koyarak onu yatıştırmaya çalıştı. Simon dikkatle onları izledi.

“Görmek istiyorum,” diye beyan etti Faith. “*Hemen* görmek istiyorum.”

Nevelyn daha iyi bir sonuç hayal edemezdi. Simon onları merdivenlerden yukarı götürdü. Nevelyn peşlerine takılmadan önce hepsinin odadan çıkmasını bekledi. Gidişleri dikkat çekti. Onları izlemek için başlar çevrildi. Nevelyn bunların hepsini kolaylıkla harekete geçirmesine hayranlık beslemeden edemedi. Şimdi final zamanıydı. Kersey’nin hâlâ evde olmasını, mumlarının bugün neden çalışmadığını çözmeye çalışmasını umdu.

Herkes odaya girerken Tessa Brood onlara doğru döndü. Elbiseyi çoktan giymişti ancak sırtı tamamen bağlanmamıştı. Nefes kesici görünüyordu. Nevelyn, elbiseyi üzerinde birkaç kez denemişti ama dar kumaşın içinde çok da rahat hissetmemişti.

Tessa ise daha fazla bu elbiseye ait görünemezdi. Brood vârisi, aynadan yansıyan parlak ışıktaki ışıltı ışıltıydı.

“Tanrılar, ciddi olamazsın,” diye başladı Faith, deli gibi ellerini sallayarak. “Yanlış dönem bir kere. Kumaşı, dikişi, her şeyi. Bu oyunun geri kalanına uymuyor!”

Bunların hepsi, Kersey’nin vekiliymişçesine belli belirsiz Nevelyn’e yöneltilmişti. Tessa Brood karşılık olarak çenesini kaldırdı. “Ben bu elbiseyi giymek istiyorum.”

John daha ince bir yaklaşım denedi. “Sadece ilk gösteri için asıl elbiseyi giyseniz de birkaç hafta sonra...”

“Kesinlikle olmaz.”

Tessa’nın yanaklarında keskin bir kırmızılık oluşuyordu. Nevelyn kızın utandığını sanmıyordu. Daha çok öfkeli gibiydi. Birilerinin kendisine karşı çıkmasına alışık değildi. John ile Faith’le şiddetli tartışması, iş arkadaşından çok can düşmanıymış gibi görünmelerine yol açıyordu.

“Başka kötü yorum yapmalarına izin vermeyeceğim. Ben yeteneklerime eş değer bir kıyafet istiyorum. Bu elbise ona uyuyor ve siz de ya *bunu halledersiniz* ya da bambaşka bir konuşma yapmaya başlarız.”

Nevelyn araya girdi. “Acaba... acaba ben bir öneride bulunabilir miyim?”

Faith ona çıkıştı. “Bana söylemeden bunun gerçekleşmesine izin verdin. Seni sinsi, alçak yaratık. O yüzden *hayır*, öneride *bulunamazsın*. Gelecek sefere önemi olduğunda konuşursun.”

“Aksine,” diye tersledi Tessa Brood. “Ben söyleyeceklerini duymak isterim, Nan.”

Odaya sessizlik çöktü. Şimdiye kadar başkaları, günün olayını dinlemek üzere koridorlara ve sahne arkasına doluşmuş olmalıydı. Nevelyn ellerini ovuşturarak herkesin beklediği endişeli

yaratığı oynadı. Ne var ki Faith'in Tessa Brood'un konumundaki birine baskın gelmeye asla cüret etmeyeceğinin farkındaydı. Bir süre sonra terzi kabullendi.

"Peki. Söyle bakalım, kız."

"Neden bugün denemiyoruz? Elbiseyi yani? Provalarda göz atılsın. Kabak gibi ortada kalırsa cevabınızı alırsınız. Ama işe *yararsa*? Eh. O zaman Bayan Brood'un mutlu olması daha iyi olmaz mı? Mizaç performansını etkiler. Derslerde hep böyle söylemezler mi?"

En mantıklı uzlaşmayı dile getirmişti. İki taraf da bunu zafer olarak kabul edecekti. Tessa için elbisenin değerini kanıtlama şansıydı. Faith içinse oyunun geri kalanına ne kadar uygunsuz olduğunu kanıtlama fırsatıydı. Herkes birbirine baktı.

Annesi sessiz kalınca John konuştu. "Güzel fikir. Bugün deneyeceğiz."

Tessa aynasına dönerek en az Nevelyn'in hissettiği kadar muzaffer bir bakış attı. Faith hâlâ köpürüyordu ancak başka bir şey demeden odadan çıkıp gitti. Simon tam tersi yöne geçerek Tessa'ya olası farlar ve diğer değişiklikler hakkında tavsiye verdi. Nevelyn sessizce DuNess'lerin peşinden gitti. Sahnenin altındaki labirente inmeye başladıklarında Nevelyn fırsatın geldiğini anladı.

Dosdoğru sahne arkası çıkışına yöneldi.

Kıl payı yetişecekti. Kersey yakında gelirse her şey mahvoldu. Tessa Brood bir nedenden ötürü elbiseyi çıkarmaya karar verirse plan başarısız olurdu. Nevelyn'in eve gitmek için çok kısa bir süresi vardı. Arka kapıdan dışarı fırladı, eğdiği omzu kapının menteşelerinden sekmesine neden olunca acıyla inledi. Kapı hızla kapanırken ayağının yan tarafını yardı. Kesikten hemen kan akmaya başladı. Nevelyn acıyı görmezden gelerek ara sokağa koştu. Orada da az daha Garth'ı yere seriyordu.

Ona öyle bir kuvvetle çarptı ki boy farkları dengelendi. İkisi de düşmemek için ellerini salladı. Garth küftettikten sonra karşısındakini fark etti. Yüzünde bir gülümseme belirdi.

“Nan! İyi misin?”

Nevelyn’in konuşacak zamanı yoktu. Şimdi olmazdı.

“Çok hastayım. Lütfen çekil.”

Nevelyn, onu iterek geçti. Acele ederken Garth’ın arkasından söylediklerini duyamadı. Nevelyn Tin’Vori hayatı boyunca hiçbir koşu yarışını kazanamamıştı. Kardeşlerinin hepsi daha hızlıydı. Dahvid ile Ware yaş olarak daha büyük ve kuvvet olarak daha güçlüydü. Küçük Ava bile daha atletikti. Ne var ki Nevelyn şimdi sokaklarda kurt misali koşuyordu. Av peşindeki bir avcı gibiydi. Her köşeyi hızla dönerek dairesinin kapısına ulaşana kadar durmadı. Anahtarlarını birkaç saniye aradıktan sonra içeydi.

Siyah elbise odanın ortasında bir gölge gibi asılı duruyordu.

Az önce Tessa Brood’a verdiğinin kusursuz bir kopyasıydı. İkisini de büyük bir özen ve sabırla dikmişti. Her gece iki elbise de de aynı ilerlemeyi yapmıştı. Aralarına iç içe geçmiş büyülerini teker teker işlemişti. Haftalar içinde Nevelyn iki elbiseyi birbirine bağlamıştı. Gizli büyülerini manipüle edilip yönlendirilerek daha fazlasına dönüştürmüştü.

Şimdiyse merdiveni elbisenin yanına çekiyordu. Dikkatle basamakları çıkıp elbisenin üst tarafından bakacak kadar tepeye tırmandı. Sanki bir yaratığının boğazından içeri bakıyordu. Her şey gölgeden ve dıştan ibaretti. Elbisenin içinde ona fısıldayan, serbest kalmak için yanıp tutuşan bir büyü vardı. Nevelyn derin bir nefes aldı.

Sonra da o bekleyen çenelerin içine doğru indi.

33

REN MONROE

O sabahın erken saatlerinde Ren uyandı ve kustu. Hiç alışıldık bir şey değildi. Sınavlardan veya pratiklerden önce hiç böyle tepki vermezdi. Başta bedeninin sonunda zihninin hissetmeyi reddettiği psikolojik yüklerin acısını çektiğini düşündü. Fakat sonra bu değişen duyguların Theo'dan geldiğini fark etti. Zonklayan gerginliğiyle bağlarını besliyor, Ren'in kendi düşüncelerine girip çıkıyordu. Birkaç dakika sonra daha fazlasını gösterdiğini fark etti. Bağlarında istikrarlı bir çekiş vardı.

Theo onu çağırıyordu.

Ren kabul etti. Sanki bir dalganın onu sürüklemesine izin veriyordu. Büyü, onu uzayın ve zamanın ötesine götürdü. Ayağı tanıdık surların üzerine bastı. Nostra'ya değil de tam tersi yöne, kuzeydeki geçişe bakıyordu. Soğuk rüzgâr fazla ince kıyafetinin içine sızdı. Uzakta, Theo'nun kaygısının nedenini gördü. Bir ordu, bir zamanlar boş olan ovada ilerliyordu. Yüz yıldır o yönden bir saldırı gelmemişti. Gözlerini kıstığında Dahvid Tin'Vori'nin en önde at sürdüğünü gördü. İlk tanıştıklarına göre

küçük görünüyordu ama Ren bu bitmek bilmez arazide herkesin küçük görüneceğini düşündü.

Ren, onların yaklaşımlarını izlerken Theo'nun neden surların üzerinde hareketsiz durduğunu anladı. Ailevi görevi, ne kadar utanç verici olsa da eski fenerin ışığını yakmaktı. Böylece ailesine ve Kathor'un tamamına düşmanın yaklaştığını söyleyecek işareti verecekti. Fakat Theo Ren'in yanında heykel gibi durmaya devam etti. Yeni bir dönemin müjdesiydi. Uzaktaki orduyu bir süre izledikten sonra tam olarak Ren'in durduğu ve durmadığı yere baktı. Ren de ona döndü.

“Bunu senin için yapıyorum,” diye fısıldadı Theo.

Ren, Theo'nun ham, zincirinden boşanmış ve vahşi duygusunu hissetti. Elini güneşe uzatmak gibiydi. Yakmadan önce geri çekildi, böylece görüntü kayboldu. Bağları o vahşi enerjiyle zonklamaya devam etse de Ren kendini banyonun güveni altında, geçen akşamın yemeğini kusarken buldu. Böylesi önemli bir an için pek de romantik bir son sayılmazdı ancak misafir umduğunu değil bulduğunu yerd.

Tılsımlı bir at arabası sabah vakti geldi. Ren içeriye koşup unuttuğu şeyi bulmaya çalışıyormuş gibi biraz gecikti. Erken varamazdı. Dışarı çıkarken Vega omzuna kondurdu. Ren, iki parça, kömür karası bir kıyafet giymişti. Ceketin omuzları şişkin, yakası kalındı ve dar beline kadar gece karası düğmeler iniyordu. Eteği de ona uygun olsa da kumaşında belirgin kırışik desenleri vardı. Bir avcıyı andırıyordu.

At arabasına binerken sürücünün uzattığı eli kabul etti. Adam ona nezaketle gülümsedi, Ren'in amacını bilmediği için havadan sudan sohbet etti. Ren, adamın kendisini tanımadığından emindi. İşi, Ren'e Brood malikânesine kadar eşlik etmektir,

dahası değil. Landwin davetini hevesle kabul etmişti. Mektup başarılı olmuştu. Şimdi son bir gösterisi kalmıştı.

Ren'in bugünkü görevi, Landwin Brood'u malikânesinde tutmaktı. En azından saldırı başlayana kadar. Dahvid'in konumunu Theo sayesinde biliyordu ve ordunun araziye bakan kuzeybatı ormanlarına ne zaman ulaşacağını tam olarak anlamıştı. Bu sabah Nevelyn'e haber vermek için Vega'yı yollamıştı ancak her şey birbirine girene kadar kızın planının başarılı olup olmadığını anlaması imkânsızdı. Ren sadece büyük oyunlarındaki kendi rolünü oynayabilirdi.

At arabası Doruk'u çevreleyen hava bariyerinden geçti. Hafif bir yağmur arabanın tepesini dövmeye başladı. Sürücü batı kapılarına yöneldi. Ren daha önce böyle bir arabaya yalnızca bir defa binmişti. O zaman da böyle başının döndüğünü hissetmişti. Kathor'un önünde uzandığını görmek onu hep ürkütüyordu. Tüm o evleri, kendi dünyalarında sessizce var olan, Ren'in hayatına bir kere bile dokunmamış insanları görmek.

Şehrin kapılarından geçerken Ren buradaki insanları sahiden tanıdığını hissetti. Onların arasında yaşamış, çektikleri acıları çekmiş, onlar adına sessizce savaşmıştı. Brood'ların sonunun başkalarının başlangıcı olacağını umuyordu. Düşününce midisini bulandıracak kadar dengesiz bir ölçeği ilk kez dengeye sokacaktı.

Şehir görüş alanından çıktı.

Büyük tepeler gelişigüzel ormanlara açıldı. Nehirleri, büyük, uyuyan bir canavarın damarları misali toprakta kıvrılarak ilerleyen yolları gördü. Ağaçlar nihayet azaldığında Brood malikânesi göründü. Kendi başına bir şehir gibiydi. Tertemiz duvarları, Aşağı Bölge'nin tamamından geniş arazinin etrafını çevreliyordu. Ren tepeden, eski Brood'ların mülklerini ilk kez nasıl

böldüğünü mükemmel bir şekilde görebiliyordu. O dönemde bir hanenin zenginliği dört ideale dayanırdı; aile, geçim, güç ve yönetim. Araziden iki yol geçiyordu. Biri doğudan batıya, diğeri de kuzeyden güneye doğru uzanıyordu. Böylece asıl ilkelere bir gönderme olarak dört eşit bölüm oluşuyordu.

En güneydeki bölüm aileydi. Orada üç cansız, gri kale vardı. Her biri sonrakine bir dizi cam köprüyle bağlanmıştı. Hepsinde sayısız oda yer alıyordu. Binlerce kişiye ev sahipliği yapabilecek kadar genişti. Bunlar Brood ailesinin uzun süredir yaşadığı yer ve Thugar Brood'un şu anki ikametgâhıydı.

En batıdaki bölüm geçim idealini temsil ediyordu. Hepsi çiftlik arazisiydi. Ren'in bakış açısından kuzeyden güneye uzanan el değmemiş topraklar görünüyordu. Bunlar bir zamanlar Brood ailesini beslemişti ve Ren, kuşatma durumunda ideal istihkakı sağlamak üzere tasarlandıklarını biliyordu. Brood'lar işlevsel olarak gereksiz kaldıktan çok sonra da tarlalara bakmaya karar vermişlerdi zira imparatorluklarını inşa eden acımasız verimliliğin harika birer sembolüydüler.

En doğudaki çeyrek, gücü temsil ediyordu. Brood'ların kışlaları oradaydı. Her büyük hanenin özel ordusu vardı. Ancak hiçbir Brood'larınkiyle karşılaştırılamazdı. Ren eğitim sahalarını görebiliyordu. Şimdi bile bir dizi düello yapılıyordu. Alıştırma yarışmaları ve eğitim çalışmaları devam ediyordu. Theo'ya göre, araziye korumak için hazırda en az yüz asker sürekli bekliyordu ama tamamı, rotasyona göre beş yüzü bile bulabilirdi.

Son olarak yönetim ideali geliyordu. En kuzeydeki çeyreği onlarca küçük ev kaplamıştı. Burası hizmetlilerin mahallesiydi. Her bina, Brood'lara geçim için kaç kişinin bağlı olduğunu göstermek üzere tasarlanmıştı. Bahçıvanlarının, aşçıların ve doktorlarının hepsi burada yaşıyordu. Ren bu evlerde kalan çoğu

erkeklerle kadının işi anne babalarından miras aldığını biliyordu. Bazıları Brood Hanesi'nin sadık hizmetkârlarıydı ve Theo'nun ailesini *kendi* ailesi olarak görüyordu. Diğerleriye de daha iyi kâr sağlayan iş bulamadığından buraların en güçlü insanlarıyla seve seve çalışıyordu. Ren hiçbirinde kusur bulmuyordu.

"Kapıların dışında inmek zorundayız," diye seslendi sürücü. "Bir şeye tutunun, leydim."

İniş başlarken Ren, efsunlu at arabalarının çalışması için kullanılan büyüü bilmediğini fark etti. Ren'in çalışmalarındaki şaşırtıcı bir boşluktan bu. İkinci yılında şüphesiz bu meseleyi ele alan büyü dinamikleri dersi vardı ancak o özgeçmişini şişirmek için Anatomik Büyü'yü tercih etmişti. Bilmemenin müthiş bir yanı vardı. Öğrenecek daha bir sürü şeyi olduğunu hatırlatıyordu. Sürücünün büyüü onları, Ren'in devasa merdivenlerden aşağı uçuyormuş gibi hissettiği bir şekilde aşağı indirirken o sessizce oturup düşündü. Son bir durdurma büyüü arabanın Brood Hanesi'nin kapılarının hemen dışında sessizce durmasını sağladı.

Ren, arabanın nasıl çalıştığını bilmiyor olabilirdi ancak neden içeride değil de duvarların dışında durduklarını biliyordu. Brood'ların çok yönlü bir savunma sistemleri vardı. Tüm büyük hanelerin olduğu gibi. Kuşaklar boyunca aktarılan servetleri varken başka ne yapacaklardı ki? Belli ki birinin onu korumanın zekice bir yolunu keşfetmesi gerekmişti. Elbette söylentileri duymuştu fakat gerçeği doğrulayan Landwin'in kendisi olmuştu. Brood'lar özel bir şekilde benzerlerinden daha temkinliydi. Ana yönleri temsil etmek üzere inşa edilmiş dört kapıya ancak Brood Hanesi'nin üstsoy-altsoyları, yani Landwin, Marquette, Thugar, Tessa ve Theo erişebiliyordu.

Theo'nun girişim hakkı elinden alınmıştı. Babası bunun gözcü olmasının bir parçası olduğunu, tarih boyunca görevleri sırasında tehlikeye düşmesinler diye bu kişilere izin verilmediğini iddia etmişti. Durumun ironik kısmı da buydu. Theo *sahiden* tehlikeye düşmüştü. Brood'ların kuşkulu ve çağdışı gelenekleri işe yarıyordu. Theo içeri giremezdi.

Ren'in ise yalnızca yem olarak girmesine izin veriliyordu.

Büyük taş kapılar gürültüyle açıldı. Ren orada durarak kendisini karşılamaya kimin geleceğini düşündü. Thugar buranın asıl sakiniydi. Onunla buluşmayı ayarlayan kişi Landwin'di. Fakat gölgeler yarıldığında Ren, Marquette Brood'u gördüğüne şaşırdı. Sırtından aşağı bir ürperti geçti. Bu, hakkında en az şey bildiği Brood'du. En muğlak kayıtları olan kişiydi. Gökyüzünde, yanında konumlanmaya mahkûm olduğu daha büyük bir yıldızın parlaklığına bağlı olan bir yıldız gibiydi. Yüzü ifadesizdi. Aileye evlilik yoluyla katılmış olsa da Ren onun gerçekten de Brood olduğunu hissetti. Geçen on yılların kadını yöneticisine yaklaştırdığını düşündü.

Marquette, Ren'e içeri geçmesini işaret etti. İlk adım buydu. Duvarların içine yerleşecekti. Ren, kapılardan geçtiğinde kendisini yok etmek için hazırlanmış bekleyen büyüü her yerde hissetti. Fakat bir Brood ona işaret etmişti. Yegâne bekçilerden biri ona izin vermişti. Bu, büyüü uzakta tutmaya yetti.

"Erken gelmene sevindim," dedi Marquette. "Kocamla konuşmadan önce seninle görüşmek istiyordum... ve fırsatım olacağını düşünmemiştim."

Ren bir kez daha şaşırmıştı. İlk olarak, Marquette'in ilk defa bu kadar uzun bir cümle söylediğini duyuyordu. Katıldığı birkaç aile yemeğinde bile Theo'nun annesi kısa cevaplar verme ve keskin tek kelimeli cümleler kurma alışkanlığını devam ettir-

mişti. Ren bir kere bile kadının bir hikâye anlattığını veya herhangi bir konuda teori önerdiğini duymamıştı. Diğer sürpriz ise Marquette Brood'un terliyor olmasıydı. Alnından aşağı, zar zor görülen ince bir damla akıyordu. Ne var ki bugün ayazlı ve serin bir hava vardı, batıdan epey rüzgâr esiyordu. Kadın nedense gergindi.

“Senden tek bir şey istemeye geldim,” dedi Marquette.

Birlikte güzelce döşenmiş yolda yürümeye başladılar. Sağlarında, güneş ışığının aydınlattığı gri kaleler vardı. İleride küçük bir asker taburu koşu antrenmanı yapıyordu.

“Kendimi kanıtlama şansı bulduğuma her daim minnettar olurum. Sizin için ne yapabilirim?”

“Oğlumla bağınızı bozma.”

Daha çok şaşırtıcı bir şey düşünülemezdi. Ren neredeyse kendi ayağına takılıyordu, düşmemek için iki elini de kaldırmak zorunda kaldı. Marquette ona sessiz, yalvaran gözlerle baktı.

“Kalbini kırma. Hiçbirini dinleme. Cesur ol, canım.”

Aralarında asılı kalan bu asi sözlerle birlikte Theo'nun annesi döndü ve yolda yeniden yürümeye başladı. Ren konuşmadan doğrudan Brood'ların krallığının kalbine ilerledi. Kadının söyledikleri büyük bir cesaret örneğiydi. Landwin'in planlarından tamamen ayrıldığını ve sürgündeki oğlunu gerçekten sevdiğini gösteriyordu. Ren neredeyse kötü hissetti. Marquette, birazdan yapacakları konuşmayı baltalayarak riskli bir oyun oynadığını düşünmüştü. Başka bir oyunun bitmek üzere olduğundan ve az önce kurdu ön kapılarından içeri aldığından haberi yoktu.

34

DAHVID TIN'VORI

Brood Hanesi'nin oğullarından biri onları dağ geçidinde karşıladı.

Dahvid onun en küçükleri olduğunu anladı. Ren Monroe'nun bağ eşi ve güya sırdaşlarıydı. Theo Brood uzun boylu, zayıf, trajik bir şekilde yakışıklıydı. Dahvid'e eski bir ejderha masalı olan, her yılın tek bir dakikasında vahşi, açgözlü bir yaratığa dönüşmekle lanetlenmiş Promethean'ı anımsattı. Lanete göre o bir dakikanın ne zaman geleceğini bilemiyor ve ne kadar hazırlanırsa hazırlansın sonuçlar yıkıcı oluyordu. Yaptığı tüm iyilikler bir nefeste çözülüyor ve yok oluyordu. Theo da böyle görünüyordu. Bir an kontroldeyken başkasında kaybediyordu.

Birkaç adım gerisinde bir kız ilerliyordu. Kızın saçları çok kısa, gözleri kocamandı. Dahvid ona başıyla selam vererek kızın yüz ifadesi değişene kadar birkaç kere daha bakmaktan kendini alıkoyamadı. Brood ileri çıkıp bir elini tokalaşmak üzere uzattı.

“Ben Theo Brood. Bu da kale muhafızım Dahl Winters. Bir süredir yolu senin ve askerlerinin gelişine hazırlıyorduk.”

Dahvid uzanıp elini sıkarken suratını astığını hissetti. Brood'larla çalışmayı kabul etmek tuzak ya da en azından pis bir taviz gibi geliyordu. Yıllar önceki o vahim gecede Brood'lar içlerinden birini bağışlamayı planlamamıştı. Ware, Thugar Brood tarafından malikânelerine sürüklenmiş, orada da öldürülmüş ve gömülmüştü. Diğer üç küçük çocuğun, ki en küçükleri sadece yedi yaşındaydı, anneleri ve babalarıyla kaçış gemisinde olduğu varsayılmıştı. Sonra o gemi denizde yakılmıştı. İçinden sağ çıkan olmamıştı. O zamanlar hiç merhamet göstermemişlerken Theo'yu bu dağ kalesinde canlı bırakmak tuhaf geliyordu. Bu fikir zihnini huzursuzlukla karıştırdı ancak babası ona hep, tavuğun boynuna iki elini de dolamadan tüylerini karıştırmaması gerektiğini söylemişti. Dahvid, şimdilik sorun çıkarmayacaktı.

Tanıştırma faslı sırayla devam etti. Dahvid, Cath'i, sonra da vekil generalleri tanıttı. Acımasız bir gruptlardı. Daha fazla zenginlik vaadi uğruna her şeyi yapacak bir sürü nasır tutmuş gaziydiler ve büyük bir Kathor hanesini yağmalamaktan daha cazip hiçbir şey yoktu. Dahvid yalnızca Darling'in isteğini yerine getirdiğini görmek için orada olmayı diliyordu.

Savaş ağasının malikânesinde uyanmıştı. Cath köşedeki bir karyolada uyuyordu. Darling askerlerin özel sahillerinden birinde konuşlandırıldığını ve gitmeye hazır olduklarını haber vermek için onu bir kere ziyaret etmişti. Dahvid'i başka alışveriş, takas, herhangi bir şey olmayacağı konusunda bilgilendirmişti. Seçilen askerleri şafaktan önce harekete geçirecekti. Darling'in seçim aşamasında en sevdiklerini ve kendi liderlerini özenle geride tuttuğu belliydi. En azından adamların hepsi doğru bölüklerdendi ancak Dahvid'in seçeceği askerler değillerdi. Bunlarla yetinmek zorundaydı.

Theo onları kapıdan geçirmek üzere döndü.

“Kazanmanı beklemediğimi itiraf etmeliyim,” dedi. “Eldiveni kazanmak kolay olmamıştır.”

Dahvid’in gözleri Theo ve Dahl arasında gezindi. Ne kadarını söylese bilemedi.

“Hayır. Değildi.”

“Ren seni bilgilendirmemi istedi. Ağabeyim hakkında.”

Avluyu geçip çok fazla kullanılmayan salona girerken kar ayaklarının altında ezildi. Döşeme tahtalarının uzun zaman önce solmuş bir güzellikleri vardı. Her köşede örümcek ağları asılıydı. Son birkaç ayda burada yaşadıklarına inanamıyordu.

“Kendi ailen hakkında bilgi mi sağlayacaksın?”

Sözleri gerekli olmaktan çok suçlamaydı. Dahvid’in umurunda değildi.

“Her zaman ailemin değişebileceğini hissetmiştim. Tarihimizden ders alabilir, hatalarımızı düzeltebilir ve yepyeni bir vasiyet yazabiliriz diye düşündüm. Küçüklüğümden beri buna inandım. Thugar ise tam tersine inanıyor. Geçmişimizin ve o zalimliklerin bir sembolü olmak istiyor.” Theo, Dahvid’e göz attı. Gözlerini gerginlikle kaçırmadı. Gözlerine bakmayı kasten sürdürdü. “Malikânemizde bir ağaç var. Yaprakları kırmızı uçlu, gövdesi siyah. Batıdan rüzgâr estiğinde dallarına dokunmuyor. Bizzat işe aldığımız bahçıvanların onu budamalarına izin vermiyor. Ağaçla sadece Thugar ilgileniyor. Onu sık sık ziyaret ediyor çünkü yaklaşık on yıl önce kazdığı mezarda büyüyen ağaç o.”

Seni toprağa gömeceğim.

Dahvid, Thugar’ın bu sözleri sarf ettiğini duymuştu. Öfke ellerini ve kemiklerini titretti, Theo’ya ailesinin günahlarını ödetmemek için zar zor direndi. Ağacı duymuşlardı ancak hep hurafe olduğunu düşünerek reddetmişti. Şimdiyse doğru oldu-

ğunu ve ağabeyinin ruhunu yalnızca en büyük düşmanının ziya-
ret ettiğini biliyordu. Her gün. Her yıl.

Bağışlayamayacağı türden bir günahtı.

“Ağabeyin yaptıklarının hesabını verecek.”

Theo başıyla onayladı. “Ağabeyimin mülkümüzün içinde iki görevi var. İlk olarak, içeriye Kathor’dan girmesi gerekenlere izin vermekle yükümlü. Bunu ancak bir Brood yapabilirdi. Fakat geri kalan zamanında çalışıyor. Dünya üzerindeki en iyi generallerle ve dövüşçülerle düello yapıyor. Ağabeyimden hiç hazzetmem ama yeteneklerini küçümseyecek kadar aptal değilim. Sana tek bir söz vereyim: Onu öldürmek kolay olmayacak.”

Dahvid hiçbir şey söylemedi. Bu kadarını tahmin ediyordu, üstelik dövmeleri tamamen eski hâline gelmeden kendini daha da çıplak hissediyordu. Kızıl gezgin göğsünde bir gölge hâlindeydi. Alışık olmayan gözler için düzgün bir dövmeye benziyordu ama haftalarca savaşa hazır olmayacaktı. En değerli silahı yanında olmayacaktı, ayrıca daha uzun yenileme zamanı olan ikizleri de kullanamayacaktı. Cephanenin geri kalanı yeterli olmak zorundaydı.

“Ama Ravinia’nın eldivenini kazandın,” diyordu Theo. “Yani onunla denksin. Dünyadaki her savaşçıya denksin. Gel. Ana salonda askerlerine yemek hazırlandı. Oraya tüm mumyolu mumlarını koyduk. Yüz kilometre içindeki her mum dibini ve fitili aldık sanırım. Her şey hazır. Benimle kütüphaneye gelersen sana arazinin düzenini ve bildiğim kadarıyla Thugar’ın dövüş tarzını anlatabilirim.”

Dahvid kabul etti. Konuşmaya dikkatle yaklaşmaya devam etti. Bir kelime yeterliyken asla iki kelimeli cevaplar vermedi. Kathor’a gitmeden önce Nevelyn’le bu konuyu konuşmuşlardı. Ren Monroe kendi oyununu oynuyordu. Onun bu işin sonunu

nasıl öngördüğünü anlamak zor değildi. Landwin, Thugar ve Theo Brood ölecekti.

Brood'lar kadim yaratıklardı. Atalarından kalan gelenekleri Brood Hanesi'nin dizginlerini Landwin'in karısına değil de en büyük çocuğuna verilmesini gerektiriyordu. Theo Brood son vâris olacaktı. Ren Monroe sevmediği bir hanenin bazı kısımlarını yakmak istese de onu küllerinden yaratmak için birkaç yerini olduğu gibi bırakıyordu. Planları hiçbir zaman böyle olmamıştı ve de olmayacaktı. Hiçbir Brood'un hayatta kalmasına izin verilemezdi.

"Bu harita biraz eski," dedi Theo, kütüphanedeki masaya otururlarken. Yalnızlardı. Hemen hemen. Dahvid kale muhafızının koridordan izlediğini seziyordu. "Son tadilatları eklemek için yaptığım değişiklikleri görebilirsin. Korumaların sadece dış duvarda olmadığını, içerdeki evin bazı bölümlerinin de korunduğunu bilmen önemli. Kalelerden en az birini girdiğiniz anda almanız gerekecek..."

Theo bir süre her şeyi eğitilmiş bir tazı misali koşturarak anlattı. Dahvid'le başka hiçbir yerde öğrenemeyeceği fikirler verip büyük bir beklentiyle bakmaya devam etti. Çocuk saygı göreceğini umuyordu. İhanet ettiği için sırtına vurulsun istiyordu. Dahvid başını sallayarak aklına not alsa da Theo Brood'a aynı takımda oldukları, aynı dava için savaştıkları hissinin tatminini yaşatmadı. Theo son on yıldır nefretle yanıyor muydu? Geceleri sürekli havada duman kokusu alarak uykusundan uyanıyor muydu? Tin'Vori'lerle aynı masada oturmaya hak edecek ne yapmıştı?

"Çok güzel," dedi Dahvid, konuşmaları bittiğinde. "Bir süre yalnız kalacağım. Bunların üzerinden geçmem lazım. Hatta müsaadenle biraz da uyuyabilirim. Bu sandalye, çocukluğumdan beri üzerinde uyuduğum yataklardan çok daha rahat."

Gizliden darbe vurmayı amaçlamıştı. Yaşları birbirine yakındı. Dahvid kasabadan kasabaya kaçır, hayatta kalmak için mücadele verirken Theo Brood altın yaldızlı rahatlığın içinde büyümüşü. Babasının ve ağabeyinin evlerini yağmaladığı gece neredeydi? Aile kütüphanesinde güven içinde büyü mü çalışıyordu? Theo sadece ayağa kalkıp başını salladı.

“Tabii ki. Ben gidip askerlere bakayım.”

Dahvid sandalyeye yaslanarak gözlerini kapatıyormuş gibi davrandı. Ne var ki bu numara öyle iyi hissettirdi ki az daha kendini kaptırıyordu. Bu sandalyede bir yıl boyunca uyuyabilirdi. Bunca yol gelmek hâlâ iyileşmekte olan vücuduna iyi gelmemişti. Yaraları dikilmiş ya da iyileşmişti ancak dünyadaki en iyi büyüler bile insanı bir gecede eski hâline getiremezdi. Brood topraklarına yüzde yetmiş kendinde gitse şanslı sayılırdı.

Kapının yakınlarında bir hışırtı vardı. Gözlerini kapalı tutsa da yüzünde bir gülümseme oluşmaya başladı. “Seni birkaç dakika önce duydum. Gömleğin çıkıntılı taşlardan birine sürttü. Dikkatsizleşmişsin.”

Bir bıçak başparmağı ve işaret parmağı arasındaki tahtaya saplanarak derisini kılpayı kaçırdı. Dahl orada durmuş Dahvid’e ters ters bakıyordu. Kütüphanenin kapısı kapalıydı. Baş başaydılar. Dahvid dikkatle elini saplanan bıçaktan uzaklaştırıp ayağa kalktı.

“Uzamışsın, kız kardeşim.”

Dahl ona gülümsedi. “Ben de tam sen kısalmışsın diyecektim, ağabey.”

Dahvid sarılmak için ileri atıldı. Ava kaçmayınca ya da onu dirseğiyle itmeyince şaşırdı. Aksine, kendi hiddetli sarılışıyla karşılık verdi. Dahvid bu sayede kendisini nasıl özlediğini, birbirlerini ne kadar özlediklerini gösterdiğini anlamıştı. Peska’da

yanlarından ayrılalı neredeyse iki yıl olmuştu. Bu büyük komp-loda kendi rolüne hazırlanmaya koyulmuştu. Tabii bunlar Ren Monroe'dan önceydi. Ava bunca zamandır Nostra'daki ihtiyaçla-rını gidermek üzere burada duruyordu. Hâlâ iyi bir konumdaydı. Belli ki Theo Brood kim olduğunu bilmiyordu.

Geri çekildiklerinde ikisi de sırtıyordu.

“Sanırım artık mezarına gitmeyi bırakabilirim.”

“Ya? O kadar mı yük oldu?” diye iğneleyici bir cevap verdi Ava. “Restoranlarla, tiyatrolarla, sıcak duşlarla dolu bir şehirde ne kadar da çile çekmişsinizdir. Hızla iyileşmen için mutlaka dua edeceğim, canım ağabeyim. En azından, ne bileyim, hiçliğin ortasındaki Tanrı'nın cezası bir kaleye yerleştirilmedin.”

Dahvid gülümsedi. Onu fark ettiğinden de çok özlemişti.

“Eh, planlarımız değişti.”

“Yok canım. Theo Brood bütün ailesini öldürecek ordu için mummyolu seyahati ayarlıyor. Konuştuğumuzdan birazcık daha farklı sanki.”

“Öyle. Sonraki kısım da farklı olacak,” dedi Dahvid. “Burada kalman lazım.”

Ava aşırı içerlemiş görünüyordu. “Neden?”

Dahvid kütüphanenin sessizliğinde her şeyi açıkladı.

NEVELYN TIN'VORI

Nevelyn tek bir detayı gözden kaçırmıştı. Elbisenin içine girmişti. İçindeki kayış beline oturmuş ve kalçalarının etrafında daralmış ve Nevelyn havada tamamen asılı kalmıştı. Kablolar onu havada tutma görevini fazlasıyla yerine getiriyordu. Ne kadar zıplasa, gerinse ya da hareket etse de ayaklarıyla yere ulaşmaya yaklaşamıyordu bile. Henüz bağlama büyüsünü etkinleştirmedigi için hareketleri iyice kısıtlanıyordu. Merdiven dışındaki hesaplamalarının hepsi kusursuzdu.

Elbisenin aşağılarına girmek için hafifçe atladı ve bu hareket merdiveni erişemeyeceği bir yerde bıraktı. O tarafa doğru sallanmaya, merdiveni düşürmek için tekmelemeye çalışırken dairesinin kapısı zorlanarak açıldı. Dudaklarında binlerce uyarı hazırlanırken Nevelyn boşluğa baktı.

Köşeden başını uzatan Garth'dı. Önündeki manzarayı inceleyen gözleri açıldı. Tavandan sarkan elbise yeterince tuhaf değilmiş gibi içinde Nevelyn'in asılı durması yepyeni bir tuhaflıktı.

Garth, ormanda nadir bir kuş görmüş ve onu kaçırmak istemiyormuş gibi odaya yanaştı.

“Nevelyn... iyi misin? Yardıma ihtiyacın var mı?”

Nevelyn, sanki biri tarafından bağlanmış gibi görüldüğünü tahmin ediyordu. Üstelik ayağı hâlâ biraz kanıyordu. Ne var ki cevap veremedi başka bir farkındalık ilkini, atılan elmayı ikiye bölen ok misali kesti.

“Ne dedin sen?”

Garth kendi hatasına kızmıştı sanki. O dönüp kapıyı kapatırken Nevelyn elbisenin içinden yalnızca izleyebildi. Şimdi odada baş başalardı. Nevelyn’in kalbi göğsünde hızla atıyordu. Sözleri Garth’a adeta fırlattı.

“Bana Nevelyn dedin.”

Garth iç geçirdi. “Evet. Özür dilerim. Ama önemli değil sanırım. Burada kimse yok.”

“Adımı nereden biliyorsun?”

“Sana göz kulak olmam istendi.”

Nevelyn’in içini parlak bir öfke sardı. “*Kim* istedi?”

“Yaşlı Agnes. Seni tiyatrodan kollamazsam beni bir teknenin altına bağlayacağını ve okyanusun ortasına yelken açacağını söyledi.”

Agnes Monroe. Ren’in annesi. Nevelyn kadının tiyatrodaki işini bulmasına yardım ettiğini biliyordu ancak bu kadar dahil olacağını düşünmemişti. Nevelyn en çok acıtma ihtimali olan soruyu sormadan duramadı. En derin korkularına yerleşen o soruyu.

“Yani bunca zamandır... sadece numara mı yapıyordun?”

Garth ileri doğru yürüdü. “Tabii ki hayır. Seni onun bir arkadaşısı sandım. Yeğeni falan. Şehre yeni gelmiş biri. Agnes senin hakkında pek bilgi vermedi. Ona, sana göz kulak olacağıma söz

verdim, sonra tanıştığımız gün...” Örümcek ağlarını temizler gibi başını salladı. “Daha önce kimseden bu kadar etkilenmemiştim. İstersen arkadaşlarıma sor. Ben insanlar konusunda seçiciyim. Birlikte zaman geçirmeye değer çok fazla insan olduğunu düşünmüyorum... Ama sen...”

Nevelyn bu kadar kolay kızarmasından nefret etti. Özellikle de Garth’ın kendisini umursamadığına dair o ilk acıyı hâlâ hissederken. Yine de neye inanacağını bilemedi.

“Senden hoşlanıyorum,” dedi Garth basitçe. “Odanın ortasındaki elbiseden sarkmana şaşırdığımı itiraf ediyorum ama seni temin ederim o flörtlerin ve notların hepsi... her şey gerçektir.”

Sözleri Nevelyn’in elindeki görevi hatırlamasını sağladı. Garth’ın dürüstlüğü şimdilik yeterli olacaktı. Ona soru sormak veya gerçek bir itiraf almak için zamanı yoktu. Geçen her dakika planına daha fazla risk giriyordu.

“Öyleyse yardımına ihtiyacım var. Şu merdiveni çek.”

Garth kaşlarını çatı. “Çıkmak için ona ihtiyacın yok mu?”

“Hayır. Elbisenin içinde kalacağım. Lütfen, Garth. Köşeye götür.”

Garth şaşkınlığına rağmen yine de itaat etti. Merdiveni dikkatle kenara çekti. Nevelyn boşa harcanacak vakti olmadığını biliyordu. Doğrudan konuya girdi.

“Büyü yapmak üzereyim. Başladığında kendim gibi görünmeyeceğim. Büyük ihtimalle sana bağıracağım. Küfredebilir ya da beni bırakman için sana yalvarabilirim. Söylediğim hiçbir şeyi dinleme. Hareket etme. Hiçbir şey yapma. Gerçekten burada kalmak istiyorsan şu köşede oturacak ve bu emirleri dinleyeceksin. Anladın mı?”

Garth’ın kapıya koşmasını bekliyordu. Olanlardan çok daha tuhaf bir şey gerçekleşmeden gitmesini bekliyordu. Ancak Garth

onun işaret ettiği yere oturdu. Nevelyn kolyesine bakarken kısa bir süre Garth'ın üzerinde büyü kullandığından endişelendi. Fakat koyu kalp dışa bakıyordu. Garth ondan hoşlandığı için boyun eğiyordu. Burada olmak istiyordu. Nevelyn onun varlığıyla rahatladığını fark etti. Sonu bu olacaksa en azından yalnız olmayacaktı.

“İşte başlıyoruz,” diye fısıldadı.

Büyü kumaşın iplerine yazılmıştı. Katman altına özenli katman. Burada Garth yerine Dokumacılar Loncası'nın bir üyesi olsaydı onu hemen uzman zanaatkâr ilan ederdi. İstikrarlı itişinden sonra kumaşın içine işlenen büyü canlandı. Nevelyn'in içinden büyük bir soluk gibi fırladı. Nevelyn hemen elbisenin etrafında daraldığını hissetti. Devasa, sarılı bir yılan gibi. Kalçalarını, omuzlarını ve göğsünü sıktı.

Şehrin karşı tarafında, Tessa Brood'un elbisesi de aynı şeyi yapıyordu.

İkinci büyü dalgası daha çok fısıltıyı andırıyordu. İki gücü de içeride gizliydi, büyüünün yarattığı en güçlü versiyona örülmüştü. Büyünün bir yarısı onu şu anda, burada, bu elbisenin içinde olduğuna unutmaya ikna edecekti. Aynı anda diğer yarısı o diğer elbiseyi, o diğer ânı, o diğer yeri görmesi için çağrıda bulunacaktı. İkiz elbiseler aracılığıyla bağlandıkları için Tessa Brood da aynı itme ve çekmeyi hissedecekti. Nevelyn iki zihinsel elini de aralarındaki büyülü ipe götürerek bütün gücünü düello büyülerinin içine akıttı.

Zihni parçalandı.

Olduğu kişinin ufacık bir parçası o odada, tavanda asılı kaldı. Fakat geri kalanı şehrin içine atıldı, dosdoğru taştan duvarları aştı, yanlış insanların arasından dans ederek geçti. Zihni uzakla-

ra uçuğunda Nevelyn bağıın işe yaramasını, doğru yere indiğini ancak umut edebiliyordu.

Nefes nefese hayata döndü.

Nodding Violet'in sahne arkasıındaydı. Diğer Nevelyn'in adını hatırlamadığı diğer aktrislerden biri yanındaydı. Yüzünde endişeyle bir elini Nevelyn'in omzuna koydu.

"Hey! İyi misin?"

Nevelyn hâlâ düzgün nefes almakta zorlanırken doğruldu. Bambaşka bir bedene, işgal ettiği zihni kontrol etmeye alışması uzun sürdü.

"Benim... Benim biraz soluklanmam lazım. Müsaade et."

Nevelyn döndü. Sahne arkasına toplanan herkes onun gidişini izledi. Sağdaki ikinci makyaj odasına döndü. *Benim makyaj odam*, diye fısıldadı başka bir ses. Gereksiz yere dikkat çekeceği için ne koşturdu ne de acele etti. Ancak aynaya bakmak için odayı aşarken hızlı yürüyordu. Aynadan ona bakan kızın soğuk bir güzelliği vardı. Uzun boylu, sarışındı, elmacık kemikleri atar-damar kesebilecek kadar keskindi.

Nevelyn bir an kendine baktıktan sonra gülümsedi.

Tessa Brood da gülüşüne karşılık verdi.

36

REN MONROE

En güneydeki kaleye ulaşmadan önce yolları kesilmişti. Marquette Brood aniden suspus oldu. Ren başını kaldırdığında Thugar Brood'un sabırsız adımlarla ailenin bakımlı topraklarını aştığını gördü. Theo'nun ağabeyi geniş omuzluydu, savaş için yaratılmıştı. Ren'in bir zamanlar Devlin'de sevdiği her özelliği taşıyordu. Kaslı, öz güvenli ve göz alıcıydı. Tabii aldatıcıydı. Bunun altında Kathor'da bitmek bilmez açlığıyla nam salmış ağgözlü bir yaratık yatıyordu. Onu hiçbir şey yatıştıramıyordu. Durduk yere kavga çıkarıyordu. Karısının önünde açıkça başka kadınlarla flört ediyordu. Ren adamın karanlık kabadayılık gösterisine birkaç kez tanık olmuştu. Belli ki böyle bir itibar, Theo'nun halktan birine âşık olmasından daha iyiydi.

“Ren Monroe. Tek parça hâlinde gelebilmene sevindim,” dedi Thugar. Onunla konuşsa da gözleri annesine sabitlenmişti. “Seni görmek ne şaşırtıcı, anne. Ben de tam işlerimi bitirip aşağı inecek ve Ren'i kapıdan geçirmeye gelecektim ki Beck birinin çoktan hallettiğini söyledi. Bugün evde olacağını bil-

miyordum. Şehirdeki ticaret toplantılarına katılacağını sanıyordum.”

Marquette’in dudakları büzüldü. “Şimdi neden katılmam istendiğini anlıyorum.”

“Katılman istendi çünkü hanemiz ve mal varlığı için hayati bilgiler sağlayabilirsin,” dedi Thugar, tam anlamıyla kınarcasına. “Çok geç değil. Toplantının yarısına yetişip...”

“Misafirimiz var,” diye cevapladı Marquette, taş gibi sesiyle. “Ona çay ikram edelim.”

Ren nihayet dikkat için savaştıklarını görmenin güzel olduğunu düşündü. Peşlerinden kaleye girmeden önce kuzeye göz attı. O yöndeki tepeler yukarı, doğrudan orman örtüsünün içine çıkıyordu. Ren ormanının sınırının hemen ötesinde ve Brood arazisinin büyü sensörlerinin ilerisinde, çimleri bileğe kadar gelen bir tarla olduğunu biliyordu. Her tarafı ormanlarla kaplıydı. Küçük bir ordunun toplanarak dünyadan saklanabilmesi için kusursuz bir yerdi. Theo çocukken oraya kaçtığını itiraf etmişti. Nedenini söylememiş olsa da Ren büyük kardeşlerinin kendisine zorbalık yaptıkları zamanlarda gittiğini seziyordu. Bir zamanlar Theo’nun kalkanı olan şey şimdi mızrağın ucuydu.

Ren onur konuğu gibi kalenin içine yürüdü.

Arazinin geri kalanına bakan süslü oturma odalarından birine yerleştiler. Ren bal aromalı çayı yudumlarken Thugar ile Marquette’in koridorda tartıştıklarını belli belirsiz duyabiliyordu. Tartışmanın konusu her neyse Marquette kaybetmişti. Kapı bir kez daha açıldığında geri dönen Thugar’dı.

“Babama burada olduğun haber verildi. Kendisi şehirde, önemli bir toplantı yürütüyor ama mümkün olan en yakın zamanda geri dönecek.”

Ren başıyla onayladı. Beklediği gibiydi. Görüşmelerinden ve Balmerick'te geçirdiği zamandan ötürü bunu tahmin etmişti. Zengin ve güçlü olanlar insanları bekletmekten keyif alıyorlardı.

“Teşekkür ederim.”

“Bir fark yaratır mı bilmem ama anneme katılıyorum.”

Bu itiraf Ren'i şaşırttı. İkinci Brood ailesi üyesi ona rıza mı gösteriyordu? Onları bu kadar yanlış değerlendirdiğini hayal etmek zordu. Belki de önceki karşılaşmalarında her şeyin üzerinde Landwin Brood'un gölgesi vardı.”

“Öyle mi?”

Thugar bütün dişlerini göstererek gülümsedi. “Evet. Bence Theo'yla evlenmelisiniz. Böylece sıkıcı hayatlarınızı o soğuk dağ geçidinde devam ettirebilirsiniz. Theo şımarık bir mal. Hep böyleydi. Ya sen? Sense ailenin en zayıf üyesine denk gelmiş kızın te-kisin. Zırhımızdaki koca bir kusur o. Sanırım fırsat bulmuşken bıçağı saplayacak kadar zeki olduğunu itiraf etmek lazım.”

Ren güç bela gülümsedi. Beklediği karşılama işte böyleydi. Güzel oda, çay, fazla yabancı gelen hoş sohbetler. Brood'lar tam olarak buydu.

“Ne demek istediğinizi anladığımdan emin değilim. Theo'yla ben âşık olduk.”

“Âşık mı?” Thugar neşesiz bir kahkaha attı. “O burada değil. Rolü bırakabilirsin. Seni pek umursamadığımı itiraf edeyim. Theo'nun eninde sonunda sıkılacağını düşündüm. Yani, şu hâline baksana.”

Gözleriyle onu baştan aşağı süzdü.

“Ama babam bana mektubunu okuttu. Zeki kızsın. Bunca zaman konumunu ayarladın. Zavallı Theo'yu avucunun içine aldın. Bu stratejiye saygı duyabilirim. Çabalarının karşılığını alacaksın, hak ediyorsun da.” Sakalını öylesine kaşıdı. “Komik

aslında. Babama seni... öldürmemiz gerektiğini söyledim. Hiç kimsenin bulamayacağı bir tepeye gömelim dedim. O da bunun 'diplomatik' olmayacağını belirtti. O her ne demekse."

Ren bir yudum daha alırken tetikteydi. Thugar'ın öylece ifade ettiği soğuk ve acımasız sözleri, fincan dudağından birkaç santimetre ötedeyken donakalmasına yol açmıştı. Eli beline sıkıştırdığı at nalı asaya uzanmak için kaşınıyordu. Ama vakti değildi. Henüz olmazdı. Thugar bir kez daha zorla gülümseyene kadar fincanın ağzından ona baktı.

"Şunu hatırlatmış olayım. Brood Hanesi'ni ben yönettiğimde senin gibi bir kızla hiç uğraşmayacağız. Bir daha kapımızı çalarsan sana eski Brood'ların nasıl olduğunu gösteririm. O bunaltıcı politikalar ve el sıkışmalar olmayacak. Seni gerçek bir açgözlü domuz gibi deşeceğim. Anladın mı?" Cevabını beklemedi. Sırtını dönüp uzaklaşmaya başladı. "Rahatına bak. Babam birazdan şehirden gelir. Sanırım bedelin biraz da onun keşfettiklerine bağlı olacak. Elveda, Ren Monroe."

Ayak sesleri giderek kayboldu. Ren fincanı yakındaki sehpa-ya bırakıp koltuğuna yerleşti. Hiç bu kadar kendinden emin hissetmemişti. Landwin Brood tanıdığı bir kötüydü. Thugar Brood bekleyen bir kötüydü. Bu hanenin tek yapacağı altlarındaki insanlardan beslenmekti. Ren derinlerde kaynayan o tanıdık hissi duydu. Fırtına kalbinin kapılarını zorluyordu.

Yakında, diye söz verdi kendine. Çok uzun sürmeyecek.

Vadinin karşı tarafından bir cevap geldiğini hissetti. Bağlarındaki hareketlenme duygularının paylaşıldığını gösteriyordu. Av başlamıştı. Ren tek bir önemli avantajları olduğunu düşündü. Brood'lar gibi nesillerdir yırtıcı olan yaratıklar sık sık avlanmanın nasıl olduğunu unutuyorlardı. Besin zincirlerine onları öldürebilecek yeni bir hayvan girerse bu tehdide karşılık verme-

leri genelde yıllarını alıyordu. Bazen çok geç kalıyorlardı. Tepki verseler bile tek bir sonuca çıkabilecek bir eşik vardı:

O da tükeniştii.

37

DAHVID TIN'VORI

Dahvid meditasyon hâlinde bağdaş kurup oturdu. Odaklanmak zordu. Çok fazla yer yoktu. Theo Brood bu boş alanı abartılı anlatmıştı. Askerleri tıkış tıkıştı, huzursuzlanmaya başlıyorlardı. Theo buranın saklanmak için harika bir yer olduğunu söylemişti ancak Dahvid kapana kısılmak için harika bir yer olduğunu hissetmeye başlıyordu. Ağaçlar etraflarını sarmıştı. Neredeyse hiçbir şey görünmediği için öncü birlikleri fazla saldırgan kullanmayı riske atamazlardı. Ormanın içinde tek bir kişi bile görülürse Brood taburu atlarıyla araştırmaya gelirdi. Nevelyn gelene kadar görünemezlerdi.

Beklemek aynı zamanda kendi zaaflarının farkına varmasını sağlamıştı. Hâlâ iyileşen yarasında belirgin bir sıkışma vardı. Yürürlerken kontrol etmişti. Başının üzerine fazla uzandığında keskin, ani bir ağrı saplanıyordu. Bu yüzden yukarıdan gelen saldırıları savunmasının zorlaşacağını farkındaydı. Ayrıca sağ omzu da sürekli yerinden çıkacak gibi oluyordu. Belli ki Agatha Marchment'le yaptığı bulanık dövüş sırasında tamamen çık-

masına neden olmuştu. Yüzü yara bere doluydu. Bazıları mor bazıları daha koyuydu. Çoğu Darling'in eldiven turnavasındaki üçüncü dövüşünde aldığı darbelerdendi.

Diğer sembol taşıyıcıyla karşılaştığında.

Nefesi biraz kesildi. Cath yanında oturuyordu. Henüz o konuyu konuşmamışlardı. Cath yüzlerce kez açmaya çalışsa da her yalnız kalışlarında vazgeçmişti. Dahvid bu meseleye sessizce öfkelenmişti. Fakat şimdi ölüm kapısını yeniden çalıyordu. Vakit geldiğinde yüzlerce yabancıyla beraber ormanın içinden koşacaktı. Dahvid'e duydukları sadakat, altın vaadinden daha güçlü değildi. Dahvid turnuva başlamadan önceki düşüncelerini hatırladı. Cath'e hissettiklerini söylemeden öleceğini fark ettiğini. Hakikaten o hatayı tekrarlayacak kadar aptal mıydı?

“Seni seviyorum,” diye fısıldadı. “Bir süredir âşığım sana.”

Gözlerini açtığında Cath'in kendisini izlediğini gördü. Bir sanatçının dikkatli gözleriyle bakıyordu. Dahvid onun bu özelliğinden hep hoşlanmıştı. Kendisine baktığında, Dahvid'in gördüklerinden bile ötesini gördüğünü hissediyordu. Cath bir elini uzattı. Dahvid de onu kendi elinin içine alıp bir öpücük kondu.

“Geçmiş bize dokunamaz.”

Cath'in bu sözlerle rahatladığını gördü. Bunları ona söyleyebilse de kendi için kabul edemediği ironisini de anlıyordu. Geçmiş gerçekten unutulur muydu? Dahvid, sırf geçmiş merhametsiz bir tanrı olduğu için düşmanının kapısında çömelmiş duruyordu. Geçmiş ziyaret edilmeyi, tapılmayı, korkulmayı talep ediyordu. Dahvid uyanık olduğu saatlerde ona ilgi göstermezse rüyalar âlemine girerek onu orada ele geçirirdi. Hep böyle olmuştu ve Cath'in de aynı durumu yaşamasını istemiyordu. Elini tekrar öptü.

“Beni affediyor musun?” diye sordu Cath.

“Affedecek bir şey yok. Senden geçmişini bana vermeni istemem, Cath. Bana ait değil. Yalnızca bugün, yarın ve ertesi gün vereceklerini isteyebilirim.”

Cath de onun elini dudaklarına götürüp öpücüğüne karşılık verdi.

“Zaten sana aitler.”

Bir süre sessizlik oldu. Dahvid gözlerini tekrar kapayıp tüm bunların hâlâ işe yarayabileceğine kendini inandırmaya çalıştı. Kızıl gezgin kullanılamasa da kapılardan içeri girebilir ve karanlık işini tek kalemde tamamlayabilirdi. Dik otururken tam uyu-yakalıyordu ki öncü birliklerden birinin sesi yankılandı.

“At arabası.”

Dahvid ağaçların en yoğun olduğu bölgede iyice çömelerek adamı takip etti. Birlikte ağaçların devasa yapraklarının arasındaki ufak aralıktan baktılar. Dahvid arabanın grilerin içinden geçip malikânenin olduğu taraftan indiğini gördü. Beklerken midesi bulandı. At arabası en doğal iniş noktasına, güney girişine yöneldi.

“O değil,” diye fısıldadı. “O... Landwin Brood.”

Dış duvarlar görüşlerini kısıtladı. Araba gözlerinin önünden ayrıldı. Dahvid ormanın içine gizlice dönerek Cath’ın yanına geçti.

Neredesin, kardeşim?

NEVELYN TIN'VORI

Cok narin bir zihinsel denge vardı. Nevelyn'in, Tessa'nın bilgilerinin bir kısmına erişmesi gerekiyordu ancak bunu, kızın fethedilmiş zihninin derinliklerinde, hâlâ duran parçasını kontrolü devralmaya davet etmeden yapmalıydı. Onu yeni tutsak edilmiş, bir uçtan diğerine sinsice dolaşıp kendisini tutsak edenlere saldırma fırsatını kollayan dişi bir aslan gibi hissedebiliyordu. İstenilen bilgiyi elde etmenin en kolay yolunu buldu.

Eve nasıl dönerim?

Küçük bir direniş oldu. Sonra da cevap geldi:

Ockley Meydanı'nda ailenin şoförlerinden biri sürekli bekler.

Nevelyn hiç görmediği yollardan geçti. Ona yabancı gelseler de Tessa Brood buraları çok iyi biliyordu. Hatırladığı yol Güvenli Liman bölgesinin kalbine çıkıyordu. Geçerken birkaç kişi ona selam verdi. Nevelyn de karşılık verebilirdi, Tessa Brood'un tanıdıkları oldukları belliydi ancak herhangi biriyle gerçek bir sohbe girişme riskini alamazdı.

Büyük manastırın köşesinde kendini, gördüğü en nazik pazar meydanından geçerken buldu. Hiç kimse seyyar satıcılık yapmıyordu. Fiyatlar için pazarlık yapılmıyor, tartışma çıkmıyordu. Masalar güzel ürünlerle doluydu ve zengin insanlar onları aylak aylak inceliyorlardı. Nevelyn yolun karşısında bekleyen at arabasını gördü. Ne var ki oraya gittiğinde şoförden iz yoktu. Bir kere dönüp yakındaki birahanelere bakınırken paniklemeye başlıyordu.

“Len’i mi arıyorsunuz, Bayan Brood?”

Bir adam meyve tezgâhlarından birinin yanından geldi. Adını bilse de Nevelyn ne tür bir tanışıklıkları olduğunu bilmiyordu. En güvenli yoldan gitmeye, biraz caka satmaya karar verdi. Çenesini kaldırdı.

“Keşke aramadığımı söyleyebilseydim.”

Adam başını salladı. “Elbette. Kötü bir zamanlama oldu. Onu hızlıca öğle yemeği yemek için giderken gördüm. Kısa süre önce. Görevlerini hiçbir zaman ihmal etmez.”

“Ama şimdi etti. Lütfen gidip onu bulur musun?”

Adamın yüzünde hafif bir şaşkınlık belirdi. Nevelyn belki de haddini aştığını düşündü. Ne de olsa adam Brood Hanesi’nin hizmetkârı değildi. Emrine itaat etmesini gerektirecek herhangi bir iz veya sembol göremiyordu. Gerçi Kathor halkı onlara her zaman itaat ederdi.

“Elbette. Burada bekleyin.”

Beklemek ideal değildi. Hareketsiz durmak nedense Nevelyn’in zihnini odaya geri çekiyordu. Diğer elbiseye ve içindeki bedene döndürüyordu. Zihninin küçük bir parçası hâlâ oradaydı. Bir odada durmuş dekorunu inceliyor, sonra da aynalardan birinde başka bir dünyayı görüyor gibi hissetti. Kısa bir an için Garth’ı gördü. Bıraktığı yerde çömelmişti. Garth’ın

yüzünde bir dehşet ifadesi vardı. Siyah kablolar hareketle birlikte titredi. Gerçek ortadaydı. Tessa şu anda Nevelyn'in bedenindeydi. Ne de olsa büyü bir takastı. Görünüşe göre Tessa, Garth'a bağıırıyordu.

Nevelyn'in zihni yalpalayarak o diğer gerçekliğin içine çekildi ve görüntüden kurtulmak için kendini sarstı. Pazar meydanında dolanıp etrafındakilere odaklanmaya çalıştı.

Buradasın. Orada değilsin. Buradasın. Orada değilsin.

Neyse ki adam ortaya çıktı.

"Geliyor, Bayan Brood. Biraz bekleyin."

Len kapılardan geçip ağzının kenarlarını sildi. Kel kafalı, sessiz, mavi gözlü yaşlıca bir adamdı. Nevelyn adamın eğilip bağışlanma dilenmek için ayaklarına kapanmasından nefret etti. Fakat Tessa Brood'un bu muameleyi görmesi normaldi. Len ona kapıyı açtı ve binerken adama teşekkür etme zahmetine girmedi.

Birkaç saniye sonra zavallı adam at arabasını ilerletiyordu. Yerden kalkarak en yakındaki binaların tepelerine yükseldi. Nevelyn yüzünü düz, ilgisiz tutsa da yüksekten nefret ederdi. Midesi rahatsızlıkla çalkalandı. Düzenli olarak binmesi gereken arabanın arkasında kusarsa karakterden çıkacağından şüphelendi.

Şehir altlarında küçüldü. Nevelyn'in çok iyi bilmesi gereken geniş ve nefes kesici bir manzaraydı. Sokak adları, mahalleler, en sevdiği restoranlar. Brood'lar her şeylerini almamış olsa bunların hepsi tanıdık gelecekti.

Len havadan sudan konuşmaya çalıştı ancak Nevelyn cevaplarını kısa ve kesin tuttu. Tessa Brood olmadığını ifşa edecek şeylerden kaçındı. Arazi görüş alanına girdiği anda risk olduğunu bildiği bir istekte bulundu. Son derece gerekli bir riskti.

"Beni kuzey kapılarına götürebilir misin? Oradan girmeyi tercih ederim."

Len beklediği gibi tepki verdi. Açıkça tereddüt etti. Her zamanki alışkanlıktan başka bir hareketti. Tessa Brood'un araziye hiç o yönden gelmemiş olması muhtemeldi. Ancak Nevelyn pencereden dışarı bakıp aşağıdaki araçları inceliyormuş gibi davrandı. Tuhaf isteğini kanun kabul etmesi, sırf ağzından çıktı diye uygulaması gerekiyormuş gibi muamele etti.

Bir anlık tereddüdün ardından Len arabayı o tarafa çevirdi. Uçan aracı giderek alçağa indirdi. Nevelyn kuzeye bakma isteğine direnemedi. Gözleri hareket görebilmek için oradaki büyük ormanı taradı. Metalin güneş ışığıyla parlaması kadar küçük bir şey bile yoktu. Ağabeyinin dikkatine heyecanlansa mı yoksa burada olmaması, planda korkunç bir sorun olma ihtimaline korksa mı bilemedi.

"Bir şeye tutunun, leydim."

Araba sallandı, öyle ki Nevelyn az daha karşısındaki koltuğa fırlıyordu. Tam zamanında tutundu. Araç savrularak dururken Len'in gözleri ona kaydı.

"Affedersiniz, Bayan Brood. Buraya inmeyeli uzun zaman oldu. Arazinin bu tarafında zemin yeterince bakımlı değil..."

Nevelyn elini sallayıp bir şey demeden konuyu geçiştirdi.

"Artık gidebilirsin, Len. Hizmetin için sağ ol."

Adam ona uzun, rahatsız edici bir an boyunca baktı.

"Başka bir ihtiyacın mı var?"

Len tuhaf bir şekilde kıpırdandı. "Sadece... genelde bekleriz ya? Aile meselelerinizle ilgilendikten sonra dönmeniz için kapıda bekleriz. Ben... özür dilerim, leydim ama bana daha önce hiç Len demediniz."

Açıkça hata yapmıştı. Nevelyn, adamın durumun gerçekliğine inanmasının büyük bir çaba gerektireceğini biliyordu. Sıradan bir vârisin, büyülü, ikiz elbise kullanan biri tarafından

zihninin kontrol edildiğini kim tahmin ederdi? Epey büyük bir sıçramaydı ama Nevelyn manipülasyon büyüsü hakkında bir sürü hikâye olduğunu biliyordu. Güçlü büyülerini sessizce çıkararak başkalarının hareketlerini değiştirme sanatında uzmanlaşmış büyücüler vardı. Brood'ların çalışanlarının bundan korkması uzak ihtimal değildi. Her türlü, adamın şimdiki gibi kendisini daha yakından incelemesine izin veremezdi.

Bu sabah tanıklık ettiği Tessa Brood'a dönüşmek için elinden geleni yaptı. “Belli ki bir hata var çünkü o ismi kullanmak sana emirlerimi sorgulamak için hayali bir izin vermiş gibi görünüyor.” Çenesini çok hafif eğdi. “Son kez tekrar edeceğim: Gidebilirsin. Hizmetine ihtiyaç duyarsam, ki gelecekte hizmetine gerek duymaya devam etmemizi tüm kalbinle umsan iyi olur, malikâneye tekrar çağrılırsın. Anlaşıldı mı yoksa üçüncü kez söyleyeyim mi?”

Len gözlerini kaçırdı. Cevabı mırıltı hâlinde çıktı.

“Elbette, leydim.”

Kalbinin gerçekten kırıldığını görebiliyordu. Belki de Tessa'yla ilişkisi olumluydu. Nevelyn ona daha fazla düşünecek zaman bırakmadan arabanın merdivenlerinden inmeye koyuldu. Uzun elbisesinin kenarlarını çamura değdirmemek için mücadele etti.

O sağ salim indikten sonra Len arabayı hareket ettirdi. Yukarı doğru süzülerek görüşünden çıktı, Nevelyn de kendini Brood malikânesinin geniş kapılarının dışında buldu. Orada cesaret edebildiği kadar uzun süre durdu. Kuzeydeki ormandan görüldüğünden emin oldu. Gözleri o yana kaydı. Gözüne dalların arasından tek bir parlak kesinti çarptı.

Nevelyn kendi kendine gülümseyip döndü.

Muhafızlar onu siperlerden izlediler. Hepsi Tessa Brood'u anında tanıdı. Brood Hanesi'nin dillendirilmeyen tahtının büyük vârisi. Siyah elbisesinin askılarını düzelterek ilerlemeye başladı. Ancak şimdi büyüünün son sınavı geliyordu.

Ren Monroe bir tek bundan korkmuştu. Brood'ların arazisini koruyan büyü kadimdi. Katmanlıydı ve yüzyıllar içinde birikmişti. Asıl tasarımı çoğunlukla geçen türden bir büyüydü. Bir nevi bilinç kazanmıştı. Ren bu büyüünün Tessa'nın artık Tessa olmadığını anlayacağından korkuyordu. Nevelyn hiç tereddüt edemezdi.

Doğrudan önündeki kapılara yöneldi. Tam ortada onları birleştiren büyük Brood Hanesi arması vardı. Dört şahin dışarı doğru bakıyor, şehri temsil eden daha küçük bir armanın etrafını çevreliyordu. Kanatları ve pençeleri öyle bir açıyla çizilmişti ki saflarında boşluk kalmamıştı. Uzun zamandır Kathor'un ilk savunması olan hane için kusursuz bir armaydı. *Ama sizi bizden kim koruyacak?*

Nevelyn tanımadığı elini uzattı. Bir dua fısıldayarak avucunu taşa yerleştirdi. Kapı gürültüyle hareket etti. Büyü sahiden *çalışıyordu*. Bunca komplo ve alıştırma, onlarca farklı evde uykusuz yıllar geçirmenin ardından sahiden çalışmıştı. Brood mülkünün dayanıklı kapıları inleyerek aralandı. Nevelyn zaferle orada durdu.

Planın kendisine ait olan kısmı bitmişti.

Geriye bakmadı. Sürprizi ele vermek istemiyordu. Fakat bir çift muhafız vârislerini karşılamak üzere öne çıktığında yüzlerce askerin ağaçlı tepelerden koşturduğunu biliyordu. Mümkün olan son âna kadar ağaçların arasında gizlenecekleri şüphe götürmezdi. Nevelyn, Tessa Brood taklidi yaparak öne yürüdü, etraftaki tüm muhafızların dikkatini çekecek kadar yüksek sesle konuştu.

Hiçbiri evlerinin içindeki kurtlardan haberdar değildi.

Ziyafet zamanı.

39

REN MONROE

Ren gökyüzünü izliyordu.

Şimdiye kadar iki arabanın geldiğini görmüştü. Biri, kendisinin de girdiği güneydeki kapıya inmişti. İkincisiye kuzeye iniyordu. İkisinin içinde de kim olduğunu doğrulamasına imkân yoktu. Thugar geri dönmemişti ama bir hizmetli Ren'in her ihtiyacını karşılamakla görevlendirilmişti. Ren, bunun kısmen görgüden kaynaklandığını ancak daha çok ona göz kulak olmalarını sağladığını tahmin ediyordu. Belki de çıkarken altın bir kâğıt tutucuyu çalacağını düşünüyorlardı. Ne var ki koridorda bot sesleri yankılandığında hizmetli ortadan kayboldu.

Landwin Brood gelmişti.

Güneye inen arabadan.

"Geciktiğim için üzgünüm," dedi Landwin, odada ilerlerken. "Şehirde halletmem gereken meseleler vardı."

Paltosunu çıkarıp koltuğunun arkasına astı. Elinde birkaç kâğıt dışında boş görünen tek bir omuz çantası vardı. Onu kucağına koydu.

“Sorun değil,” diye cevapladı Ren. “Meşgul bir adam olduğunuzu biliyorum.”

“Öyleyim. Senin gibi epey meşguldüm.” Kucağındaki çantaya vurdu. “Şimdi. Anladığım kadarıyla pozisyonunu tekrar gözden geçirmişsin. Sanırım oğlumu da Nostra’da ziyaret etmişsin.”

Ren sertçe yutkundu. Landwin’in bunu fark etme ihtimali olduğunu biliyordu. Casusları işlerinde iyiydi. Üstelik Hairbone Vadisi, Brood bölgesi sayılırdı. O kasabalarda yaşayanları çoğu onları ana velinimetleri olarak görüyordu.

“Onu ziyarete gittim, evet. Aramızdakileri ciddi anlamda öğrenmem lazımdı. Bir trajedinin ortasına tanıştık, oradan zar zor sağ çıktık. Eve döndüğümüzde Theo’yla sadece birkaç ay geçirmiştım. Çoğu çeşitli zorunluluklarla doluydu. Normal bir ilişkinin tadını çıkaracak zamanımız pek olmadı.” Ren iç geçiriyormuş gibi yaptı. Sanki bunların hepsi gerçekten zordu. “Kolektif’teyken yaşıttım insanlarla tanıştım. Böyle... başka bir hayat hayal etmem daha kolaydı. Theo’yu ziyaret edip birbirimiz için ne anlama geldiğimizi öğrenmem gerektiğini hissettim. Özellikle de birlikte olmanın anlamını düşündüğümde. Nostra’da birkaç gün kaldım, karar vermeme yetecek kadar uzundu.”

Landwin Brood küçümsercesine güldü. “Neye? Oğlumun eksikliklerini mi buldun? Tanrılar. Keşke bu aptallığın ödülüne tanıklık etmek için burada olsaydı. Seninle bağ kurabilmek için çabaladı, inatla ayrılmaya direndi. Kaderinde bir sürü prensesle eşleşmek olan bir çocukken seni seçti. Ama *sen onu* seçmeyeceksin. Oğlum için ne kadar da aşağılayıcı bir an. Güzel. Uzun zamandır böyle bir ders alması gerekiyordu.”

Ren, gösterisine katkısı olmayacağını bilse de Theo’yu savunmak için şiddetli bir istek duydu. Babasının onun hakkında böyle konuşmasına izin vermeyecek kadar hoşlanıyordu ondan.

“Onun hatasıymış gibi konuşuyorsunuz. Sadece onunla evlenecek olsam Theo’yu seçerdim ama onunla evlenmek ailenizle evlenmek demek. Bu seçimi Theo ve bir başkası arasında yapmıyorum. O ve tüm geleceğimi güvenceye alacak kadar para arasında yapıyorum. Hangi baba kendi oğlunun duygularına karşı gelir?”

Bunun üzerine Landwin gerçekten gülümsedi. Sanki Ren sonunda onun hoşuna giden o notayı çalmıştı. Çantaya uzanıp birkaç kâğıt çıkardı. Hepsini masaya koydu.

“Ödeme konusunu açmana sevindim. Ne de olsa buraya ayrılığının şartlarını konuşmaya geldik. Mektubunda kalbimin biraz daha cömert olmasını umduğundan bahsetmiştin. Ben de tam onu yapıyordum ki araştırmalarım meyvelerini nihayet verdi. Balmerick’teki mummyolu odasına tam bir büyü analizi yaptırmıştım. Hatta senin bir arkadaşını ödünç almıştım. Pecking adında bir çocuktu galiba? Sinestezik biri. Güzel yetenek.”

Ren kendini çok kontrolde hissediyordu. Ancak konuşma hiç de onun lehine değişmiyordu. “Pecking benim arkadaşım değil.”

“Doğru, değil. Bu yüzden bana daha da hevesle yardım etti. Bu kadar kısa sürede böyle bir düşman edinmen takdire şayan, bravo. Sonuçlar tam olarak kesin olmasa da birinin o odaya sarmal büyüü yaptığına karar verdik. Sarmal büyüünün ne işe yaradığını biliyor musun?”

Ren başıyla onayladı. Sıcaklığın boynundan yukarı çıktığını hissedebiliyordu. “Elbette ne işe yaradığını biliyorum. Büyüyü yapan bendim.”

Landwin kabul etmesine şaşırmış görünüyordu. “Kabul ediyor musun?”

“Evet. Odayı tekrar görmeye gittiğimde. Tüm olanlardan sonra. Bilemiyorum. Aptallık ettim cidden. Aslında... hepsinin hatırasını bağlamaya çalışıyordum. Sarmal büyüsünü yaptım. İşe yaramadı. Havada kayboldu. Sanırım daha çok sembolikti. Kaybettiğimiz insanları unutmak istemedim. Ama evet, sarmal büyüsünü yapan bendim.”

Bu hazırlıklı bir yalandı. Ren bu hareketleri özellikle bu an için icra etmişti, bu sayede açıklamasını hazırlayabilecekti. Landwin beklenmedik bir şekilde kahkaha atmaya başladı. Ren daha önce gerçekten kahkaha attığını duymamıştı. Zoraki ve cansız bir sestti. “En güzel kısmı da bu ya. Pecking’e göre *iki* sarmal büyüsü varmış. Sence neden *iki* sarmal büyüsü olabilir, Ren Monroe?”

Ren hiçbir şey söylemedi. Tabii ki nedenini biliyordu. Bu aptal soruların cevaplarını hep bilirdi. Landwin saldırmaya hazırlanan bir yırtıcı misali koltukta öne eğiliyordu.

“İki tane sarmal büyüsü olmasının yanı sıra bir de aynı yöne yapılmışlar. İkisi de aynı genel alana yapılmış. Pecking’in teorileri var ama sen az önce çok daha iyi bir cevap verdin. Yapbozun son parçası nihayet tamamlandı.” Landwin masadaki belgelere vurdu. “İki büyü vardı çünkü ilkin *sen* yaptın. Kaza günü. Bu yüzden tüm yolculuk mesafeleriniz mumyollarında birleşti. Ben rapora tekrar baktım. Theo’yla yetkililere söylediğiniz her şeyi gözden geçirdim. Theo odadaki *diğer herkesi* tarif ediyordu. Nerede durduklarını, ne söylediklerini ve söylemediklerini. Ama Theo seni hiç tarif etmedi. Ormana gittikten *sonra* senin yaptıklarından sürekli bahsediyordu, o zekice büyülerinden. Ama kampüsteki mumyolu odasında nasıl davrandığın hakkında tek bir şey söylemedi.”

Landwin'in gözleri onu delip geçiyordu. Ren açıklama bulmaya çalışsa da hepsi daha az muhtemel geliyordu. Kendine konuşacak kadar güvenmiyordu.

"Tuhaf, değil mi? Yaptığını görmemiş olması. Sanki kimse izlemeyene dek bekleyecek kadar akıllıymışsın gibi. Sonra da akla hayale sığmaz bir nedenden ötürü ışınlanma odasına sarmal büyüsü yaptın. Seyahat mesafeleri birleşti. Bütün arkadaşlarının kaybolmasına yol açtın. Ardından çoğunun *ölümüne* sebep oldun. Sonra oğluma bağlanma şansı bulup kullandın. O zamandan beri de sana âşık kalması için o hayatta kalma suçluluğunu çekiştirip duruyorsun. Ama merak ediyorum, Ren Monroe, Theo *bunu* bilseydi sence ne söylerdi?"

Ren, Theo'yu uzaktan fark etti. Bağlarındaki o tanıdık çekişi hissetti. Theo muhtemelen Ren'in duygularını algılayabiliyordu; yayılan uyuşukluğu. Bir tür çaresiz korkuydu. Ren, o çekişi görmezden gelip elindeki göreve odaklandı. Theo'nun bu âna tanık olmasını göze alamazdı.

Her şeyi mahvederdi.

Landwin Brood kesinlikle tatmin olmuştu. Ren, bunları sahiden çözdüğüne inanamıyordu. İzlerini saklamak için büyüüyü yeniden yaparak akıllılık ettiğini düşünmüştü. Birbirleriyle tamamen örtüşükleri için o iki büyüüyü ayırt etmek imkânsızdı. Ren bir hata yapmıştı, profesörleri gerçek dünyada hata yapmanın sonuçları olduğunu hep söylerdi.

"Yeni teklifim," dedi Landwin. "Seminar Shiverian için çalışabilirsin. Onlara bizzat mektup yazacağım. Karşılığında oğlumla bağını koparacaksın. Derhâl. Başka hiçbir şey almayacaksın. Teklifimi şimdi kabul edersen seni hanelerine iyi niyetle tavsiye edeceğime söz veriyorum."

Ren kekeledi. "Ama... Bu öncekinden çok daha az..."

Landwin gülümsedi. “Öyle. Müzakere tam olarak böyle çalışır. Adına avantaj denir. Belli ki bunları Aşağı Bölge’de öğretmiyorlar. Ancak bir kişi diğerinden daha fazla güce sahip olduğunda, müzakere etmek için daha iyi bir konuma sahip olur. Umarım bu yolun alternatifi belirgindir. Şartlarımı kabul etmezsen bu bilgileri Theo’ya vereceğim. Ona olanları ve senin rolünü *tamamıyla* anlatacağım. Sonra da bağı bizzat koparmasını isteyeceğim. Haklısın, hayır deme ihtimali var. Sana güvenmeye devam edebilir ama seni yanında tutmaya devam edeceğine ne kadar güveniyorsun?”

Ren orada oturarak hepsine şaşırmış gibi yaptı. Zor değildi. Aslında biraz şaşırmıştı. Doğru, buraya gerçekten Theo’dan ayrılmaya gelmemişti. Hepsi oyundu. Fakat şimdi geleceğini mahvedebilecek bilgilerle dolu küçük bir çanta vardı. Bugün kazansa bile yarın kaybedebilirdi. Theo’nun bunları öğrenmesine izin veremezdi. Ren ne söyleyeceğini düşünürken bir hizmetli girişte gölge gibi durdu. Landwin Brood ânın tadını çıkarmakla meşgul olduğu için onu eliyle uzaklaştırsa da hizmetli bu emri görmezden gelerek izinsiz odaya girdi.

“Efendim, durum acil. Kapılarda.”

Landwin, Ren’e karşı zaferi bölündüğü için sinirlenmiş görünüyordu. Ren gülümsemedi, böbürlenmedi. O kısım sonra gelecekti. Bu beklenmedik gelişmelere şaşırmış gibi görünmek için elinden geleni yaptı. Landwin sabırsızca ayaklandı.

“Ne yapacağına karar vermek için ben dönene kadar vaktin var.”

Ren başını sallayıp adamın gidişini izledi. O görüş alanından çıktığı anda pencereye koştu. Uzakta bir hareket vardı, tepeden toz kalkıyordu. Askerlerin koştuğunu görebiliyordu. Büyük büyü parlamaları vardı. Gerçekten işe yaramış olabilir miydi?

Nevelyn sahiden orduyu kapıdan geçirmiş miydi? Ren'in sonraki görevi Brood ailesinin kendilerini ana eve mühürlemediğinden emin olmaktı. Şu anda yapmaları zor olacaktı zira kurtların duvarlardan içeri girmesine çoktan izin vermişlerdi.

Koridora doğru yürümeye başlayıp evin planını hatırlamaya çalışıyordu ki Theo'yla aralarındaki bağ canlandı. Ona iki tonluk örs gibi çarptı. Ren yana tökezleyerek bir kitaplığa çarptı ve oturma odasından çekip çıkarılırken seçeneği kalmadı...

Hayır, hayır, hayır... Theo... ne yapıyorsun?

Ayakları kara bastı. Kaleyi ya da belki Nostra'yı görmeyi bekledi ancak onun yerine kendini bir ormanın kalbinde buldu. Başta tanıdık gelmedi. Fakat sonra kardaki izleri fark etti. Bunlar Theo'nun atalarının inşa ettiği patikalardı. Ren ilk ziyarete geldiğinde Theo'nun kızakla kaydığını gördüğü yokuşlardı. Peki Theo neredeydi?

Ayak sesleri arkasındaki karları ezdi. Ren ansızın döndü. Dahl Winters patikada yürüyordu. Zayıf kız sabırla, sessizce ilerliyordu. Tamamen değişmiş görünüyordu. Artık omuzlarını düşürüp göz temasından kaçınan fareye benzer hizmetli kız değildi. Dahl dimdik duruyor, öz güvenle yürüyordu ve elinde uğursuz görünen bir asa vardı. Ren kadim bir avcının bir şeyin peşinde olduğu hissinden kurtulamadı...

Avın peşinde. Theo'yu arıyor.

Kız yanından geçip gitti. Tabii, Ren aslında orada değildi. Dönüp onu takip ettiğinde kazanın belirgin işaretlerini gördü. Kızaklardan biri yoldan çıkmıştı. Dahl oraya vardığı sırada Ren de yalpalayarak kenara gitti.

Aşağıda, ağaçlardaki boşlukların arasında Theo'yu gördü. Uzun bir mesafe düşmüş olsa da düştüğü yerdeki kar kalın ve pürüzsüzdü. Sanki ölmemiş olmasının tek nedeni buydu. Ren'in

bulunduğu tepeye bakıyordu. Gözleri boş bakıyor ve burnundan kan akıyordu. Dahl, iğrenme sesi çıkardıktan sonra sabırla yanına inmeye koyuldu. Theo'ya yardım etmeyeceği aşikardı.

“Hey!” diye bağırdı Ren. “Ne yapıyorsun?”

Kız duymadı. Dönmedi bile. Ren çaresiz hissetti. Kemerindeki at nalı asaya uzandı. İki adım ilerleyip büyüü Dahl'ın sırtına doğrulttu ancak büyü çıkmadı.

“Kahretsin.”

Ren, Dahl'ın peşinden tepeden indi. Başka ne yapabilirdi? Geçen yıl o köprüde Clyde'la yüzleştiklerinde Theo'nun anılarında dolaşırken hissettiklerini hissediyordu. Bir direnç vardı. Ren'i su altında yürüyormuş gibi hissettiren kalınlaşmış bir yer çekimiymiş adeta.

“Lütfen,” dedi Theo. “Lütfen yardım et bana.”

Theo, uzanıyordu. Ren, Dahl'a bakmadığını fark etti. Kızın omzunun arkasına, Ren'e bakıyordu. Varlığını hissedebiliyordu. Ren at nalı esasını tekrar kaldırıp başka bir büyü denedi. Hiçbir şey olmadı. Büyü vızıldamadı bile.

Dahl büyükçe bir kar yığıntısının etrafından dolaşıp Theo'dan birkaç adım ötede durdu. Ren, Theo'nun kendi esasını kaldırmasını bekledi. Kendini savunmak için herhangi bir şey yapmasını. Vega'nın onun değil de kendi omzunda olduğunu hatırlaması bir saniyesini aldı. Ren orada hiçbir şey olmadığını gördü. Theo'nun nedense başka taşıyıcısı yoktu. Kendini savunması mümkün değildi.

“Yardım,” diye tekrarladı Dahl. “Etrafına bak, altın çocuk. Burada sana yardım edecek kimse yok. Sadece ikimiz varız. Tanrılar, bunu ne kadar *uzun* zamandır beklediğimi hayal bile edemezsin. Tüm o lanet sohbetler, senin bitmek bilmeyen konuşmaların. Bir *Brood'un* yanında olmaktan keyif alıyormuş gibi

davranmak zorunda kalmak... Sonunda vaktin geldi. Önce ağabeyimin geçitten geçmesini beklemem gerekiyordu.”

Theo’nun nefesi dengesiz bir şekilde çıktı. “Ağabeyin mi?”

“Ah, evet. Doğru. Layıkıyla tanışmadık.” Bunu dalgaya vurarak Theo’nun elini tuttu ve kuvvetle aşağı yukarı salladı. “Ben Ava Tin’Vori. Tin’Vori Hanesi’nin sağ kalanlarından biriyim. Hani şu ailenin yakıp küle çevirdi aile. Hepimizin öldüğünden emin olmanız gerekiyordu. Büyük hata.”

Theo’nun karnını tekmeledi. Ren bağlarında bir panik hissetti. Duyduklarına inanamıyordu. Nevelyn ve Dahvid kız kardeşlerinin öldüğünü iddia etmişlerdi. Hatta Mat Tully, Nevelyn’e haftada bir mezarını ziyarete gittiklerini söylemişti. Bu keşif, Theo’nun Nostra’ya atandığını ilk duyduklarında verdikleri tepkiyi açıklıyordu. İçeriye çoktan birini sokmuşlardı.

“Ölümün nasıl hissettireceğini hep hayal etmişimdir. O gecedan beri. Tünellerden indik, cesetlerin yanışının kokusunu alabiliyorduk.” Ava, Theo’nun yanında diz çöktü. Ren’in nefesi de biraz olsun kesildi. Theo’nun ölmesini istemiyordu ama aynı zamanda Ava’nın sözlerinde kendi acısını duyabiliyordu. “Unutabileceğin türden bir koku değil. En kötü kısmı bu bile değildi. Tünelin sonu kanala çıkıyordu. Oradan limanı çok iyi görebildik... Üçümüz anne babamızın gemisinin yanışını izledi. Onları yakışlarını. Yedi yaşındaydım.”

Ava bir parmağını yavaşça karda gezdirdi. Theo ona bakmıyordu. Ren’in durduğu yere bakıyor, kelimeleri oluşturmakta zorlanırken dudakları hareket ediyordu.

“Yedi. O küçük yaşta bu bokları görünce ölüme ilgi duyuyorsun. Diğer tarafta ne var? Sonra ne gelecek? Nasıl *hissettiryor*? Ruhun bedeninden ayrılıyor mu? Ruh diye bir şey var mı? Bu konuda çok fazla sorum vardı. Ağabeyim ve kız kardeşim

bıkıp usanmışlardı, o yüzden geceleri dışarı kaçar ve rahiplerle konuşurdum. Rastgele yabancılarla. Bulabildiğim herkese sorardım. Ne düşünüyorlardı? *Sonra* ne geliyordu?”

Ava yine ayağa kalktı. Asasını Theo'ya doğrulttu.

“Oraya gittiğinde bana sen söyleyeceksin.”

Theo ile Ren aynı anda bağırdı. İkisi de zihnen bağlarına uzandı. Theo zorla, umutsuzca çekti. Ren delirmiş gibi, son kez itti. Vega beklenmedik cevaptı. Ren, taş kuşun omzundan uçarak Theo'nunkine konuşunu izledi. İmkânsızdı. Ava kuşun aniden belirmesine şaşırdı. Asasının ucu çoktan büyüyle tutuşmuştu. Vega'nın uçuşu, Ren'in seyahat edebileceği bir yol oluşturdu.

İmkânsızdı, nefes kesiciydi ancak gerçektir.

Ren Monroe zamanın ve uzayın içinde hareket etti. Tıpkı kendine has mummyolunda seyahat eder gibi. Bu kez ayağı sahiden kara basıyordu. Soğuğu, o karanlık ormanın rüzgârını hissetti. Hepsi gerçektir. Asasını Ava Tin'Vori'ye doğrultarak aklına gelen ilk sersemletme büyüsünü yaptı.

Fakat asadan çok daha fazlası çıktı. Büyü, tüm duyguları ve çaresizliğiyle güçlenmişti. Theo'yu kaybetmekten duyduğu derin korkudan güç almıştı. Büyüsü, tepenin tamamını kör edici bir ışıqla yaktı. Ava'nın tam göğsüne isabet etti. Tıpkı bir tanrının elinin tersi gibi. Büyük bir gök gürültüsü duyuldu, ardından Ava Tin'Vori havaya sıçradı. O kadar güçlüydü ki Ren, ağaçların arasından atılan kızı gözden kaybetti. Hiç kimse öyle bir düşüşten sağ çıkamazdı. Ren, Theo'nun yanına çöktü.

“İyi misin? Neren acıyor?”

“Buradasın,” dedi Theo nefes nefese. “Gerçekten buradasın. Nasıl yaptın bunu?”

“Bağımız aracılığıyla seyahat ettim.”

Theo bir saniyeliğine gözlerini kapadı. “Bu... imkânsız değil mi?”

“Bağ büyüğü sayesinde. Tarihsel anlamda...”

“Ren. Şimdi değil. Şu anda tarih dinleyemem.” Ona hafifçe gülümsedikten sonra gözleri açıldı. “Bekle. Sen buradasın. Burada olamazsın, Ren. Orada olman lazım. Malikâne. Babam...”

“Baban.”

Aynı anda fark ettiler. Saldırı sırasında Landwin Brood’u kendi hâline bırakamazdı. Ren’in orada olması gerekiyordu. Landwin’in seçeneklerini kısıtlaması, onu belli eylemlere zorlaması gerekiyordu. Bunları buz gibi geçitteyken yapamazdı.

“Beni geri it,” dedi Ren.

Theo başını salladı. “Tam tersi... tamam. Sen çek. Ben iteceğim. Hazırlan.”

İşe yaramak zorundaydı. Brood Hanesi’ni devirip Landwin’in hayatta kalmasına izin veremezlerdi. Diğer hanelerden birine sığınırca hiçbir şey değişmezdi. Ren ayağa kalktı.

“Hazırım.”

Theo acıyla inliyordu. Ne var ki bir saniye sonra ona başını salladı.

“Pekâlâ. Vega. Git.”

Ren bütün zihinsel gücüyle çekti. Theo’nun bağın diğer tarafından ittiğini hissedebiliyordu. Vega havada uçup omzuna konunca Ren’in etraftaki ormanları kapsayan görüşü kayboldu, dünya yok oldu. Burası ve orası arasında sıçradı, sonra büyü onun Landwin Brood’un ofisine geri götürdü. Ren hâlâ düşüyormuş gibi hissediyordu. Sanki bir şekilde inişi kaçırmıştı. Büyünün *yandığını* hissetti ve çok kısa bir anlığına Clyde gibi içten dışa kavrulacağından korktu.

Onun yerine Theo da bocalayarak odada yanına geldi. Doğrudan Ren'e çarptı. Birlikte düştüler. Theo'nun ağırlığı Ren için çok fazlaydı. Theo genizden bir acı çılgılığı attı.

"Hayır, hayır, hayır... seni çok fazla çektim. Theo, senin..."

Burada olmaması gerekiyordu. Ren onun dağlarda, onlar her şeyi yakmayı bitirirken güvenli bir yerde kalmasını istemişti. Sonra bir araya gelecekler ve külleri inceleyeceklerdi. Ama şimdi buradaydı.

Ren, bağlarına uzanarak onu tekrar itmeyi umdu ama sanki elini cehennemine içine sokmuştu. Acıyla tıslayıp geri çekildi. Bağları alev almıştı. Kavrulmuş toprağa dönmüştü. Ölmediğini biliyordu ancak belli ki şu anda kullanılamazdı. Büyüyü zaten fazla zorlamışlardı. Ren, Theo'nun daha önce oturduğu koltuğa geçmesine yardım etti. Dışarıda her yeri çatışma sarmıştı. Bağımsız kavgalardı, küçük birlikler birlikte çalışıyordu. Ren kim kim olduğunu zar zor ayırt edebiliyordu.

"Baban... az önce..."

Ayak sesleri koridorda yankılandı. Gölgeler uzayıp titreşti. Landwin Brood ortaya çıktı. Odaya üç uzun adım atmışken yeni bir misafirleri olduğunu fark etti. Sağ elinde cilalanmış ejderha dişi vardı, eşsiz bir taşıyıcı tercihiydi. Ren, onun büyü için sadece mühür yüzüğünü kullandığını görmüştü.

"Theo? Sen burada..."

Ren onunla olanları konuşmanın faydası olmayacağını anladı. Şaşırtma unsurlarını kullansalar daha iyiydi. Bunun için yeterince beklemişti. At nalı esasını kaldırıp gürültülü bir saldırı yaptı. Beklediği gibi Landwin'in kıyafetlerindeki karşı büyüler harekete geçti. Etkinin çoğunu sömürdükleri için bir tek yana doğru hafifçe sendeledi. Landwin, en yakın kitaplığa yaslanıp kendini toplarken Ren bir büyü daha, sonra bir tane ve bir tane

daha yaptı. Listesini hesaplanmış bir verimlilikle gözden geçiriyordu. Fiziksel büyü, ateş, asit. Kalkanlarını kırmak için her şeyi deniyordu.

Theo'nun yardımını isteyecekken sarsıcı bir patlama sol tarafından yükseldi. Bağ eşi yaralı olsa da tam bir savaş pozisyonu almıştı. Bir saniye göz göze geldikten sonra ilerlemeye başladılar. Büyü üstüne büyü hedefini bulunca Landwin Brood iki taraftan da kısıtıldı. Bu, Able Ockley'in en sevdiği taktiklerdendi. Başarılı vuruşlardan oluşan yaylım ateşi savunma büyüsünü etkinleştirecekti. O etkinleştğinde saldırı büyülerini yapmak neredeyse imkânsız olacaktı.

Ren sağa dolanarak engel büyüsünü Theo'nun saldırı büyüleriyle zamanladı. Görünmez bir büyüyle girişi çevirdi. Landwin hâlâ kaçabilirdi ancak o engelden geçmenin artık bedeli olacaktı. Ren esasını arkaya götürerek sonraki saldırısına zihinsel olarak hazırlanıyordu ki Landwin Brood yeniden konuştu. Sesinin tuhaf bir yankısı vardı. Adeta başka bir yerdeydi de sesi dünyalar arasındaki mesafeyi tam anlamıyla aşamıyordu.

“Oğlum,” dedi. “Büyük bir hata yaptın.”

Elindeki taşıyıcıyı kaldırıp parmaklarını şıklattı.

Ren son anda kalkan büyüsü yapsa da Landwin'in öfkesinin hedefi olmadığını fark etti. Vega içgüdüyle odanın karşısından Theo'nun yanına uçtu. Kuş, Ren'in çağırdığı kalkanı pençelerinin mesafesinde sürükledi. Babası bütün kaleyi sarsan bir büyü yaparken Theo'nun gözleri büyüdü. İçinden karanlık fışkırdı.

Odadaki ve dışarıdaki bütün ışıklar kısa süreliğine söndü. Ren'in kalkanı Theo'ya tam zamanında yetişmişti. Darbeyi doğrudan aldıktan sonra içeri doğru parçalandı. Landwin'in büyüü etraflarındaki dünyayı parçalarken Ren yalnızca izleyebildi. Arkadaki duvar dışarı doğru patladı. Pencereilerin hepsi anında

buharlaştı. Masalar, sandalyeler hiçe dönüştü. Theo yerde kıvranıyordu. Ren büyünün tamamını göğüslemiş olsa ondan geriye kül ve kemikten başka bir şey kalmayacağını biliyordu. Yanına koşacak zaman yoktu. Landwin Brood dönüyordu. Ren'e doğru.

Landwin ikinci büyüyü yaparken asasının ucu tutuştu.

40

DAHVID TIN'VORI

Savaş her yerdeydi.

Dahvid, askerlerin toplanmamış çileklerle dolu sıralarda çarpıştıklarını gördü. Başkaları ortadaki kavşakta toz içinde yuvarlanıyor, tekmeliyor, ısıyor ve silahlardan güreşerek uzaklaşıyordu. Tepelerinden büyük büyü şimşekleri, uzaktaki düelloların kaçan atışları geçiyordu.

Ordusunun kuzey kapısından ilk hücum edişi gelgit gibiydi. Beş yüz kişilik orduyu sadece on muhafız karşılamıştı. Muhafızlarında çoğu aslında Tessa Brood olmayan Tessa Brood'dan emir almayı beklemişti. Kız kardeşi onlara teslim olmalarını söylemişti. Nevelyn'in ifadesini başka bir yüzde görmek tuhaftı. Ağabeyine anlamlı bir bakış attıktan sonra uzaktaki kalelere koşturmuştu. Tessa Brood'un bedenini kontrol ettiği sürece planı, olabildiğince zarar vermektir.

Asiler araziye bataklık alevi gibi yayılmıştı. Ta ki merkezdeki kavşağa, Brood mülkünün kalbine gelene kadar. Orada düzenli bir karşı saldırıyla karşılaşmışlardı. Şu anda da o grupla dövü-

şüyorlardı. Elli kadar Brood Hanesi askeri ve büyücüleri vardı. Dahvid, düşmandan daha çok hasar aldıklarını anlayabiliyordu. Buradaki kiralık askerlerinden iki kat fazlaydılar. Fakat sonuçta sayıları diğer tarafa baskın geliyordu.

Dahvid generallerinden birinin düellosuna katıldı. Birlikte hızla hallettikten sonra başka bir askere döndüler. *Engelle, bıçakla, karşı saldırı, ölü*. Bilerek hatların arasından ilerliyor, Theo'nun tarif ettiği ağaca doğru gidiyordu. Kırmızı uçlu yaprakları olan, gövdesi gece kadar koyu ağacın. Ağabeyinin orada öldürüldüğünden emindi. Oraya gömüldüğünden.

“Gelen var!”

Ani bir ateş hepsini kavurdu. Saflarındaki yolları yaktı, askerler son anda yana kaçtılar. Dahvid büyüünün geldiği surları işaret etti. “Oraya hemen birini gönderin!”

“Yaya geliyor! Dönün! Dönün!”

Dahvid'in hâlâ iki yüz kadar adamı olsa da ilk arbedede bitap düşmüş görünüyorlardı. Şimdi de en az yüz güçlü adamlık yeni bir birlik tepeden geliyordu. Dahvid, Thugar Brood'un aralarında olacağını tahmin etti. Duruşunu aldı, beklediği de buydu.

“Bana! Herkes bana yaklaşsın!”

Paralı askerler savaşa yabancı değillerdi. Safları sıklaştırdılar, kalkanları kaldırdılar ve kaçınılmaz çarpışmayı beklediler. Üstünlük onlardaydı. Son anda adamlarına bağırdı.

“Şimdi karşılık verin!”

Sahte bir savunma pozisyonu almışlardı. Etkiye hazırlanmışlardı. Şimdiyse öne atılıyorlardı. Düşmanlarını gafil avlamaya yeterliydi. Kısa ve kör edici bir süre havada tozlar uçuştı, ardından iki ordu birbirine girdi. Dahvid'in emri ilk itiş avantajı sağladı ancak ön hatta geçtiklerinde her şeyi kaos sardı. Dahvid, bedenlerin büyük baskısı arasında Thugar Brood'u aradı.

İki adamı yere serdi, üçüncünün savurduğu bir darbeye az daha başını kaybediyordu. Asker, Dahvid karşılık veremedi yan tarafından hücum yedi.

Düşman saflarını ne kadar iterlerse itsinler Dahvid aradığı savaşı bulamıyordu. Arka saflardan hasar veren, birkaç saniyede bir saldırı yapan üç büyücüyü gördü. Onlara doğru bir yol çizerek hükümsüzlük dövmesini etkinleştirdi. Dışarı doğru dalgalandı, büyülerini kesti. Adamlardan bazıları işlerini bitirmek üzere araya girdi. Mücadele hiç bitmeyecek gibi devam ediyordu.

Yorgunluk, Dahvid'in zaten bitkin kemiklerine çok daha erken geliyordu. Thugar'ı bulmak için can atmaya başladı. *Neredesin? Neden adamlarınla beraber savaşmıyorsun?*

Dahvid dövüş dövmelerini kullanmamaya çalıştı ancak baldırının arkasındaki kötü keşiği iyileştirmek için iksiri bitirdi. Hâlâ altın halkaları, ip büyüğü ve Ware'in uzanan el dövmesi vardı. Ufacık bir sakinliğin içine çekildi. Ağacın yakınındaydı. Etrafa baktığında kendi ordusunun ikinci raundu kazandığını gördü ama sayıları belirgin bir şekilde azalmıştı. Elli askerin hâlâ durduğunu gördü. Küçük bir grup Brood askeri geri çekiliyordu.

Nihayet Thugar'ın planını anladı.

Başka bir tabur kışlanın yakınında bekliyordu. Thugar en önde duruyordu. Bunca zamandır bekliyordu. Ware'in öldürdüğü gece kullandığı taktiğin aynısıydı. Tam gücündeki biriyle savaşa girme riskini almazdı. Onun yerine adamlarının ilk darbeyi vurmasına izin veriyordu ki kendisi gelip kavgayı bitirebilsin. Dahvid'in başka iyileştirme büyüğü kalmamıştı. Kızıl gezgini işe yaramazdı. Fakat gerçek korku, bedenine yayılan yorgunluktan ileri geliyordu. Eldiven turnuvasındaki dört raundun ardından hissettiği kadar zayıf hissediyordu.

Yine de sesini yükseltti. “Safları yeniden oluşturun!”

Kalan askerleri geri döndüler. Bazıları düşenlerden silah alarak körleşmiş kılıçlarını daha iyileriyle değiştirdi. Korkunç bir koku vardı, tıpkı arenayı andırıyordu. Ölüm kimseye nazik davranmıyordu. Thugar son gruba emirlerini verirken Dahvid izledi. Üçüncü dalga ilerlemeye başladı.

Tepenin yarısına geldiklerinde yürüyüşlerinin yerini koşma aldı. İki taraf çarpışırken Dahvid bir savaş narası attı. Ancak bu kez üstünlüğü kaybettiler. Hatlarının geriye itildiğini, fazla savaşmaktan yorulduklarını hissediyordu. Her yerde farklı düellolar oluyor.

Thugar Brood karşısına geldi. “Merhaba, sembol taşıyıcı.”

Düşmanı büyümüştü. Dahvid'den daha iriydi. Hayal ettiği her Thugar'dan daha bakımlıydı. Sanki günlerini bir acı ve ısırtıp silahına dönüşerek geçirmişti. Adam devasa bir kılıç doğrultmuş yürüyordu.

“Benim adım Dahvid Tin’Vori. Ware Tin’Vori’nin kardeşiyim.”

Thugar başını salladı. “Kim olduğunu biliyorum. Bunca yolu onun yanına gömülmeye mi geldin?”

Dahvid ileri atıldı. Artık tek avantajı hızıydı. Yana doğru sahte bir hamle yaparak bu hareketi çapraz eliyle bir gerilmeye çevirdi. Kılıcı Thugar’ın açıktaki sağ omzunu kesti. Dahvid onu sıkıştırırken kan süzüldü, adımlarının arasında birkaç gün içinde yüzlerce kez dövüşmüş bir adamın çevikliğiyle hareket ediyordu. Daha büyük olan adam doğrulamadan Thugar’ı bir kez daha yaraladı. Sonra yepyeni bir duruşa geçti.

“Benim sıram,” diye homurdandı Thugar.

Dahvid’in çevikliğini saf gücüyle kesti. Karşılık vermeye fırsat bırakmayacak darbeler savurdu. Dahvid sadece geri çekildi,

savuşturdu. Her şey çok gelene kadar etraflarındaki düellolarının arasında dans ettiler. Bedeni çökmenin eşiğindeydi.

Dahvid, aşağıya doğru yapılan vahşi darbeden korunmak için kollarını kaldırdığında kılıcının titrediğini hissetti. Thugar boğazına acımasız bir yumruk indirerek ileri atıldı. Dahvid sendeledi, düşmek üzereydi ve sonunun parlak bir gümüş ışıkla yaklaştığını gördü. Delici darbe soldan sağa savruldu. Kılıç ona ulaşamadan Dahvid altın halkalarını etkinleştirdi.

Altın ışık dışarı doğru yayıldı. Çemberin içinde çember ve onun içinde başka bir çember. Bir nefeste onu sararak güven sözü verdi. Dahvid korumanın içinde çöktü. Elleri titredi. En azından soluklanacak vakti vardı. Kendine gelmek için otuz saniye verdi ama altın ışık kaybolduğunda neyin değişeceğini bilemiyordu. Emin olması lazımdı...

Çınlayan bir çıtırtı havayı doldurdu. Thugar'ın kılıcı kalkanının yan tarafına inanılmaz bir kuvvetle çarptı. Dahvid etkinin yayılmasıyla alınan hasarı, en güçlü koruma büyüsünü milyonlarca parçaya bölüşünü izledi. Altın ışık tamamen sönmeden hemen önce sağa yuvarlandı. *Bu mümkün değil.* Thugar yine üzerine çullandı, Dahvid'inse karşılık verecek bir kılıcı yoktu. Eğildi, kaçtı ve umutsuzca ikinci dövmesini etkinleştirdi.

İp büyüsünü.

Görünmez büyü dışarı uzandı, Thugar'ın sağ koluna iki kere dolandı. Dahvid büyülü halatın diğer ucunu tutup dosdoğru yere çekti. Büyünün orada demir attığını hissetti. Thugar kılıcını yeniden kaldırdığında görünmez halat iyice gerildi. Sağ eli yere indi. Neredeyse kılıcını düşüreceği kadar kuvvetliydi.

Dahvid avantajı kullandı. İri adama doğru koşarak düşen kılıcını almak üzere yuvarlandı. Thugar hâlâ bağlıyken savaşın yönünü değiştirme umuduyla döndü ancak rakibi paniklemedi.

Devasa kılıcını kaldırdı, tam görünmez halatın olduğu yere götürdü ve tek bir hamleyle kesti.

Ayırma kılıcıymış. Büyüyü yok edebiliyor. Kahretsin.

Bu farkındalık Dahvid'i paramparça etti. Fiziksel gücü kalmamıştı. Büyüsü akıntıyı tersine çeviremiyordu. Thugar Brood onu merhametsiz çabasıyla yormaya başlamıştı. Bir yanına kesik, diğer yanına bir yarık. Göğsüne aldığı beklenmedik tekme Dahvid'i geri itti. Yere öyle sert düştü ki hâlâ düşüyor, dünya kendisini yutuyor sandı.

Toz ve mavi gökyüzünün altında can düşmanı üzerine eğildi. Dahvid kılıcıyla yukarıya hamle yapmak istediğinde kılıcının yerinde olmadığını gördü. Yine silahsız kalmıştı.

Thugar yanındaki kuma rükürdü. İri adam göstere göstere Dahvid'in kılıcını alıp kendininkini bıraktı. Geri döndüğünde diz çökmüştü.

"Ware'in nasıl öldüğünü bilmek ister misin?"

Thugar, onun ensesinden tuttu. İnanılmaz bir güçle Dahvid'i oturur pozisyona getirdi. Çağırdığı kılıcı diğer elinde tuttu.

"Onu böyle tuttum," dedi Thugar. "Tıpkı karımı tuttuğu gibi. Onunla dans etmişti. Flört etmişti. Herkesin önünde. Onu çok yakınımdaya tuttum. Sonra bu hayatta duyacağı son sözleri fısıldadım. Senin de duyacağın sözleri."

Thugar öne eğildi. Dahvid nefesinin mezarlık gibi koktuğunu düşündü.

"Seni hiç kimse hatırlamayacak."

Kılıcı saplayamadan Dahvid büyüü bozdu. Metal eti bulamadan bir saniye önce kayboldu. Thugar içgüdüsel olarak onu bıraktı ve Dahvid de düşerek son dövmesine dokundu. Ware'in ölmeden kısa süre önce çizdiği iki ele. Biri suyun altından, di-

ğeri üstten uzanan ellere. Ne olacağını bilmiyordu. İçindeki güç gümbürdedi.

Zoraki bir dalga herkesi yirmi adım öteye itti. Dahvid bütün vücudunun neredeyse acı veren enerji akışıyla titrediğini hissedebiliyordu. Büyü uzaktaki bir şeye tutundu. Thugar mı, etraflarındaki ağaçlar mı yoksa başka bir kaynak mı anlayamadı. Fakat tahminleri doğrudu. Büyü bir takastı. Zayıflığıyla karşısındakinin gücü. Yaralarıyla diğerinin sağlamlığını. Kaynak ne olursa olsun, damarlarının hayatla attığını hissetti.

Dahvid bırakılan kılıcı alarak ayağa kalktı. Thugar Brood zorla uzaklaştı. Bütün dünya sessizleşmiş ve renksizleşmişti. Her şeyin ağır çekimde hareket ettiğini gördü. Brood adamlarını ileri itiyor, onları yerine savaşmaya teşvik ediyordu. Dahvid, daha adımlarını doğru düzgün düzeltemeden adamların hepsini teker teker düşürdü. Aralarından onarıcı olmayan ancak gücünün evrimleştirdiği bir kuvvetle geçti. Kusursuzdu. Hiç bu kadar güçlü olmamıştı.

Thugar dönmek zorunda kaldı. Bir kere döndü, geri kaçtı, Dahvid ise kendi dizisine başladı. Sonunu görmek için kızıl gezgine ihtiyacı yoktu. Aşağıdan yukarıya savurdu. İki isabetli darbenin, bir dönen hamlenin ardından ödünç aldığı kılıç, hayatı boyunca peşinden ayrılmayan ejderhanın karnını buldu. Thugar kanla boğuldu. Dahvid onu yakınında tutarak metali döndürdü, sonra da yerinden çıkardı. Dahvid son darbesini hazırlarken gözleri buluştu.

“Ben Ware’i hatırlayacağım. Sen öldükten çok uzun yıllar sonra bile hatırası devam edecek.”

Dahvid, kılıcını Thugar’ın kalbine sapladı.

Geri çektiğinde adam düştü. Bitmişti. Birkaç çatışma kalmıştı ancak paralı askerleri tepeyi tutuyordu. Aile kalelerine girer-

lerken onlara nezaret etmesi gerektiğini biliyordu. Hizmetlileri öldürmediklerinden ya da paylaşım başlamadan yağma yapmadıklarından emin olmalıydı.

Fakat umurunda değildi. Cath'i istiyordu. Onun yanında küçük bir grup muhafız bırakmıştı. Kuzey kapılarında. Ware'in büyüsünün enerjisiyle dolu hâlde koştu. Bu durumda ta Ravinia'ya kadar koşabileceğini hissetti. Bulundukları yere yaklaşırken bir sorun olduğunu gördü. Muhafızlar düşmanlara göz kulak olmuyorlardı. Hepsi içeri dönmüştü. Aşağı bakıyorlardı. Birbirlerine mırıldanıyorlardı. Dahvid bağırınca kenara çekilip geçmesine izin verdiler.

“Cath?”

Yerdeydi. Yaralıydı, kanaması vardı ve hiç görmediği kadar solgundu.

“Kim yaptı ona bunu?” En yakındaki muhafızın yakasına yapışarak onu göz seviyesine çekti. “Kim yaptı söyle! Burada onu korumanız gerekiyordu. Kim yaptı?”

Adamların hiçbirinin savaşa girmiş görünmediğini fark etti. Ne ter ne kir ne de kan izi vardı. Ona ihanet mi etmişlerdi? Ancak adam bir adım geriledi.

“Efendim... özür dilerim, efendim. Kimse yoktu. Biz sadece... burada duruyordu. Öylece düştü, efendim. Bayıldı. Bu yaralar oluştu. Hiç böyle bir şey görmemiştim.

Dahvid, kızın yanına düştü. Cath'i yanına çekip saçını okşadı, çoktan gittiğini kabul edemedi. Gözleri yaralarını takip etti. Göğsünde nabız gibi öfke atıyordu. Ona yalan söylüyorlardı. İhanet ettikleri için hepsini öldürecekti.

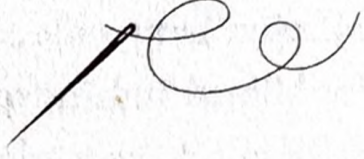
“Bunlar *kılıç* yarası. Hiç kimse gelmediyse nasıl...”

Sesi kesildi. Cath'in boğazında tuhaf bir morluk vardı. Kocaman koyu mor bir bölge. Sanki metal bir eldivenle yumruk

yemişti. Aşağı bakınca bacaklarındaki yatay kesikleri gördü. Tam olarak büyü Dahvid'i iyileştirmeden önce yarasının olduğu yerdeydi. Dahvid'in parmakları vücudundaki çizgileri takip etti, her kesiği bulup kendisinde olduklarını hatırladı. Bu, bilmeye dayanamayacağı bir gerçeği öğrenmek için dağa tırmanan bir izi takip etmek gibiydi.

Ağlamaya başladı. Kendi ellerine. Cath'in saçına. O korkunç geceden beri sevmeyi öğrendiği tek insanın cesedinin üzerinde ağladı. Nedenini bilmesede olanları biliyordu. Bunu ona hiç kimse yapmamıştı.

Büyüydü. Kendisi yapmıştı.

NEVELYN TIN'VORI

Nevelyn yabancı koridorlarda süzüldü. En azından kendisine yabancıydı. Tessa Brood burayı çok iyi biliyordu. Üç bağlantılı kale sanki sonsuzluğa uzanıyordu. Nevelyn, bir ailenin neden bu kadar şeye ihtiyaç duyduğunu idrak dahi edemiyordu. Altın yaldızlı odalarda büyük bir dikkatle ilerledi. Silahsızdı. Tessa Brood'un taşıyıcılarını bilerek çıkarak kapının dışında bırakmıştı. Kızın kontrolünü kaybederse Tessa'nın kendini savunacak imkân bulmasını istemiyordu.

Silah gerekli değildi. İçeriye sırf Tessa Brood olduğu için alınmıştı. Bir kapıda geçiş engeli varsa hizmetliler çabucak içeri girmesine izin veriyorlardı. Başkaları devrilmiş mobilyaların arkasından ona göz atıyordu. Her seferinde bir tür tavsiye veriyordu.

"Bütün silahlarınızı indirin. Onlara direnmeyin. Birisi gelirse teslim olun."

Herkes şaşkınlıkla bakıyordu. Nevelyn yürümeye devam etti. Açıklayacak zaman yoktu. Bunun, onların hayatlarını Brood'ları savunmak için harcamaktansa kurtarmaya yeteceğini ummaktan

başka çaresi yoktu. Nevelyn, babasının en sevdiği ofise gitmek için Tessa'nın içindeki pusulayı takip etti. Orada Landwin'i Ren Monroe'yle birlikte bulmayı umuyordu. Planın onlara düşen kısmının nasıl gittiğini bilmesi imkânsızdı. Çok fazla hareket eden parça vardı. Çok fazla değişken vardı.

İkinci cam köprüye vardı.

Gördüğü şey karşısında zihni sendeledi. Tessa'nın hatırladığı gibi değildi ve Nevelyn nedenini anlıyordu. Camların tamamı kırılmıştı. Sanki bir patlama olmuştu. Uzakta, köprünün üçüncü köprüyle bağlandığı yerde açık bir delik gördü. Her yer molozdu. Burada bir tür düello gerçekleşmiş olmalıydı.

Camların arasından dikkatle ilerlese de zihni yeniden parçalandı. Küçük bir titreşim oldu. Diğer kendini gördü. Boş odayı. Garth nedense ayaktaydı. Onun kafesteki bir hayvan gibi ileri geri yürüdüğünü gördü. Nevelyn'e bir şey söyledi ancak sözcükleri çıkaramadı. Onlara fazla odaklanamazdı, aksi takdirde diğer dünyadaki varlığını kaybedebilirdi.

Sakinleş. Şu anda kal. Yapacak çok işin var.

Nevelyn, zihnindeki örümcek ağlarını itti. Köprü belirdi. Yolun çoğunu tamamlamıştı, ayrılan temellerin bulunduğu yerden geçmek için atlamak zorundaydı. İleriden çığlıklar geliyordu. Koridorda büyük büyü patlamaları yankılanıyordu. Sesi takip ettiğinde tamamen mahvolmuş bir odaya denk geldi. Theo Brood yerdeydi. Nevelyn şaşkınlıkla bakakaldı. O neden buradaydı? Dahvid mi getirmişti? Baştaki planları değişmiş miydi? Theo bir eliyle yaralı kaburgasını tutarak oturmaya çalışıyordu. Gözleri onu buldu.

"Tessa?"

Koridorun daha ilerisinde ani bir büyü daha duyuldu. Nevelyn, Theo'yu görmezden geldi. Gölgelelerin içine döndü.

Koridor aşağı iniyordu. Geniş bekleme odasına çıkan büyük bir merdiven vardı. Orada savaş çıkmıştı. Nevelyn korkuluklara geldiğinde Ren Monroe'yu gördü. Sırdaşları çirkin bir heykelin arkasına yaslanmıştı. Eski Brood'lardan biri dışarıya dik dik bakıyordu ancak yüzünün yarısı parçalanmıştı. Landwin Brood basamakların yarısındaydı. Başka bir yok edici büyü yaparken atasının mirasından hiç endişeleniyormuş gibi görünmüyordu. Taş kafanın yuvarlanmasına yol açtı. Ren Monroe eğilip kendi büyüyle yanıt verdi. Brood'un tek bir bilek hareketiyle uzaklaştırdığı gizemli bir ışık parıltısıydı. Her şey ortadaydı. Kız kaybediyordu.

“Dur!”

Nevelyn merdivenlerden aşağı indi. Landwin hemen başını çevirdi. Ren, hangi Tessa Brood'un mücadeleye katıldığını düşünerek ona bakıyordu.

“Tessa?” Landwin'in dikkati tekrar Ren'e döndü. “Güzel. Şu hainin işini bitirmeme yardım et. Sonra ağabeyinin yanına gideriz.”

Sırtını ona döndü. Akıl almaz bir hataydı ama gerçi kızının kendisine yardım etmek için merdivenlerden indiğini sanıyordu. Nevelyn kemerindeki bıçağa uzanıp adımlarını ikişer ikişer attı. Son anda içgüdüğü Landwin'i dönmeye zorladı.

Nevelyn'in saldırısı mücadeleye dönüştü. Hayatında hissettiği en yıkıcı fiziksel darbeydi. İlk darbeden sonra nefes nefese kaçtılar, sonra merdivenlerin dibindeki parke zemine çarparken ikinci yıkıcı gürültü duyuldu.

Birlikte kaydılar, Nevelyn üste çıktı. Landwin'in asası ya da en azından asa olduğunu sandığı şey sağlarındaki gölgelerin içine düştü. Nevelyn'in bıçağı daha yakındı. Onu yerden alıp dengesini korumaya çalıştı, sonra da adamın boğazına sapladı.

Havada imkânsız bir şekilde durdu. Elin kendisinden bir santim ötedeydi. Ortalarında büyü tısladı. Landwin'in her yanını saydam bir kalkanın kapladığını gördü. Fakat bıçağı indirmeye devam ederken büyü hareketle beraber titredi. Kırılıyordu. Onca baskının altında. Bıçak işe yaramak zorundaydı. Bu adam ölmeliydi. Tekrar aşağı indirdi.

Ancak Landwin Brood'un yüzü altında değiştiğinde Nevelyn geriye kaçtı. Yüz hatları eridi, değişti. Bıçak hâlâ elindeydi ama daha ağırdı. Altındaki yüz Garth'a aitti. Geniş gülümsemesi, dağınık kahverengi saçları ve boynundaki kırmızı yarayla sevimli Garth'dı.

"Garth!"

Kendi bedenine dönmüştü. Şakakları acıyla zonkladı. Bütün vücudu sersemledi, yana düşmek üzereydi ancak bu hisle mücadele etti. Garth'ın ona ihtiyacı. Kablolardan biri parçalanmış olmalıydı. Yukarı baktı. Hayır, kopmamıştı. Bıçak. Aksini söylemesine rağmen Garth ona yardıma gelmişti. Öne çıkmış ve onu serbest bırakmıştı. Nevelyn olduğunu sanmıştı.

Ve Tessa Brood, Garth'a bedelini ödetmişti.

Nevelyn elbisesinin kumaşını yırttı. Onu top hâline getirip Garth'ın boynuna bastırdı ancak yerde şimdiden çok fazla kan vardı. İçinden dökülerek koyu bir akarsu oluşturdu.

"Garth," diye yalvardı. "Bekle. Lütfen, Garth."

Garth'ın dudakları hareket ediyordu. Elleri şiddetle titrerken ona uzandı.

"Benimle kal! Hey! Benimle kal, Garth!"

Kan çoktan kumaşı ıslatmıştı. Elleri bulaşıyordu. Garth bir şey söylemeye çalıştı ancak ses boğazına geri çekildi. Mide bulandırıcı bir hırıltıydı. Nevelyn gözlerindeki ışığın soluşunu izledi.

Çığlık attı. Göğsünün derinlerinden kopan bir sestti. Öyle yüksekti ki neredeyse insanlık dışıydı. Şehirde yankılanacağını, her şeyden daha yüksek olacağını sandı. Fakat sonra duvarların efsunlu olduğunu hatırladı. Katman üstüne katman...

Garth'ı kollarına alırken kimsenin onu duyamayacağını biliyordu.

42

REN MONROE

Ren, Nevelyn'e çekilmesi için bağıırıyordu. Landwin'in koruma kalkanlarından biri parçalanmak üzereydi ve elinde tam da ona uygun bir büyü vardı. Tekrar bağııramadan kız yana düştü. Babasından uzaklaşarak sırtüstü uzandı. Hızla nefes alırken tavana baktı.

Büyü tersine döndü. Bu gerçek Tessa Brood. Bitirme vakti geldi.

Büyüsünü serbest bıraktığında üç başlı atış اساسından yüksek bir ıslık hâlinde çıktı. Dizlerinin üzerine kalkan Landwin Brood'a değdi. Adamın titreyen kalkan büyüğü parçalandı. Yok ettiğı üçüncü kalkandı. Theo ona kalkanların, babasının sürekli üzerinde taşıdığı süs eşyalarıyla yaratıldığını söylemişti. Ren adamın saatinin yüzünün kırıldığını görebiliyordu. Altın yüzüklerinden biri siyaha dönmüştü. Kalkan nihayet kırıldığında eşyalar yok oluyordu. Theo'ya göre babası sürekli dört kat koruma giyerdi.

Bir tane daha kaldı.

Ren, şimdiye kadar mağlup edilmemişti. Sadece bir insanı dört kere üst üste yenmek zordu. Kendisinin de bir sürü yarası vardı. Sol tarafının tamamı yarın mosmor olacaktı ama bugün hayatta kalırsa. Landwin'in son kalkanı etkinleşti. Havada hafif bir titreşim oluştu. Ayağa kalkmaya çalışıyordu. Landwin biraz ileri çıkarak gözleriyle zemini taradı. Ren hiç vakit kaybetmedi. Ona tek bir büyüyle vurdu. Sonra bir tane daha. Hep farklı şeyler kullanıyordu. Ateş saldırıları, basınçlı hava, bilenmiş çelikten oklar... Sadece birkaç kişide ondaki kadar çeşitli cephanelik vardı. Theo ne kadar kalkan varsa o kadar hızlı tükendiklerini açıklamıştı.

“Ren!”

Basamakların tepesindeki Theo topallayarak görüşüne girdi. Vega omzundaydı. Ren onun da büyü yapmaya başlamasını izledi. Landwin'e ilk kendi büyüsu çarparak kalkanını aydınlattı. Theo'nun vuruşu saniyeler sonra geldi. Havada belli belirsiz bir inleme vardı. Son kalkan şimdiden bocalamaya başlamıştı.

“Ejderha dişi!” diye seslendi Theo, zorla merdivenlerden inerken. “Dişi almasına izin verme.”

Aynı anda üç şey oldu; Tessa Brood nihayet ayağa kalktı. Kız dengesiz parmaklarının üzerinde sallandı, sarhoş görünüyordu. İstemedi Ren'in görüş alanına girdi. Arkasındaki Landwin gölgelerdeki bir şeye uzandı. Bir saniye sonra da Theo'nun büyüsu yukarıya çıkarak birkaç santimle hedefi kaçırdı.

Tessa şaşkınlıkla Ren'e baktı. Odaya bir kez daha göz attı. Ardından sağ taraflarındaki gölgeli girintiye atıldı. Ren oranın kapı olduğunu bile fark etmemişti. Kız kayboldu ve bir an sonra yerini babası aldı. Landwin'in elinde diş vardı. Ren asasını kaldırdı. Theo da aynısını yaptı. Birlikte adamın bulunduğu yere ilerlediler.

“Gidecek yer yok,” dedi Ren. “Taşıyıcını indir. Bize teslim ol.”

Landwin gülümsedi. “Peki sonra? Sence ne olacak? Brood Hanesi’ni gerçekten yönetebileceğini mi sanıyorsun?” Theo’ya bakıyordu. Gülümsemesi karanlık bir kahkahaya dönüştü. “Tanrılar, Theo. Bir kez olsun zeki ol. Beni öldürürsen evin tamamını yiyip bitirirler. Sahip olduğun her şeyi. Sevdiğin her rahatlığı. Diğer haneler gelir ve her şeyi alırlar. Hazır değilsin. Hane yönetecek kadar kurnaz değilsin. Hiç olmadın.”

“Zaman kazanmaya çalıştığını anlayacak kadar kurnazım,” dedi Theo, asasını kaldırırken. “Başka birinin dövüşüne katılıp sana yardım edeceğini umuyorsun. Gelmeyecekler, baba. Tessa az önce seni terk etti. Thugar öldü. Artık baş başayız. Ayrıca dört kalkanından üçünün kırıldığını bilecek kadar kurnazım. En iyi büyülerini kullandın. Bu iş bitti.”

Landwin ikisine baktı. Alay edercesine güldü.

“Demek baş başayız. Peki. Sana bir şans tanıdığımı hatırlamanı istiyorum. Yarın bu saatlerde bu koridora döneceğim. Hanemize hizmet eden diğer tüm haneler *benim* sancağımı destekleyecekler. Siz de *farelerin* kökünü temizlemek için döndüğümüzde eminim gitmiş olacaksın. Kaçacaksın. Belki özgür limanlardan birine gidersin. Ama seni bulduğumda ve yemin ederim bulacağım, yapacağım şeyin yanında Nostra en güzel rüyaların kalacak.”

Theo yutkundu. Oyunun son perdesine gelmişlerdi.

“Blöf yapıyorsun, baba. Kaçış yolu yok.”

Bir başka kalpsiz kahkaha attı. “Tanrılar, ne kadar az şey biliyorsun. Yalnızca hanenin liderinin bildiği sırlar var. Nesiller arasında aktarılır. Bir gün o sırlar sana geçebilirdi. Ama şimdi asla öğrenemeyeceksin.”

Landwin, ejderha dişi taşıyıcısını kaldırdı. Ren iyi bir gösteri yaparak çaresizlikle bir tane daha büyü attı. Öylece kalkana çarptı. Theo da asasını kaldırdı ancak bir şey yapamadan Landwin Brood odadan ışınlandı. Etraflarındaki hava bir ısıklıkla hareketsizleşti.

Sessizdi. Ren ile Theo birbirine baktılar. Bir süre ikisi de tek kelime etmedi. Ardından Ren zaferle gülümsedi. Theo da vahşi bir gülümsemeyle karşılık verdi.

“Demiştım,” dedi Theo. “Yapar demiştım.”

En büyük sırlarından biri buydu. Büyük hanelerin hepsinin uzun süredir sakladıklarındandı. Yalnızca hanenin liderine ait olan o sırdı. Seyahat etmenin en güvenli yolu her daim mumyolu mumuydu. Kanıtlı, bilinen bir yöntemdi. Ancak ilk gezginler ejderha dişlerini kullanarak ışınlanıyorlardı. Shiverian’lar bu bilgiyi bilgece gizlemişlerdi. Büyük haneler sessizce, var olan tüm ejderha dişlerini topluyorlardı. Zula özenle korunuyordu ve resmî olmayan tahta oturan her hane liderine bir tane hediye ediliyordu. Theo bunları, babasının çok içtiği bir gece öğrenmişti. Kimseye anlatmaması gereken o sırrı paylaşmıştı.

Ani ışınlanma yöntemini. Herhangi bir mumyolu mûmundan çok daha hızlıydı ancak aynı zamanda sınırları vardı. Theo’nun babası ona sahibini tek bir sabit noktaya götürebileceğini söylemişti. Orası da önceden tasarlanmış oluyordu. Theo babasının hoşnutsuzluğunu daha fazla kazanmamak için bu konuyu bir daha açmamıştı. Ancak hayatı tehlikede olsa babasının nereye gitmeyi seçeceğini sessizce merak etmişti.

Cevabı asla öğrenmemişti. Ama Ren biliyordu.

Bir an baş başa kaldılar. Fırtınanın merkezinde duruyorlardı. Theo’nun gülümsemesi önce soldu. Odanın her yerinde hasar vardı. Kırık heykeller, parçalanmış vazolar. Bir büyü, merdiven-

lerdeki ahşap korkuluğu tamamen yok etmişti. Ren kolay olmayacağını, aile evine kurtları aldığı için Theo'nun bir ölçüde suçluluk hissedeceğini biliyordu. Onu rahatlatmak için doğru kelimeleri ararken Theo önce davrandı.

“Düşündüğüm gibi hissettirmiyor.”

Ren başıyla onayladı. “Biliyorum. Üzgünüm, Theo...”

“Hayır. Onu kastetmedim. Sonunda doğru bir şey yapmışım gibi hissediyorum.”

Theo, etrafa son bir kez göz attıktan sonra Ren'in gözlerine baktı.

“Kaleyi güvene almalıyız. Hizmetlilerin öldürülmesini istemiyorum.”

Ren kendini durduramadı. Odayı aşarak ona sarıldı. Bunca zamandır Theo'nun neye dönüşeceğini merak ediyordu. Hakkaten Brood'dan başka bir şey olabilecek mi diye düşünüyordu. İlk kez öyle olacağından emin oldu. Kendine, birlikte gelecek hayal etme izni verdi. Komploları, intikamları ya da onun gibi bir şey içermeyen bir gelecek. Gelecek, son on yılda hayatlarının üzerine çöken gölgeden fazlaydı. Theo da ona sarıldıktan sonra acıyla yüzünü buruşturdu.

“Ah, kaburgaların. Üzgünüm,” diye fısıldadı Ren çekilirken.

“Olma. Beni yine kurtardın. Kaçınıcı oldu bu? Beş mi?”

“Açıkçası artık saymaya zahmet etmiyorum.”

Theo o sevimli gülümsemesiyle baktı. Yüzleri kanla kaplı olmasa Ren onu öpebilirdi. Onun yerine pelerinlerini düzelttiler. Yakalarını hızla kaldırıp gömleklerini içlerine soktular. Vega, Ren'in omzuna kondu. Ren asasını tekrar tuttu. Silahlı ve hazır hâlde, birlikte sonraki salona girdiler.

43

DAHVID TIN'VORI

Cath birinin bulduğu siyah kumaşa sarılmıştı. Dahvid, muhafızları kızın cesedine göz kulak olmak üzere bıraktıktan sonra malikâneye doğru yürümeye başladı. Yüzlerce kez yaşamış ve ölmüş gibi hissediyordu. Sanki sevdikleri kaybol-
sa bile bu dünyayı terk edemeyen bir hayaletti. Ware gitmişti. Cath de öyle. Geriye bir tek kız kardeşleri kalmıştı ve onların başına ne geldiğini de bilmiyordu.

Yangınlar çıkmıştı. Paralı askerleri çığırından çıkıyordu. Bazıları savaş alanından uzaklaşıyordu. Yalnızca birkaçı yaralılara yardım ediyordu. Çoğu değerli silahlarla zırhları toplayıp el koydukları yük arabasına yığıyordu. Hayatta kalanlar için hayal edemeyecekleri kadar iyi bir paralı asker görevi olmuştu. Kazanmışlardı ancak yeterince kayıp olduğu için ödüller daha yüklü hâlde bölünecekti. Dahvid sesi duyduğunda kalelerden birinin arka girişine yaklaşmıştı.

Çıglıklar. Çocuk çıglıkları.

Hiç tereddütsüz içeri koştu. Artık ölmekten korkmuyordu. Ses onu dört farklı odadan geçirip merdivenlerden yukarı çıkardı. Koridorda bir çift asker duruyordu. Birlikte gülüyorlardı. Çift kanatlı kapıyı eski görünümlü bir kılıçla demirlemişlerdi. Sergilenenlerden biri olduğu belliydi. Kapının altındaki aralıktan duman sızıyordu. Çığlıklar içeriden geliyordu.

“Kim var orada?”

İki muhafız da silahına uzandıktan sonra soruyu sorun kişinin kim olduğunu fark etti. Geçici komutanlarıydı. “Brood bücürlerinden,” diye cevapladı biri. “Merak etmeyin. Çok uzun süre bağırmayacaklar.”

Dahvid bileğindeki dövmeye dokundu. Kılıcı havada sessizce belirdi, parmakları sapını sardı. İki adamın birbirine baktığını, konuşmadan karara vardığını gördü. Anlaşmaları uzun sürmedi. Üç hızlı hamlenin ardından ikisi de yere çöktü. Artık ölüm sürekli yakındaymış gibi geliyordu. Belki hayatının geri kalanı boyunca böyle hissedecekti. Belki bu dünyada becerdiği tek şey buydu. Kılıcını indirip geçici kilidi çekti. Tek bir itişle kapıyı açtı. Duman dışarı kaçtı.

Bir adam peşinde üç çocukla birlikte sendeleyerek çıktı. Dahvid kim olduklarını bilmiyordu ve umursamıyordu. Thugar Brood’un çocukları bile olabilirlerdi. Bugün burada ölmeyeceklerdi. En küçük olanı kucağına alıp onları salonlardan geçirmeye koyuldu. Onları dışarı, dumanın ciğerlerini kaplamayacağı yere çıkardı. Adam ona teşekkür etse de uzakta yığılı cesetleri gördüğünde sessizleşti. Yabancılar ceplerini karıştırıyorlardı. Gözlerini Dahvid’e çevirdi.

“Sana kimse zarar vermeyecek. Ya da onlara. Söz veriyorum.”

Dahvid, içeri girmesi gerektiğini biliyordu. Yardıma muhtaç başka sağ kalan var mı bakmalıydı fakat adamlar çocuklar

için endişeliydi. Onun yerine yürüdü. Gözleri küçüklere kayıp durdu. En büyükleri en fazla on yaşındaydı. İki erkek bir de kız kardeş vardı, belki de kuzenlerdi. Uzaktan aynaya bakmak gibiydi. Sabırla ve düzenle tam olarak söz verdiği şeyi yaptığını fark etti. Dünyayı aşmıştı. Bir ordu toplamıştı. Hikâyesinin gözünde büyüyen kötüsünü yenmişti. Hepsini, aynı olaylar zincirini harekete geçirmek için yapmıştı. Bu çocuklar da kendisi gibi büyümüydü? Her gece yastıklarına o nefret ettikleri ismi fısıldarlarmıydı? Onu buldukları ve bugün kaybettikleri her şeyin intikamını aldıkları günü hayal ederler miydi?

Dahvid de bunu yapmıştı. Ama ne uğruna?

Cath ölmüştü. Kız kardeşlerinin akıbeti belirsizdi. Ware'in hayaleti ona teşekkür etmemişti. Thugar Brood yere düştüğünde ağabeyi hayata dönmemişti. Dahvid o kadar hayal etmişken bir kere bile yarattığı kâbusun içine girebileceğini düşünmemişti. Evet, Thugar ölmüştü. Bu konuda haklı olduğunu biliyordu ama geri kalanı? Geri kalanıyla nasıl yaşamaya devam edecekti?

Yere çöktü. Çocuklar onu izliyorlardı. Küçük, tombul yüzlerinde endişe vardı. Adam yaklaştı. Yüzü Ware'inkiydi. Uzun saçlı, parlak gözlüydü. Sonsuza dek yaşayacak gibi görünüyordu.

“İyi misin?” diye sordu yanlış sesle.

Dahvid başını salladı.

“Benim sadece... sadece uyumam lazım.”

Öyle de yaptı.

44

REN MONROE

Diğer haneler gelmeye başlıyorlardı.

Ren, surlardan Shiverian'ların, Graylantian'ların, Winters'ların sancaklarının uçuştüğünü görebiliyordu. Proctor'ların, Kathor'a gelen son gemide oldukları için hep en son geldiklerine dair eski bir şaka vardı. Onların taburlarının vadi-de, neredeyse aile itibarını korumaya çalışırcasına diğerlerinin hemen arkasında ilerledikleri görülebiliyordu. Ren bölüklerini kasten küçük tuttuklarını fark etti. Ciddi hasar verebilecek ustalıkli birlikler olsalar da dikkat çekecek kadar büyük değillerdi. Beklendiği gibi. Şehrin liderleri, kendi hanelerine yardım mı edeceğine yoksa zarar mı vereceğine emin olmadan Brood mülkünde gerçekleşenleri ilan etmek istemiyorlardı.

Theo surlardaki yerini aldı. Uzanıp kısa bir süre Ren'in elini sıktıktan sonra omuzlarını dikleştirdi. Nefes nefese ancak hazır görünüyordu. Büyük bir karmaşa vardı. Kalelerin içindeki yangınlar söndürülecekti. Masum hizmetkârları avlamak yerine ödülleri saymaya başlayabilsinler diye kalan tüm paralı askerler

için makul miktarda ganimet müzakere edilecekti. Tessa Brood yakalanmıştı. Thugar Brood'un öldüğü doğrulanmıştı. Tam da dışarıyı gürültü sararken kapıların içinde nihayet sessizlik hâkim olmuştu.

Marquette Brood merdivenlerden çıktı. Gücü teslim etmeyi kabul etmişti. Theo Brood resmî olarak halef ilan edilecekti. Haneyi ileriye taşıyacaktı. Ona sadakat yemini etme şansı tanınan Tessa Brood taşlara tükürmüştü. Sonra da Theo'nun çocuklarına, torunlarına lanetler yağdırmıştı. Theo götürülmesini emretmemiş olsa neslin devamına lanet etmeye devam ediyordur olabilirdi.

Büyük ordunun içindeki bir grup ulak öne çıktı. Ren aralarında Seminar Shiverian'ı gördü. Able Ockley de oradaydı, gözleri surları dikkatle tarıyordu. Muhtemelen büyüünün zayıf noktalarını arıyordu. Ren diğerlerinin isimlerini bilmesede her büyük haneden en az bir temsilci geldiğini biliyordu. Hiç şaşırtıcı değildi. Ne de olsa son darbe, Komşular Savaşı sırasında gerçekleşmişti. Herkes büyük kazançlar ya da kayıplar yaşayabileceği için bundan sonra olacaklar konusunda söz sahibi olmak isteyecekti. Bütün güçlerine ve büyülerine rağmen diğer haneler zorla içeri giremezlerdi zira hiçbiri Brood'lar gibi değildi.

"Ben eninde sonunda girmenin bir yolunu bulurum," dedi Seminar, gözleri şimdi Ren'deydi. "Her kilidin anahtarı vardı. Tek gereken zaman. Belki birkaç ay."

"Seni deritten kurtaralım," dedi Ren.

Theo başıyla onayladı. "Bizim yolumuzun daha kolay olduğunu düşünüyoruz."

İşaret ettiğinde Marquette Brood, elçiler onu aşağıdan görebilecek şekilde öne çıktı. "Theo'nun isteğini kabul ettim. Kocam gitti. Büyük oğlum öldü. Kızım haklarından vazgeçti.

Theo Brood, layık bir halef bulana kadar resmî olarak Brood Hanesi'nin lideridir.”

Son cümlesinde boğazı tıkanı ve merdivenlerden aşağı koşarak indi. Theo'nun muhafızlarından bazıları orada bekliyorlardı. Ren, kadının Theo'ya değer verdiğini biliyordu. Son konuşmaları bunu kanıtlamıştı. Fakat başka bir oğlunu gömmek ve kocasını kaybetmek bu işi hiç kolay kılmıyordu.

Theo onun yerini aldı. “Hepiniz şahitsiniz. Bu hanenin liderliğini üstleniyorum. Herhangi bir müzakereye gerek yok. Brood Hanesi faaliyetlerinin devam etmesi, konumunu koruması ve sizin yönetiminizin bütünlüğünü sürdürmesi çok daha faydalı olacaktır. Katılmıyor musunuz?”

Seminar başını salladı. “Bizim üstün yararımıza olur ama Leydi Brood'a saygım sonsuz olsa da kendisinde hanenin sorumluluğunu devretme yetkisi yok. Bunu ancak Landwin Brood yapabilir. Annenin onun *öldüğünü* söylediğini duymadım. *Yakalandığını* da söylemedi. Hayır, farklı bir kelime kullandı. ‘Kocam *gitti*,’ dedi.”

“Gitti ve dönmeyecek.”

O tarafta ufak, fısıltılı bir konuşma oldu.

“Kanıt istiyoruz. Aksi takdirde rütbeni onaylayamayız.”

Ters ters bakma sırası Ren ve Theo'daydı.

“Üç gün,” diye seslendi Ren. “Getireceğiz.”

“Neyi getireceksiniz?”

“Kanıt istediğinizi söyledin. Bize üç gün verirsen cesedini getiririz.”

NEVELYN TIN'VORI

Nevelyn'e hayaletler musallat olmuştu. Etrafında kindar ruhlar gibi hareket ettiklerini görüyordu. Konuşuyorlar, işaret ediyorlar ve Nevelyn söyledikleri tek bir şeyi bile duymuyordu. Hayalet olmak zorundaydılar. Birisi Garth'ı elinden almaya çalıştı. Nevelyn ısırıldı, hırpaladı, küfretti ve mücadele etti. Bakır tadını yani başka birinin kanının tadını aldığı anda hayaletlerin kendini öldürmeye gelmediklerini fark etti. Yardım ediyorlardı. Ağır eller onu çekti. İki kadın ona banyo hazırladı. Onu sessizce soydular, sabırla tüm kanı yıkadılar. Teni pembeleşip kırışırken Nevelyn tek kelime etmedi. Diğer odada insanların yerdeki kanı temizlediklerini görebiliyordu. Ölçüp takmak için çok zaman harcadığı kabloları kesiyorlardı. Cesede ne yapılacağına dair bir tartışma vardı. O kadar kısaydı ki Nevelyn neye karar verdiklerini duymadı bile. Elbise hakkında daha uzun bir tartışma oldu. Hiç kimse ona dokunmak istemiyordu. Yakabilirler miydi? Hâlâ tehlikeli miydi? En sonunda gittiler. İki kadın haricindeki herkes. İkisinin kollarında

ve köprücük kemiklerinde de aynı hafif soluk morluklar vardı. Giyinmesine yardım ederek onu yatağa götürdüler ve çocuk gibi yorganın altına yerleştirdiler.

Nevelyn çocuk gibi dosdoğru uykuya daldı.

Uyandığında Dahvid onun yanındaydı. Nevelyn'in tekrar duymayı umursadığı tek ses onunkiydi. Onunki ve Ava'nınki. Neden başkasıyla konuşma riskini alsındı ki? Sonuçta en nihayetinde ölmelerini izlemek zorundaydı. Hayatları uzun, dolambaçlı bir lanetmiş gibi hissetmeye başlıyordu.

"Planın işe yaradı," dedi Dahvid.

Nevelyn başını salladı. "Neden öyle hissettirmiyor?"

İçindeki yakıcılığı anlayabileceğini düşündü. Dahvid'e dairelerinin zemininden temizledikleri adamı anlatmış olmalıydı. Ağabeyi onun yerine yüzünü astı. Ağlamaya başladı. Nevelyn onu yalnızca bir kere ağlarken görmüştü. Evlerinden ayrıldıkları gündü.

"Cath," diye fısıldadı. "Cath öldü."

Nevelyn ağabeyine sarıldı. Rahatlatan taraf hep oydu. Küçük Ava'nın öfke nöbetlerini yatıştırırdı. Dahvid'i ise günler çok uzun ve eve dönüş imkânsız geldiğinde sakinleştirirdi. Biraz da bu yüzden kendine hiç zaman kalmazdı. Kendine ait bir uğraşı yoktu. Garth gelene kadar.

"Nasıl oldu?"

"Benim yüzümden." Dahvid başını sallayarak gözyaşlarını sildi. "Ware'in dövmesini kullandım."

Uzanan eller. Yıllar içinde ondan çok kez bahsetmişlerdi. Dahvid ona hep mistisizm olarak yaklaşmıştı. Nevelyn ona büyüsunü denemesi için yalvarmıştı ancak Dahvid hep en ihtiya-

cı olan anda kullanacağını hissetmişti. Belli ki kader Tin’Vori ailesini pek umursamıyordu. Onlara zarar vermek için elinden geleni yapıyordu.

“Peki ne oldu?”

“Zekiceydi,” dedi Dahvid kederle. “Ware hep zekiydi. Bir takastı. Benim fiziksel durumuma karşılık onun fiziksel durumu. Sanırım Ware hep en sevdiğim kişi olacağını varsaydı. Dövmeyi etkinleştirdiğimde onun hayat kaynağını çekmem tasarlanmıştı ama sadece savaş için gereken enerjiyi depolayacak kadar.”

“Ama Cath’inkini çekti,” diye fısıldadı Nevelyn. “Çünkü en sevdiğin kişi oydu ve dövmenin gücü yıllar içinde büyüdü. On-
dan ne kadarını çekeceğini kontrol etmen mümkün değildi. Ah, Dahvid. Çok üzüldüm.”

Nevelyn kendini ona Garth’ı anlatırken buldu. Sadece sonunu değil de tamamını. Sanki birisini gerçekten olduğuna ikna etmesi gerekiyordu. Çoktan kaybolmuş bir rüya olmadığına. “Öldü.”

Bir sessizlik oldu. Başka ne söylenebilirdi ki? Sözcükleri onları geri getiremezdi.

“Şimdi ne olacak?” diye sordu Nevelyn.

“Brood Hanesi evlerimize yapılan baskının yasa dışı gerekçeleri olduğunu alenen kabul edecek,” dedi Dahvid. “Bunu kınayacaklar ve Kathor valilerinden evimizin önceki statüsüne geri getirilmesini isteyecekler. Bize tazminat ödenecek. Eski hâlimize döneceğiz.”

Nevelyn bu son cümleyle az daha boğuluyordu. Nasıl eski hâllerine döneceklerdi? Malikânede yürürken Theo Brood’u yerde gördüğünü hatırladı. Belli ki hayatta kalmıştı. Başka kim onlarınki gibi uzun süre önce dağılmış bir haneye yardım etmek

için halkın hoşnutsuzluğunu kabul ederdi? O ve Ren Monroe yapmış olmalıydı. En azından kız sözlerini tutuyordu.

Geriye tek bir soru kalmıştı.

“Ava’dan haber aldın mı?”

Dahvid’in ifadesi sertleşti. “Hayır. Soruşturuyorum.”

Nevelyn’in çenesi kasıldı. Suçluluk hissetmesi için bir neden de buydu. Ava’nın Nostra’da olması onların suçuydu. Oraya riskleri bilerek göndermişlerdi. Nevelyn planın başında hepsinin riski kabul etmeye karar verdiğine kendini ikna edebilmeyi diledi ancak Ava küçük kız kardeşti. İstedikleri her şeyi kabul ederdi.

“Onu bulacağız.”

Kendi sözlerine inanmadı. Dahvid de öyle başını salladı. Bir süre sonra ayağa kalktı.

“Gel.”

“Ne? Nereye.”

Dahvid arkasına baktı. “Onları hâlâ gömmemiz lazım.”

Eşlikçilerle birlikte eski ikametgâhlarına gittiler. Nevelyn tanınacağından korktuğu için eski evlerine yaklaşmaya hiç cesaret edememişti ve hâlâ durduğunu görmek şaşırtıcıydı. Başka evlerin ve işletmelerin arasına yerleşmiş gerçek anlamda bir kaleydi ve içi boştu. Bunca zamandır. Onlardan sonra taşınan olmamıştı.

Belli ki baskından sonra her halıya, tabloya ve kaşığa el konulmuştu. Hepsi paylaştırılmıştı. Fakat mülkün kendisinde anlaşmazlığa düşülmüştü. Kimin almasına izin verilmeliydi? Epey değerliydi ama sahip çıkmak birinin resmî olarak adını vermesini gerektiriyordu. Öyle resmî belgeler de suçluların maskelerini

düşürürdü. Herkes eve kimin baskın düzenlediğini bilse de söylentiler, ev senedi üzerindeki imza gibi yasal bir düzende geçerli olmazdı. Bu yüzden ev bunca yıl durmuştu. Boş hâlde.

Nevelyn, Dahvid'in peşinden neredeyse gülmesine yol açacak kadar boş ve çıplak odaların bulunduğu koridorda ilerledi. Evleri bile hayaletti. Arka taraftaki cam pencerelere gidiyorlardı. Orada örümcek ağları, kırık camlar, eskimiş lekeler vardı. Bu durumdayken bile limanı gören arka bahçenin manzarası nefes kesiciydi. Sanki geçmişe, çocukluğuna bakıyordu. Nevelyn ağabeyinin arkasından dışarı çıktı.

“Ware'in cesedini çıkarttırdım,” diye açıkladı Dahvid kısık sesle. “Mezarının üzerinde büyüyen o ağacı da yaktım.. Lanetli bir şeydi. Thugar'ın ağabeyime duyduğu nefretten besleniyordu. Ağabeyimizin ruhu orada huzursuzdu. Şimdi evine döndü. Artık bizim seslerimizi duyacak.”

Yeni üç mezar vardı. Karanlık çukurlar, ölüleri onlardan bir kere daha almak üzere bekliyordu. Biri Garth, biri Cath, biri de Ware içindi. Nevelyn siyah kefenli üç bedene bakarak kaybettikleri her şeyi düşündü. Dahvid işaret etti. Mezarcılar sessizce küreklerini indirip taziyelerini sunarak gittiler.

Nevelyn boş avluya, etrafındaki bahçeye göz attı. Bunlar bir zamanlar fethetmeyi hayal ettikleri topraktı. Kendilerini meşhur büyücüler, haydutlar veya öncüler olarak hayal ederlerdi. Böyle parlak hayal güçleri varken gerçek hayatta ancak mezarlığa dönüşmüştü.

Dahvid'e bir şey söylemek istiyor mu diye soracaktı ki büyü karşılarında dalgalandı. Bir kız havada belirirken ikisi de gerildi. Uzanmış, mumu söndürür gibi parmaklarını birbirine bastırıyordu. İnanılmaz bir an boyunca zeminin üstünde süzüldü. Ardından yer çekimi çarptı.

Doğrudan açık mezarlardan birine düştü. Dahvid nadir küfürlerinden birini savurdu. Nevelyn ileri koşarak dizlerinin üzerine çöktü. Ava Tin'Vori oradaydı. Korkunç bir inleme çıkarıp sırtüstü döndü ve ikisine baktı. Üzeri kir, kurumuş kan ve tanrılar bilir başka neyle kaplıydı. Uzun bir sürenin ardından sırtıttı.

“Mezarları hatırlamıyorum. Yeniler mi?”

“Seni duyarsız, kaba küçük yaratık...”

Azarlamasına rağmen Nevelyn, Dahvid’le beraber kız kardeşlerini yukarı çekti.

“Senden tek bir haber bile almadık. Planı *bilmene* rağmen. Fısıltı bile yoktu! Çok endişelendik, Ava. Senin...”

“Öldüğümü mü sandınız?” Ava nihayet mezardan çıkarken güldü. Bu ironi Nevelyn’in de sırtımasına yok açtı. Kalbi rahatlamayla çarptı. Çok fazla korkunç şey olmuştu. Gülümseyecek bir neden yoktu. Şimdiye kadar. En azından üçü de sağ kalmıştı. Ancak Ava’nın kıl payı kurtulduğunu görebiliyordu. Kız kardeşinin vücudu morluklarla kaplıydı. Sol kolundaki yarayı sarmıştı ama kan içinden sızmıştı ve yara iltihap kapmış gibiydi. Başka onlarca küçük çizigi ve yarası vardı.

“Ne oldu sana?”

“Uzun hikâye,” diye cevapladı Ava. “Elimde bir kadeh şarap olmadan anlatmam.”

Dahvid burnundan güldü. “Çekilmezsın.”

“Ben de seni gördüğüme sevindim. Hey. Kimi gömüyoruz?”

Ağabeylerinin gülümsemesi kayboldu. “Cath’i, Ware’i ve Garth’ı.”

Ava açık mezarlardan cesetlerin yanına gitti. Diğerleri de takip etti. Önce Cath’in ince vücudunun yanında eğildi. “Sana çok iyi davranıyordu. Başın sağ olsun, ağabey.”

Dahvid ciddiyetle başını salladı. Ardından Ware'e geçip iskelet ayağına bir elini koydu.

“Ware... hatırladığımdan zayıf görünüyorsun. Formda kalmama sevindim.”

Nevelyn kahkaha attı. Böyle neşesiz hissettiren bu dünya canını yaksa da içinde tutamamıştı. Dahvid de sırıtıyor, eski hâlini daha çok andırıyordu. Ava, Ware'in etrafından dolaşıp son cese-din yanına geçti.

“Garth,” dedi, sesi duyguyla kalınlaşmıştı. Sonra arkasını döndü. “Garth kim be?”

Üçü de gülmeye başladı. Ölüler uyandıracak kadar yüksek sesle. Ancak sonrasında, gömmeyi bitirdikten sonra Nevelyn böyle olmasını diledi. Bir gülümsemenin ve şakanın onları geri getirmesini. Üç kardeş arka bahçeye bakan ve uzaktaki limanı biraz gösteren boş mutfakta toplandı. Nevelyn sokağın köşesindeki dükkândan biraz şarapla birkaç bardak getirmişti. Ava olanları anlatırken herkese bol miktarda şarap koydu.

Sözü bittiğinde sessizlik çöktü.

Dahvid volta atıyordu. Nevelyn, kaşlarının arasındaki küçük kırışıklardan sessizce öfkelenişini anlamıştı. Onu kaybetmeye bu kadar yaklaşımlarına sinirlenmişti. Ava ikinci kadehini doldurdu. Birlikte pencereden uzaktaki limana baktılar. Orayı son görüşleri çok farklı bir açıdandı. Evin altındaki tünellerdeydiler. Anne babalarının gemisinin, gecenin sonsuz karanlığındaki bir fener gibi yanmasını izliyorlardı.

O zamanla şimdi arasında yüzlerce farklı hayat yaşamışlardı. Elçi gibi, savaş yetimleri gibi, çiftçi kızlar gibi davranmışlardı. Giyinik, tok ve hayatta kalmaları için her şeyi yapmışlardı. Hepsi kurban vermişti. Hepsi bir gün buraya döneceklerinden emin

olmak için her şeyini vermişti. Ve hepsi dönüşte çok fazla şey kaybetmişti.

Nevelyn, yeniden başlama zamanı olduğunu anladı. Yeniden kurma sezonu gelmişti. Belki bu kaleyi tamir etmek ya da burayı satıp başka bir yerde yeni hayatlarına başlamak anlamına gelecekti. Thugar Brood ölmüştü. Artık akıllarından çıkabilirdi. Dünyadaki en büyük hanelerden birini yenmişlerdi. Eski dağlarda yaşama hayali Nevelyn'e davetsizce döndü. Alacakaranlıkta kitap okuma fikri. Sessiz, fazlasıyla hak ettiği bir hayat olurdu.

Doğru karar olurdu ancak Nevelyn'in düşünceleri Ava'ya kayıp duruyordu. Kız kardeşinin o dağ geçidinde yalnız kaldığını, yardım bulmak için Nostra'ya emeklerken karın üzerine kan izlerini bıraktığını düşünüyordu. Sonraki sözlerini durduramadı. Bir yanı onları söylemekten nefret etse de.

"Sanırım bir planım var."

İki kardeşi de sırtıttı. Nevelyn'in hep bir planı vardı.

Bu seferki basitti: Tin'Vori Hanesi yeniden yükselecekti.

46

REN MONROE

Üçüncü gün Ren ava çıktı.

O kadar uzun süre beklemenin zor olacağını sanmıştı ancak aslında kum saatindeki her taneye ihtiyaçları vardı. Ayarlanacak tonla şey olmuştu. Brood'ların ne kadar büyük bir imparatorluk yönettiklerini hesaba katmamıştı. Çalışanlarıyla aralarındaki günlük ödemelerin miktarı bile sarsıcıydı. Theo güç bela uyuyordu. Ren ona planlarının sonucunu görmek üzere gelmek ister mi diye sorduğunda sessizce başını sallamıştı.

“Ona uzun zaman önce veda ettim.”

Böylece Ren yalnız başına seyahat etti. Başta annesinin daire-
sindeki bir mumyolu mumu aracılığıyla. Daha sonra annesinin
yakın sırdaşlarının rehberliğinde. Gece vakti sokaklardan, gölge-
li sokaklardan çok küçük apartman dairesine geçmişti. Binanın
dışındaki adreste şöyle yazıyordu: 47 Farthing Yolu. Toplamda
on iki ev vardı.

Üst taraftaki dairelerin hepsi doluydu. Burada yıllardır ya-
şayan aileler kalıyordu. Çok fazla tavernaya yakın bir yerde ya-

şamak isteyen bekârlar. Sakinlerin çoğu burada yeterince uzun zamandır yaşıyorsa, binanın çok büyük bir bodrumu olduğunu fark etmiş olmalıydı. Binanın ön kısmı bir tepenin üzerinde duruyor, sokağın geri kalanına bakıyor ancak tepe geriye doğru iniyordu. Sanki mimar büyük bir alanı boşa harcamıştı. Buna herkes farklı bir sebep ve açıklama buluyordu. Özel borular, temel sorunları ya da hizmet gereksinimleri. Mantıklı tahminler olsa da hepsi yanlıştı.

Ren, 47 Farthing Yolu'ndaki binayı ilk ziyaret ettiğinde boş bodruma açılan gizli kapıyı bulması neredeyse bir saat sürmüştü. Fakat büyü *her zaman* iz bırakırdı. İçeriye kusursuz bir durumda, güçlü büyü tıslımlarıyla devam eder hâlde bulmuştu. Bir insanın bir yıl boyunca hayatta kalmasını sağlayacak kuru gıdalarla dolu mühürlü bir kileri vardı. Belki daha uzun bile kalabilirdi. Kıyafetler ve diğer ihtiyaçlarla dolu dolaplar vardı. Hatta buradaki kişinin sıkılma ihtimaline karşın bir sürü kitap bile yığılmıştı.

Ren şimdi ikinci kez giriyordu. Bodrum merdivenlerinden aşağı indi. Annesini orada buldu. Harlow yanındaydı. Adam hatırladığı kadar uzun ve zayıf görünse de yarı karanlıkta çok daha ciddi bir insanı andırıyordu. Yüzüne düşen ufak gölge neşesinin tamamını götürmüştü. Ayrıca boynunda daha tehlikeli görünmesine yol açan bir çift morluk vardı. Ren'in onun elini sıkıp yukarı çıktı. Annesiyle baş başa kaldılar.

Esirleriyle beraber.

Landwin Brood, Ren'in tasarladığı bir kafesteydi. Üç kat karışıklık kaplamasıyla sarılmış hükümsüzlük büyüünün içindeki yatıştırma büyüüydü. Evden ısınladığı anda buraya gelmişti. Ren'in tuzağı işe yaramıştı. Daha gözlerini açamadan Landwin'in büyüü tamamen elinden alınmıştı. Birisi taşıyıcılarını almış ve yok etmişti. Çok az yemekle besleniyordu ama üç günlük hapis-

hane onu yavaşça tüketmişti. Bu hâlinin, Ren'in tanıdığı adamı daha çok temsil ettiğini düşündü. İçinde yaşayan zalim, acınası yaratığı görür gibiydi.

Ren önce annesinin yanına gitti. Yaklaşıp sessiz bir soru sordu. Annesi uzun bir süre gözlerine baktıktan sonra başını salladı. İzin vermişti. Agnes Monroe geri çekilirken yerini Ren Monroe aldı.

“Seni burada bulacağımı tahmin etmiştim.”

Landwin onun sesini duyunca başını kaldırdı.

“47 Farthing Yolu. Burayı bulmak kolay olmadı.”

Adam gözlerini ona dikerek anlam vermeye çalıştı. Sol eli artık orada olmayan taşıyıcısına gitti. Sadece, “Ejderha dişini biliyordun,” dedi.

“Theo biliyordu. Ona çocukken anlatmışsın. Ama nereye gideceğini çözen bendim. Her yere gidebilirken. Onlarca mülkün varken. Bazılarının yüz tane odası bile olabilir. Ama yine de... Aşağı Bölge'den fakir bir kız, oğluna layık olmadığını düşündüğün kız tam olarak nereye gideceğini anladı. Şaşırmış olmalısın.”

Landwin gülümsemedi. “Büyüde becerikli olduğunu hep kabul etmişimdir.”

“Ben büyüde becerikli değilim,” diye cevapladı Ren. “Olağanüstüyüm ve de dünyadaki en güçlü beş adamdan birinin çöküşünü planladım. Buradasın. Benim merhametimde.”

“Doğru,” dedi Landwin. “Neden bunları hızla geçip doğrudan müzakereye başlamıyoruz?”

Ren bir kaşını kaldırdı. “Sence bu müzakere mi?”

“Bu işler nasıldır bilirim. Hayal edebileceğinden daha çok. Daha önce insanları esir aldım. Kendim de esir oldum. Küçük bir çocukken. Birisi babamın dikkatini çekmek isteyince beni kaçırdı. Çok yakından tanıdığım bir oyun oynuyorsun. Beni

öldürecek olsan çoktan yapardın. İnsanlar mahkumları ancak müzakere istediklerinde bu kadar uzun süre sağ bırakırlar. Yani neden o kısma geçmiyoruz?”

“Tanrılar.” Ren başını iki yana salladı. “Hatırlamıyor, anne.”

Arkasındaki Agnes Monroe taşlara tükürdü. “Hatırlat ona.”

“Ben Ren Monroe. Agnes ve Roland Monroe’nun kızıyım. Sanırım bunu araştırmalarından öğrenmişsiniz zaten. Beni takip ettirdin. Ziyaret ettiğim yerlere büyü araştırmaları yaptırttın. Bir yerlerde tüm bu bilgilerle dolu bir dosyam bulunduğuna eminim. Babamın adı da dahil. Ama kim olduğunu gerçekten unuttun. Değil mi?”

Landwin, ne kadar derin olduğunu veya nelerin orada yüzüğünü bilmeden karanlık sulara atılmış bir adamı andırıyordu. “Kamuya mal olmuş biriyim. Çok fazla kişiyle tanıştım...”

“Roland Monroe. On yıl önce kanallardaki ilerlemenin önüne geçen bir sendika kurulmasına yardım etti. Onunla Crossing Sokağı’ndaki köprüde bir buluşma ayarladın. Aynı anda o köprü’nün çökmesini sağladın. Babam dört kişiyle beraber o gün öldü. Cenazesine geldin.” Ren arkayı gösterdi. “O karısı.” Sonra bir elini göğsüne koydu. “Ben de kızıyım.”

Şimdi Landwin boynunu uzatmış, başını suyun yüzeyinde tutmaya çalışan bir adamı andırıyordu. Biraz daha kaysa ne kadar tehlikeli olduğunu bilen birini.

“Bu müzakere değil,” dedi Ren. “Hayatın dışında senden zaten almadığım ne verebilirsin ki bana? Theo hanenin kontrolünü ele geçirdi. Thugar öldü, Tessa hapse atıldı. Karın gücün teslim edilmesi için belgeleri imzaladı ve muhafızlarının çoğu çoktan Theo’ya sadakat yemini etti. Etmeyenlerin sözleşmeleri başka hanelere satıldı. Küçük evlerin hepsi Theo’nun sancağı altında toplandı. Senin hiçbir şeyin kalmadı.”

Landwin başını salladı. “Benim müttefiklerim var. Theo’nun kontrolde olmasından hoşlanmayacak kuzenlerim var. Birileri beni aramaya gelecektir.”

“Kimse gelmeyecek,” dedi Ren sakince. “Seni ararlarsa yanlış yerlerde arayacaklar çünkü buranın var olduğunu başka kimse bilmiyor. Bana söylemeleri için *taşları* kullanmam gerekti. Karına anlatmadın, çocuklarına anlatmadın. Bozulmasın diye tüm dünyadan sakladığın tek sır bu. Bu yüzden de aynı zamanda harika bir tuzak.”

Landwin şimdi başı suyun altında tutulan bir adamdı. Ağzı hareket etse de ses çıkmadı. Ren onun bir daha konuşmasını umursamadı.

“Aslında ben de araştırmamı yaptım. Bu binayı tasarlayan mimarın öldüğünü öğrendim. Üç işçinin de. Hepsi trajik bir kazada ölmüş. Tıpkı babamı öldüren o köprüde olduğu gibi. Sanki birisi onlardan kurtulmak istemiş.”

Landwin Brood’un yüzü solgun ve şişmişti. Gözleri umutsuzdu. Boğuluyordu.

“Dediğim gibi, bu müzakere değil. İnfaz.”

Ren neredeyse sürekli asasını kullanıyordu. Yıllar içinde at nalı çok rahat gelmeye başlamıştı. Ne var ki şimdi kenara bıraktı. Ejderha aleviyle dövülmüş bilezik bileğinde parlamaya başladı. Ren doğmadan uzun zaman önce babasının annesine verdiği bir hediye idi. Babasını öldüren adamı öldürmek için kullanacağı büyüleri saklamak için uygun taşıyıcı olduğunu hissetti.

“Büyünün neyini seviyorum biliyor musun?” dedi Ren. “*Her şey için büyü var.*”

Bugünü uzun zamandır hayal ediyordu. Eskiden büyüleri, hareketleri ve adımları çalışıyordu. Landwin’in deneyeceği karşı hareketleri taklit ederdi. Bir insanın başka birini büyüyle yok

etmesinin bir sürü farklı yolu vardı ancak Ren nihayetinde en pratik olanda karar kıldı: Öldürme büyüğü.

Landwin Brood, Ren hükümsüzlük tuzağını açtığı anda hayatının bağışlanması için yalvarmaya başladı. Büyü nefes gibi bir fısıltıyla kayboldu. Bir an sonra Ren'in ilk saldırısı geldi. Öldürme büyüğü insanı tamamen öldürmezdi. Bir anda ancak bir kısmını öldürürlerdi. İlk darbe boynuna isabet etti. Ren adamın sesinin kesildiğini duydu. Ölmüştü. İkincisi doğrudan göğsüne isabet etti. Landwin gömleğini tutup sözsüz bir çığlık attı. Derisinin altından siyah izler çıkıyor, boynuna yükseliyordu. Ölmüştü. Ren ona tekrar vurdu. Landwin'in sağ eli pörsüyüp yok oldu. Bir dahakinde sol gözü yerinden çıktı.

Ren, Landwin Brood'u parça parça yok etti.

Adamın dizlerinin üzerine çökmesiyle sona erdi. Merhamet dilenecek sesi kalmamıştı. Bakacak gözü kalmamıştı. Her şeyi hiçe dönmüştü. Ren babasını hep taçsız bir kral olarak hayal etmişti. Küçük dünyasını büyük bir hedef ve özenle yöneten bir adamdı. Landwin ise tam tersiydi. Altın saçları, kaliteli takımları ve o cilalı her şeyiyle. Altında yatan çürümeyi gizlemek için parlak taşlar takıyordu.

Ren artık onu olduğu hâliyle görüyordu.

Annesine bir kere daha göz attı. Bir izin daha istedi. Agnes Monroe gerginlikle başını salladı.

"Babam için," diye fısıldadı. "Roland Monroe için."

Demir bilekliği dikkatle düzeltti, elini kaldırdı ve son bir öldürme büyüğü yaptı. Landwin Brood'un tam göğsüne değdi. Kalbinin olması gereken yere. Güç adamı geriye savurdu. Ren canlı olup olmadığını ya da nefesini kontrol etmedi.

Büyü, karanlık görevini tamamlamıştı.

Landwin Brood ölmüştü.

SON SÖZ

Agnes Monroe kıyafetlerini dikkatle çıkardı. Pantolonu ve gömleğini katladı. Deri kemerini sarıp botlarından birinin topuğuna sıkıştırdı. Kanalin duvarında küçük bir girinti vardı, kuru kıyafetleri sonrası için oraya sokuşturdu. Kanalin bu bölümündeki tüm ışıklar bozuktu ve birkaç gemi uzunluğunda bir gölge oluşturuyordu. Şehrin işçilerinin düzenli olarak lambaları tamir etmeleri gerekiyordu ve birkaç hafta sonra yeniden bozulduklarını duyunca şaşırıyorlardı. Lanetler ve barbarlar hakkında fısıldaşmalarını sağlayan bir tuhaflıktı ancak gerçek bir araştırmayı gerektirecek kadar acil değildi. Başka bir form doldurup birinden yenilemesini istiyorlardı, o kadar.

Agnes o gölgelerden kanalın içine girdi. Su, onu eve dönen bir çocuk gibi sarmaladı. Aşağı dalarak ellerini duvara koydu. Karanlığın derinliklerine doğru daha da yönelerek kendini yukarı doğru yüzmekten alıkoymak için ince olukları kullandı.

Elleri metal bir tekerlek buldu. Sabırla çevirmeye başladı. Bu süreç bir dakika kadar sürdü. Yıllardır rıhtımda çalışmayan biri-

nin rahatsız olması için yeterli bir süreydi. Başkası olsa ciğerlerinin havasız kalacağından endişelendir. Agnes ise korkmuyordu.

Ellerinin altında hafif bir gümbürtü oldu. Çektiğinde duvar açıldı. Su boşluğu anında doldurdu. Agnes ileri yüzdü, kapıyı arkasından kapadı ve odanın basıncını hissetti. Suyla dolu olsa da bir kolu tek bir kere çekince her şey alt tarafa çekildi. Küçük oda sudan temizlendi. Agnes birikinti dahi olmayacak kadar bekleyip ikinci tekerleği çevirmeye koyuldu. İç kapı bir yeraltına açıldı.

Alanın ortasında bir lamba parlıyordu. O oda daha küçük bölmelere göz göz ayrılıyordu. Hepsinin belli bir amacı vardı. Her daim hazırda tuttukları yedek cüppelerden birini almak için durdu, sonra odanın karşı tarafına yürüdü. Harlow hâlâ oradaydı. Gerginlikle volta atıyordu. Efendileri arkaları dönük hâlde duruyordu, gözleri Kathor'un haritasındaydı.

“Landwin Brood öldü,” diye bildirdi Agnes.

Harlow'un gözleri ileri geri gitti. “Küçük bir penceremiz olacak. Güç nakli sırasında binalar dolu olmaz. En azından birkaç günlüğüne.”

Efendileri karşılık vermedi. Onun yerine dikkatle bir mum yaktı. Alev önünde minyatür bir güneş gibi titredi. Adamın ilerlemesini, mumu yana çevirmesini izlediler. Ucunu, Brood arazisinin işaretlendiği yere bastırdı. Alev sönerken belli belirsiz bir tıslama çıktı ancak o bölge kararmıştı.

Sonra mumun hâlâ sıcak damlalarını kullanarak haritadaki on iki başka konuma teker teker siyah X işaretleri çizdi. Agnes hepsini biliyordu. Onları zihninde canlandırabiliyordu. Her binayı araştırmıştı. Muhafızların yerlerini ezberlemişti. Zayıflıklarını ölçmüş, raporlarını yazmıştı. Bu kararmış izlerin hepsi, Brood ailesinin kontrolündeki bir şehir savunmasını temsil

ediyordu. Kathor'un yüzyıllardır ayakta kalmasını sağlayan gizli sütunlardı.

Şimdi hepsi savunmasızdı.

"Ee," dedi Agnes. "Ne düşünüyorsunuz?"

Efendileri döndü.

"Geri kalanlarıdeşelim."

TEŞEKKÜRLER

Yazarlık epey tedirgin edici bir meslek. Neredeyse hiç karşılık almadan aylarca çalışıyorsun. Nihayet işini başka birine teslim ettiğinde telaş oluyor. Zihninin duvarlarını arşınlayan şey nasıl karşılanacak? Harcadığın onca zaman ve enerjiden sonra insanlar gerçekten ne düşünecek? İçgüdülerin doğrulanacak mı doğrulanmayacak mı?

Duvarlarda Bir Fısıltı'yı okuyan ilk kişi editörüm Kate Prosswimmer'di. Bu kitabın değerini sakince doğruladığın için sana çok teşekkür ederim Kate. Sözlerin, öz güvenimin bir yankısıydı. Bu kitabın sevdiğimiz karakterlerini doğru yöne yönlendirdiğine dair bir hatırlatmaydı. Bu yüzden sana sonsuza kadar minnettarım.

Fısıltı'yı okuyan ikinci kişi annemdi. Sırf onun için bir kopya bastırdım hatta. Yazar olmanın faydalarından biri: Cidden müthiş Anneler Günü hediyeleri verebilme fırsatı. Anne, eserlerimi her zaman okuduğun için onur duyuyorum. Sana verdiğim kop-

yadaki küfürleri çıkarmıştım gerçi, o yüzden bunu gerçek kitap hakkındaki utangaç özrüm say.

Bu romanı ajanım Kristin Nelson'a ithaf ettim ve öyle hak ediyor ki. Kristin, sen benim daimî şampiyonumsun. Bir kere bile tereddüt etmedin. Edebiyat köşemde başka bir insan olsun istemezdim. Teşekkür ederim.

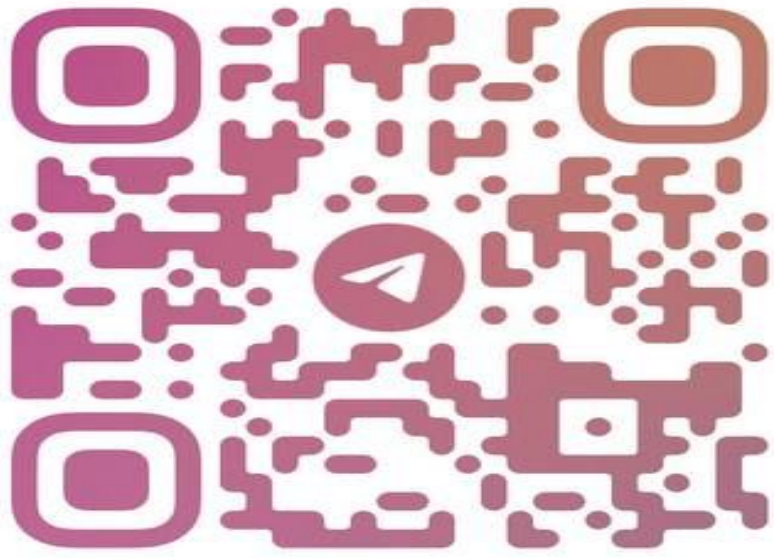
Her zamanki gibi karım Katie'ye ve çocuklarıma teşekkür ediyorum. Henry, bu kitabı yazdığım da beş yaşındaydın ve Lego inşa etme aşkına yeni dalıyordun. Thomas, bu kitabı yazdığım da iki yaşındaydın ve trenlere kafayı takmıştın. Scottie, sen altı aylıktın. Dünyada daha yeni olsan da her gün bizi neşelendiriyordun. Bana yaratacak bir neden verdiğiniz ve uyku öncesi hikâyelerimle alıştırılmamı yapmamı sağladığınız için teşekkürler. Bu dünyada iki yaşındaki bir çocuktan daha korkutucu bir eleştirmen yoktur.

İş ekibime: Justin Chanda, Karen Wojtyla, Eugene Lee, Jen Strada, Greg Stadnyk, Nicole Fiorica, Alissa Nigro, Sam McVeigh, Emily Ritter ve nicelerine. Ren Monroe sizsiz intikam yolculuğuna çıkamazdı. Hiç hikâye olmazdı. Bu kitabın dünyaya getirilmesindeki görülen ya da görülmeyen çabalarınız için çok teşekkürler.

Bir kitabı en çok resimleri hayata geçirir. Bu nefes kesici kapakta çalıştığı için Juhani Jackson'a minnettarım. İlk romanın adımlarını izlemenin zor olacağını düşündüm ama sen en çılgın hayallerimi gerçekleştirdin. Başka bir hak eden teşekkür Chris Brackley'ye. Hikâye yazan her çocuk hayali fantezi dünyasının haritasını çizmekle başlar. Chris, gördüğüm en detaylı ve muhteşem haritalardan biriyle benim hayallerimi gerçeğe dönüştürdü. Dünyamı daha derin düşünmeye iten bazı güzel sorular soru. Bu yüzden teşekkürler.

Son olarak sana teŖekkür ederim, sevgili okur. Serinin ilk kitabını okumak bir Ŗeydir. Tat testine benzer. Bir yemeği ilk kez deneyip sana uyup uymadığına bakarsın. İkinciye okumaksa eserimi, bu dünyaya dönüp devamında olacakları merak edecek kadar sevdiğin anlamına gelir. Bu kitabın yazdığım en iyisi olduğuna samimiyetle inanıyor ve sizin de aynısını düşünmenizi umuyorum. Yolculukta bana eşlik ettiğiniz için her daim minnettarım.

@AYISIGIKITAP